

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியம்.

செய்யுளியல்

நச்சினூர்க்கினியருரை

உரையாசிரியருரையுடன்

ஸேதுஸமஸ்தானலித்வான்

ரா. இராகவையங்கார்

பரிசோதித்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பிரசுரம் - டி.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1917.

உ.
பிழைதிருத்தம்.

முதல்நாற்பதாம்பக்கத்தின்மேல் எட்டுப்பக்கங்கள் மறித்துந்வகுக முப் பத்துமூன்றுமுதல் நாற்பதுவரை இலக்கமிடப்பட்டவற்றை முறையே நாற்பத் தொன்றுமுதலாக நாற்பத்தெட்டிமுதியாகத் திருத்திக்கொள்க. என்பத்தெட் டாம்பக்கத்தினுள்ள தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சூத்திரமும் உரையும் மறித்துந் தவகுக என்பத்தொன்பதாம்பக்கத்திலும் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	௩௦	வியல்புணர்ந்தோரே	வியல்புணர்ந்தோரே
௧௪	௨௨	பிரித்து	பிரித்து
௧௮	௧௧	இயலையை	இயலையை
”	௩௧	ன்றார்	ன்றார்
௧௧	௧௨	வடாஅது	படாகை
”	௧௩	படாகை	வடாஅது
௨௦	௧	போலும்போலும்	போலும்போலும்
௨௧	௩	வஞ்சிச்சீரா	வஞ்சிச்சீரா
௨௮	௧௩	தனதே	தனதே
௩௦	௩௧	யாப்பாருங்	யாப்பாருங்
௩௭	௨௩	அஃதேயேனின்	அஃதேயேனின்
௭௩	௨௩	தாங்கலாவது	தாங்கலாவது
௭௧	௪	மீரட்டை	மீரட்டை
௮௦	௧௨	தொடைமை	தொடைமை
௮௧	௪	இவ்வாசிரியர்	இவ்வாசிரியர்
௮௩	௪	தெடுத்த	தொடுத்த
௮௭	௧௧	அளபெடைத்	அளபெடைத்
௮௮	௩	பொழிப்பென	பொழிப்பென
௮௯	௧௮	யின்னாத	யின்னாத
௯௩	௨௭	யொரோவொன்	யொரோவொன்
௧௦௧	௧௪	முடியினிட்ட	முடியினிட்ட
”	௩௩	நான்காற	நான்காற
௧௦௨	௧	நாற்பத்	நாற்பத்
௧௦௪	௧௧	பதின்மூன்றூறு	பதின்மூன்றூறும்
௧௨௧	௧௧	மெய்துலிக்க	மெய்துலிக்க
௧௩௩	௨௭	வெளிப்படத்	வெளிப்படத்
௧௩௦	௧௮	வெரினொடு	வெரினொடு
௧௮௧	௧௧	தெந்நையும்	தெந்நையும்
௧௮௪	௨௪	வரையரை	வரையரை
௧௮௮	௧௨	துறவைகைள்	துறவைகைள்
௧௯௦	௧௭	ராலார்	ராலார்
”	௨௧	யொரோவெழுத்து	யொரோவெழுத்து
௨௦௭	௧	எழுத்து	எழுத்து
௨௦௮	௨௧	கொடியியனல்லார்	கொடியியனல்லார்
௨௧௧	௧௨	வீடற்குத்	வீடற்குத்

ஸ்ரீ:
முகவுரை.

தொல்காப்பியம் என்பது தொல்காப்பியனார் செய்யப்பட்டதால் என்னும்பொருட்டு, இத்தொல்காப்பியனார் சமதக்கினிபுதல்வரென்றும், திரணதூமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரையுடையரென்றும், அகத்தியர் வடக்கணின்று தென்றிசைப்போதுகின்றபோது இவரை உடன்கொடுபோந்தாரென்றும், நச்சினூர்க்கினியர் பாயிரவுரைக்கண் உரைத்தார். அவர் தொல்காப்பியன் என்பதற்குப் பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோன் என்று ஆண்டுக்கூறினார். இவற்றை நெல்காப்பியன் என்பது இவர்குடிபற்றி வழங்கியபெயரென்றும், திரணதூமாக்கினியென்பது இவரியற்பெயரென்றும் தெளியலாகும். அந்தனாரருமறைமுதலாக வடமொழியினுள்ள தொன்னூல்கள் பலவற்றினும் “காவியகுலம்” என்பதேதார் பழையகுடிப்பெயர் வழங்கப்படுகின்றமை அம்மொழிவல்லார் நன்கறிபு. காவியர் கவியின் வழியினரென்ப. கனி சுக்கிரனுக்கு ஒருபெயர். இவர் பிருகுமஹாருஷியின் மரபினராதலாற் பார்க்கவர் எனவும் வழங்கப்படுவர். சமதக்கினியும் அவர் புதல்வரும், பிருகுமம்மிசியராதலான் பார்க்கவரென்றும், அவரே கனிவம்மிசியராதலாற் காவியர் என்றும் பெயர் பெறுபு. வான்மீகிபகவானும் பாலகாண்டத்துப் பிருகுமஹாருஷியின்பத்தினியைக் “காவியமாதா” என்று வழங்கினார். காவியமாதா என்பது காவியர்க்குத் தாய் என்றவாறு. இதனும் சமதக்கினி புதல்வரான திரணதூமாக்கினியின் குலம் காவியகுலமாதல் நன்குணரலாம். இது பழமைபற்றி விருத்தகாவியகுலமென்று வழக்குப்படுமென்று கருதலாகும். இது தமிழிற் நெல்காப்பியக்குடி என்று வழங்கப்படும். இக்குடியிற் பிறந்துசிறந்ததனாற் குடிப்பெயரே பெயராக வழங்கப்பட்டதென்க. பனம்பாரனூர்க் கறியபாயிரத்தும் “தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தெற்றி” எனக்கூறுதலால் தன்பெயர் குலப்பெயரேயாக விளக்கஞ்செய்தார் என்பதே கருத்தாதல் கரண்க. இது முப்பாலாசிரியர் வள்ளுவர் எனப் பெயர்சிறந்தது போல்வதொன்று.

இத்தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார்மாறுக்கர் பன்னிருவருட் டலைவராவர். இதனை “அகத்தியர்வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லாவாசிரியருங் கூறுபவென்பது” என “வினையினீங்கி” என்னும் மரபியற் குத்து

வுரையிற் பேராசிரியர் கூறியதனானுணர்சு. அகத்தியனூர்க்குத் தொல்
காப்பியனூர்முதலாகப் பன்னிருபுலவர் மாணாக்கருண்டென்பது
“மன்னியசிறப்பின்வானேர்வேண்டுக, தென்மலையிநுந்தசீர்சான்முன்
வரன், தன்பாற்றண்டமிழ்தாமின் அணர்ந்த, தன்னருஞ்சீர்த்திக்
தொல்காப்பியன்முதம், பன்னிருபுலவரும்பாங்குமப்பகர்ந்த,” என
வரும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பாயிரத்தானுணர்சு. இனி
இவர்காலம் இஃதென்று துணியப்பட்டா திருப்பினும் இறப்பமுந்திய
தென்பதும் எல்லாருக்கும் ஒப்பதாகும். தொல்காப்பியனூர்
ஆகியுழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தாரென்று நச்சினூர்க்கினியர்
பொருளதிகாரக் கற்பியலுரைக்கண்கொண்டார்.

இவர், அகத்தியனூர்செய்தருளிய தமிழ்முதனானிலக்கணம்
இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும்பற்றி மிகவும் பார்து
கிடத்தலான் அவற்றுள், தமிழுணர்ச்சிக்கின்றியமையாது சிறந்த
இயற்றமிழ்ப்பகுதியை எடுத்துத் தொகுத்து எழுத்து, சொல்,
பொருள் என மூன்றதிகாரமாக்கி ஒவ்வொருதிகாரத்துக்கும் ஒன்ப
தொன்பதியலாகப்பகுத்து இருபத்தேழு இயலாகவைத்து அளக்க
லாகாவரும்பொருள்பொதிந்து நுண்மையொடுபுணர்ந்த ஒண்மைய
வாய, சில்வகையெழுத்தின்செய்யுட்குத்திரங்களாற் பல்வகையானும்
இத்தமிழுலகு பயன்கொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றியருளினார்.
கடைச்சங்கத்தாருள், களவியற்பொருள்கண்டகணக்காயனார் மகனார்
நக்கீரனார் “இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலா
யிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றாகலான் இவர் செய்தருளிய இந்
நூலின் தலைமையும் பழமையும் நன்குணரலாம்.

இந்நூலுட்குறப்பட்ட எழுத்து, சொல், பொருள் எனப்பட்ட
மூன்றனுள் முன்னையஇரண்டும் பொருளாராய்ச்சிக்கேஉபகாரப்பட்டு
நிற்றலால் பொருளதிகாரத்தின் மேம்பாடு இனிதுணரப்படும். பொரு
ளதிகாரமேம்பாடு இறையனூர்களையல் முகவுரையானும்தெளிக.
பொருளனைத்தும் நிலைபெற்றுவிளங்குதல் நல்லிசைப்புலவரியற்றிய
பல்வகைச்செய்யுளின் கண்ணையாமென்பது தெளியப்படுமாதலாற்
செய்யுளிலக்கணவாராய்ச்சி பொருளதிகாரத்தே வேண்டப்பட்ட
தெனவுணர்சு. இப்போது வழங்குகின்ற எழுத்து, சொல், யாப்பு,
அணி யென்னப்பட்ட ஐந்திலக்கணங்கரையும் ஒருவன் உற்றுணர்வது
செய்யுளின் கண்ணையா தலாற்செய்யுளிலக்கண ஆராய்ச்சி தமிழுணர்ச்
சிக்கு இன்றியமையாமை காணப்படும்.

இனி இத்தொல்காப்பியத்திற்கு உரையியற்றியவர் கல்லாடர், உரையாசிரியரிளம்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் எனப்பலராவர்.* இவருட் கல்லாடருரை சொல்லதி காரத்திற்கேயுள்ளது; அதுவுக்குறையாகக் காணப்படுவது. உரையா சிரியரிளம்பூரணவடிகளுரை மூன்றதிகாரங்கட்கும் உள்ளது. பேரா சிரியருரை பொருளதிகாரத்திறுதியியல் நான்கற்கு இப்போது உள்ளது. சேனாவரையருரை சொல்லதிகாரத்திற்கே உள்ளது; இவ் வதிகாரத்திற்குமட்டுமே இவருரையெழுதினாரென்ப. நச்சினூர்க் கினியருரை எழுத்ததிகாரத்திற்கும், சொல்லதிகாரத்திற்கும் பொரு ளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், மரபியல்என்னும் மூன்று இயல்கள்கீங்கலாக ஆறியல்கட்கும் இப்போது காணப்படுகின்றது. இவற்றாற் செய்யுளியற்குக் கல்லாடர், சேனாவரையர் இருவர்கீங்க லாக உரையாசிரியர், பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர் என்னும் மூவ ருரையிருத்த லறியப்படும். இம்மூவருரையுள் இதற்குமுன் ஸ்ரீமான் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களாச்சிட்ட பொருளதிகாரத்துள்ள செய்யுளியலுரை நச்சினூர்க்கினியருடையதன்றென்றும் பேராசிரிய ருடையதென்றும் யான் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைநடாத்தியகாலத்தில் அதன் முதற்றொகுதி முதற்பகுதி ஆராய்ச்சியிலிளங்க எழுதினேன். இங்ஙனமே அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரமரபியலுரையும் நச்சினூர்க் கினியரதன்றென்றும் பேராசிரியரதென்றும் செந்தமிழ் இரண்டாந் தொகுதிப் பதினொன்றும் பகுதிமுதற்கட் டெளிவித்தேன். அவற்றை ஈண்டுவிளிப்பிற் பெருகும். ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இவ்வாதே அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரமெப்பாட்டியலுரையும் உவமவியலுரை யும் நச்சினூர்க்கினியருரையல்லவென்பது தெரிகின்றது. பின்னர்க் கிடைத்த இவ்விரண்டியலும் அடங்கிய பழையதோரோட்டுமுகத்துப் பேராசிரியலுரை என எழுதியிருத்தலானும் இக்கருத்து வளியுறு கின்றது. அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரவிறுதியியலுரை நான்கள்

* தஞ்சைச்சரசுவதியிலாச புத்தகநிலயத்துத்தரிழேடுகளுள் தொல் காப்பியச்சொல்லதிகாரவுரையேடு ஒன்றுள்ளது; அவ்வேட்டினிறுதியில் இவ் வோத்தினூட்டுத்திரமுட்பட்டதுரையினதளவு கிரந்தவகையானது துற்றிரு பது.....சூடுகுறுயகோத்திரத்தென எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனாவிக் வேட்டிலுள்ளவுரை ஆத்திரேயன்பேராசிரியலுரை என்று துணியப்படு கின்றது. இவரே மரபியலுரையிற்கண்ட "வலம்புரிமுத்தின்" என்னும் பொதுப்பரயிர்ஞ்செய்த ஆத்திரேயன்பேராசிரியராவர்.

சூத்திரமுதற்குறிப்பகரதி.

(எண் சூத்திரத்தினொண்.)

அகிலதாழித்தொன்றி	93	அனவியல்வகையே	163
அகப்பாட்கலண்ணை	224	அனவுஞ்சித்தும்	58
அகவிலென்ப	81	அறசீரடியே	64
அகன்றூப்பொருள்	210	அஞ்சுநன்மயிரிப்பி	51
அகையபுகண்ணம்	229	அசிரியநடைத்தே	108
அங்கதச்சாணை	124	அசிரியப்பாட்டி	157
அங்கதப்பாட்டள	159	அசிரியமருங்கினு	67
அசைகடனாகும்	48	அசிரியம்வஞ்சி	105
அசைச்சீர்த்தாகும்	73	ஆயிருத்தொடைக்கு	94
அசையுஞ்சீரும்	11	இசைநிலைநிறைய	27
அடக்கியல்வாரம்	144	இடைச்சொமருங்கி	134
அடிதொழல்	92	இடைநிலைப்பாட்டே	134
அடிநிரிநிலைவி	182	இடைநிலைப்பாட்டேதரவு	132
அடியிகந் துவரினு	183	இடையுள்வரை	69
அடியிறத்துவருத	34	இடைநனிப்பயக்கு	203
அடியின்சிறப்பே	35	இடலசைமயக்க	13
அடியுள்ளனவே	33	இயலசைமுதலி	6
அடைநிலைக்கிளவி	135	இயலசையீற்றுமு	16
அதாஅன்றென்ப	82	இயற்சீரிதுதி	19
அதுவேதானுமீசிரு	167	இயற்சீர்ப்பாற்படு	28
அதுவேதானுமீசிரு	174	இயற்சீர்வெள்ளடி	62
அதுவேதானுமீசி	181	இயையபுலண்ணம்	218
அதுவேவண்ணக	159	இருசீரிடையிடி	99
அக்கிலைமருங்கி	106	இருவகையகர	4
அக்கிலைமருங்கின்	31	இவ்விடத்திம்மொழி	207
அம்போதாரச்சம்	151	இழுவிமன்மொழியான்	238
அவற்றடி, சூத்திரந்	169	இறப்பேபரிசுழுவே	202
அவற்றடி, பாஅவண்ணை	214	இதுவாபொன்ற	96
அவற்றடி, மாந்திரை	2	இன்சீரியைய	30
அவற்றடி, றாவெண்	166	இன்பமுந்நிம்பையு	208
அவைதாம், தூலிநுண	165	சாசைகொண்டு	12
அவைதாம், பாஅவண்ணை	213	சுற்றையடியே	68
அவைபாடக்கியலே	113	உயிரிவ்வெழுத்து	44
அவ்வமாக்களும்	209	உயர்த்துணர்வின்றி	204
அவ்வியல்பல்லு	86	உருட்டுவண்ணம்	232
அளபெயடைதலைப்பெய	89	உருமயலு	191
அளபெயடைவகைநிலை	17	எண்ணிடைமொழித	142
அளபெயடைவண்ணம்	219	எண்ணுவண்ணம்	
அளபெயுணவையே	97	எண்வகை	
அளவடிநிகுதி	59	எருத்தேதெகாச்சக	

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

(எண் சூத்திரத்தினெண்.)

அஃதொழித்தொன்றி	93	அளவியல்வகையே	163
அகப்பாட்டுவண்ண	224	அளவுஞ்சித்தும்	58
அகவென்ப	81	அழசீரடியே	64
அகன்றுப்பொருள்	210	அகநகனம்விரிப்பி	51
அகநகப்புண்ணம்	229	அகநகநடைத்தே	108
அகநகத்தத்தானே	124	அகநகநகப்பாட்டி	157
அகநகத்தப்பாட்டள	159	அகநகநகநகநகநக	67
அகநகநகநகநகநக	48	அகநகநகநகநகநக	105
அகநகநகநகநகநக	73	அகநகநகநகநகநக	94
அகநகநகநகநகநக	11	அகநகநகநகநகநக	27
அகநகநகநகநகநக	144	அகநகநகநகநகநக	134
அகநகநகநகநகநக	92	அகநகநகநகநகநக	134
அகநகநகநகநகநக	182	அகநகநகநகநகநக	132
அகநகநகநகநகநக	183	அகநகநகநகநகநக	69
அகநகநகநகநகநக	34	அகநகநகநகநகநக	203
அகநகநகநகநகநக	35	அகநகநகநகநகநக	18
அகநகநகநகநகநக	33	அகநகநகநகநகநக	6
அகநகநகநகநகநக	135	அகநகநகநகநகநக	16
அகநகநகநகநகநக	82	அகநகநகநகநகநக	19
அகநகநகநகநகநக	167	அகநகநகநகநகநக	28
அகநகநகநகநகநக	174	அகநகநகநகநகநக	62
அகநகநகநகநகநக	181	அகநகநகநகநகநக	213
அகநகநகநகநகநக	139	அகநகநகநகநகநக	99
அகநகநகநகநகநக	106	அகநகநகநகநகநக	4
அகநகநகநகநகநக	31	அகநகநகநகநகநக	207
அகநகநகநகநகநக	151	அகநகநகநகநகநக	238
அகநகநகநகநகநக	169	அகநகநகநகநகநக	202
அகநகநகநகநகநக	214	அகநகநகநகநகநக	96
அகநகநகநகநகநக	2	அகநகநகநகநகநக	30
அகநகநகநகநகநக	166	அகநகநகநகநகநக	208
அகநகநகநகநகநக	165	அகநகநகநகநகநக	12
அகநகநகநகநகநக	213	அகநகநகநகநகநக	68
அகநகநகநகநகநக	113	அகநகநகநகநகநக	44
அகநகநகநகநகநக	209	அகநகநகநகநகநக	204
அகநகநகநகநகநக	86	அகநகநகநகநகநக	232
அகநகநகநகநகநக	89	அகநகநகநகநகநக	191
அகநகநகநகநகநக	17	அகநகநகநகநகநக	146
அகநகநகநகநகநக	219	அகநகநகநகநகநக	100
அகநகநகநகநகநக	97	அகநகநகநகநகநக	
அகநகநகநகநகநக	59	அகநகநகநகநகநக	

எழுசீரடியே	65	கைக்கிளை முத்தலா	185
எழுசீரியுதி	76	கொச்சகமாராக	121
எழுத்தள வெஞ்சினு	43	கொச்சகமொரு	148
எழுத்துமுதலா	78	சித்திரவண்ணம்	222
எழுத்தொடுஞ்சொல்	179	சின்மென்மொழி	235
எழுநிலத்தெழுந்த	164	சீர்கடனாத	49
எந்தல்வண்ணம்	231	சீர்நிலைதானே	41
எழெழுத்தென்ப	37	சீரியையருங்கி	56
எனையொன்றே	138	செம்பொருளாவன	125
ஐவகையடியு	50	செய்யுட்டாமே	127
ஐவகையடியுமா சிரியக்	52	செய்யுண்மருங்கி	243
ஒண்டொடாமாதர்	192	செய்யுண்மொழி	236
ஒப்பொபுணர்ந்த	176	செவியுறைதரானே	114
ஒத்தாழிசைக்கவி	130	சேரிமொழி	241
ஒத்தாழிசைக்கவியிரு	131	சொல்லிய	100
ஒத்தாழிசையு	115	சொல்லொடுங்	206
ஒத்துழன்றருகு	142	சொற்சீரடியு	122
ஒருசீரிடையிட்	98	சூகர்சைமுத்தலா	240
ஒருநெறிப்பட்ட	201	சூரியுதிநிங்கள்	200
ஒருநெறியின்றி	171	தாலியலொத்து	137
ஒருபான்சியுமை	150	தாவிந்சுரு	143
ஒருபொருணுதலிய	153	தாலின்ருகி	149
ஒருபொருணுதலியசூத்திரத்தா	148	தாவம்போக்கு	154
ஒருபோகியற்கை	147	தாவேதானு	133
ஒருஉவண்ணம்	227	தாவேதானு, நான்	141
ஒழிந்தேதார்கினவி	195	தனிக்குநின்	7
ஒழுக்குவண்ணம்	226	தன்சீருள்வழி	55
ஒற்றளபெடுப்	18	தன்சீரொழுதுதி	46
ஒற்றெழுத்தியற்	8	தன்சீர்வகையினு	54
ஒற்றெழுப்புணர்ந்த	242	தன்பாவல்வழி	21
ஒன்றேறமற்று	175	தாஅவண்ணம்	215
கட்டுரைவகையா	123	துகனொடும்	128
கலித்தனாமருங்	24	துள்ளலோசை	83
கலித்தனையடிவ	25	துங்கியல்வகை	87
கலிலெண்பாட்டே	160	துங்கிலோசை	84
காமப்புணர்ச்சி	186	துங்கல்வண்ணம்	230
கிழவன்றன்ரு	192	தெரிந்தனர்	102
கிளரியவகையிற்	184	தொடைவகை	103
குட்டமெருத்தடி	116	தொன்மைதானே	237
குறளடிமுத்தலா	57	நலிபுவண்ணம்	223
குறிவினையுகா	5	நாடுவெழுத்தாதி	36
குறிலேநெடியே	3	நாற்சீர்கொண்ட	32
குறுஞ்சீர்வண்ணம்	221	நிரனியுத்	91
குற்றியலுகாமு	10	நிரையுதல்	60
கூற்றுமாற்றமு	156	நிரையவ	75
கைக்கிளைதானே	119	நிறைமொழிமா	178

நூண்மையு	177	முதற்கொடை	145
கெடுஞ்சீர்வண்ணம்	220	முற்றியலுகா	9
கெடுகெண்ணபாட்டுமு	158	முண்ணிரை	14
கெடுகெண்ணபாட்டே	118	முலாநெழுத்தே	40
கோவணிந்பி	15	முலைந்தெழுத்தே	36
கோபினமணியை	170	முன்றுறுப்படங்கி	172
கோந்நியற்சீ	74	மெய்பெற	188
கோநிலைவஞ்சி	42	மெய்பெறு	101
பத்தெழுத்தென்ப	38	மெல்லிசைவண்ணம்	217
பரத்தைவாயில்	198	மொழிகாந்து	126
பரிபாடல்லை	120	மொழியினும்	95
பரிபாடல்சேகரன்	162	மோனையெறுகை	88
பாட்டிடைக்கல்	180	வசையொடு	129
பாட்டிடைவைத்த	173	வஞ்சிச்சீரென	20
பாட்டுரைநூலை	79	வஞ்சித்தூக்கே	71
பாணன்சுத்தன்	190	வஞ்சிமருக்கி	22
பாநிலைவகையே	155	வஞ்சிமருக்கினு	26
பார்ப்பாரிவர்	197	வஞ்சியடியே	45
பார்ப்பான்பாக்	189	வண்ணக்கதானே	140
பாலிரிமருக்கி	107	வண்ணத்தாமே	284
புறநிலைவாயுறை	161	வண்ணத்தானே	212
புறப்பாட்டுவண்ண	225	வல்லிசைவண்ண	216
பொழிப்புமொரு	190	வழிபடுதெய்வ	119
போக்கியல்வகை	136	வாயிலுசாலே	199
மண்டிலக்குட்ட	117	வாயுறைவாழ்த்தே	111
மாபேதானும்	80	வாயுறைவாழ்த்தேவயங்க	112
மருட்பாலேனே	85	வாழ்த்தியல்	109
மறைவெளி	187	விராஜயதனை	61
மகையே	196	விராகய்வரினூ	53
மாட்டுமெச்சமு	211	விருத்தேதானூ	239
மாத்திரைமுத	104	வெண்ணீர்நிறை	29
மாத்திரையெழுத்	1	வெண்டனோவிர	63
முச்சீர்மணு	47	வெண்பாட்டுந்நடி	72
முச்சீர்முந்நகையு	70	வெண்பாவியவ்நூ	77
முடிசியல்	66	வெண்பாவுரிச்	23
முடிசுவண்ணம்	233		

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

அ. - செய்யு வரியல்

நச்சினூர்க்கினியருரை

க. மாத்திரை யெழுந்திய லலாவகை யெனாஅ
 யாத்த சீரோ யடியாப் பெனாஅ
 மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
 நோக்கே பூரவே யளனிய லெனாஅத்
 தினையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக்
 கோட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
 பயனே மெய்ப்பா மெச்சவகை யெனாஅ
 முன்னம் பொருளே துறைவகை பெனாஅ
 மாட்டே வண்ணமொ டியாபாடியல் வகைபி
 னுறுதலை யிட்ட வந்தா லைந்து
 மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
 விருந்தே யிபையே புலனே யிழைபெனாப்
 பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
 நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
 வல்லிதற் கூறி வகுத்துணைத் தனரே.

என்பது குத்திரம். இவ்வோத்து செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தி
 றுமையிற் செய்யுளியல் என்னும் பெயர்த்து; எனவே இவ்வோத்துதலி
 புச்செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு
 சாழி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்' என்றமையான்
 ள்கு முன்னர்க்கூறிய அதிகாரங்களிலும் இவ்வதிகாரத்தும்எல்லாம் வழ
 ள்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவனகூறி, அவ்விரண்டும்பற்றிக் செய்யுள்

கடவுள் ஆணை

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

அ. - செய்யுளியல்

நச்சினூர்க்கினியருரை.

க. மாத்திரை யெழுந்திய லகரவகை யெனாஅ
 யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ
 பரபே தூர்க்கே தொடைவகை யெனாஅ
 நோக்கே பரவே யாளிய லெனாஅத்
 திணையே கைகோள் கூற்று வகை யெனாஅத்
 கோட்டோர் களனே காலவகை யெனாஅப்
 பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
 முன்வம் பொருளே ஆறாவகை பெனாஅ
 மாட்டேட் வண்ணமொ டியாப்பியல் வகைபி
 னாறுதலை யிட்ட வந்தா லைந்து
 மம்மை யழகு சொன்னர். தோலே
 விருத்தே பியையே புலனே யிகரபெனாப்
 பொருத்தக் கூறிய மொட்டொநிக் சொல்கது
 நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறம்பென
 வல்லிதற் கூறி வருத்தானாத் தளனே.

சீன்பது குத்திரம். இவ்வோத்து செய்யானது இலக்கணம் உணர்த்தி
 னுமையிற் செய்யுளியல் என்னும் பெயர்த்து; எனவே இவ்வோத்து நதலி
 ரு செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. படியர்த்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு
 சாவி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்' என்றமையான
 ள்கு முன்னர்க்குரிய அதிகாரங்களிலும் இவ்வதிகாரத்துமெல்லாம் வழ
 யுக்குச் செய்யுட்கும் வேண்டுவனகூறி, அவ்வியண்டும்பற்றிச் செய்யுள்

நிகழுமாதலால் அச்செய்யுட்குரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோத்தினுட் டொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்ஙனங்கூறவே, முற்கூறிய ஓத்துக்களோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைக்குத்திரம்;—இவ்வோத்தினுள் மேற்கூறுகின்ற செய்யுட்கு உறுப்பாவன இவையென்று அவற்றது பெயரும் முறையும் தொகையும் கூறுகின்றது.

இந்ந் பெருள். மாத்தியையென்றது எழுத்திற் குறித்தாக எழுத்த திகாரத்தோதிய மாத்திகைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாவின் ழுசை வேறுபாடுகளையுணர்ந்தி விராயுய்நிற்கும்நிலையை; மாத்தியையென்றது மாத்தியையளவை என்பதூஉம், எழுத்தியல் என்றது எழுத்தியல்வகையை என்பதூஉம் மேலைக்குத்திரத்தாற் பெறுக. எழுத்தியல் வகையென்றது எழுத்த திகாரத்துக் கூறிய எழுத்துக்கள் செய்யுட்கியலும் வகையை. அசைவ கையென்றது இயலசையும் உரியசையும் என இருவகையாம் அசைக்கூறு பாட்டினை. யாத்தசீர் என்றது பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நற்குஞ்சீரை; எனவே அசையும் தனித்தனியே பொருள்பெறுவனவும் தனித்தனிப்பொருளின் நிச்சீராயவழிப் பொருள்பெறுவனவும் என இருவகையாம்; தேமா சாத்தன் எனவரும். அடியென்றது அச்சீர் இரண்டும்பலவுந்தொடர்ந்ததோ ருறுப்பை. யாப்பென்றது அவ்வடிதொறும் பொருளேற்றுநிற்பச் செய்வ தோர் செய்கையை. மரபென்றது காலந்தொறும் இடந்தொறும் வழக்குத் திரிந்தவாற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமற் செய்வதோர் முறைமையை. தூக் கென்றது பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தலை. தொடைவகையென்றது எழுத்துச்சொற் பொருள்களை எதிரெதிரிநீஇத்தொடுக்கின்ற தொடைப் பகுதிகளை. நோக்கென்றது மாத்திரை முதலிய உறுப்புக்களையுடைத்தாய்க் கேட்போர்க்கு நோக்குதல்படச் செய்தலை. நோக்குதல் - பயன்கோடல். பாவென்றது இவ்வுறுப்புக்களையுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன்கூறியவழியும், இஃது என்னசெய்யுளென் றறிவதற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபடச் செய்வதோரோசையை. ஆளவியல் என்றது அடிவரையறையை. திணையென்றது அகத்திணையும் புறத்திணையும் அறியச்செய்தலை. கைகோள் என்றது அவ்வத்திணையொழுக்கம் அறியச் செய்தலை. கூற்றுவகையென்றது அச்செய்யுட்கேட்டோரை இது கூறுகின்றோரின்னோரென அறிவித்தலை. கூற்றிவை என்பது பாடமாயின் அஃது எண்ணிய மூன்றினையுந் தொகுத்ததாம். கேட்டோர் என்றது னுர்க்குக்கூறுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தலை. களென்றது இயற்கு புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலியன உணரச்செய்தலை. காலவ யென்றது முக்காலத்தும் திணைங்கழ்ச்சிக்கண்ணே பொருணிக்கூட்டியுண

கூறலை. பயனென்றது சொல்லிய பொருளாற் பிந்தொன்று பயப்பச்செய்தலை. மெய்ப்பாடென்றது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கட்டபுலனாதலை. எச்சவகை யென்றது சொல்லப்படாத ஒழிபும் தழீஇக்கொள்ளச்செய்தலை: அது கூற்றும் குறியும் எனவருசலின் வகையென்றார். முன்னமென்றது கூறுவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி செய்தலை. பொருள் என்றது புலவன் ருன்றோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மையை. துறைவகை யென்றது முதலுங் கருவும் முறைபிறழ்ச்சாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கேதுவாயதோர் கருவியுளதாகச் செய்தலை. மாட்டென்றது அகன்றும் அணுகியுங் கிடந்த பொருள்களைக் கொண்டெவந்து தொடராகக் கூட்டி முடித்தலை. வண்ணமென்றது ஒருபாலின்கண்ணிகழும் ஒசை விகற்பத்தை. எறாஅ என்ற எல்லாம் எண்ணிடைச்சொல். வகாரங்கள் எண்ணுப்பொருட்டு. யாப்பியல் வகையி னொறுதலையிட்ட அந்நலைந்தும் என்றது யாப்பிலக்கணப்பகுதியால் அவ்வண்ணத்தொடு கூறிய இருபத்தாறும் எயு. அம்மை..... வகுத்துரைத்தனரே என்றது அம்மைமுதலிய எண்வகை வனப்பொடும் முற்கூறிய இருபத்தாறுத்தொகுத்து முப்பத்துநான்குறுப்பாக்கி இம்முப்பத்துநான்கும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யப்படுஞ்செய்யுட்கு உறுப்பாமென்று கூறி, அந்நனம் இலக்கணமே கூறிவிடாதே அவற்றைத்தாளு செய்தல் வண்மையினமைந்து சுவடுபட வகுத்த அவ்வத்துறையெல்லாம் போயினார் என்றவாறு.

செய்யுளுறுப்பெனக்கூறி வல்லிதின் வகுத்துரைத்தனரென மாறுக. இருபத்தாறுஎன்றும் எட்டுஎன்றும் இருவகையாற் றெகைகூறியது, இருபத்தாறும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவாய் வருதலும், அவ்வெட்டும் பல செய்யுட்டொடர்ந்த தொடர்நிலைச்செய்யுட்கேபெரும்பான்மையும் உறுப்பாய்வருதலும், தனிநிலைக்கண் ஒரோவொன்றாயும் வருதலும் அறிவித்தற்கு என்க. இவ்வறுப்புக்குறையாமற் செய்யுட்செய்வார் நல்லிசைப்புலவர் என்பதானும், அடிவரையறை கூறியவற்றிற்கே இவ்விலக்கணமென்பதானும், * அடிவரையறையில்லா நூன்முதலிய ஆறற்கும் திணைமுதலிய உறுப்பு ஆகா என்பதானும், அவற்றுள் நூலும் உரையும் ஒழிந்த நான்கும் செய்தார் இசைப்புலவராகார் என்பதானும் உணர்க. இனி நூலும் உரையும் செய்தாரும் நல்லிசைப்புலவர் என்பது பின்னர் முன்றிறற் கிலக்கணம் கூறும்வழி யுணர்க. உறுப்பெனவே உறுப்புடைச்செய்யுளும் அதன்கண் அடங்கும், உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின்.

* 'அடிவரையில்லா வாறென மொழிப' 'அவைதா, நூலி னுன வுரை

உ

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

நிகழாமாதலால் அச்செய்யுட்குரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோத்தினுட் டொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்குணங்கூறவே, முற்கூறி

இவ்வாசிரியர் தனையை உறுப்பாகக் கொள்ளாத தென்னையெனினும்:— தனையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரினை ந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியமொன்றாம் இருசீர்க்குற ளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின் தனையென வேறே ருறுப்பினும், அன்றியும், தனையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயினன்றே அதனை உறுப்பென்று கொள்ள வேண்டிவது; அங்கனம் வகுத்துக்கொள்ளா மையின் உறுப்பென்னது சீரது தொழிலாய் ஓசையைத்தட்டுந் தபெதான் நென்றே கொண்டார். அதனை யுறுப்பென்பார்க்கும் சீரான் அடிவகுத்தும் குற்றமாம். தொல்காப்பியரோடு ஒருராலோரணுகராகிய காக்கைபாடி னியாரும் உறுப்பென்றார்; பிள்ளேநீறிய காக்கைபாடிவியார் குதலியார் கொள்வர்; அது பொருந்தாது.

இக்குத்திரத்துட் கூறிய ருறையே ருறையாமாறு வருகின்ற சூத்திரங்களின் பொருட்கிடையான் உய்த்துணர்ச்சு. வனப்பெட்டும் தனித்தனி வருமானும் தம்முள் இயைபுடைமையும் அண்டினார்க, இவ்வறுப்பினே ஆசிரியன் குறியும் உலகத்தார்குறியுமாகக் கொள்க. இவற்றை உயிரிடுவாத கலவையுறுப்புப்போற் கொள்க. (க)

உ. அறுந்துள்

மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு

மேற்றினர் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்துகின்றது.

இ-ள். அவற்றுள் மாத்திரையளவும் என்பது முற்கூறியவற்றுள் மாத்திரையைச் செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்ளும் நிலையும். எழுத்தியல் வகையும் என்பது முற்கூறிய ருப்பத்துமூன்றெழுத்தும் யாப்பின்காணத்திற்குப் பதினைந்துபெயரவாய் நடக்குங் கூறுபாடும். மேற்றினர்தன்ன என மனார் புலவர் என்பது எழுத்தோத்திற்கூறிய இலக்கணத்திற் பிரதானம் வருமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

நீண்டு அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூறிய மாத்திரைகள் தத்தம் ஓசைகளைப் புலப்படுத்தி நிற்குமாறு தொடர்புபடுத்தி விராஅய் நிற்ப்செய்யும் நிலையை அளந்துகோடலை; என்றது “அளவதுயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்” (தொல்-எழுத்- நூன்-கா.) என்ற சூத்திரத்தானும் “குறுமையு நெடுமையு மளவிற்கோடலின்” (எழு-மொழி-கள்) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஓசைகருமெ

கூறிய நெட்டெழுத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின் ஓசையை வேறுபடத்தத்து சிற்சும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை மாட்டெறிந்தார். 'இவன் அளந்த அளவு மன்று' என்றும்போல, அளவு அளவுகொழின்மேளின்றது. இதனால்லது செய்யுள் வேறுபாடு உணரலாகாமையிற் சிறப்புறுப்பாக வணையுறுப்புக்களின் முன்னே கூறினார். உநாரணம்;-- "வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி" (கலி-பாலை-சு) எனவும்; "கடியவே கணங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுள்" (ஊ) எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரையிக்குத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க. "குரங்ங் குளைப் பொலித்த கொய்கவற் புரவி" (அகம்-ச) "பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங்ங் களிநெனவு முரைத்தனரே" (கலி-பாலை-க) எனக்குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்துக்களை மாத்திரையிக்குத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க. இதுவும் எழுத்திற்குத்திரங்களிரண்டும்* அனைகூறிற்று.

இனி எழுத்து முப்பத்துமூன்றனுட் சில எழுத்துக்களை உயிர் என்றும் பெயர்க்கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், நெடிலும், அளபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஐகார்க்குறுக்கமும், ஒளகார்க்குறுக்கமும் எனப் பெயர்வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத்துக்களை மெய்என்னும் பெயர்க்கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லினமும், இடையினமும், ஆய்தமும், ஒற்றளபெடையும் எனப் பெயர்வேறுபாடுகொடுத்து அதனோடுஆறுக்கியும், இவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர் மெய் எனவேறோர் பெயராக்கியும் மேற்கூறியவாதே ட்பதினைந்து பெயராய் நண்டுடைக்குமென்றற்கு எழுத்தியல்வகை யென்றார். இவ்வெழுத்தினை எழுந்தீனுட்கூறிய சூத்திரங்களைநாடு மாட்டெறிந்தார். அவை 'ஒள

* 'அளபிந்தையிர்த்தலும்' 'குறுமையுடுமெமயும்' என்னுமிரண்டும். இவர் இவ்வெழுத்திகாரங்குத்திரக்களிரண்டும் எதிர்ப்போற்றெலென்னும் உத்திபற்றி இச்செய்யுள்யற்குத்திரத்தை நோக்கிக்கூறியன எனக்கொண்டு, நண்டைக்குரைத்தாங்கு அவற்றிற்கும் உரைத்து, இவ்வதாரணங்களை யே ஆண்டும் எழுத்துக்காட்டுதல் காண்க.

† "இவற்றோடு மகார்க்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினொறெழுத்தென்பாருமுளர். 'அதனொற் பயினென்னையெளிற், பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக்காரணமொன்பர்' என்றார் பேராசிரியர். அளபெடையை யொன்றாக எண்ணி மகார்க்குறுக்கத்தைக்கூட்டிப் பதினைந்தெனவேகொண்டார் யாப்பரங்கலநூலார். (எழுத்தோத்து-உ)

கூறிய நெட்டெழுத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின் ஓசையை வேறுபடத்தத்து நிற்கும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை மாட்டெறிந்தார். 'இவன் அளந்த அளவு நன்று' என்றும்போல, அளவு அளவுதொழின்மேனின்றது. இதலைல்லது செய்யுள் வேறுபாடு உணரலாகாமையிற் சிறப்புறுப்பாக வுணையுறுப்புக்களின் முன்னே கூறினார். உதாரணம்;— "வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி" (கலி-பாலை-க0) எனவும்; "கடியவே கனக்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுள்" (ஐடி) எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினே மாத்திரையிக்குத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க. "குரங்கி குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி" (அகம்-ச) "பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங்கி களிநெறவு முரைத்தனரே" (கலி-பாலை-க0) எனக்குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்துக்களை மாத்திரையிக்குத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க. இதுவும் எழுத்திற்குத்திரங்களிரண்டும்* ஆணை கூறிற்று.

இனி எழுத்து முப்பத்துமூன்றனுட் சில எழுத்துக்களை உயிர் என்னும் பெயர்கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், நெடிலும், அளபெடையும், குற்றியலிகாரமும், குற்றியலுகாரமும், ஐகாரக்குறுக்கமும், ஔகாரக்குறுக்கமும் எனப் பெயர்வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத்துக்களை மெய்என்னும் பெயர்கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லினமும், இடையினமும், ஆய்தமும், ஒற்றளபெடையும் எனப் பெயர்வேறுபாடுகொடுத்து அதனோடு ஆறுக்கியும், இவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர் மெய் எனவேறேர் பெயராக்கியும் மேற்கூறியவாதே பதினைந்து பெயரவாய் ஈண்டுநடக்குமென்றற்கு எழுத்தியல்வகை யென்றார். இவ்வெழுத்தினே எழுத்தினூக்கினிய சூத்திரங்களோடு மாட்டெறிந்தார். அவை 'ஔ

* 'அளபிறந்துயிர்த்தலுய்' 'குறுமையுநெடுமையும்' என்னுயிரண்டும். இவர் இவ்வெழுத்ததிகாரக்குத்திரங்களிரண்டும் எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்திபற்றி இச்செய்யுளாய்ந்குத்திரத்தை நோக்கிக்கூறியன எனக்கொண்டு, ஈண்டைக்குரைத்தாங்கு அவற்றிற்கும் உரைத்து, இவ்வதாரணங்களுையே ஆண்டும் எடுத்துக்காட்டுதல் காண்க.

† "இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினொற்றெழுத்தென்பாருமுளர். அதனாற் பயனென்னையெளிற், பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக்காரணமாமென்பர்" என்றார் பேராசிரியர். அளபெடையை யொன்றாக எண்ணி மகரக்குறுக்கத்தைக்கூட்டிப் பதினைந்தெனவேகொண்டார் யாப்பருங்கலநூலார். (எழுத்தோத்து-2)

கார விறுவாய்' (தொல்-எழுத்-தூன்-அ) 'அ, இ, உ, எ' (ஹே-ந) 'ஆ, ஈ, ஊ, ஏ' (ஹே-ச) 'நீட்டம் வேண்டின்' (ஹே-சு) 'அவைதாங், குற்றியலிகரம்' (ஹே-உ) 'ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே' (ஹே. மொழி ௨ச) 'வல்லெழுத்தென்ப' (ஹே-எழுத்-கக) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (ஹே-௨௦) 'இடையெழுத்தென்ப' (ஹே-௨க) 'உயிர்மெய்யல்லன்' (ஹே-மொழி-௨௭) என்பனவாம். அளபெடையிரண்டும் எழுத்தாந்தன்மை *மேலே பெறுதும். இவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றுசாரமும் அசைக்குறுப்பாம். ஒற்றடுத்த அசைகள் வேறுபடாமையின் ஒற்று அசைக் குறுப்பாகா: ஒற்றளபெடைக்குறுப்பாம். நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், உயிரும், உயிர்மெய்யும், மூவினமும், ஐகார ஓளகாரக்குறுக்கமும் தொடைக்குறுப்பாம். குறிலும், நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், மூவினமும், ஆய்தமும் வண்ணத்திற்குறுப்பாம். இவற்றை இயற்கையெழுத்துஞ் சார்பெழுத்தும் என இரண்டாகவும் வகுப்பர்.†

(௨)

௩. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறியெனடி
 லொற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
 நேரு நிரையுமென்றிசிற்பெயரே.

இது நிறுத்த முறையானே அசை கூறுகின்றது.

௩-ள். குறிலும் நெடிலும் தனித்துவந்தும், குறிலிரண்டு இணைந்துவந்தும், குறிற்பின்னர் நெடிலிணைந்துவந்தும், பின்னர் இங்நான்கும் ஒற்றொடு வருதலோடே பொருள்பெற ஆராய்ந்து நிரணிறை வகையான் நேரண்சையும் நிரையசையும் என்று பெயர்கூறினார் ஆசிரியர். ௭-று.

குறிலும் நெடிலும் தம்முண் மாத்திரையொவ்வாவேனும் அவற்றின் மாத்திரையை சேக்காது எழுத்தாந்தன்மைநோக்கி இரண்டற்கும் ஒரோவோரலகு பெறுமென்றார். இதுகுறிலிணைக்குங் குற்றெனடிற்கும் ஒக்கும். நேரசை நிரையசை என்ற பெயர், ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். இரண்டெழுத்தானாகாது ஒரெழுத்தானாகாவின் நேரியதன்றே: அதனை நேரியஅசை நேரசை என்றாயிற்று. 'உயிரி லெழுத்து மெண்ணப்படாஅ' (தொல்-செய்-௪௪) என்றவின் †எண்ணப்படாத்' ஒற்ற

* செய்யுளியல் - ௧௭, ௧௮.

† சிறப்பெழுத்து உறுப்பெழுத்து எனத்தொகையும் செய்வார் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

'எண்ணப்படாத்' எனவும் பிரதிபேதம்.

றுக்கள் பயன்படாது அசைந்துநின்றலின் அசையென்னும் பெயரும் எய்திற்று. இரண்டெழுத்துநிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசை யென்றாயிற்று*.

உதாரணம்;—அ, ஆ, அல், ஆல் எனவும், பல, பலா, புகர், புகார் எனவும் வரும். ஒற்றுக்கள் எழுத்தாய் நின்று அலகுபெறுதற் குரியவல்ல வென்பது மொழி மரபின்கண்ணே ‘மொழிப்படுத் திசைப்பினும்’ (௨௦) என்பதன்கட் கூறியவாற்றானுணர்க. குறில் பெடில் என எழுத்தாக ஒதிற்றேனும் ‘பெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி’ (௨௦௩-௧௦) என்றதனால் பெடில் சொல்லாந்தன்மையும் ‘குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிலவே’ (௨௦௩-௧௧) என்றதனாற் குறிலும் †சிறுபான்மைசொல்லாந்தன்மையும் பெறுதும்; அன்றியும் ஒற்றுக் கூறினமையானும் பெறுதும். ‘உள்ளார் தோழி’ என நேரசைநாங்கும் ‘வரி வரால் கலா வலின்’ எனநிரையசைநாங்கும் வந்தன. (ந)

௪. இருவகை யுகாமொ டி. யந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப.

இது கூறாத அசைக்கூறுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். இருவகை உகாமொடு என்பது குற்றுக்கர முற்றுக்களோடே. அவையியைந்துவரின் எ-து மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் பிளவுபடாது ஒருசொல்லீழுக்காடுபட இயைந்துவரின். நேர்பும் நிரைபும் ஆகுமென்ப எ-து நிறுத்தமுறையே நேரசையோடியைந்த குற்றுக்கரமும் அதனோடியைந்த முற்றுக்கரமும் நேர்பசை எனப்படும்; நிரையசையோடு இயைந்த குற்றுக்கரமும் அதனோடியைந்த முற்றுக்கரமும் நிரைபசை எனப்படும். எ-று.

நேரின்பின் உகய்வருதலின் நேர்பு; நிரையின்பின் உகய்வருதலின் நிரைபு என ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப்பெற்ற பெயராதல் மேற்கூறியவற்றுட்காண்க.

* ‘இனி நேரசைநிரையசைகளைத் தனியசை, இணையசை என்பாருமுள்ளீர்: என்னே? ‘தனியசை யென்ற விணையசை யென்ற, விரண்டென மொழிப வியல்புணர் தோசே’ என்றார் காக்கைபாடினியார்’ என்பது யாப்பருங்கலவிரந்தி. (அசையோத்து-௧)

† ‘குற்றெழுத்தைத்தும்’ என்புழி முற்றும்மை எச்சப்பட்டுநின்ற தெனக்கொண்டு தாமே நிறைந்துநின்று மொழியாதலில்; சிலமெய்யொடு கூடி நிறைந்துநின்று மொழியாம் எனவுரைப்பர்.

உ-ம். வண்டு, நாகு, காம்பு, மின்னு, நாணு, தீர்வு: நேரபசையுள் நன் பின்னும் இருவகை உகரமும் வந்து நேர்பசையாயிற்று. குறிந் பின்வரும் இருவகையுடையமும் நேர்பசையாகாமை *மேற்கூறுகின்றார். வரகு, குங்கு, மலாடு, மலாட்டு, இரவு, புணர்வு, உலாவு என நிரையசைநான்கின் பின்னர் க்குற்றுக்காரமும், நிரையசைமூன்றின்பின்னர் முற்றுக்காரமும் வந்து நிரையசையாயிற்று. குறினெடி லொற்றின்பின் வந்த முற்றுக்காரம் உளவேற்காண்க.† 'குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப' (தொல்-எழுத்-புணரி-௩) என்ற விதியாற் குற்றுக்காரம் புள்ளிபெற்றுநின்றும் புள்ளிபெற்றொற்றுப்போன்று ஒடுங்கிநில்லாது தன்னுள் ஊரப்பட்டமெய்யுத்தானும் அரைமாத்திரைத் தாய்சின்றதேனும், அகன்றிசைத்தலின் ஒற்றென்றலுமாகாது ஒருமாத்திரை பெற்ற உயிர்போல அகன்றிசையாமையின் உயிரென வேரோல்குடுகொடு த்தலுமாகாது இதனைச்செயற்பாலதுவேரோசையாக்குதலென நோக்கி நேர்பசை நிரையசை என வேண்டினார் ஆசிரியர். பின்னுள்ளோர் அலகு பெறுமென்று கொண்டாரேனும் அவர்க்கும் அலகுபெறாவென்றுங் கொள்ள வேண்டியவாறும், தேமா, புளிமாவொழியக் காசு, பிறப்பு எனக்குற்றுக்கார வீரக வேறுதாரணங்கொள்ள வேண்டியவாறும் உணர்க; எனவே குற்றுக்காரம் அலகுபெறவாயிற்று. வண்டு, கொண்டி என ஓசை ஒவ்வாமை செவிகருவியாக உணர்க.

ஒரு மாத்திரைபெற்ற முற்றுக்காரம் நேர்பசை நிரையசையாமோவெனின;—வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு என்புழிப் பிறத்த அகவலோசை மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என்புழியும்பெறப்படுதலானும், வெண்பாட்டிற்கடி வண்டுஎனக் குற்றுக்காரீற்றினின்றுழியுங் † கோலு என முற்றுக்கார வீற்றினின்றுழியும் ஒத்தவோசையவாமாகலானும் அவ்வசைகளாயிற்று. இஃது 'எழுத்தளவெஞ்சினும்.....மொழிப' (செய்-சூஉ) என்ற விதியாற் பெறுதும். (சு)

* செய் - டு.

† 'முற்றுக்காரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறினொற்றின்பின்னும் நெடிற்பின்னும் என நேர்பசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிரையசைக் கண்ணும் குறிவிண்ப்பின்னும் குறினெடிற்பின்னும்ல்லதாகாது. உதாரணம்—மின்னு, நாணு எனவும், உருமு, குலாவுஎனவும்வரும். வாழ்வு, தாழ்வு என நெடினொற்றின்பின்னும் முற்றுக்காரம் வந்ததாலெனின், அவை ஆகா' எனவும், 'இக்காட்டிய நான்குமே ஆவன' எனவும் கூறுவர் பேராசிரியர்.

‡ பேராசிரியர் "முற்றிய லுகர மொழிசுதைத்துக் கொளாஅ, சிற்றலின் நே யீற்றடி மருங்கினும்' என்பதனுரையில் 'மருங்கு என்றதனால் ஈற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுக்காரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க : என்றார்க்குப் 'புலமலர் த் தாய்கலம் புல்லு' எனவும் 'கண்ணூரக் காணக் சதவு' எனவும் வருமாலெனின், அவை மருஉவழக்கு என்' எனக்கூறுவர்.

௩. குறிவினை யுகர மல்வழி யான.

இது தனிக்குறிலானுகிய நேரசைப்பின்னும் இருவகை உகரம் வந்து நேர்பசையாதலை விலக்கினமையான் எய்தியதுவிலக்கியதுஉமாம். குற்றுசரங் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்து வழுவமைத்ததுஉமாம்.

இ-ள். குற்றெழுத்தோடிணைந்த குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் அல்லாதவிடத்தே முற்கூறிய நேர்பசையாவன ; எனவே குற்றெழுத்தோடிணைந்த குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் வந்துழி நிரையசையாம். எ-று.

இனி, 'உடம்பொடுபுணர்த்தல்' என்பதறை குறிவினையெனக் குற்றுசரத்தையும் குற்றெழுத்தென வேண்டினமைபெற்றும். உ-ம்;—ரூயியு வலியது என ஓசைப்பின்னர் வருகின்ற குறிப்பின்வந்தகுற்றுசரம் குற்றெழுத்துப்போன்று குறிவினையுகரமாய் அலகுபெற்றதேனும் குற்றுசரமே யென்று இலக்கணமல்லதோர் வழுவமைத்தவாறு. இங்ஙனம் குற்றுசரம் எழுத்தளபெஞ்சுமெனவே, 'குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கி, நெற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்' (எழுத்-மொழி-௩.௪) என விதித்த நூற்கையென்னு முதற்கட் குற்றுசரம், எழுத்தளபெஞ்சிக் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுதலுங் கொள்க. கரு, மழு இவை முற்றுசரநிரையசையாம். (௩)

௪. இயலசை முதலிரண் டேனைய வுரியசை.

இது முற்கூறிய அசையை இருகூறுசெய்து அவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

இ - ள். இயலசை முதலிரண்டு எ-து முதற்கண்ணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப்படாது இயற்கைவகையான் நின்றருங்கூர்ந்து தளைத்தலின் இயலசை யென்றும் : 'எனைய வுரியசை எ-து ஒழிந்த இரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டுத் தொழில்செய்தற்குரியவாதலின் உரியசையென்றும் பெயராம். எ-று. அங்ஙனம் இயற்றுதல் சீருட் காண்க. (௪)

௫. தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ-ள். மொழி சிதைத்து எ-து பொருடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதோர் சொல்லப் பொருளைக்கெடுத்து : தனிக் குறில்-முதலெழுத்தைத் தனிக்குறிலாக்கின் : முதலசையாகாது எ-து அது நேரசையாகாது. எ-று

* 'டேனைய வுரியசை' எனவும் பிரதிபேதம்.

எனவே, பொருள் தந்து ஒற்றுமைப்பட்டினில்லாது விட்டிசைத்து நின் றுழி நேரசையாம் என்றவாறாயிற்று. புளிமா என்றவழிப் புளியென்று ஒற்று மைப்பட்டினின்ற சொல்லைச் சிதைத்து முதல்கின்ற பகர உகரத்தை நேர சையாக அலகிடப்படாது. இனி விட்டிசைத்து நேரசையாங்கால் ஏவல், சூறிப்பு, தற்சுட்டு, வினா, சுட்டு என *ஐந்து பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நேரசையாம். உதாரணம்;—

‘ வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணாமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை
அ உ மறியா வறிவி லிடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ’

என்பது ஏவல். அ உ என்பது அகரத்தன்னையே சுட்டுதலிற் றற்சுட்டு. ‘ அ ஆ விழ்த்தானென் றெண்ணப் படும்’ (நாலடி-க) என்பது அருட்கூறிப்பு. அ அவனும், இ இவனும், உ உவனும் என்பது சுட்டு. எ எவன். என்பது வினா. ‘உரையிற்கோடல்’ என்பதனான் ஐந்திடத்தும் விட்டிசைத்தல் கொள்க; ‘அ, இ, உ, எ, ஓ’ என்னும்பா லைந்தும்’ (தொல்-எழுத். தூன்- 15) எனவரும். இவை மொழிசிதைத்துத் தனிக்குறிலாய் நேரசையாயின வாறு காண்க. (எ)

அ. ஒற்றெழுத் தியற்றே சூற்றிய லிகரம்.

இது சூற்றியலிகரம் அலகுபெற்றும் அலகுபெறாதும்வரும் என்கிறது.

இ-ள். சூற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்றுஎ-து சூற்றியலிகர மாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து: அதுவேயன்றி, எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து. எ-று.

என்பது அலகுபெறாதவழி ஒற்றும்: அலகுபெற்றவழி யெழுத்தாம் என்றவாறு. உ - ம்;—‘சூழலினி தியாழினி தென்ப’ (திருக்குறள்-கக) என ஆசிரியத்தனையாயும் ‘அருளல்லதியாதெனின்’ (ஓடி-உருக) எனக் கலித்தனையாயும் வருதலிற் சூற்றியலிகரம் அலகுபெறாது ஒற்றியற்றாயிற்று. “நினக்கி யானோ மாகுது மென்று, வனப்பு நினக்கியா னுரைப்பக் கேண் மதி” என இச்சூற்றியலிகரங்கள் அலகுபெறுதலின் எழுத்தியற்றாயிற்று.

* “இனி விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கொள்க. அவை ‘அ ஆ விழ்த்தான்’ எனக்குறிப்பின்கண் வருதலும், ‘அ உ மறியா’ என்குட்டிசைகண் வருதலும், ‘நொ அலையல்’ என ஏவற்கண் வருதலும் என விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது” என்பர் பேராசிரியர்.

இங்ஙனம் *சான்றோர் செய்யுள்வருதல் பெருவரவிற்து. ஒற்றினையும் எழுத்
தென்று † ஒரோரிடத்துக்கூறினோனும், ஈண்டு ஒற்றுஎழுத்து எனக்கூற
வின் ஒற்றல்லாவெழுத்தை யுணர்த்திற்று ‡. (அ)

கக. முற்றிய லுகரமு மொழிசினை தத்துக் கொளர் அ
நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இது குற்றியலுகரத்திற் கினமாகிய முற்றுக்காத்திற்கு இலக்கணங்
கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்றிய..... கொளர் அ-து முற்றியலுகரமும் வரு
மொழியைச் சினைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்றும் வாங்கிக் கொடுக்கப்
படா: எனவே நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிலைமொழியீறு கெட
நின்ற உகரமுமே கொள்க-எ-று. நிற்ற.....மருங்கினும்-எ-து அது
தான் இடையினன்றி ஈற்றடி யிடத்திலும் இயலசையாய் நிற்றலின்று;
எனவே உரியசையாயே நிற்கும். எ-று.

‘நாணுடையரிவை’ (அகம்-௩௪) என்புழி வருமொழியின் உகரம் வக்
தேறியது முற்றுக்காமாகாதென்றுணர்க. இனி ‘நாணுத்தளை யாக வைகி’
‘இரவுத்தயின் மடித்த தானை’ (அகம்-௨௪). ‘சுறவுக்கொடி’ (சிற்-முத்-௪௬௩)
‘விழவுத்தலைக்கொண்ட’ (அகம்-௧௭) ‘மின்னுகிமிர்ந்தன்ன’ (நற்றிணை-௫௧)
இவை நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரம்பெற்றன. நீர்க்கு, நிழற்கு எனின்ற
நான்கனுருபு நிலைமொழித்தொழிலுகரமாம். உ-லவுகடல், வீரவுகொடி எனி

* ‘மற்றியா னென்னுளேன் கொல்லோ’ என்னுந் திருக்குறளினையும்,
(கச-௦௬) ‘ஈசற் கியான்வைத்த வன்பி னகன்று’ என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்
கோவையினையும் (க௦௬) நோக்குக.

† ‘உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ’ (செய்-௪௪) என ஒற்றினையும்
எழுத்தென்றல் காண்க.

‡ பேராசிரியர், குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்ற யலகுபெருமலே வரும்
என்றுகூறி, யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டிய ‘முத்தியாய் பெய்த வளை
கழலும்’ என்பன முதலிய உதாரணங்களைச் ‘சான்றோர் செய்யுளல்லவென
மறுக்க’ எனவுரைப்பர்.

என்றுவாம். *சுரும்புலவு நறுத்தொடையலள், கலனளவு நலனளவு 'இவை சிலைமொழியீற்று மகரங்கெட நின்ற உகரம் மூற்றுமரமாயின. இனி 'இனத்துள்ள தாகு மறிவு' (திருக்குறள்-௪௫௪) 'இன்னு தினியார்ப் பிரிவு' (௪௫௨-௧௧௫௨) 'கருமமே கல்லார்கட் டீர்வு' 'பேரறிவாளர் துணிவு' 'பாடறியாதானையிரவு' 'போற்றுதார்புன்னர்ச்செல்வு' (நான்மணி-௧0) 'புண்கணுடைத்தார்புணர்வு' (திருக்குறள்-௧௧௫௨) †'புனைமலர்த்தாரகலம் புல்லு' ‡'அஞ்சொன்மடவார்க்கருளு' 'கோலு' இவை யடியிறுதிக்கண் உரியசையாய் நின்றவாறு காண்க.

'நிற்றலின்றே' என்றதற்கு ஈற்றடிக்கண் நிற்றலில்லையென்று கூறின் அவை முடியாவாம். இவை அசைக்கும் ஓசைக்கும் உறுப்பாம். உகரமும் என்ற உம்மையாற் குற்றுகரமும் § 'சேற்றுக்கானீலம்' எனப்பிரித்துக் கொடாமனின்றவாறும் 'எய்போற்கிடந்தானென்னேறு' (வெண்-வாகை-௨௨) என இறுதிக்கண் உரியசையாய் நின்றவாறுங்காண்க. நாகுண்டு என்பது குற்றுகரமாகாது. (கூ)

* "பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நேர்ந்து, வண்டு சூழ விண்டு நீங்கி, நீர்வாய்க் கொண்ட நீல மூர்வா, யூதை வீச ஆரவாய, மதியேர் துண்டோ டொல்கி மாலு, நன்மணங் கமழும் பன்னல் ஆர, வமையேர் விரைத்தோ ளம்பரி நெடுங்க, ணீணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை, யிரும்பன் மலரிடையெழுந்த மாலி, னறுந்தழை துயல்வருஞ் செறிந்தேந்-தல்கு, வணிகை நசைஇய வரியமர் சிலம்பின், மணிமருள் வார்முழல் வளரினம் பிறைநுத, லொளினிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு, நளிமுழவு முழங்கிய வணினிலவு மணிக, ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுத்தொடையலள், கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருநீ மறைப்ப வெழிசுவ தன்றே." இது செய்யுளியலுரையில் 'இழைப்பு' என்பதற்கு உரையாசிரியர் எடுத்தோகிய பாட்டு.

† இனமலர்க் கோதா யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்

புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு.

‡ மஞ்சுசூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலு

மஞ்சொன் மடவாட் கருளு. இவை யாப்பருங்கலவிரந்தி மேற்கோள் (௫௨).

§ சேற்றுக்கானீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்

கூற்றுறழ் மொய்ம்பிற் பகழி பொருகய

ரேற்றந் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட

ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்—இஃது இன்னிசைப்பஃரொடைக்கு உரையாசிரியர் காட்டிய பாட்டு.

க0. குற்றிய லுகாமு முற்றிய லுகாமு
மொற்றெடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இது உரியசைகள் ஒற்றுப்பெற்று நிற்குமென எய்தாத தெய்துவித்
தது.

இ-ள். குற்றியலுகாமும் முற்றியலுகாமும்-து*முற்கூறிய குற்றிய
லுகாமும் முற்றியலுகாமும். ஒற்றெடு.....பெறுமே எ-து வருமொழி
வல்லெழுத்துவரும்வழி வல்லொற்றெடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும் எ-று.

உதாரணம்;—‘சேற்றுக்கானீலம்’ ‘நாணுத்தனையாகவைகி’ ‘நெருப்
புச்சினத்தணித்த’ ‘கணவுக்கொனீ கண்டது’ என இருவகை உகாமும் ஒற்
றடுத்து உரியசையாயினவாறு காண்க. உம்மை எதிர்மறைபாதலின் ஒற்
றடாது வருதலே பெரும்பான்மை யென்றுணர்க. நிலைமொழி ஒற்று
மிக்கு உண்ணும், நடக்கும் என்பன தேமா புளிமாவாயே நிற்கும்; விக்
குள், கடவுள் என்பனவும் அவை. (க0)

கக. அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கும் இனி வருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறநடை.

இ-ள். அசை.....சேர்த்தி எ-து அசைகளையும் சீர்களையும் ஓசை
யொடு சேர்த்தி. வகுத்.....ராதே எ-து வேறுபாடுணர்வித்த
லும் செய்யுளிலக்கணத்துறைபோயிராதுநெறி. எ-று.

முற்கூறிய மாத்திரையென்னு முறுப்பின் ஓசையை யளந்து இன்
னோசையும், இன்னவோசையும் அறிந்து உணர்த்துக. எ-று.

உ-ம். ‘தருக்கிப் புணர்ந்து தணந்த தமது, பொருப்புப் புடைத்துப்
புடைத்து’ என்றால் வெண்பாலீற்றடி இன்னோசைத்தாகாமையின் ‘பொ
ருப்புத் தழைந்த பொழிந்து’ என மெல்லினவோசைசேர்க்க இன்னோசைத்
தயிற்று. ‘நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’ (திருக்குறள்-௩) இதனுள் வாழ்வா
ரென்னும் ஓசையைவகுத்து வார் என நோசைச்சீராக்க அசையான் இன்
னோசைத்தாயிற்று. இதனை வகையுளி என வேறேருறுப்பாக்குவாருமுள்.
இனிக்கட்டினையடியையும் சீர்வகையடியையும் இசையொடுசேர்த்தி ‘இன்
னோசை யுணர்க. அஃது ‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’ (கெய்-௫௮)
என்ற பதினான்குமுத்தளவும்வருங் கட்டினவெண்பாவும், வெண் சீரோ
யொன்றிற் கலித்தனை தட்டு இன்னோசை பெறாதாம். ‘மாசேர்வாய் மாசேர்

வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றும் துள்ளலோசையும் பிறக்கும். இதனை மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமக் காருரும எனின் இன்றோசைத்தாய்ச் செப்பலோசைபிறத்தது. இனிச்சீர்வகையடிக்கும் 'யாதானு நாடாமா லூராமால்* யாதோதான்' என்றும் சீர்வகைத்துள்ளலோசையும், 'என்றோருவன்'* என்றும் சீர்வகைச் செப்பலோசையும் பிறக்குமாறு இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இனி ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றால் ஞாயிறு என்ற இயற்சீர்ப்பின் றினாயொன்றி ஆசிரியத்தனையாயிற்றேனும் கலித்தனாப்பாற்படுதலும்; ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றவழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிற்றேனும் கலித்தனாப்பாற்படுதலும் இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறைபோயினூர்க்கே தெரிவதாம்.

இனி உம்மையான் அடியுமில்லாறே வகுத்துணர்த்துக. 'நுதல திமையா. நாட்ட மிகலட்டுக், கையது கணிச்சியொடு மழுவே' (அகம் - கடவுள் வாழ்த்து) என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது 'இகலட்டுக்கையது' எனமேல்வடியொடு பொருள்கூடிற்றேனும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்ததாயிற்று. இன்னும் அதனானே எழுத்தல்கிளவியாகிய 'சுஃமென்னுந்தண்டோட்டிப் பெண்ணை' என்பதனை அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்துணர்த்தலுங் கொள்க. இனி அகவன் முதலிய நான்கோசையினையும் ஒன்று மூன்றாக்கி வகுத்தல் தொல்காப்பியனுர் கருத்தன்றாயிற்று; என்னை? இயலசை மயங்கிய இயற்சீரும், உரியசை மயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும்பற்றி யோசை வேறுபடத்தோன்றலின் அவை பன்னிரண்டென்னும் வரையுளடங்காவென்பது பற்றி. இன்னும் 'இசையொடு சேர்த்தி' என்றதனானே 'ஓரள பாகு மிடனுமாருண்டே' (தொல்-மொழிமரபு-உச) என்ற ஐகாரமும் பொருள் சிதைத்திசையொடுசேர்த்தல் கொள்க. 'வண்கொன்றையை மருட்டுங் காண்' 'புகழ்த லானாப்பெருவண் மையனே' இவைமுதலிடைகடைகளிற் சிதைந்தும் வருமென்று கொள்க. (கக)

கஉ. ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்த்துஞ் சீரியாய்ந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

* திருக்குறள்—௩௬௭.

† 'செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணீலத் தலரருந்திப், பொழிற் காஞ்சி நிழற்றுயிலுஞ், செழுநீர் நல்வய லூரன், புகழ்த லானாப் பெருவண் மையனே' இது யாப்பருங்கலவிநத்தீமேற்கோள் (கடு).

‡ உரையாசிரியரும் இதுவே பாடங்கொண்டார். பேராசிரியர் 'புணர்ந்தும்' என ஒதுவர்.

இது நிறுத்தமுடையானே சீருணர்த்துவான் ரெடங்கி அவற்றின் பகுதியும் அவற்றது பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். ஈரசையியைந்துகொண்டும் எ-து ஈரசை தன்னில் இயைந்து பொருள்கொண்டும். மூவசையியைந்துகொண்டும் எ-து மூவசை தன்னிலியைந்து பொருள்கொண்டும். இற்றது சீரெனப்படும் எ-து அற்றுநிற்பது சீரென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படும். சீர்புணர்த்தும் சீரெனப்படும் எ-து அவ்வாறன்றி அச்சீர்தான் ஒருசீரோடொருசீர் தொடரப் பிறர்கூட்டப்பட்டு நின்றாலுஞ் சீரென்று சொல்லப்படும்என்றுங் கொள்க. எ-று.

‘இயைந்து’ என்றதனையும் ‘கொண்டு’ என்றதனையும் ஈரசைக்கும் மூவசைக்குங் கூட்டிக் ‘கொண்டு’ என்பதற்குப் பொருள்கொண்டு என்று பொருளுரைக்க. நடுவுநின்ற ‘சீர்’ என்றதனைப் ‘புணர்த்தும்’ என்றதனோடு மாறிக்கூட்டுக. இயைந்து என்றதனான் ஒருசீர்க்கட் பலசொற்றொடர்ந்து வரினும் அவையொன்றுபட்டுநிற்றல் வேண்டுமென்றுணர்க.* எனவே, சொல்லெல்லாம் ஈரசையும் மூவசையுமாயல்லது வாராவென்பதூஉம், இனிப்புணர்த்து என்றதனான் அச்சீர்கள் அவ்வாறற்றுநிற்குமேனும் பிறர் தொடர்புபடுத்தும்வழிப்புணர்ச்சிவிகாரமெய்தாமற் றம்முட்டொடர்ந்துநின்றலும் புணர்ச்சிவிகாரமெய்தியுற்தொடர்ந்துநின்றலுமுடைய என்பதூஉங் கொள்க. உ—ம் ‘போந்து சென்று சார்ந்து, சார்ந்து, மதனுடை நெஞ்சமொடு நடுநா னென்றது’ இவை புணர்ச்சிவிகாரமெய்தாமல் இசையற்றுத்தொடர்ந்தன. ‘கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகர நூறி’ இது வல்லெழுத்துப்புணர்ச்சியெய்திற்று. இன்னும் அதனானே ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்குவேண்டொபாற்றான் வேறுசீராக்கியவழியும் அச்சீர்வகையான் வேறுசொல்லிலக்கணம் பெறுதும். அது ‘மம்மர் நெஞ்சினேன் ரெழுதுநின் றதுவே’ என்புழிநின்றது என்னுங் குற்றுசுவீற்றுச்சொல்லினைப்பிரித்து அதுவேஎன வேறொரு சீராக்க முற்றுசுவாமாதி வேறுபடுதல் கொள்க. எனப்படும் என்று சிறப்பித்தவதனான் இவை சிறப்புடையஎன்பதூஉம், ஓரசைச்சீர் இவைபோலச் சிறப்பில என்பதூஉம் உணர்த்திற்று. உண்ணுநின்றான் என நாலசையாலும் வருமாலெனின், அவை பிளவுபட்டு நின்றவின் ஒரு சீரொனப்படாமையானும், அவை சீராகவருஞ்செய்யுளின்மையானும், வஞ்சியுள் ‘நேரிழை மகளிருணங்குணைக் கவரும்’ (பட்டினப்பாலை) என்ற ஆசிரியவடிவினை நாலசைச்சீர் காட்டவேண்டுவார் இருசீரடியாகவுரைப்பினும் அவற்றிற்குத் தூங்க

* ‘மற்றுச் சீரென்றதென்னையெனின், பாணிபோன்று இலயம்படநின்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம்; என்னை? சொற்சீர்த்துறுதல் என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின்’ என்றார் பேராசிரியர்.

லோசையின் றுகலானும், சீர்தம்ருட்புணர்ந்திறுதலின்மையானும், வந்தீச்சீர் அறுபது காட்டுகின்றவழி யாண்டும் நேர்ப்பை நிரைபசைகள் அலகுபெ றுமையானும் தொல்காப்பியனார் கொள்ளார். உ-ம் 'சாத்தன், கொற்றன், தே மா ஈரசைச்சீர்கொண்டன. கானப்பேர், சாய்க்கானம், தேமாங்காய் எனவும் உண்ணாதன, தின்னாதன, தேமாங்கனி எனவும் இவை மூவசைகொண்டன. பிறர் தொடர்புபடுத்தின செய்யுள் 'உலகமுடவப்ப வலனேர்பு' (திருருருகா ற்றுப்படை) 'யாதானு நாடாமால்' எனவும் 'வசையில் புகழ்வயங்கு வெண் மீன்' (பட்டினப்பாலு) எனவும் ஈரசைச்சீரும் மூவசைச்சீரும் வந்தன. (கூஉ)

கங. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது முறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீர் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலசை மயக்கினவற்றை இயற்சீரென்றும் உரியசை மயக் கினவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் கூறுக. எ-று.

மயக்கம் என்றது தம்மொடுதாமயங்குதலும் தம்மொடுபிற்றுமயங்கு தலுமாம். உ-ம். நேர்நேர், நிரைநிரை எனத் தம்மொடுதாமயங்கின ; இராண் டினையும் பிறித்து நேர்நிரை நிரைநேர் எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நான்கும் இயற்சீராயிற்று. இந்நான்கு வழியும்ல்லது வேறுகூட்டமீன்மையும் உண ர்க. இவற்றைத் தேமா, புளிமா, பாதிரி, கணவிரி எனவும், சருவீளம் கூ.வி ளம் எனவும் காட்டுப; பிறவாறுங்காட்டுப. நேர்புநேர்பு நிரைபுநிரைபு எனத் தம்மொடுதாமயங்கின. இரண்டினையும் பிழித்து நேர்பு நிரைபு, நிரைபு நேர்பு எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நான்கும் ஆசிரிய வுரிச்சீராயிற்று. இவற் றை வீடுபேறு, தடவுமருது, பாறுகுருகு, வரகுசோறு எனக்காட்டுப. செய யுள்—'அவளோ, கேடில் விழுப்பொருட்டுருமார் பாசிலு' (குறுந்தொகை-உகக) என நான்கியற்சீரும் வந்தன. 'வெளிற்றுப் பனந்துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப' எனவும் 'நறவுண் மண்டை துடக்கலினிறவுக்கலித்து' (அகம்-கக) எனவும் 'பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்குட புதல்வன்' எனவும் 'வண்டுகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோன்' (திருருருகாற்றறுப்படை) எனவும் வந்தவற்றுள் வீற்றுவீற்று எனவும் இந்வுக்கலித்து எனவும் பூண்டுகிடந்து எனவும் வசிந்துவாங்கு எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தன. நான்கு பாவிற்றும் இயற்றலானும், இயல்புவகையான் ஒரோசொல்லாய்வருதல் பெ ரும்பான்மையாகலானும் இயற்சீரெனவும், ஆசிரியத்திற்கு உரிமையான் உரிச்சீரெனவும் ஆட்சியங்குணர் முக்காரணமாகப் பெற்றபெயர். 'இயற்சீ

ரிறுதிமுன்' (செய்-௧௬) எனவும் 'வெண்பா வரிச்சீ ராசிரிய வரிச்சீர்' (ஐடி-௨௩) எனவும் பிரண்டும் ஆள்ப.

(௧௩)

௧௪. முன்னிரை வரினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயக்கிச் சீராமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். 'உரியசை மயக்க மாசிரிய வரிச்சீர்' (செய்-௧௬) என்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைமுன்னர் நிரையசைவரினும் அவ்வுரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவரிச்சீராம். எ-று.

அவை நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை. உ-ம். நீடுகொடி நாணுத்தலை, உரறு புலி விரவுகொடிஎனவரும். செய்யுள்—'ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ' (புறம்-௫௫) 'நாணுத்தலை யாக வைகிமாண் வினைக்கு' 'களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை' (புறம்-௬௪) 'உவவுமதியுருவி னோங்கல் வெண்குடை' (ஐடி-௩) 'ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'பன்னுதமிழ்ப் பாவலர்க்கு' 'களிற்றுநீணத் துகிலுடுத்த' 'பிணர்மோட்டுப் பேய்மகளிர்' 'நிலவுமணல் வியன்கானல்' எனவும் ஆசிரியத்திலும் வஞ்சியிலும் வந்தன. 'தூங்குசிறை யன்னத் துயில்வதியுஞ் சேராண்டு' எனவும் 'எடுகொடியாக வெழுதுகோ' எனவும் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்வழிச் சிறுபான்மைவந்தன. கட்டளையடியன்மை இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. இவை இயலசையோடு மயக்கினமையிற் பாதிரி கணவிரிபோலக் கொள்க.

(௧௪)

௧௫. நேரவ ணிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இஃது இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீருணர்த்திற்று.

இ-ள். அவண் நேர்நிற்பின் இயற்சீர்ப்பால எ-து மேனின்ற அதிகாரத்தான் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் இயற்சீர்ப்பாலவாம். * எ-று.

அவை நேர்புநேர், நிரைபுநேர்; உ-ம். சேற்றுக்கால், வேணுக்கோல், களிற்றுத்தான், முடிவுத்தோள் எனவரும்; நீத்துநீர், குளத்துநீர் எனவும் பேரதுபூ, மேவுசீர், விறகுதீ, உருமுதீ எனவும் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் பாதிரி கணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும். போதுபூ, விறகுதீ

*"இவற்றை ஆசிரியவரிச்சீர்ப்பின்வைத்தெதன்னையெனின்;—இவையும் அவைபோல, ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பதறிவித்தற்கெனவுணர்க" என்றார் பேராசிரியர்.

என்னுமிரண்டன்கட் குற்றுசுரம் மேல்வரும் நெடிவோடிணைந்து நிரையாய்ப்
பாதிநி கணவிரிபோல நிரையாமோவெனின்; ஆகா;—அக்குற்றுசுரம் நேர்பு
நிரையுமாயேநன்று நேருநிரையு முதலாய் நிரையீரூகிய சீர்தனை சொண்
டாங்குத் தட்கும்; செய்யுள்—‘நீத்துநீர்ப் பரப்பி நிவந்துசென் மான்றேர்’
எனப் போதுபூவும், விற்றகுதீயும் வந்தன. (கரு)

கசு. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாகு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் உரியசை இய
லசைமயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கியற்சீரும் உணர்த்திற்று.

ச/ இ-ள். இயலசை.....வரினே எ-து இயலசையிரண்டன்பின்னும்
உரியசையிரண்டும் ஒன்றிரண்டுசெய்து மயங்கி நான்காங்கால் அவ்விரண்
டுரியசையும்; நிரை..... மென்ப எ-து இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்க
னுள்ளிரையீற்ற பாதிநியும் கணவிரியும்போல வருஞ் சீரொடு தட்கும். எ-று.

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரையு, நிரையநேர்பு, நிரையநிரையு என வருங்
கால் நேர்முதலிரண்டும் பாதிநிபோல்வும் நிரையமுதலிரண்டும் கணவிரிபோ
லவும் கொள்க.

*இக்குத்திரமும் தனைக்குமாறு கூறிற்றும். உ-ம். போரோறு நன்
னாறு, பூமருது காரருமு, கடியாறு பெருநாறு, மழகளிறு நரையருமு
எனவரும். (கக)

கஎ. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். எழுத்ததிகாரத்து‘நெட்டெழுத்தேழேயோரெழுத்தொருமொழி;
(மொழி-க) என்றதனை சொல்லாந்தன்மையெய்திய அளபெடை ஈண்டு
ஈரசைச்சீர்கூறிய அதிகாரத்தானும் இயற்சீராந் தன்மையெய்திற்று, அத
னையே எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும்வேண்டலின். அளபெடை
.....முரித்தே எ-து அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை பெறுத
தலேயன்றி ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ-று.

* “இக்குத்திரமும் சீராமாறேயன்றிச் சீர்தனைக்குமாறுங் கூறியவாறு
ற்று. இவற்றைப் போரோறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும் இழு
காது” என்றார் பேராசிரியரும்.

உம்மையாற் சீர்நிலையாதலேவலியுடைத்து. நிலையென்றதனால் எழுத்துநிலையும் நேர்ந்தார். அங்கனம் சீர்நிலை பெறுங்கால் முற்கூறிய நரசைச் சீர் பதினாறுனுள் ஆசிரியவுரிச்சீராவும், போதுபூ விறகுநீ என்னுமிரண்டியற் சீரும் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை, நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என்னுமியற்சீர் எட்டொம். அங்கனமாதல் ஒருமொழியகத்தேயுடைய என்பது. ஆஅ எனத்தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என நரொழுத்து ஞாயிறு ஆயிற்று; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறினெடிலாயினற்போல ஆகாத்துப் பின்னின்ற அகரமுங் குற்றுக்ரமுங் குறிவினையெனப் பட்டமையினென்பது. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரி. வடாஅது என்பது மூவெழுத்துக்கணவிரியாம். வடாஅதுயென நாவெழுத்துக்கணவிரியாம். ஆஅங்கு என நரொழுத்துப் போரேறும். ஆஅவது என மூவெழுத்துப் பூமருதுபுகாஅர்த்து என்பது கடியாரும். பராஅயது என்பது மழகளிரும். இவை ஒரே சொல்லாகிநின்ற எட்டியற்சீரானும் அளபெடுத்தன. 'தேளந் தேரும் பூஉம் புறவிற்த், போஓரி துள்ளுஞ் சோஓரி நண்ணிக், குராஅம் பிணையல் விராஅங் குஞ்சிக், குடாஅரிக் கோலல ரடாஅரின் வைத்த, காநெறிச் சென்றனர் கொல்லோ, மேநெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே'—இதனுள் இயலசை மயங்கிய இயற்சீர் நான்கும் வந்தன. ஒழிந்த நான்கும் இவற்றுள் அடங்கும். இங்கனம் சீர்நிலையெய்திய வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயது இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்குப்புலவர் ஓசைகருதிச் செய்துகொண்டது செயற்கையளபெடை என்றுங்கொள்க; இவ்விதி கட்டளையடிக்கென்றுணர்க. இவை சீர்நிலையடிக்காயிற் தனிநிலை, முதலிலை இடைநிலை, இறுதிநிலை எனக்கொள்வர். 'ஆஅ வளரிய வலவன்*' எனவும், 'ஏள் சிதைய வழாஅ லெல்லானின், சேஎயரி சிந்திய கன்' எனவுமியை நேர்நேரும் நிரைநேருமாக அலகிடுப. இனி ஓரசையாங்காற் செயற்கையளபெடைசீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதல்:போல, இயற்கையளபெடைஅசைநிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதலும், புணர்ச்சிவகையான் எழுத்துப்பேரூகிய அளபெடைகள் அசைநிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர் செய்தி செயற்கையளபெடையுட்கிலவும் அசைநிலையாதலுங்கொள்க. உ-ம்.

* "ஆஅ வளரிய வலவன்றன் பார்ப்பினொ, டீஇ ரிரைகொண் டோளீப் பள்ளியுட், டீஉந் திரையிலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றேண், மேள வலைப்பட்ட நம்போ னாறுதா, லோஓ வழுக்குத் துயர்".

‘உ. ப்போஓ வெனவுரைத்து மீள்வாள் *’ என்புழிப்பண்டமாற்றின்கட் பகரவோகாரத்திற்குள்ள ஓரலகே பெறுதலின் ஓரசையாயிற்று. “நூரேஓஓ நூறு”† என்பதும் அது. இவை இயற்கையளபெடை யசைநிலையாயின. ‘பலா அக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்த்த கடுவன்’ என்புழிப் ‘பலாஅ’ எனப் புளிமாவாகாது ஓரசையாய்க் கோடு என்பதுங் கூட்டிக் கணவிரியாக அலகு பெறும். ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழுத்-உயிர்மயங்-உச) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெற்ற அகாரமும் அளபெடைபோல் அசைநிலையாயிற்று. ‘நிலம் பாஅய்ப்பாஅய்ப் பட்டன்று நீணிலா மென்றேள், கலம்போஓய்ப்போஓய்க் கௌவை செய’ எனப் போஓய்ப்போஓய் எனச் செய்கைக்குறிப்புப் புலப்படச் செய்யுள்செய்தவழியும் அசைநிலையாயிற்று. இவை ஓசை சிதைத்தாற் செய்யுளின்பஞ் சிதையுமென்று அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்தார். இவை அலகுபெருவெனவே, நெடிலின் மன்மையேயாயிற்று. இதனானே குற்றிகரம்போல் எழுத்தாந்தன்மையும்பெற்றும். இனி, வா அழ்க எனவும், தூஉமணி எனவும் மூவகைச்சீரானும் வருதல் உம்மையாற் சீர்நிலை யெய்துமென்றத லாற் பெறுதும். அவை வெண்சீரும் வஞ்சிச்சீருமாம். (க௭)

கஅ. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாமென எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஒற்.....மொழிப ஏ-து ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ.று.

ஒற்றெனவே, ‘ங் கு ண ந ம ன வ ய ல ள வாய்தம்’ என்னும் பதினே ரொற்றுங் குற்றிகீழும் குறிலிணைக்கீழும் அளபெடுத்தல் பெறுதும். மங்ங் கலம் எனவும், அரங்ங்கம் எனவும் வரும். வீணைவற்றேறும் ஒட்டுக். சீராமெனவே, ஈரசைச்சீரும் மூவகைச்சீருமாதல் பெறுதும். மேல் எழு வகைச்சீர் கூறுதலின் இதனை ஈண்டிவைத்தார். ஓரசையாதல் சிறுபான்மை.

* “இடைநூடங்க வீரங்கோதை பின்முழுவாட்கண், புடைபெயரப் போழ்வாய் திறந்து—கடைகடையி, னுப்போஓ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவற், கொப்போநீர் வேலி யுலகு”.

† “பல்லுக்குத் தோற்ற பனிரூல்லை பைங்கிளிகள், சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தூற்றினவா—னெல்லுக்கு, நூரேஓஓநா நென்பா ணுடங் க்டைக்கு மென்முலைக்கு, மாறேமர் லன்றளந்த மண்” ‘தோற்றிலவால்’ எனவும் பாடம். இவை யாப்பநூல்கலந்நீதிமேற்கோள்.

உ-ம், கண்ண தண்ணெனைக் கண்டும்கேட்டும்' என்புழிக்கண்ணென்பது சீர்நிலையெய்திக் தேமாவாயிற்று. தண்ணெனை என்றவழித் தட்பத்திற் சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான். அது, மாசெல்சூரம் என்னும் வஞ்சிச்சீரா வதனை ஆகற்க: பாதிரி என முன்னின்ற இயற்சீரேயாக என வழுவமைத்த வாயு. இதுவும் ஓரசை சிதையாதுநிற்கவும் அலகுபெறுதெனவே எழுத்தின் நன்மை எய்திற்று. இது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உறுப்பாய் நின்றன அளபெழுதலும், தோற்றிக்கொண்டன அளபெழுதலுமாம். சுள்ளன் என்றது, புள்ளனென்றது, நள்ளனென்றது, கிண்ணெனென்றது—இவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய. தோற்றினது—கண்ணெனை முற்காட்டினும். இருவகையுக்கரவீராய்க் கொங்கு, குரங்கு, மின்னனு, எஃஃகு என்பன உயிரளபெடையின் வருமெழுத்தோடுகூடிப் பேரேறு, கடியாறென நிற்குமாறுபோலாது வண்டு வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலின் உயிரளபெடையின் வேராக வேராகினார். இருவகையுக்கரத்தோ டியையாத வழிக் 'கண்ணெண்ணெனை' 'கஃஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்' எனத் தேமாவாக அலகுபெற்றன. இனி, 'நீட்டம் வேண்டின்' (எழுத்-நூன்-சு) என்னுஞ் சூத்திரத்துக்காட்டிய 'செய்யுட்க ளோசை' * என்னும் மாபுராணசீ சூத்திரத்துள் 'மைசீரொற்று' என்றதனானே, சீர்வகையடியோசைகெடின் ஒற்றில்லாத சொல்லிற்கோசை அவ்வொற்றை உண்டாக்கியுந்ருமென்றும், 'குன்றுமேலொற்றளபுங்கொள்' என்றதனானே அவ்வொற்றினும் ஓசை நிறையாவிடின் அங்கனம் வருவித்த ஒற்றை அளபெடுத்துங்கொள்க வென்றுங் கூறியவிதியுங்கொள்க. "அம்பொரைந்.....னன்"†இதனுள் யகரவகரவொற்றில்வழி ஓசை அவ்வொற்றையுண்டாக்கிற்று. அஃது அளபெடுத்தது வந்துழிக்காண்க.

(கஅ)

கக. இயற்சீ ரியுதிமு னேரவ ணிற்பி னுரிச்சீர் வெண்பா வாரு மென்ப.

* "செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு, மையப்பா டின்றியிணையுமா—மைசீரொற், நின்றுயுஞ் செய்யுட் கெடினெற்றையுண்டாக்கு, குன்றுமேலொற்றளபுங்கொள்"

† "அம்பொரைந்து டையிய காம னையிய நென்ன வந்தண, னம்பு நீர ரல்லர் நன்கு ரங்கு நீர ராயினுந், தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டிப்பி நெஞ்சு நொந்து தாழ்வர்தாம், பொங்க ரவ்வ வல்கு லாரெ னப்பு கன்று சொல்லி னான்." (சீந்தாமணி-சுரமஞ்-ந்). 'தங்கு ரவ்வர்' 'பொங்க ரவ்வ' என ஒற்றுமிகுத்தே இச்சங்கத்துள்ள பழைய சிந்தாமணிப் பிரதியொன்றிற் காணப்பட்டது.

இது முறையானே மூவகைச்சீருணர் த்துதரெடங்கி, அவற்றுள் வெண்பாவுரிச்சீர் உணர் த்துகின்றார்.

இ-ள். அவண் இயற்சீரிறுதிமுன் நேர்நிற்பின் எ-து அவ்வீடத்திற் கூறிய இயலசையானுகிய இயற்சீரிறு திர்க்கண் நேரசைவந்துநிற்பின்: வெண்பா வுரிச்சீராகுமென்ப எ-து அந்நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

அவை.—நேர்நேர்நேர், நிரைநிரைநேர், நேர்நிரைநேர், நிரைநேர்நேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய், புலவருவாய், மாவருவாய், புவிசெல்வாய் எனவும்; தேமாங்காய், கருவிளங்காய், கூவிளங்காய், புளிமாங்காய் எனவுங்காட்டுக. செய்யுள்.—“காமன்கா னென்று கருவூரார் பாராட்டத், தாமந்தாழ் கோதை வருவாணை—யாமு, மிருகுடங்கை யானெதுரே கூப்பித் தொழக்கண், டொருகுடங்கை யாயின கண்” என நான்கு வெண்சீருங் * காண்க. இஃது ஆட்சியுங் குணமுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர், வெண்பா விற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கு முரிமையின். இனிப் பொதுவாக இயற்சீரென்றால் இயலிசைமயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கினையும், பொதுவாக உரிச்சீரென்றால் உரியசைமயக்கமாகிய உரிச்சீர் நான்கினையுமே கோடல்வேண்டினார் இத்தொல்காப்பியனாரென்பது, இச்சூத்திரத்தானும் ‘வெண்பா வுரிச்சீ ராகிரிய வுரிச்சீ, ரின்பா நேரடிக்க’ கென்பதனானும் (செய்-௨௩) பெறுதும்; இதனை ஆட்சியும் பெற்றும். இதுவுங் கட்டளை யடிக்குஞ் சீர்வகையடிக்குமுரித்து. (கக)

௨௦. வஞ்சிச்சீரென வகைபெற்றனவே

வெண்சீ ரல்லா மூவகையான்.

இஃது ஒழிந்த மூவகைச்சீர் கூறுகின்றது.

இ-ள். வஞ்சிச்சீரென்று கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறிய வெண்சீ ரல்லா மூவகைச்சீரெல்லாம். எ-று.

அவை வருமாறு;—நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கினையும் நீறுத்தி, ஒருகால் நேர்முன்னகவும், ஒருகால் நிரைமுன்னகவும், ஒருகால் நேர்

*இதனுட் காமன்காண் எனவும், கருவூரார் எனவும், இருகுடங்கை எனவும், யானெதுரே எனவும் நான்குவெண்சீரும் வந்தன என்றார் பேராசிரியர்.

பு முன்னகைவும், ஒருகால் நிரைபுமுன்னகைவும் எடுத்து நேரீரூக முடிக்கப் பதினொன்றாம்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீரூக முடிக்கப் பதினொன்றாம்; அவ்வாறெடுத்து நேரீரூக முடிக்கப் பதினொன்றாம்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீரூக முடிக்கப் பதினொன்றாம்; ஆகவே, அறுபத்துநான்காயிற்று. அவ்வாறெடுத்து நான்கு முறைமைக்கு நடுவு நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரைபுமாக நிற்குமாதும் உணர்க.

அவை;—

உதாரணம்.

- க நேர்நேர்நேர்
- உ நேர்நிரைநேர்
- ங நேர்நேர்புநேர்
- ச நேர்நிரைபுநேர்
- ஞ நிரைநேர்நேர்
- சு நிரைநிரைநேர்
- எ நிரைநேர்புநேர்
- அ நிரைநிரைபுநேர்
- கூ நேர்புநேர்நேர்
- க௦ நேர்புநிரைநேர்
- கக நேர்புநேர்புநேர்
- கஉ நேர்புநிரைபுநேர்
- கங நிரைபுநேர்நேர்
- கச நிரைபுநிரைநேர்
- கரு நிரைபுநேர்புநேர்
- கசு நிரைபுநிரைபுநேர்

- மாசேர்வாய்
- மாவருவாய்
- மாபோருவாய்
- மாவழங்குவாய்
- புலிசேர்வாய்
- புலிவருவாய்
- புலிபோருவாய்
- புலிவழங்குவாய்
- பாம்புசேர்வாய்
- பாம்புவருவாய்
- பாம்புபோருவாய்
- பாம்புவழங்குவாய்
- களிறுசேர்வாய்
- களிறுவருவாய்
- களிறுபோருவாய்
- களிறுவழங்குவாய்

எனவும் நேரீற்று மூவகைச்சீர் பதினொன்றாம் வந்தன. வெண் சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித்தொழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியரிச்சீர்.

- கஎ நேர்நேர்நிரை
- கஅ நேர்நிரைநிரை
- ககூ நேர்நேர்புநிரை
- உ௦ நேர்நிரைபுநிரை
- உக நிரைநேர்நிரை
- உஉ நிரைநிரைநிரை
- உங நிரைநேர்புநிரை
- உச நிரைநிரைபுநிரை

- மாசேர்சுரம்
- மாவருசுரம்
- மாபோருசுரம்
- மாவழங்குசுரம்
- புலிசேர்சுரம்
- புலிவருசுரம்
- புலிபோருசுரம்
- புலிவழங்குசுரம்

உரு	நேர்புநேர்நிரை	பாம்புசேர்சுரம்
உசு	நேர்புநிரைநிரை	பாம்புவருசுரம்
உஎ	நேர்புநேர்புநிரை	பாம்புபோகுசுரம்
உஅ	நேர்புநிரைபுநிரை	பாம்புவழங்குசுரம்
உக	நிரைபுநேர்நிரை	களிறுசேர்சுரம்
ங்0	நிரைபுநிரைநிரை	களிறுவருசுரம்
ங்ச	நிரைபுநேர்புநிரை	களிறுபோகுசுரம்
ங்உ	நிரைபுநிரைபுநிரை	களிறுவழங்குசுரம்

எனவும் நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினும் வந்தன.

ங்ங	நேர்நேர்நேர்பு	மாசேர்காடு
ங்சு	நேர்நிரைநேர்பு	மாவருகாடு
ங்ரு	நேர்நேர்புநேர்பு	மாபோகுகாடு
ங்சு	நேர்நிரைபுநேர்பு	மாவழங்குகாடு
ங்எ	நிரைநேர்நேர்பு	புலிசேர்காடு
ங்அ	நிரைநிரைநேர்பு	புலிவருகாடு
ங்க	நிரைநேர்புநேர்பு	புலிபோகுகாடு
ச0	நிரைநிரைபுநேர்பு	புலிவழங்குகாடு
சச	நேர்புநேர்நேர்பு	பாம்புசேர்காடு
சஉ	நேர்புநிரைநேர்பு	பாம்புவருகாடு
சங்	நேர்புநேர்புநேர்பு	பாம்புபோகுகாடு
சச	நேர்புநிரைபுநேர்பு	பாம்புவழங்குகாடு
சரு	நிரைபுநேர்நேர்பு	களிறுசேர்காடு
சசு	நிரைபுநிரைநேர்பு	களிறுவருகாடு
சஎ	நிரைபுநேர்புநேர்பு	களிறுபோகுகாடு
சஅ	நிரைபுநிரைபுநேர்பு	களிறுவழங்குகாடு

எனவும் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினும் வந்தன.

சக	நேர்நேர்நிரைபு	மாசேர்கடறு
ரு0	நேர்நிரைநிரைபு	மாவருகடறு
ருச	நேர்நேர்புநிரைபு	மாபோகுகடறு
ருஉ	நேர்நிரைபுநிரைபு	மாவழங்குகடறு
ருங்	நிரைநேர்நிரைபு	புலிசேர்கடறு
ருச	நிரைநிரைநிரைபு	புலிவருகடறு
ருரு	நிரைநேர்புநிரைபு	புலிபோகுகடறு
ருசு	நிரைநிரைபுநிரைபு	புலிவழங்குகடறு

௫௭	நேர்புநேர்நிரைபு	பாம்புசேர்கடறு
௫௮	நேர்புநிரைநிரைபு	பாம்புவருகடறு
௫௯	நேர்புநேர்புநிரைபு	பாம்புபோகுகடறு
௬0	நேர்புநிரைபுநிரைபு	பாம்புவழங்குகடறு
௬௧	நிரைபுநேர்நிரைபு	களிறுசேர்கடறு
௬2	நிரைபுநிரைநிரைபு	களிறுவருகடறு
௬௩	நிரைபுநேர்புநிரைபு	களிறுபோகுகடறு
௬௪	நிரைபுநிரைபுநிரைபு	களிறுவழங்குகடறு

எனவும் நிரைநீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

இவை அறுபத்துநான்கினும், *நான்குநீக்கி, ஒழிந்த அறுபதும் வஞ்சி
 ிச்சீராம். செய்யுள்:—

† 'மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்
 விழுக்கோட்டுமெய் வியல்விசம்புதேயந்
 தோங்குமல் னார்க் காம்புகிழியப்
 பாய்ந்துசென்றுசென் றுங்குநலிபுநின்
 நெதிர்த்துமீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
 நலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய்
 தூர்திரைக் காவிரி பரக்குத் தண்டலை
 மூலா ரோனே பேரிசை வளவன்
 சுரம்படர்ந்து வருத்துவ தெவனோ
 நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே'

இதனுள் நேர்நீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வெண்சீர் நான்குமொழி
 து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

'தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
 வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகரந்
 தயலாலையி னறைக்கழகையின்
 வழிபோகுவர மறித்துருபுகினர்ந்
 தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்த்தீஇப்
 போதுதூங்குகிலை மீதுபுகுத்துபுகுத்

* வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும்.

† இது முதலாகவரும் நான்குசெய்யுளும் வஞ்சிச்சீர் அறுபதும் வந்த
 மக்குப் பேராசிரியர் கூறியவை.

தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக் குழார்
 திருந்துகோட்டுமிசைக் குங்குவிருந்துகொளு
 நன்னர் நன்னாட் டென்னா குங்கொல்
 பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந் நெங்கோன்
 ருடோய் தடக்கை மல்லவ*
 னெடுகெழு திருவிற் றீடுகெழு வேந்தே'

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

‘வான்பெய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
 மால்யாறுபேர்ந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
 சுரைபொய்யாது நிரைவளஞ்சான்று
 வரையாதுதந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
 பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
 வித்துநாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
 வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்குட்டு
 விசும்புநீங்குமஞ்சு துயின்றபெயர்ந்துபேர்ந்து
 வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
 தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
 படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
 குடிபுறந் தருஉம் வேந்த
 எனெநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே’

இதனுள் நேர்பீராகிய வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

‘சீற்றம்மிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
 கூற்றொத்துவிரைபு கோள் குறித்துமுயன்று
 புலிப்போத்துலவும் பொல்கொடியெடுத்துப்
 புகலேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
 வேம்புமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
 வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்பு
 களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகூரல்படைத்துச்
 சொரிந்துதாங்குகடாத்து விரைந்துமலைந்துதொலைத்து
 மணங்கம முாரமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்

* ‘வல்லமன்’ எனவும் பிரதிபேதம்.

பாடுபெறு பாணினும் பலவே

பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே'

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினொறும் முறையானே வந்தன. ()

உக. தன்பா வல்வழித் தானடை வின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்வறுபது வஞ்சிச்சீரும் தன் தன் பாவல்லா ஆசிரியம், வென்பா, கலியுள் வாரா எ-று. எனவே, சிறுபான்மையான் ஆவன மேற்கூறுதும். உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. இதன்பயன் ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையை ஆக்குமாறுபோல், இஃது அகவலோசையை ஆக்கா ததன்பதாம். (உக)

உஉ. வஞ்சி மருங்கி நெஞ்சிய வுரிய.

இது மற்றைச்சீர்கள் வஞ்சியுண் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவின் கண் ஈரவைச்சீர்பதினொறும் முவவைச்சீர் அறுபத்துநான்கும் உரிய. எ-று.

எனவே, கட்டளையிற் கூறுவாராயிற்று. 'வசையில்புகழ் வயங்குவெண்ணீன்' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்முன்னர்த் தான்வந்தும், 'திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்' (ஐ) என இயற்சீர் நிற்பத் தன்சீர்வந்தும், 'தற்பாடிய தளியுணவின்' (ஐ) எனத் தன்முன்னர் வெண்சீர்வந்தும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாறி' (ஐ) என இரண்டு வெண்சீர்வந்தும், 'புள்ளுத்துயின்று புலம் புங்கூர்ந்து' என ஆசிரியவுரிச்சீர் வந்தும் தூங்கலோசை பிறக்கும் என்றுணர்க. (உஉ)

உஉ. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ

ரின்பா ரேரடி.க் கொருங்குகிலை யிலவே.

இது கட்டளை ஆசிரியத்திற்கு அடியுறழ்ப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது:

இ-ள். வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கட்டளை ஆசிரியப்பாவில் வரும் அளவடிக்குப் பொருந்தநற்றலின்று. எ-று.

எனவே, நீடுகொடி, உரறுபுலிஎன முன்னிரையீற்றவிரண்டும் உறழும் என்பது ஈண்டுக்கொள்க. கட்டளையடி யிங்ஙனம் வருமெனவே சீர்வகை

யடிக்கு வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் பொருந்தவரும் என்றுணர்க. வெண்சீர்வந்தன மேற்கூறுப *. 'வண்புகழ் நிறைத்து வசிந்துவாங்கு' (திருமுருகாற்றுப்படை) என ஆசிரியவுரிச்சீர் பொருந்தவந்தது. (உஅ)

உஅ. குலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.

இது கட்டலோக்கலிக்கட் சீர்மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கலித்தனையானு கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்து முற்கூறிய முன்னிறையீற்ற விரண்டுசீர் வருதலும் நீக்கப்படா. எ-று.

† உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. 'ஒங்குதிரை யடுக்கம்பாய்த் துயிர் செகுக்குத் துறைவகைள்' 'விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி' எனவரும். † இவ்வாறுகூறவே, சீர்வகைக் கலியடிக்கு இவை யொழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீர்களும் ஏனைச்சீர்களும் வேண்டியவாறு வரப்பெறு மாயிற்று. (உஅ)

உஆ. குலித்தனை யடிவயி நேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தனேறே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவும் கட்டலையடிக்கோர் சீர்வரையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். கலித்தனையானு கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்துத் தேமா புரிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீரிரண்டும் சிற்றற்றுகுரித்தன்று, துள்ளிலொசையைத் தெரிவோர்க்கு. எ-று.

இங்ஙனம் வரைந்தோதவே, சீர்வகையடிக்கண் இவ்விரண்டியற்சீரும் வருதல் பெறுதும். உ-ம். "ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்" எனவரும். எனவே, நேரீற்றியற்சீர் ஒழிந்த எட்டியற்சீரும் கலிக்குவருதலும் ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் ஒழிந்த பத்கூயற்சீரும் வருதலும் பெற்றும். (உஆ)

உகா. வஞ்சி மருங்கினு மிழுதி நில்லா.

* "இன்சீரியைய வருவ தாயின்" (நூ) என்னுஞ் சூத்திரசூதுட் காண்க.

† ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக்கடிதலும் படா என்றவாரும்.

‡ 'இவ்வாறு கூறவே' என்பது இங்ஙனம் வரையறையுடையன கூட்டலையடியெனவே என்றதாம்.

இது கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவில் வரப்பெற்ற இயற்சீர்கூறுகின்றது; வஞ்சித்தளையருங்கினும் என்னாது வஞ்சிமருங்கினும் என வாள்ா கூறின மையின் கட்டளையன்மை பெறுதும் : தளையத்தற்றெழில் கட்டளையடிக்கண்ண தாகலின்.

கு-ளா. வஞ்சிப்பாவிடத்தும் அசைச்சீர் இரண்டும் இறுதலோடுநில்லா முதற்சீர்க்கண். எ-று.

என்றது மற்றைப்பாக்களைப்போலச் சீரியைந்தியுதன்மாத் திரையன்றி முதற்சீர்தோறும் தம்முள் வேறுபாடுதோன்றத் தூக்கப்படும் ஐசை வஞ்சிக்குவேண்டுதலின் அவ்வோசைபடப் பெரும்பான்மை நிலலா தேமா, புளிமா என்னும் இரண்டும் எ-று : என்னை? முதற்சீர் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றெழில் பெறுவது நின்ற சீராகலின்; எனவே, நலிந்து கூறியவிடத்துச் சிறுபான்மை தூக்கப்படுமோசைபடவும் நிற்கும் என்றுணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. உ-ம். “கொற்றக் கொடியுயரிய” “களியூக் கதவெறிந் தனவே” என நேரீற்றியற்சீர் முதற்கட்டுங்காவாயின. “அகல்வயன் மலேவேலி, நிலவுமணல் வியன்கானல்” (புறம்-கஎ) எனவும் “மேதக மிகப்பொலிந்த, வோங்குநிலை வயக்களிறு” (மதுரைக்காஞ்சி) எனவும் ஒழிந்த இயற்சீர் முதற்கட்டுங்கின. இவை கட்டளையன்மையுணர்க. “புன்காழ் புணர்மருதின்” “தேன்றிட டங்கரும்பின்” என * நலிந்து கூறியவழித் தூங்கின.

இனி “மண்டிணரிந்த நிலனு, நிலனேந்திய விசும்பும், விசும்புதைவரும் வளியும், வளித்தலையுய தீயுந், தீமுரணிய நீரும்” (புறம்-உ) என ஈற்றுக்கண் வருதல் பெரும்பான்மையாதலின் † இது தி நிலலா எனப் பொருள் கூறலாகாமையுணர்க. ‘மருங்கு’ என்றதனான் நேர்கிலைவஞ்சிக்கே இவ்வரையறை: இயனிலை வஞ்சிக்கு இன்றென உணர்க. (உக)

உ.எ இர:ச:நிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
னசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறலே.

* இந்நலிந்துகாட்டிய இயற்சீர்கள் அளபெடுத்துக்கூறப்படுவன என்று கொண்டு அளபெடை வெண்சீர் என்பர். பேராசிரியர்.

† “வஞ்சிப்பாவினுள் அடியீற்றினில்லாது நேரீற்றியற்சீர் என்றவாயு; எனவே, அடிமுதற்கண் சிற்கப்பெறும் என்றவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

இது நான்கசையுஞ் சீராம்இடனும் உடைய என்கின்றது.

இ-ள். இசை நிலை.....வாயின் எ-து ஓசைநிலைமையாற் சீர்த்தன்மைப்பட நிறைந்து நிற்குமாயின். அசை.....பெறல் எ-து அசைநிலைமைப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம் சீர்நிலை பெறுதற்கு வலாயார். எ-று.

உ-ம். 'கழறொழா மன்னவர்தங்கை' * 'புனனாடன் பேரே வரும்' + "எய்போற்கிடந்தானென்னேறு" (வெண்பாமால-வாகை-உஉ) "மேவாணாயட்டகளத்து" (களவழி-உ௫, உஎ, ௩௬) என நேசையும், நிராயசையும், நேர்பசையும், நிரைபசையும் ஆயிற்று. இவை ஒரோவோரோசைக்குக் காட்டிற்றேனும் ஒழிந்த அசைகட்குங் கூறிக்கொள்க. இங்ஙனம் கூறுக்கால் 'வெண்பாட் டிற்படி முச்சீர்த் தாகும்' (செய்-எஉ) என்றவிதி ஆமாநின்றது.()

உஅ இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளவே
தலைவன்க சிதையாத் தன்மை யான.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்குமறுத்தது; இயலசையிரண்டுஞ் சீர்நிலையெய்தியுந் தலைபடா என்றலின். உரியசைதட்கும் என்றலின் எய்தாத்தது எய்துவித்ததுஉமாம்.

இ-ள். இயற்.....படுத்து எ-து முன்னர்க் கூறிய உரியசையிரண்டும் இயற்சீர்க்கணைகூறுபடுத்து. தலைவகை.....யான எ-து அவ்வியற்சீர்க்குக் கூறுந்தலைவகை கெடாத தன்மைக்கண்ணே: இயற்றினர்கொளல் எ-து அவற்றையும் இயற்றிக் கொள்க. எ-று.

* அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பல்புஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் பூன்ன மலருங்—கவிழ்ந்து
நிழறுழா யானை நெடுமான்றேர்க் கிள்ளி
கழறொழா மன்னவர்தங்கை" (பொய்கையார்வாகீது: யாப்பருங்கல
விருத்திமேற்கோள்-௩௩)

+ பொன்றா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே
ருன்னேனென்றாமுலக்கை பற்றினேற்—கண்ணே
மனனேடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனாடன் பேரே வரும். (யாப்பருங்கலவிருத்திமேற்கோள்-௧௨)
'அஃதான் நென்ப வெண்பா யாப்பே' என்பழி உரையாசிரியரும் இஃசெய்யுளை எடுத்தோதினார்.

நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரத்தாற் நேமாபுளிமாப்போலத் தட்டல் கொ
 ள்க. தலைவகை சிதையா என்றது எய்தியுத் தலையா என்று கொள்க. 'முலை
 விலங்கிற் நென்று முனிவான்' * 'நெய்த்தோர் நிறைத்துக் கண்மடிகல்'
 என இரண்டசைச்சீரும் இயற்சீர் வெண்டலையாகத் தட்டன். 'தலைவகை
 சிதையாத் தன்மையான்' என இடம் நியமித்தது, சீர்வகையான் அசை சீரெ
 னவேறுநின்று அடியுறழ்த்து எழுபது எனப்பட்ட தலைவகை நோக்குங்
 கால் வேறெண்ணுந்தொகைபெருது இயற்சீர்க்கண் அடங்கும்என்றற்கு;
 எனவே, கட்டலையடிக்கே இவ்வரையறை: அல்லுழி வரையறையின்மையிற்
 றனை கொள்ளப்படாதென்றுணர்க. இக்காலநீநார் சீர்வகையடிக்குந் தலை
 கொள்வர். "இடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு, பெடைஞெண்டு" † என்
 றவழிக் கண்டு என்பதனை இயற்சீர்வெண்டனை யென்பர். இனிக்குவியின்
 யடிவயின்' (செய்-௨௫) என்றதன்பின் இக்குத்திரக்கூறுதலின், இவையுங்
 கலிக்கு விலக்குண்டு ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியவாயின; என
 வே, ஆசிரியத்திற்கு இயல்சைமயங்கிய இயற்சீர்நான்கும் உரியசைமயங்
 கிய இயற்சீர்ஆறும் ஆக இயற்சீர்பத்தும், முன்னிரா யீற்ற ஆசிரியவுரிச்
 சீரிரண்டும் ஈண்டுக்கூறிய அசைச்சீரிரண்டும் ஆகப்பதினான்கும் அடியுறழ்
 மாயிற்று. வெண்பாவிற்கு இருவகை இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்கும்
 அசைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினாறு சீரும் அடியுறழ்மாயிற்று. கலிக்கு
 நேரீற்றியற்சீர் ஒழிந்த இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்
 சீர் இரண்டும் எனப்பதினான்கும் அடியுறழ்மாயிற்று. இனி நார்பத்தான்கு
 மும் உண்மைவகையால் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் வெண்
 சீர்நான்கும் அசைச்சீர்இரண்டும் எனப்பதினெட்டாயிற்று. இவற்றுள்
 இருநிலைமைப்படுவனபட்டு முப்பத்தொன்றாமாறு 'சீர்நிலைதானே' (செய்-
 ௪௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட்கூறுதும். (௨௮)

* சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றெருசிய நோக்கி
 முலைவிலங்கிற் நென்று முனிவாண்—முலைவிலங்கு
 தார்மலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
 கார்மலை கண்கூடும் போழ்து. (யாப்பருங்கலவிருத்தி மேற்கோள்-
 ௪, ௧௭, ௩.௭)

† தடமண்டு தாமரையின் ருதா டல்வ்
 னிடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஞெண்டு
 பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்க்கிற்
 தாழி நடாயினு னார். (மேடி-௬௧)

உ.க. வெண்சீர் ிற்றசை நிராயசையியற்றே.

இது வெண்சீரார் கலித்தனையாமாறுணர்த்திற்று. கலிக்கு விலக்கிய நேர் நறியற்சீர்திகாரம் பற்றி இயற்சீர் கூறியதல்லது கலிய்திகாரம் விலக்காமை யுணர்க.

இ-ள். வெண்சீர் ிற்றசை எ-து வெண்சீர்கள் பலதொடர்ந்து ஒருகலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீர்களுள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை: நிராயசையியற்று எ-து மற்றை நிராமுகல் வெண்சீர் வந்து கலித்தனையாயவாறுபோலக் கலித்தனையாம். எ-று.

என்றது, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிராவந்து தட்டலே சிறந்ததுஎன்றார். அதுவுமன்றி வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றினும் அது வெள்ளோசையையுந்தருதலிற் கட்டளையாகாமெகருதி முன்னர் மூன்றுசீரும் பகைத்தே வரல் வேண்டுமென்றும், அவைதம்முட்பகைத்தலிற் பின்வருஞ் சீர் ஒன்றினும் பகைத்த தன்மையையாய்த் துள்ளலோசையே நிகழ்த்துமென்றுங்கூறினார். வெண்சீர் என்றது அஃறிணையிற் பெயராதலிற் பன்மைப்பாற் படவுணர்க. வெண்சீர்களுள் என ஏழனுருபு தொக்கது. ஈறுஎன்றது இறுதிச்சீரை. ஈற்றசையென்றது இறுதிச்சீரினுடைய அசையென்றவாறு. உ.ம், “அடிதாங்குமளவன்றி யழலன்ன வெம்மையால்’ (பாலேக்கலி-௧௦) என இவ்வெண்சீர்கள் பகைத்து வந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணினிற் நேரசை நிராயசைபோல த்துள்ளலோசைகோடலிற் கலித்தனையாயிற்று. இது கட்டளைக்கே யென்பது ‘தனைவகை சிதையாத் தன்மையான’ (செய்-உ.அ) எனநின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்க. “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (பாலேக்கலி-௧௦) என்புழி வெண்சீரிறுதி நிராமுகதலியற்சீர் தட்டலிற் துள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று, ‘பண்டார்க்க மாடுக்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்’ (கலித்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து) போன்று. (உ.க)

௩௦ இன்சீர் நிராய வரஞ்சுவ தாயின்

வெண்சீர் வராயா ரர்சிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளை யல்லுழி வெண்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்திற்று.

இ-ள். இனிய ஓசை பொருத்த வரும் ஆகிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும். எ-று.

உ-ம். “இரிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத், தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலக் காணத்து” (புறம்-௧௧) என்றவழித் தலையாலம் என ஆசி

ரியவடியுள் இன்சீர் இயைய வெண்சீர்வந்தது. வருகுவதாயின் என்ற ஒரு மையான் ஓடிக்கண் ஒன்றே வருதல் சிறப்புடைத்து; பலவருதல் சிறப்பின் றும். (நூ)

நக. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சி

ரொன்றுத லுடைய வேரொரு வழியே.

இது வஞ்சிச்சீர் ஆசிரியத்துத் தூங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நிலை மருங்கின் எ-து கட்டளை யல்வழி இன்சீரியையவரின். வஞ்சி..... வழியே எ-து வஞ்சிச்சீர்களும் ஒரோவேர்வழி ஆசிரியத்து டன் பொருந்துதல் உடைய, எ-று.

ஒருவழி யென்றது ஓரொருவழியென்றது அறுபது வஞ்சிச் சீரினும் பத்துச்சீரேவருதலும் அவையின்றுவாராமையும் அறிவித்தற்கு. உ-ம். மாசேர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலி செல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவரு வாய் எனவரும். செய்யுள். “யாரியோடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை, குறி ள்செயொடு கமழும் குன்ற நாடன்” என மாசேர்சுரமும், புலிசேர்சுரமும் வந் தன. “முன்றிலாடு மஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும்” என மாசெல்காடு வந்தது. “அலர்நாறு துவர்வாயமர்த்த நோக்கின்” எனப் புலிசெல்காடு வந்தது. “கண்போன் மலர்ந்த வண்டிமயங்கு தாமரை” என மாசெல்கடறுவந்தது. “காடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி” எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது. “காடு நேரா வழிதருங் கடுங்கண் யானை” எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது. “சந்து சிதைய வுழுத செங்குரற் சிறுதினை” எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது. “மந்ந்துநாடாநீ திருந்து சிலம்பிற் சேக்கும்” எனக் களிறுசெல்வாய் வந் தது. கடறுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரித்த” எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பாம்புவருவாய் களிறுவருவாய் என்ற இரண்டும் நேர்பும் நிரையும் முன் வருதலின் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரெண்ப்படா. (நக)

நக. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது * நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். நாற்சீர் கொண்ட அளவடியை அடியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். எ-று.

* முதற் சூத்திரத்துள் ‘யாத்தசீரேயடியாப்பெனா’ என நிறுத்த முறையானே.

எனவே, ஒழிந்த* நான்கடியும் சிறப்பில்வாயிற்று. 'திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்' (மலைபடுகடாம்) 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாநி' (திருக்குறள்-க) 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலைக் கவி-உ0) என நாற்சீரடியாற் சான்றோர் மூன்றுபாவுங் கூறியவாறுணர்க. குறளடியானும் சிந்தடியானும் சிறுபான்மை கூறினார். (௩௩)

௩௩. அடியுள் எனவே தனையொடு தொடையே.

இது நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நாற்சீரடியான் வருங் கட்டளையடிக்கண் உள்ளனவே எழுபதுதளையும் பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடையும் என வரையறைப்படுவன. எ-று.

எழுபது தலைப்பகுதியாற் கட்டளையடி யெனவறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறைப்படுவதூஉம், பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாற்சீரடியேயாயிற்று; எனவே, நாற்சீரான்வருஞ் சீர்வகையடிக்குத் தளையுந் தொடையுந் கொள்ளின், அவை,வரையறையின்றென உணர்க. அவ்வடி இரண்டியைந்தும் ஒன்று வந்துந் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத்தொடை கொள்ளாமையும் உணர்க. (௩௩௩)

௩௪. அடியி றந்து வருத வில்லென மொழிப.

இது கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஓர் கருவி கூறுகின்றது

இ-ள். அறுநூற்றிருபத்தைந் தடியுள்ளும் ஓரடி நின்றாங்கு வருகின்ற அடியும் முன்னின்றவடியை இறந்து வருதவில்லை என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று.

என்றது, முற்கூறிய தளைவகையேயன்றி, அடியோடு அடிக்கட்டடத் துத் தளைகொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டு மென்பதூஉம், தொடை கொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டு மென்பதூஉம் 'கூறிய தாயிற்று; எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா என்னும் அடிக்கட்டொடை கொள்ளுங்கால் "வாமா னேறி வந்தோன் மன்ற" என வந்த அடியே வரல் வேண்டுமென்பதூஉம், "தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட, காமர்தும்பி யாகல் கண்டது" எனத் தளைவழுவாகித் தொடைப்பகுதியுட்படா

* குறளடியும், சிந்தடியும் செடியடியும் கழிநெடியடியும்.

தென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. இனி வெண்பாவினுள் “சென்றே யெறிப
வொருகால் சிறுவரை, நின்றே யெறிப பறையினை நன்றேகான்” (நாலடி-௩௪)
எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடியொன்றினையும் இருகாற் சொல்லி எதுகை
கொள்ளுங்கால் அடியோடடிக்கூட்டத்துத் தலைவகை சிதையாது தொ
டைப் பகுதியுட்பட்டவாறு காண்க. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுண
ரா விட்டதற்பின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறு”^{*}
எனப் பதினான்கெழுத்தின் இகந்ததின்றேனும் தலைவகை யொன்றுத
லிற் றெடைப் பகுதியுட் படாவாயிற்று. வண்டு வரகு வரகு வரகு என
நின்ற வடியை மீட்டிம் வண்டு வரகு வரகு வரகு எனத்தந்து தொடை
கொள்ளுங்கால் ஆசிரியத்தலை தட்டு வழுவாயிற்று. கலிக்கு அன்னதோர்
வரையறையின்று. அது “வெண்சீரீற் றசை” (செய்-௨௬) என்னுஞ் சூத்
திரத்தானும், “தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா” (செய்-௫௫) என்
னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க. ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரை
யறைப் பட்டன. இதனானே, அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியும் தம்முன்னர்த்
தாமே வந்து தலையுற் தொடையும் வழுப்படாமற் கொள்ளுமென்றவாறு.

௩௫. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இதுவும் அந்நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடியின்பாட்டே எ-து அந்நாற்சீரடியென்னும் உறுப்பான்
வந்த பாட்டையே எ-று. சிறப்பெனப்படுமே எ-து சிறப்புடைப்பாட்
டென்று கூறப்படும். எ-று.

அடியினுற் செய்யுள் வரையறை கூறலின்றி மாத்திரா முத்விய
உறுப்பான் இத்துணைப்படுஞ்செய்யுளென்று வரையறை கூறப்படாமையின்
அடியான் வந்ததே பாட்டென்றார். அது முவகைச் சங்கத்தாரும் பிறசான்
றேரும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும்வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட்
செய்து, வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றுகச் செய்யுள் செய்தவாற்றானுணர்க. (௩௫)

௩௬. நாலெழுத் தாதி யாக வாரெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப.

* “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறு
கொய்தார் வழுகி குளிர்சார் தணியகல
மெய்தி யிராக்கழிந்த வாறு.

17. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான.

18. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நூலெழுத் தொற்றலங் கடையே.

19. மூவைந் தெழுத்தே நெடி. லடி. க் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப.

20. மூவா நெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மிவல்பெறு மென்ப.

இவை ஐந்துசுத்திரமும் உதாரணச்சுருக்கமும் உரையியைபு நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. இவை நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றன.

21. நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துக்காறும் ஏறிய மூன்று நிலத்தையுமுடைத்து குறளடி எ-று. சிந்தடிக்கெல்லை ஏழெழுத்தொன்றுமே என்று கூறுவர், எட்டு மொன்பதும் இரண்டுமல்லாதவிடத்து எ-று. அளவடிக்கெல்லை பத்தெழுத்தொன்றுமே என்றுகூறுவர், அதனோடொத்த பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய நான்கெழுத்தானாகிய நான்கு நிலனும் ஏற்றமாய் வாராதவழி, எ-று. நெடி. லடி. க்கெல்லை பதினெட்டுதெழுத் தொன்றுமே என்று கூறுவர். அதற்குப்பதினொன்று பதினெழுமாகிய இரண்டெழுத்து மிக்ருவரும் நிலமிரண்டும் இயல்பென்று கூறுவர் எ-று. கழிநெடி. லடி. க்கெல்லை பதினெட்டுதெழுத்தாமென்று கூறுவர், அதற்குப் பத்தொன்பதும் இருபதுமாகிய இரண்டெழுத்தும் மிக்ருவருநிலமிரண்டையும் இவ்விடத்தேபெறுமென்று சொல்லுவர். எ-று.

குறளடியொழிந்தனவற்றை இங்ஙனம் வகுத்துரைத்தார், தலையிடைகண்ட யென்னும் மூன்று கூற்றான் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புமிழிபு முடைமையின். உ-ம். 'பேர்ந்து... தன்றே'* இதனுள் நாற்சீரடிக்கட்பதினெழு நிலத்தைவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு காண்க. மக்களுட்டரக்குறியானைக் குறளென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பவமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை

* இச்செய்யுள் முழுதையும் இந்நூல் 12-ம் பக்கத்துக் காண்க. இப்பாட்டுள் 'பன்னெல்லூர்' எனவும், 'அமையேர்மென்றேரூள்' எனவும், 'இரும்பமன்மலரிடை' எனவும், 'அணிநடையகையி' எனவும் பாடபேதங்கொள்க.

நெடியானென்றும், அவனின் மிகநெடியானைக் கழியநெடியா எனென்றும் கூறுபவாகலின் அவைபோலக் கொள்க, இப்பெயர். இவை சீர்வகை யடிக்கும் ஒக்கும்: என்னை? சுருங்கியவெழுத்தானும் இருசீரானும் வருவன குறளடி. எனவும், ஏறியவெழுத்தானும் முச்சீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும், இடைநிகரான வெழுத்தானும் நாற்சீரானும் வருவன அளவடி எனவும், மிக்கவெழுத்தானும் ஐஞ்சீரானும் வருவன நெடிவடி எனவும், அவற்றின் மிக்க வெழுத்தானும் அறுசீர்முதலிய சீரானும் வருவன கழிநெடிவடியெனவும் இங்ஙனம் இருவகையடிக்கும் ஒருபெயரே கொள்க. அவை 'ஒங்குதலை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ட' (ஐடி) 'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' (புறம்-உநூ) 'சிறுசோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே' (ஐடி-ஐடி) 'நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பிரிபா வறிவீன முத்துறீஇ' (குறிஞ்சிக்கலி நூ) 'கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழிரிவை யர் கலியிற் கணத்தொடு வினையாட' * 'மூவடிவி லெலிரண்டு சூழ்சுடரு நாண முழுதுலகு மூடி முனைவயிர நாறி' என இவற்றைமுறையானே குறளடி சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, கழிநெடிவடி எனப்பெயர் கூறுப; எண்சீரின் மிக்கன சிறப்பில.

சுக. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது மேலெழுத் தெண்ணி அடி வகுத்த கட்டளையடிக்குச் சீரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது.

இ-ள். ஒருசீரினது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்துவராது. எ-று.

பெருமைக்கு எல்லாகூறி வரையறுப்பவே, சிறுமைக்கு எல்ல வரையறைப்படாது: ஒன்று முதலாக வருதல் பெற்றும். அசைநிலையிற் பிரித்துநின்றலிற் றானே யென்பது பிரிநிலை யேகாரம். அவற்றையுஞ் சீரென அடக்குக எனின்:—அவை இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தி இயற்றவேண்டா; இங்ஙனம் பாற்படுப்பனவற்றைச் சேசக்கூறலின் மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாம். இனி அவை மூன்றெழுத்தினிகவாமை உரையிற் கொள்க. அச்

* "மூவடிவி லெலிரண்டு சூழ்சுடரு நாண முழுதுலகு மூடி முனைவயிர நாறித், தூவடிவி லெலிலங்கு வெண்குடையி னீழற் சுடரோய்நின் னடிபோற் றிச் சொல்லுவதொன் றுண்டாம், சேவடி க டாமரையின் சேயிதழ்க டெண்டச் சிவந்தனவே சேவடியின் செங்கதீர்கள் பாய்ப், பூவடிவு கொண்டனவோ பொங்கொளிகள் சூழ்த்து புலன்கொளா வாலெமக்கெம் புண்ணியர் தங் கோவே." (யாப்பநங்கலவீரந்தி மேற்கோள்.)

சீர்கள் வ்ருமாறு:—றுந்தையும் வண்டும் ஒருமுத்துச் சீரென்ப; தேமா, ஞாயிறு, போதுபு, போதேறு, மின்னு, வரகுஎன இயைந்த ஆறும் ஈரொழுத்துச் சீராகும் என்ப; புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்றாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி அரவொடுகூட மூவெழுத்துச்சீர் பதினென்றாகும்; கணவிரி, பெருநாணு, காருருமு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலசெல்வாய், நாணுத்தலை, உரறுபுலியொடு ஒன்பதுசீரும் நாலெழுத்துச்சீராகு மென்ப; நொயுருமு, புலிவருவாய், விரவுகொடி மூன்றும் ஐயெழுத்துச் சீராகுமென்ப. 'எழுத்தளவெஞ்சினும்' (செய்-சுந.) என்னுஞ்சூத்திரத்தான் இங்ஙனங்காட்டினும். ஆகச்சீர் மூப்பத்தொன்றும்.

சுஉ. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாசும்.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர்க்கு எழுத்துவகை கூறுகின்றது.

இ-ள். சமநிலைவஞ்சிக்கு ஆறெழுத்துமாம். எ-று. *

அஃது இருசீரான் வரும்; முச்சீரான் வருவது வியநிலைவஞ்சி. இறுதியதிகாரத்தாற் + பெருமைக்கெல்லை கூறினார். சிறுமைக்கெல்லை † மேற்கூறுப. எனவே, ஆறெழுத்தினிகத்தன கட்டளையடிக்காகாவென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, ஐந்தேயன்றி ஆறுமாமென்றலின். அவை முற்கூறிய உதாசணங்களுட் காண்க. (சுஉ)

சுந. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.

இது முற்கூறிய சீர்க்கெல்லாம் பொதுவிதி.

இ-ள். எழுத்தளவெஞ்சினும் எ-து முற்கூறிய சீர்களெல்லாம் கட்டளையடிக்குத் தத்தம் எழுத்துக் குறைந்துமிக்கும் தம் அளவிறந்துவரினும். சீர்நிலை.....மொழிப எ-து அவை அவ்வச்சீரெனவேபட்டுச் செய்யுளுள் அவ்வப்பாக்களின் ஓசையை யுணர்ந்தி, ஒருதன்மையவாயே நிற்கும், சருக்கப்பெருக்கம் இன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

எனவே, அவை கட்டளையடிக்கு எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குமாற்றான், இயற்சீரும் உரிச்சீரும் ஒருநிலைமைப்படுதலும், வஞ்சிச்சீர் பலநிலை

* 'இருசீரான் வருதலின் சமநிலைவஞ்சி எனப்பட்டது' என்றார் பேராசிரியரும்.

† இதற்கு மேலின்ற அதிகாரத்தான் என்க.

‡ சசு-ஆம் சூத்திரத்துட் காண்க.

மைப்படுதலும் உடையவேனும், அவ்வெழுத்திற்கல்லது சீர்க்குச் சுருக்கப் பெருக்கமின்றென்று கூறியவாராயிற்று. தானே என்றதனான்* அகைச்சீர்க்கும் இருநிலைமைகொள்சு. அவை இருநிலைமைப்படுமாறு—‘இயலசை மயங்கிய வியற்சீர் நான்கனுட், புளிமா வெழிந்த வியற்சீர் மூன்று, நுந்தை தேமா ஞாயிறு பாதிரி, வலியது கணவிரி யெனவிரு வகையா, யிருமூன்றாக வியம்பினர் புலவர்’ நுந்தை-ஒரெழுத்துத் தேமா, ஞாயிறு-ஈரெழுத்துப்பாதிரி, வலியது-மூவெழுத்துக்கணவிரி: இவற்றுட் குற்றுசுரம் எழுத்தெண்ணப்பெறாமையான் அலகு பெறுதலின், இருநிலைமை எய்திற்று. உரியசை மயங்கின இயற்சீராரும், போதுபூ, மேவுசீர், விற்சூதி, உருமுத்தீ போரேறு, நன்னாணு, பூமருது, சாருருமு, மழுகளிது, நாயுருமு, கடியாறு, பெருநாண் என்று ஈருகரத்தான்சாராகும். இவை குற்றுசுர முற்றுசுரங்களான் இருநிலைமை எய்தின. இருவகை இயற்சீராய பதினெட்டு, புளிமாவோடு பத்தொன்பதாகும்; ஆக இயற்சீர்பத்தொன்பது; இவற்றுள் ‘நுந்தை தேமா புளிமா நேரீறு, மன்றி வந்த வீரெண் சீராய்ப், பாதிரி கணவிரியாகிநின் தவையு, னொன்றி வந்தன வாசிரி யத்தீள, யொன்றா தனவே வெண்டீள யாகும்’ ‘முன்னினா யீற்றவா சிரிய வுரிச்சீர், நீடு கொடியே நாணுத்தீளையே, உரறு புலியே விரவு கொடியென, வீருகரத்தானீரண் டாகிப், பாதிரி கணவிரி போலத் தட்கும்’ என உரிச்சீர்கள் இருநிலைமை எய்தின. ‘வண்டு மின்னும் வரகு மாவுமெனக், கண்டவீ ருகர வசைச்சீர் நான்குந், தேமா புளிமா வாசித் தட்கும்’ என அசைச்சீரும் இருநிலைமைஎய்தின. வெண்சீர் நான்கும் ஒருநிலைமையவேயாம். ‘வெண்சீர் நான்குந் தம்முற்றும் வந்து, தட்ட வெண்டீள கட்டீளக் காசா, சீர்வகை யான்வருந் கலிக்கும் வெள்ளைக்கு, மாரு மென்ப வறிந்திசி னேரே’ ‘வெண்சீர் தம்முண் மாராந் கலித்தீள, கட்டீளக் கலிக்கென் றெட்டிய தாகு, மதனே டியற்சீர் ஒன்றி வரினது, கட்டீள வெள்ளைக் காரு மென்ப’ ‘இயற்சீ ரசைச்சீ ருரிச்சீர்வெண்சீரென, மயக்கற வகுத்த சீர்க ளெல்லா, மொன்றுதலை யிட்ட வெள்ளுமுப்பஃதே’—ஆக நால்வகைச்சீரும் முப்பத்தொன்று. இனி வஞ்சியுரிச்சீர்பலநிலைமைப்படுமாறு—‘குறளடிமுதலா’ (௫௭) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

சுசு. உயிரில் வெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ-ள். உயிரில்.....படாஅ எ-து ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுசுரமும் எழுத்தெனப் பெயர் கூறிலரேனும் எழுத்தாக எண்ணப்படா; என்னை?

* தானே என மிகுத்துச் சொல்லியவதனான்.

உயிர்.....யான எ-து அவை தத்தம் ஓசை இனிது விளங்க ஒலித்தற் குக்கூறிய எண்வகை நிலத்தினும் விளங்க இயங்காமையின்.எ-று.

என்றது, எழுத்தெண்ணுமிடத்து அவை ஒழித்தெண்ணுக என்ற வாறு. இது கட்டினையடிக்கு *‘பேர்ந்து சென்று’ என்பதனுள் அவை யொழித்து எண்ணப்பட்டது. பின்னுள்ளோர் கோண்ட கட்டளைக் கலித் துறை சந்தந் தாண்டகங்கட்தும் இவ்வாறெழுத்தெண்ணுதல் வேண்டு மென்றுணர்க. (சுசு)

சுரு. வஞ்சியடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இஃது அதிகாரத்தானின்ற வஞ்சியடியாமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய சமநிலைவஞ்சியினடி இருசீரையுடைத்தாகி வரும். எ-று.

ஏகாரம் பிரிநிலை, சிறப்பில்லா வியநிலைவஞ்சியினின்றும் பிரித்தலின், வியநிலை வஞ்சிக்குக் கட்டளை யின்று. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒரு வாற்றான் உறழப்படுமாயிற்று. அது ‘குறளடி முதலா’ (ருஎ) என்பதனுட்காட்டுதும். இங்ஙனம் வஞ்சியுறழாவிடற் குன்றக் கூறலென்னுங் குற்றத் தங்கும். (சுரு)

சுசு. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது முன்னர்த் சமநிலைவஞ்சிக்குப் பெருமைக் கெல்லகூறினமையின் ஈண்டுச் சிறுமைக்கெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வஞ்சிச் சீருக்கு எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே. எ-று.

‘தன்’ என்றது முற்கூறிய வஞ்சியை. உ-ம். கொண்டுக்கொடுநீடு கொலைக்களிறுகடாஅய்’ எனவரும். ஏகாரத்தானே மேல் வருகின்ற வியநிலைவஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தினிழிந்து ஈரெழுத்தானும் வருமென்று கொள்க; துந்தைகாடு என வரும். (சுசு)

சுஎ. முச்சீரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

* ‘‘பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து’’ என ஒற்றுங் குற்றுகாரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையால் எருத்தடியாயிற்று’’ என்றார் பேராசிரியர்.

† சஉ-ம் சூத்திரம்.

கு-ள். வஞ்சியடி இருசீரானன்றிச் சிறுபான்மை முச்சீரானும் வரப் பெறும். எ-று.

‘உடைத்து’ என்றதனான் இது கட்டளையன்மையும் சான்றோர் செய்யுளுட் பயிலாமையும் பெறும். இரண்டினையும் வஞ்சியடி எனவரையாது கூறவே இரண்டடியும் மயங்கிவந்த பாட்டை மயக்கடிவஞ்சியெனவும் வேறு வேறுவந்தனவற்றைக் குறளடிவஞ்சி, *சிந்தடிவஞ்சியெனவுங்கூறிக்கொள்க.

உ-ம். “தோ, றுவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ” (புறம், ச) எனவும் “நிலக்கொராஅ விலக்கம்போன்றன” (ஐ, ஐ) எனவும் குறளடியும் சிந்தடியும் வந்தமையான் † இப்பாட்டு மயக்கடிவஞ்சியாம். (சஎ)

சஅ. அசைகூ னாகு மவ்வயி னான.

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

கு-ள். அவ்வீரண்டடியின் கண்ணும் நான்கசையும் கூறாய்ண்ப்பெறும். எ-று.

உ-ம். ‘வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன’ (புறம், ச) இதனை வாள்வலந்தர என ஒருசீர் ‘யாத்தசீர்’ (செய், க) என்றதனான் வலந்தருதல் வாள்மேற் சென்று மறுப்பட்டன என்னும் பயனிலை நின்றுவற்றுதலின் வாள்என நேரசை கூறாயிற்று. ‘அடி, ய்தர்சேறலி னகஞ்சிவந்தன’ ‘வண்டு, மலர்தேர்ந்து வரிபாடின’ ‘களிதே, கதவெறியாச் சிவந்துரைஇ’ (புறம்-ச) என நான்கசை கூறாயிற்று : களிதே என்ற ஏகாரம் அசையாதலிற் பொருளின்றி நின்றது.

இனி இச்சூத்திரம் பொதுவாய்நின்றலிற் றூக்கிரண்டுபட இடையினுங்கடையினுங் கூறாய்நிற்பனவுங் கொள்க. உ-ம். † ‘கலங்கழாஅலிற், றுறை, கலக்காளுதே’ எனத் துறையென இடைக்கண் நிரையசை கூறாயிற்று. ‡ ‘மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’ இதனுள் வழியென இறுதிக்கண் நிரையசை கூறாயிற்று. ‘தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு’ என இறுதிக்கண் நிரையசை கூறாயிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (சஅ)

* சிந்தடியான்வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க என்பர் பேராசிரியர்.

† ‘வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன’ என்னும் புறப்பாட்டு.

‡ ‡ இவையிரண்டும் யாப்பருங்கல்விருத்திகாரர் காட்டியன (ஒழியியல் - க.)

சுக. சீர்கூடுத நேரடிக் குரித்தே.

இது மூன்று பாவிற்கும் உரிய அளவடிக்கு எய்தாததெய்துவிக்கின்றது.

இ-ள். அளவடிக்குச் சீர் கூடுதல் உரித்து. எ-று.

இஃது இருவகையடிக்கும் உரித்து : உ-ம். * 'அவரே, கேடில் விழுப் பொருடருமார் பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிநற் தோரே' (குறுந்தொகை - உகசு) † 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்' ‡ 'உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்' என்று மூன்றுபாவினும் வந்தன. ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிமுதற்குட் கோடும். தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் வஞ்சிக்குக்கொள்க; § 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்' எனவரும். (சுக)

டு. ஐவகையடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலத்த
வெழுபது வகையின் வழுவில வாசி
யறுதூற் றிருபத் தைந்தா சும்மே.

* 'அவரே' என்பது ஆசிரியம்.

† 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்
பரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி—யிரந்தார்மாட்
டிண்மை யகல்வது போல விருணீங்க
மின்னு மளித்தேர் மழை. இது வெண்பா. சுரவரன்
மாப்பூதன், சுமானமாப்பூதன் எனவும் பாடம்.

‡ 'உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினு
மிருந்தகைய விருவரைமே லெரிபோலச் சுடர்விடுமே
சிறுதகையார்சிறுதகைமைசிறப்பென்னும்பிறழ்வின்றி
யறுதகைமையுலகிற்கோர்பிழைப்பாகித்தோன்றாவே'
இது கவி.

§ 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவு
முறுதிவழி யொழுகுமே
யதனா, னற்றிறநாடுக நண்மை

பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே' இது வஞ்சி. இவ்வைந்து மேற்கோளும் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டியன. (ஒழிபியல்-சு)

மேல் நாற்சீரடியினை * ஐவகையாகக்கூறி இத்தனே அறுநூற்றிருபத் தைத்தாருமென அவற்றின் விகற்பமும் கூறினார்.

இ-ள். ஐவகை.....காலை எ-து மேற்கூறிய ஐவகையடியும் விரிக்கு மிடத்து. மெய்.....நிலத்த எ-து பொருள்வகையமைந்த பதினேழ் நில த்தவாய். எழுபது.....வாகி எ-து எழுபதுவகைக் குற்றம் நீங்கி. அறு... மே எ-து அறுநூற்றிருபத்தைத்தாம். எ-று.

எனவே, பதினேழ்நிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரலினும் அறுநூற்றிருபத்தைத்து என்ற கட்டளை யாகாவாயிற்று. அகவற்கு இயற் சீர் பத்தொன்பதும் உரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தே மும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச் சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தேமும், கலிக்கு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றெழுப்த இயற்சீர் பதினாறும் உரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்து நான்கும், ஆக எழுபத்தெட்டுச் சீர்களுள் அகவற்கும் வெள்ளைக்கும் அசைச்சீர் எட்டும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தித் தலைகோடலின் அவற்றை இய ற்சீர்க்கண் அடக்க எழுபதாம். சீர்கள் ஒன்று ஒன்றென தட்டுங்கால் அவை பொருளானன்றி ஓசையைக்கடக்குமாறினமையின் அவ்வோசை கெடாது வருதற்கு எழுபதுதலை வழுவின்றிவால்வெண்டும் என்பார் 'எழுபது வகை யின் வழுவில்' என்றார். இவ்வண்ணத் தலைகொண்டாரேனும் தலைக்குக் கழித்த அசைச்சீரெட்டும் சீராய்நின்று அடியுறமுமெனவுணர்க. அகவற்கு ஆசிரியத்தலையும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர்வெண்டலையும், இயற்சீரொடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டலையும், துள்ளற்குக் கலித்தலையும் ஆக அறுநூற்றிருபத் தைத்து தலையும் மூன்று பாவிற்கும் பகுக்குங்கால் அகவற்கு முந்நூற்றிரு பத்துநான்கும், வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலிக்கு நூற்றிரு பதுமாம்.†

‘மெய்வகையமைந்த’ என்றதனான் நான்கு சீரினும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அவ்வச்சீரினடியாக்கிப் பெ

* குறளடி, சிந்தடி, கோடி, ரெடி, கழி, ரெடி, லடி: (செய். ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦.)

† “எள்ளற்ற முந்நூற்றிருபத்து நான்ககவல் வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள னவையறு நூற்றிருப தாமடி நாடி னவையறு நூற்றிருபத் தைத்து.”

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

யருங்கொடுத்து அகவற்கு ஒரோவொன்று பன்னீரடியாகவும் ஒழிந்த இரண்டற்கும் பிறவாறாகவும் உறழப்படும்.

இனி அகவற்கு உறமுமாறு:—‘இயற்சீ ருரிச்சீ ரகைச்சீர் கூடி, யிரண்டு தலையிட்டவையைந்து சீரா, யகவற் கொரோவொன்றுறழ மடித்தொகை, யீரா நென்ப விபல்புணர்ந்தோரே’ ‘அகவற்குரியசீ ரிருபத்தேழனுள், நூந்தையும் வண்டும் முதல்வரு மடிக்க, ணந்நான் கெழுத்து முதலாய்க்கொண்டு, பதினைத் தளவு மேறிப் பெறுந்தொகை, யீரா யீரா ருருமென்ப’ உச. உ-ம். நூந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் நூந்தை காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் ஒரெழுத்துத் தேமாவடி நான்குமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர்வனவற்றிற்கு முதலடியும் முடிவிலடியும் காட்டினும். இதற்கு மேல் வருவனவற்றிற்கும் இடைநின்றனவற்றையு மிவ்வாறே சீர்தலைப்பெய்து ஒட்டிக்கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும்; வண்டு என்னும் ஒரெழுத்துச் சீரடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ‘தேமா மின்னு வாகுமுதல் வருமடியைந்துமுத லீரெட்டளவு முயர்ந்து, வந்த தொகைமூ வொருபத் தாதே’ கூசு. தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் தேமா காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும்; தேமா அடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவும் காட்டினும்; மின்னுவாகு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும். ‘ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு புளிமா, அரவு முதலா வந்தவைத் தடியி, மாறு தொட்டுப் பதினேழளவு, முயர்ந்த தொகையா ரெருபஃ தாகும்’ கூசு. ‘ஞாயிறு வாகு வண்டு வண்டு எனவும் ஞாயிறு நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் ஞாயிற்றடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். போதுபூ போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் ஈதொக்கும். புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் புளிமாக் காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் ஒட்டிக. அரவுக்கும் இவ்வாறே யொட்டிக; என்றைந்தடிக்கும் முதலும் முடிவும் காண்க. ‘பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது கடியாறு விறகுநீ நீடுகொடி, யாதியாகிய வடிக டாமே; யேழுமுதன் மூவா தளவு முயர்ந்த, தொகையாறு முடிவிட்ட தொண்ணூ ருகும்’ கூசு. பாதிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிரி நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் பாதிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்த ஏழிற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்காண்க. ‘கணவிரி யூறுபுலி காருருமு பெருநாணு, உருமுத்தீ மழகளிறு நாணுத்தலை முதலா, வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டுப், பத்தொன் பானள வும்முயர்ந்த தொகை, நான்குமுடி விட்ட வெண்ணொரு பஃதாம்’ அசு. கணவிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி நரையுருமு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் கணவிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முத

லும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க. 'விரவுகொடி நரையுருமு முதல்வரு மடிக, ளொன்று தலையிட்ட விருநான் குதொட்டே, யைநான் களவு முயர்ந்த தொகைதா, மூவெட்டாக மொழிந்தனர் புலவர்' உச. விரவுகொடி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் விரவுகொடி நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் விரவுகொடியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்ததற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்காண்க. 'அகவந் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறி, னுன்குதலை யிட்ட நாலில் தனோடு, மூவொரு நூறு மொழிந்தனர் புலவர்' ஆக அடி நூற்றிருபத்து நான்கு; 18உச.

இனி வெள்ளைக்கு உறழுகால் எழும் எட்டும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆகிய எழுத்தாயை வடிகள் முதலா வந்தவை பதினான்கெழுத்தளவும் உயருங்கால் ஓர் சீர் எட்டடியும் ஏழடியும் ஆறடியும் ஐந்தடியும் பெற்று நூற்றெண்பத்தொன்றும். 'இயற்சீ ரசைச்சீர் வெண்சீர் கூடி, யிரண்டு தலையிட்ட வையைத்து சீராய், வெள்ளை யுறழு மாறு கூறி, னெட்டுமேழு மாறு மைந்துமென், றெட்டு மடிகளைப் பெறுமவை தாமே' 'வெள்ளைக் குரிய்சீ ரிருபத்தேழனுள், நூத்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூப், போரேறு முதலா வந்த வடிக, ளேழு தொட்டே யீரே ழளவு, முயர்ந்த தொகைநா லொருபஃ தாகும்' 30. உ-ம். நூத்தை நளிமுழவு வரகு வரகு எனவும் நூத்தை மழகளிறு காருருமு காருருமு எனவும் நூத்தையடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். வண்டிற்கும் இஃதொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும் ஞாயிறு காருருமு மாவருவாய் காருருமு எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும். 'தேமா மின்னு வரகு வலியது, பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, கடியாறு விறகுதீ மாசெல் வாய்முதல், வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டே, யீரே ழளவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை, யேழுமுடி விட்டவே ழொருபஃ தாகும்' என. தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும் தேமா நளிமுழவு காருருமு பாதிரி எனவும் தேமாவடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். மின்னு வரகு என்னுமிரண்டற்கும் இஃதொக்கும். வலியது வண்டு வரகு வரகு எனவும் வலியது காருருமு காருருமு பாதிரி எனவும் ஒட்டிக. ஒழிந்தவற்றையும் இவ்வாறே யொட்டிக. 'கணவிரி பெருவேணுக் காருருமு புலிசெல்வாய், மழகளிறுருமுத்தீ மாவரு வாய்புளிமா, வரவுத் தீமுதலாக வந்த, வடிக ளொன்பது யீரே ழளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை யுணரக் கூறி, னுன்குதலை யிட்ட வையொரு பஃதாம்' 19ச. கணவிரி வண்டு வரகு வரகு எனவும் கணவிரி காருருமு காருருமு தேமா*எனவும் கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். காருருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் காருருமு காருருமு காருருமு ஞாயிறு

எனவும் ஒட்டுக. புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும் புளிமா புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றிற்கும் ஏற்குமாறறித் தொட்டுக. 'நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா மடிக, ளீரைந்து தொட்டே யீரே முளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை யீரைத் தாகும்' க0. நரையுருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் நரையுருமு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் நரையுருமு அடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். பதினென்கெழுத்தினேறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடைய கட்டளைக்கென்பது இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. 'வெண்ணைக் குறழ்ந்த வடித் தொகை கூறி, றென்று முடிவிட்டவெண் றெருபது நூறும்' க௨க.

இனிக்கலிக்கு உறமுமாறு;—'நேர் ரெழுந்த வியற்சீ ரெட்டும், வெண்ணீ ரிருசீர் தம்மொடு கூட்டி, நான்குதலை யிட்ட நாலீல்தாதி, யொரோவொன்றைந்தடி யுறழப் பெறுமே' 'கலிக்குற முஞ்சீ ரிருபத்து நான்கணுண், ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு முதலா, வந்த வடிகள் பதினமூன்று தொட்டே, யொன்றுதலை யிட்ட வீரெட்டளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை மூவைந்தாகும்' க0. ஞாயிறு புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவற்றிற்கு முதலே ஆசிரியத்தையும் ஈற்றிலே வெண்சீர் வெண்டளையுத் தட்டுமாடுகளின், 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (செய்-௪0) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் 'வெண்சீர்ற் றசை' (ஐடி, உக) என்னும் சூத்திரத்தானும் அவை கலித்தளையாமாறு காண்க. 'பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது கடியாறு விறகுதீ மாசெல்வாய், நீடுகொடி முதலா வந்த வடிக, ளீரேழ் தொட்டே மூவா றளவும், வந்து பெறுந்தொகை யுரைப்பி னதுவென, வைந்துமுடி விட்டநா லொருபடி தாகும்' ச0. பாதிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் பாதிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் பாதிரியடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'கணவிரி யுறுபுலி காருருமு பெருநா, ணுருமுத்தீ மழகளிறு நாணுத்தலை புலிசெல்வாய், மாவருவாய் முதலா வந்த வடிகள், மூவைந்துதொட்டுப் பத்தொன்பா னளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை முன்ன ரஃதே' ச0. கணவிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும், கணவிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் கணவிரியடிக்குமுதலும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'விரவுகொடி. நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா, வந்த வடிக ளீரெட்டுத் தொட்டே, யைந்நான்களவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை, மூவைந் தாக மொழிந்தனர் புலவர்' க0. விரவுகொடி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் விரவுகொடி

புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் விரவு கொடியடிக்கு முதலும் முடிவுங் காட்டினும். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'கலிக்குரித்தாக வழழந்த வழத்தொகை, யீமைப் பதனெடு நாலீல்தாகும்' கஉ௦.

'மூவகைப்பா விற்குமுறழ்ந்த தொகை, யறுதூற் றிருபத் தைந்தாகும்மே' ஆக அடி கூஉ௫*. இவற்றுள் அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பதடிக்குத் தலைவழுப்படுதலின் அவைகளைந்து தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மரபின்' (செய். ௧௦௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். (டு௦)

டு௧. ஆங்நனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே
பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலே.

இஃது ஒழிந்த னான்கடியையும் நாற்சீரடிபோல வழங்கு என்பார்க்கு அவையுறழாமைக்குக் காரணங்கூறுகின்றது.

டு-ள. ஆங்நனம்.....தனவே எ-து அந்நாற்சீரடிபோல மற்றை நான்கடியினையும் விரிப்பின் அவை இலக்கணங்கூறுதற்கு வரையறைப்பட்டது எண்ணிற்ற்தனவாம். பாங்கு.....காலே எ-து பகுதியுற வறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்தது. † எ-று.

முதலூலாசிரியர் சிறப்புடையனவற்றிற்கும் சிறப்பில்லனவற்றிற்கும் ஒருங்கிலக்கணங்கூறின அவையொத்த விலக்கணத்தவாமென்று கருதி வரையறைப்படுவனவற்றிற்கே இலக்கணங்கூறி வரையறையின்றிப் பார்த்தனவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறிற்றிலர். அவர்கருத்துநோக்கி இவ்வாசிரியரும் யானும் அவ்வாறே கூறினேமென்று கூறியதாயிற்றிதன் கருத்து: ஆயிற் சிறப்புடைய கட்டளையடி சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின்; இந்நூல் செய்யுத காலத்திற் றலைச்சங்கத்தாரும் இஃ.உச்சங்

* 'இனி அடி அறுதூற்றிருபத்தைத்தாமாறு;—அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நியுத்தி இவ்வைந்தினையும் வஞ்சியுரிச்சீராக வழமும்வழி இருபத்தைந்து விகற்பமாம். அவ்விருபத்தைந்தின்கண்ணும் மூன்றாவதைத்து சீரையு முறழ தூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அந்நூற்றிருபத்தைத்தின்கண்ணும் 'நான்காவது ஐந்துசீரையுமுறழ அறுதூற்றிருபத்தைத்தாம்.' என்பது உரையாசிரியருரை.

† 'சுண்டுழந்த முறையானே அஞ்சடிமுதலாக மேன்மேலும் உறழ வரம்பிலவாம் எ-று. அஃதாவது அறுதூற்றிருபத்தைத்தினெடும் ஐந்தாவது வரும் ஐந்துசீரையும் உறழ மூவாயிரத்தொருதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம்; அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை யைத்துசீரையு முறழப் பதினையாயிரத்தறுதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைத்தினையும் உறழ எழுபத்தெண்ணாயிரத்தொருதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். இவ்வகையிலுறழ வரம்பிலவாம். அன்றியும் இச்சொல்லப்பட்ட அடியினே அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்' என்பர் 'உரையாசிரியர்.

கத்தாருங் கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தார் என்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அஃதரிதாதலின் சீர்வகையடிபயிலச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க. இக்காலத்தார் அளவடியாற் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த அளவடி சிறப்பிற்ருகாததுபோல அதுவும் கொள்க. வஞ்சிக்கு வரையறைப்படிமுன்படி 'குறளடி முதலா' (செய்-109) என்பதனுட்கூறுதும்.

102. ஐவகையடியு *மாசிரியக் குரிய.

இது முன்னர்க் கூறிய கட்டளையடி இன்னபாவிற்கு உரியஎன்கிறது.

103. † நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியப்பாவிற்குரித்து. எ-று.

* "மற்று ஆசிரியம் என்பது மகாவீராதலின் 'மஃகான் புள்ளிமுனத்தே சாரியை' (எழுத்-20-கூட) என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெறல்வேண்டுமெனின், அது செய்யுள் விகாரமென்பாருமுளர்; அற்றன்று, ஆண்டுநின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடாவாவது: அதனை ஏழாவதன்பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும்" என்றார் பேராசிரியர்.

† "நாற்சீரடிக்கண் வருக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவிற்குரிய எ-று. ஐவகையடியும் உரியவெனவே அவற்றிற்கு முதலாகிய நாற்சீரடியுமுரித்தாயிற்று. உ-ம்.— 'தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, நேர்ந்து நேர்ந்து வாழ்னை நீனையிற், சேர்தரு வல்வினை சேர்ந்தக லும்மே' இதன்கண் முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க. 'சூன்று கொண்டி நின்ற மாடு, பொன்ற வந்த மாரி, சென்று காத்த திறலடி தொழுமே' இதன்கண் முதலடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது. 'ஆறு சூடி நீறு பூசி, யேறு மேறு மிறைவனைக், கன்று நெஞ்சே குறையிலை நமக்கே' இதன்கண் முதலடி ஆறெழுத்தான் வந்தது. 'போது சார்ந்தம் பொற்ப வேந்தி' இது முதலடி ஏழெழுத்தான்வந்தது. 'தன்றே ணண்கி நென்றுகைம் மிகுஉங், களிறுவளர் பெருங்கா டாயினு, மொளிபெரிது சிறந்தன் றரியவென் னெஞ்சே' இது முதலடி யெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தம்பி' இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'காமற் செப்பாது கண்டன மொழிமோ' இது பத்தெழுத்தான் வந்தது. 'தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரை' இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது. 'அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி' இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது. 'யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை' இது பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 'ஏற்று வலனுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை' இது பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 'விசிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய வுலகமும்' இது பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 'தென்றுங் குயர்சிமைய மலைஞாறிய வியன்ஞாலம்' இது பதினேழெழுத்தான்வந்தது. 'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் சுதழ்பரிய கவிமாவும்' இது பதினெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'நெடுக்கொடிய நிமிர்ந்தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும்' இது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'அமர்காணி னமர்கடந்தவர் படைவிலங்கி யெதிரிநிற்கலின்' இஃது இருபதெழுத்தான் முதலடியொன்று வந்தவாறு காண்க." என்பது உரையாசிரியருரை.

எனவே தலைவழுவின்றி இருபத்தேழ் சீரான்வந்த முந்நூற்றிருபத்து நான்கடியும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்து எ-று. முன்னர் பொதுவாகவோதிய தனை யீண்டுப்பகுத்தார். உ-ம், 'பேர்ந்து பேர்ந்து சென்று சென்று' என்பது. இவ்வாறு ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியும் கூறினமுறையே நிற்க வேண்டுமெனவோ தினமையின் எவ்வாற்றினும் அவ்வாற்தும் ஆசிரியத்துக்கண் வருதற்குரியவென்பதே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. இக்கருத்தானறே 'பேர்ந்து சென்று' என்ற உதாரணத்து ஈரடிக்கூட்டத்துத்தலைவழுப்பல்லவும் வருவதாயிற்று. (௫உ)

௫௩. விராஅய் வரினு மொருஉநிலை யிலவே.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமைக்காத்தது, தலைவழுவியதியாது மாகாதோவென்று கருதியதனைச் சீர்வகையடியாமென்றலின்.

௫-ள். ஆசிரியம் இருபத்துமூன்றுதனையிற் சில வழவினும் முற்கூறிய பதினேழ் நிலத்தினென்று குறைந்து பதினறுநிலத்தினீங்கிவாரா. எ-று

உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்றுகலான் ஓடிக்கட்டளை வழுப்படவரினும் அவை கட்டளையாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐந்தெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தளவும் வரும் எ-று. அது சான்றோர் செய்யுளுள் வந்துழிக்காண்க. (௫௩)

௫௪. தன்சீர் வகையினுந் தலைநிலை வகையினு
மின்சீர் வகையினைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; உரிச்சீராற் சீர்வகையடியும் உரிச்சீராற் தலைவகையடியும் உள, அவையும் முற்கூறிய ஐவகைநிலனும் பெறுமென்றலின். தன்சீரெனவே அதிகாரத்தான் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று.

௫-ள். தன்சீர்வகையினும் எ-து ஆசிரியவுரிச்சீரின் கூற்றினும். தலைநிலைவகையினும் எ-து அச்சீரானுய தலைநிலைக்கூற்றினும். இன்.....முரிய எ-து இன்சீர்ப்பகுதியோடே அவ்வாசிரியம் முற்கூறிய ஐவகையடியானவந்து பதினேழ்நிலத்தினிகந்து வாரா. எ-று.

தன்சீரெனது வகையென்றது முன்னிரையீற்ற விரண்டினையுந்தலை கொள்ளுமென்றற்கும், ஏனை நான்குரிச்சீருந் தலைகொள்ளாவென்றற்கும். தலைநிலைவகையென்றது உரிச்சீராற் தலைவருங்கால் ஓடியின் இரண்டுவரின ஓசையுண்ணுதென்றற்கு. இன்சீர்வகையின் என்றது ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்குரிாவே நின்றுழித் தூங்கலோசை பிறத்தலின் இயற்சீர்கள் ஒன்றிடை யிட்டவாவேண்டும் சீர்வகைக்கென்பதாஉம், அதற்கும் இன்னேசைமிக

வுமின்றென்பதூஉம், முன்னிரையீற்ற விரண்டும் இடையில் வாராது அடிமுதற்கண்ணே வந்து இயற்சீரோடு தட்டு இன்றோசைத்தாமென்பதூஉம்; அசையோரடிக்கிரண்டுவந்து தட்டாலும் இன்றோசைத்தாமென்பதூஉம் அறிவித்தற்கு.

உ-ம். 'ஓங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரையருவி, நிவந்துதோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய' இவை இயற்சீரொன்றிடையீட்டு உரிச்சீரான் வந்தன. 'பாம்புமணி யுழிமும் பானு ளீங்குவால்' இஃது இரண்டிடையீட்டது. 'ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளீஇ' (புறம்-100) 'உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை' (புறம்-11) இவை தலைநிலைவகையான் வருதலாற் கட்டினையாய் இன்றோசைப்பெற்றன.

இனி, ஐந்தெழுத்துமுதலாகத் தன்சீர்வகை வருதலும் தலைவகையே முழுத்துமுதலாக வருதலும் உரையிற்கொள்க. அவை 'ஓங்குகோட்டுமீது பாய்ந்து பாய்ந்து, முசுக்கலை யாடு நாடற், குரைப்பதை யெவன்கொணந்தோளே தோழீ' இஃது ஐந்தெழுத்தாற் றன்சீரடிவந்தது. 'ஆடுகொடி துடங்கு சாடு போந்து, விளங்கிழை நகர்வயிற் சேர்ந்தன, முழங்குக வானந்தழங்குரால் சிறந்தே' இஃது எழுத்துத்தாற் றுரைநிலையடி வந்தது. வகையென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற் படுத்திய அசைச்சீர் இன்சீராய்த் தன்சீர்வகையினுற் தலைநிலைவகையினும் வரும். இஃது இருவகையடிக்கு மிலக்கணங்கூறிற்று. (105)

106. தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா.

*இது முன்னாசிரியத்திற்குச் சீர்வகையுற் தலைவகையுங் கூறியமுறை யே வெண்பாவிற்சும் அவ்விரண்டுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்சீர்நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டலை கட்டலை வெண்பாவிற்சு வேண்டா. எ-று.

* 'இத்துணையும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்தும் ஒதினார்; இவ்வடிக்கண் ஓசைவேறுபாடுணர்த்துந் தலையிலக்கணம் உணர்த்துவார் அத்தலைக்கண் வருவதொர் மாபுணர்.....ற்று. தத்தஞ்சீர்நிலைவகையானுந் தலைநிலைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்குமுரிய தன்சீருள்வழித் தலைகள் வேறுபாடுகோடல்வேண்டா எ-று. எனவே சீர்தானோசையைத் தருமென்றவாரும். உரியதன்சீரென்று ஐந்தடியினும் ஏற்ற வழிநிலைபெறுந் தன்சீரென்றுகொள்க; அஃதாவது குறளடியாக ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவகைச்சீரான் வாராமை பிறவாசிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தலை; நிரையொன்றாசிரியத்

எனவே வெண்சீர் நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளைக்கலிக்கு ஈரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்வழி வேண்டும் என்றுகொள்க. இது தொடைகொள்வழிக்காண்க. தன்சீரென்றது வெண்சீரை; உள்வழியென்றது அவ்வெண்சீரே வருஞ்சீராயவழி யென்றவாறு; எனவே வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை வேண்டும் என்றவாறாயிற்று: இது ஈதுதலியதறிதற்பாற்படும். 'வெண்சீரொன்றின் வெண்டளை சொனா அல்' 'வெண்சீரொன்றினும் வெண்டளை யாகு, மின்சீர்விரவிய காலையான' என்றார் காக்கைப்பாடியார்: இது தளைகொள்ளாமைக்குக் காரணம் "அள்வஞ்சிந்தம்" (செய்-௫௮) என்னுஞ்சூத்திரத்துட் கூறுதும். (௫௫)

௫௬. சீரியை மருங்கி றேசை யொப்பி
ஐசிரியத் தளையென்றறியல் வேண்டும்.

இது கட்டளையடிக்கட்பத்தியற்சீருந் தட்குமாறு கூறுகின்றது.

௫-ள். இயற்சீர்பத்தும் பிறசீரோ டியையுங்காற் றத்தயீற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடொன்றின் அஃது ஆசிரியவடிக்குத் தட்கு முறைமை யென்றறியல்வேண்டும். எ-று.

தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என ஏழுவகையினும் வஞ்சித்தளை நிலைமொழி வஞ்சியுரிச்சீராய் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையெனவும் ஒன்றாதது ஒன்றாதவஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாகலின் அவ்விருபாற்றானும் தளையாற் பயனின்றென, நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர்தானே ஓசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தளையோடல் வேண்டாராயினார். இனி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர்வெள்ளையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல்வந்து வெண்டளையாக வேண்டிதலின் நிலைமொழியாகிய வெண்சீரை 'வெண்சீர்ற்றசை நிரையசையியற்றே' (செய்-௨௬) என ஒதுதலின் இதனை நிரையீற்றியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேரசை முதலியற்சீரானதும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் "தன்சீருள்வழித்தளைவகைவேண்டா" என்பதனாலடங்கும். அதனானையிருபாற்றானும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினார். இனி ஒழிந்த நான்குதளையுங்கூறவேண்டாலாம் இயற்சீரான் வருதலின் எனின்; அதன்கண்ணே இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டுதலின் ஆசிரியத்தளையுங் கூறவேண்டுமென்க' - என்பது உரையாசிரியருரை.

ஒப்பினெனவே ஒவ்வாதது இயற்சீர்வெண்டனையென்றெதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். உ-ம். 'அசலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி' (பெரும்பாண்) என்றவழி நேரும் நிரையும் ஒன்றி நேரொன்றிருசிரியத்தனை நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி-னிற்க வதற்குத் தக' (திருக்குறள்-௩.௩௧) என நேரும் நிரையும் ஒன்றாக இயற்சீர்வெண்டனையாயிற்று. 'நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்மேர்' என்புழி நீத்துநீர் என்பது நேர்புறேர் பாதிரிபோல் நின்று பரப்பின் என்பதனோடு நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'சேற்றுக்கானீலம்' இது நேர்புறேர் பாதிரிபோலநின்று ஒன்றாக இயற்சீர் வெண்டனையாயிற்று. இனிக்கு 'காரேறுபொருத கண்ணகன்செயுவின்' என்புழிக் காரேறு என்னும் நேர்நேர்பு பாதிரிபோல நின்று பொருத என்பதனோடு நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'வாணாடுபோய' என நேர் நேர்பு ஒன்றாக இயற்சீர் வெண்டனையாயிற்று. 'வானிரைத்து மணந்து' என நேர் நிரைபு பாதிரிபோல நின்று மணந்து என்பதனோடு நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'யானிருந்துதூங்கும்' என நேர்நிரைபு ஒன்றாக இயற்சீர்வெண்டனையாயிற்று. 'வெயிலாடுமுகவின்' என நிரைநேர்பு கணவிரிபோல நின்று முக என்பதனோடு நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'வரையாடுவன்பறழ்' என நிரை நேர்பு ஒன்றாமையின் இயற்சீர் வெண்டனையாயிற்று. 'கடலுடுத்து விசும்புசுடி' என நிரைநிரைபு ஒன்றி நிரையொன்றிருசிரியத்தனையாயிற்று. 'சிலைவிலங்கு நீன்புருவம்' என நிரைநிரைபு ஒன்றாமையின் இயற்சீர் வெண்டனையாயிற்று ; என உரியசைமயங்கிய இயற்சீராலும் ஒன்றியும் ஒன்றாகும் வந்தன. ஓரசைச் சீரிரண்டும் இயற்சீருமாய்த் தட்குமாறு முற்கூறினோம். (௫௬)

௫௩. குறளடி முதலா வளவ்வி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது வஞ்சியடி யுறமுமாலும் அது பெறுநிலை முணர்த்திற்று.

௫௪. நாலெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் உறமுநிலையில, வஞ்சியடிக்கு. ௭-று.

முற்கூறிய அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் ஒரொன்று இருநிலைமையவாகவும். இருபத்தெட்டுச்சீர் ஒரொன்று நான்குநிலைமையவாகவும் எட்டுச்சீர் ஒரொன்று எட்டு நிலைமையவாகவும் கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் கொள்ளவே இருநூற்றிருபத்துநான்காம்.

அவற்றுள் இருநிலைமைப்படும் இருபத்துநான்கும் நேரீறெட்டும், நிரையீறெட்டும், நேரீய நான்கும், நிரையீய நான்குமாம். அவை மாபோகு வாய், மாவழங்குவாய், புலிபோகுவாய், புலிவழங்குவாய், பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் எனவும் மாசேர்சுரம், மாவருசுரம், மாபோகசுரம், மாவழங்குசுரம், புல்சேர்சுரம், புலிவருசுரம், புலிபோகசுரம், புலிவழங்குசுரம் எனவும் மாசேர்காடு, மாவருகாடு, புல்சேர்காடு, புலிவருகாடு எனவும் மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர்கடறு, புலிவருகடறு எனவும் வரும். மாபோகுவாய் என்றதற்கு மாமேவுவாய் என முற்றுசுரங்கொடுத்து இருநிலைமையாக்குக. ஒழிந்தனவற்றுட் குற்றுசுரங்கட்கு மிவ்வாறே முற்றுசுரம் பெய்தொட்டிக. இவற்றுள் மாசேர்சுரத்திற்கு ஞாண் ஞாயிறு எனவும் மாவருசுரத்திற்கு மாவலியதெனவும். புல்சேர் சுரத்திற்கு வருஞாயிறு எனவும் புலிவருசுரத்திற்குத் திருவலியது எனவும் எழுத்துக்குறையுஞ்சொற்பெய்து இருநிலைமைபெய்க. இங்ஙனம் இருநிலைமையான் நாற்பத்தெட்டாயிற்று. இவற்றுள் எழுமுத்துச்சீர் இரண்டாம்.

இனி நான்கு நிலைமைப்படும் சீரிருபத்தெட்டும் நேரீறுநான்கும், நிரையீறெட்டும், நேரீறெட்டும், நிரையீறெட்டுமாம்; அவை பாம்புபோகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிறுபோகுவாய், களிறுவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்சுரம், பாம்புவருசுரம், பாம்புபோகசுரம், பாம்புவழங்குசுரம், களிறுசேர்சுரம், களிறுவருசுரம், களிறுபோகசுரம், களிறுவழங்குசுரம் எனவும் மாபோககாடு, மாவழங்குகாடு; புலிபோககாடு, புலிவழங்குகாடு, பாம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களிறுசேர்காடு, களிறுவருகாடு எனவும் மாபோககடறு, மாவழங்குகடறு, புலிபோககடறு, புலிவழங்குகடறு, பாம்புசேர்கடறு, பாம்புவருகடறு, களிறுசேர்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும் இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய், மின்னுப்போகுவாய், பாம்புமேவுவாய், மின்னுமன்னுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுபெட்தெல்லாவற்றோடு மொட்டிக. இவ்விருபத்தெட்டனுட் பாம்புசேர்சுரத்திற்குப் பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சுரத்திற்கு மின்னுச்சேர்வது எனவும் பாம்புவருசுரத்திற்குப் பாம்புவலியது, மின்னுவருசுரத்திற்கு மின்னுவலியது எனவும் களிறுசேர்சுரத்திற்கு ஒளிறுஞாயிறு, அரவுசேர்சுரத்திற்குப் பரவுஞாயிறு எனவும் களிறுவருசுரத்திற்குக் களிறுவலியது, அரவுவருசுரத்திற்கு அரவுவலியது எனவுங் கொள்க. இங்ஙனம் நான்குநிலைமைகொள்ளவே தூற்றொருபத்திரண்டாயிற்று. இவ்விருபத்தெட்டனுள் முற்றுசுரம் பெய்தால் எழுமுத்தாகுசீர் பதினாயும் எட்டெழுத்தாகுசீர் மூன்றுமாம்.

இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீரெட்டும் கேர்பீறுநான்கும் நிரைபீறு நான்குமாம். அவை பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு, களிறுவழங்குகடறு எனவும் வரும். இவற்றுள் ஒன்றற்கு மூன்றுரியசை யுண்ணமயின் முதற்கணின் நவற்றை யுரியசை யிரண்டற்குத் தனித்தனி முற்றுசுரம்பெய்து பின்னிரண்டற்கும் முற்றுசுரம்பெய்து நான்கு நிலைமை யெய்துவித்துப் பின்னர் நிற்றினிரையுரியசையொன்றையும் முற்றுசுரமாக்கி யதனோடு முன்னர்நின்றவற்றை வேறுவேறு முற்றுசுரம்பெய்து நான்குநிலைமை யெய்துவிக்க எட்டாயிற்று. இவற்றுள் ஏழெழுத்தாஞ் சீர்பதினைந்தும் எட்டெழுத்தாஞ் சீர் ஆறும் ஒன்பதெழுத்தாஞ் சீர் ஒன்றுமாம் ஆக இருநூற்றிருபத்துநான்காயிற்று. “அறுபடி தாக வகுத்த வஞ்சியுண், மூவெண் சீர்க ளிருநிலைமை யெய்தி, நாலேழ் சீராக நான்குநிலை யெய்தி, யிருநான்கிருசீ ரிருநான்கு நிலையெய்தி, யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்” “அவற்றுளொன் பதெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று, மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சீ ரொன்பது, மேழெழுத் தெய்துவ முப்பத்து மூன்று, மாகநாற் பத்து மூன்று மாக, நூற்றெண் பத்தொன் றடியுற மும்மே”

இனி யடியுறழாத *நாற்பத்துமூன்று முறமுமாறு:—எட்டுநிலைமையெய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு என ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்று: நான்குநிலை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுசுரம், புலிவிரவுகுரவு, அரவுவருகுரவு என எட்டெழுத்துச்சீர்மூன்று: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவு குரவு, மின்னுவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவிரவுகடறு, அரவுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகுரவு என எட்டெழுத்துச் சீராயு: ஆக எட்டெழுத்துச் சீரொன்பது; இரண்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் புலிவிரவுசுரம், புலிவருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீ ரிரண்டு: நான்குநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவுவாய், மின்னுவிரவுசுரம், அரவுவருசுரம், அரவுமேவுசுரம், அரவுவழங்குசுரம், களிறுவிரவுசுரம், புலிவிரவுகாவு, அரவுவருகாவு, மாவிரவுகுரவு, புலிமேவுகுரவு, புலிவிரவுகடறு, புலிவழங்குகுரவு, மின்னுவருகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவருகடறு, களிறுவருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் பதினாறு: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் மின்னுவிரவுகாவு, அரவுமேவுகாவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவழங்குகாவு, களிறுவிரவுகாவு, மின்னுமேவுகாவு, மின்னுவிரவுகடறு, மின்னுவழங்குகுரவு, பாம்புவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகடறு, அரவுபோகுரவு, களிறுமேவுகுரவு, அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவுகடறு,

* ஒன்பதெழுத்துச்சீர்-க. எட்டெழுத்துச்சீர்-கூ. ஏழெழுத்துச்சீர்-ஈ. ஈ. ஆக-ச. ஈ.

களிறுவழங்குருரவு என எழுழுத்துச்சீர் பதினெந்து: ஆக எழுழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்று.

இனி ஒழிந்த நூற்றெண்பத்தொன்றும் அடியுறமுமாமு:—“மூவெழுத்துச்சீ ராறாதி யொன்பானு, நாலெழுத்துச்சீ ரேழாதி பத்து, மையெழுத்துச்சீ ரெட்டாதி பதினென்று, மாறெழுத்துச்சீ ரெரீன்பது முதலீ, ராறு முயருங் காலை மேல்வருஞ், சீர்களு மூன்று நான்கு மைந்து, மாறு மெழுத்தா னாகுஞ் சீர்வந், தாங்கவ் வெண்கலை யுறழ்ந்த வடித்தொகை, யெழுநூற்றிருபத்து நான்கென மொழிப.” இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் இயற்சீர் கட்டளையடிக்குறழாவென்றுணர்க. உம். ‘கால்காய்த்தது காம்புநீடி’ என்பது ஆறெழுத்தடி. ‘நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சரம்’ என்பது எழுழுத்தடி. ‘வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி: இவை மூவெழுத்துச்சீர் மாசேர்காடு நான்கடியும் வந்தவாறு; ஒழிந்தனவுமன்ன. ‘மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது’ என்பது எழுழுத்தடி. ‘விண்மாய்ந்தென மேற்றொடுக்கது’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘காடோங்கிய கல்கெழுசரம்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. இவைநான்கடி நாலெழுத்து மாசேர்சரம் நின்றறுழ்ந்தவடி: ஒழிந்தனவும் அன்ன. ‘மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தழைபெய்தெனத் தண்ணெண்காவு’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கமழ்பூந்துணர் கள்ளவீழ்தொறும்’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘இமிழ்தூங்கிசையினச்சுரும்புவர’ என்பது பதினெழுத்தடி, இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப்புலிசேர்சரம் நின்றறுழ்ந்தவடி. இனி ஆறெழுத்துச்சீர் வருமாறு. ‘அமைவிடுநொடி யஞ்சியோர்த்து’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கலை குரவன காணத்தனகு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘தினைப்புனத்திதணயற்பிரியாது’ என்பது பதினெழுத்தடி. ‘மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்’ என்பது பன்னீரெழுத்தடி. இவ்வாறே யொழிந்தனவு முறழ்ந்துகொள்க. வஞ்சி மூன்றுபாவும்போலச் சிறப்பின்மையின் ஈண்டுப்போதந்து கூறினார். ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்புறகலின் அதற்குக் கட்டளையடிக்குக் கூழிற்றிலர்.

(௫௭)

௫௮. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தலைவகை யொன்றாச் தன்மை யான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதனைடத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற் குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

106-ள். அளவடியைத்தும் சிந்தடிமூன்றும் என்ற எட்டுநிலனும் வெண்பாவிற்சூரிய, தலைவகையொன்றாத தன்மையான். எ-று.

‘மூன்றாத தன்மையான்’ என்றதனானே ஒன்றியவாகாவாயிற்று. அஃது இயற்சீரொன்றிய வாசிரியத்தலை வாராமையும் வெண்சீர்நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை செப்பலோசைக்குந் துள்ளலோசைக்கு மொப்பவுரியவாகவின் அதுவாராவென்றலும் கூறிற்றும். ஒன்றாதென்றதனானே கலித்தலை யொன்றுமென்று பொருடருமேனும் அஃதிலக்கணமன்மையுணர்க. எனவே முற்கூறிய இயற்சீர்வெண்டளையையும் வெண்சீரியற்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டளையையும் விலக்காமையுணர்க. உ-ம். ‘நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து’ என்பது ஏழெழுத்தடியாயிசைநிலை நிறையநின்ற அசைச்சீரியற்சீராய்த்தட்டது. ‘கற்றவரைச் சேர்வர் கலைநிறையுந் காட்சியார், பெற்றன மென்றே பெயர்ந்து’ இது பதினான்கெழுத்தடி. ‘அறிவறிந்தார்த் தேற்றியக்கா லஞ்சுவ திலை’ இது பதினான்கெழுத்தென்னுஞ் சீர்வகையொன்றலிற் கட்டளையாகா. இதனும்பர் நெடிவடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். ‘வானவரு நான்முகனும் வாசவனு மாமுனிவ, ரானவருந் காண வான்’ எனப்பதினெழுத்தான்வந்த வெண்சீரொன்றிய சீர்வகையடி. ‘வானவரு நான்முகனும் வாசவனுந் காணரே’ என்பது துள்ளலோசைக்குணர்க; இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச்செப்பலெனப் பின்னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையுந் தூங்கிசையும் பெரும்பான்மை பதினான்கெழுத்தினிகந்து வாராவென்றுணர்க. முச்சீரானவரும் நற்றடிய முதலிய மூன்றுநிலத்தினிகந்து வாராமையுரையிற் கொள்க. ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய், மாவருவாய் தேமா வரகு’ இது ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே’ என இரண்டற்கும் ஒப்பநின்றவாறுந் காண்க. இதனானே மேலீரடிக்கட்டத்துத் தொடைகொள்ளுங்காற் கலிக்கு வெண்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளுமாறுணர்க. (106)

107. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி யிருநெடி லடியுந் கலியிற் சூரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

107-ள். இருநெடிவடியும் எ-து நெடிவடியும் கழிநெடிவடியும். அளவடி..... தோன்றி எ-து அளவடிக்குரித்தென ஐவகையடியின் மிகுதியாகிய பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய எழுத்துக்களோடு தோற்றப்பட்டு. கலியிற்சூரிய எ-து கலிப்பாவிற் சூரியவாம். எ-று.

௩௪) எனவும் 'வயக்குறுமண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற' (ஐை உச) எனவும் பிறவாறும் வரும். (சுக)

கூஉ. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
 னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது வெள்ளடி ஆசிரியத்துள் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். இயற்சீர் வெள்ளடி எ-து இயற்சீர்வெண்டளை யாசிரியச் சீரா ன்வரும் வெள்ளடி. ஆசிரிய.....பெறுமே எ-து ஆசிரியப்பாலின்கண் நின்றற்குரிய மரபிலே நிற்கப்பெறும். எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. ஆசிரியவடியோடு மயங்கி அதற்குரிமைபுண்டு நிற்குமென்பார் நிலைக்குரிமரபினென்றார். இதனானே மயங்காமல் இயற் சீர் வெள்ளடி முழுதும் வரவும் பெறுமென்றுங் கொள்வாருமுளர். உ-ம். 'எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய, வுலைக்கல் லன்ன பாரை யேறிக், கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்' (குறுந்தொகை-கஉ) என இயற்சீர் வெள்ளடி பின்வருகின்ற ஆசிரியவடியோடு மயங்கிவந்தது. இனி 'கொலை நவில் வேட்டுவன் கோள்வேட்டெழுந்த, புகர்முக யானை துதன்மீ தழுத்திய, செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாஅது, நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ் க்கண்ணே' இது வெள்ளடிமுழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார்;* இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்றுகொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையா ன்வருமென்ற சுட்டளவெண்பா வின்றாமென மறுக்க. இனி ஆசிரியத் துள் இங்ஙனம் வருமெனவே வெண்பாவினுள் ஆசிரியவடி முழுவதாஉந் தன்றளையோடு வாரா சிறிது வருமென்றுகொள்க. அது கலிக்கும் பரிபா டற்கும் உறுப்பாய்வரும். வெண்பாக்களில் ஆசிரியத்தனை வருமேனும் அவை வெள்ளைக்கொச்சகமாமாறுமுணர்க. (சுஉ)

கூஊ. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
 மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இது மூன்றுபாலிற்கும் ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவோடுங் கலிப்பாவோடும் விராஅயும் ஆசிரியப்பா வோடு விராஅயும் வரும் ஐஞ்சீரடிகளும் உளவென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

* 'கொலைநவில்.....கண்ணே என்பது செய்யுள்முழுதும் இயற் சீர் வெள்ளடியான் வந்தது' என்பது பேராசிரியருரை. (செய்-சுஉ)

ரீண்டுத் தனையென்றது அப்பாக்களை. வெண்டனையெனவே இரண்டு வெண்டனையும் அடங்கலின் அவற்றுள் வெண்சீர்வெண்டனையான்வருஞ் சீர்வகைவெண்பாவுஞ் சீர்வகைக்கலியும் அடங்கிற்று. இனி 'நிராமுதல் வெண்சீர்' (ஈ0) என்னுஞ் சூத்திரம் இதற்கதிகாரமாதலின் கட்டளைக்கலிக்கும் ஐஞ்சீரடி கொள்க. தனையென்றதனாற் கட்டளைவெண்பாவிற்சுங்கொள்க. அடியும் என்ற உம்மையான் வெண்பாவினுண் மிகவுஞ் சிறுபான்மை வருதல்கொள்க. உளவென்றதனாற் கலிப்பாவினுள்ளும் அதற்குறுப்பாய்வரும் பாக்களுள்ளும் பெரும்பான்மை வருதலும் ஆசிரியத்துள் அடுக்கிவருதலுங்கொள்க. உ-ம். 'கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க, வொண்ணசெங் குருதியுளோடி கிடப்பதே கெண்டிக், கெழுதகையிலேன் கிடந்தூடப் பன்றா, ளமுதகண்ணீர்துடைத்த கை' எனவும் 'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத், தடங்கட் டடங்கட் டளிரியல் கொள்ளாள் கிடங்கில், வனையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யிரையாடன் கண்ணைக்கு மென்று.' எனவும் இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடி வந்தவாறுகாண்க. 'அரவணிந்த கொடியெய்யோனகம்புக்கா னரசவையன் நகற்றியே' எனவும் 'அணிகிள ரவிர்பொறித் துத்திமா நாகத் தெருத்தேறித், துணியிரும் பளிமுந்நீர்த் தொட்டுழந்து மலைந்தனையே' எனவும் இவை கலியுள் ஐஞ்சீரடி வந்தன. 'தகைமிகு தொகைவகையறியுஞ் சான்மவரினமாக' (குறிஞ்சிக்கலி-ந.) என்று கலிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிவந்தது. பிறவுறுப்புக்களிலுங் கலித்தொகையுள் ஐஞ்சீரடி வருமாறு காண்க. 'சிறுசோற்றனு நனிபல கலத்தன் மன்னே' (புறம்-உநடு) என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிக்கி வந்தன. தன்னினமுடித்தல் என்பதனாற் கட்டளை யாசிரியத்திற்குவருமேனு முணர்க. இன்னும் ஐஞ்சீரடியும் என்ற உம்மையாற் கொச்சகக்கலிக்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமாறுகொள்க; 'மன்றுபார்த்து நின்னுதாயைக் கன்றுபார்க்கு மின்னும் வாரார்' எனவரும்; இதனை இனமென்பாரமுளர் பின்னுள்ளோர். (ஈந.)

காச. அறுசீரடியே யாசிரியத் தனையொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; கலிக்கு ஐஞ்சீரடி யெய்தியதன்மேலே அறுசீரடியும் எய்துவித்தலின்.

இ-ள். நேரடி முன்னே எ-து நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும். அறுசீர்...வருஉம் எ-து அறுசீரடி தனக்குரிய வெண்டனையோடன்றி ஆசிரியத்தனையோடு வழங்கப்பெற்று நடக்குங் கலியினுள். எ-று.

முன் என்றதனை இடமுன்கைவுங் காலமுன்கைவுங் கொள்க. தனை யொடும் என்ற உம்மையாற் றனக்குரிய வெண்சீர்வெண்டனையான் வருத லும் மயங்கிவருதலும்பெற்றும். உ-ம். *‘முன்னைத் தஞ்சிற்றின் புகாரே யெய்மூர்’† ‘கணாபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வாயலையோ’ இவை மூன்றாமடி நோடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீரடி வந்தன. இவற் றுக்கு ஆறஞ்சீர்க்கு ஆசிரியத்தனையான் வந்தன. நெறிபெற்று என்றதற் பாக் கட்டளை விட்டன்றி யொருசெய்யுள் முழுவதாஉந் தானே வருதலுங் கொள்க. † “தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டை யஞ்செவ் வாய்மகளிர் தோண்மேற் பெய்வான், கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ கயலென் றெண்ணி, மெய்க்கண்ணும் பெய்கல்லார் நீண்டுங் கரைக்கே சொரிந்து மிளிர்வ காணு, ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்க்கே யெறிநீர்க் கொற்கை’. எனவரும்: இவை கொச்சகக்கவி. “வண்புறா துணைபோழ்த்து மணநாறு நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்” என ஆசிரியத்தனையானும் அறுசீரடி வந்தது. கட்டளையன்றேற் றனையென்றதனை நாற்சீரடிக்குத் தனை கோட வின்றென்றார்; இவற்றிற்குத் தனை வரையறை யின்று. இவற்றைப் பின்னுள்ளோர் இனமென்பர். (௬௪)

௬௫. எழுசீ ரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இது முறையானே கலிக்கு ஏழுசீரடியாமாறு கூறுகின்றது.

* முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர வன்னைக் குணாப்ப லறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பெயருந் தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தம் (மூர். புன்னையரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே யெய் இது மூன்றாமடி குறைந்து முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்ததுக்குப் பேராசிரியர் காட்டியது.

† கணாபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயி னனையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சியகன்று போக நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக தும்மை வரையர மங்கையர் வல்வுத லஞ்சுதும் வாயலையோ.

இஃது ஈற்றயலடி குறைந்து இயற்சீர்ச் சிறப்புடை வெண்டனையா னும் சிறப்பில் வெண்டனையானும் வந்த ஆசிரியநேர்த்துறைக்கு யாப்பிருங் கலவிநுந்தீகாரர் காட்டியது (எசு.)

‡ இது பேராசிரியர் காட்டியதே. (செய்-௬௪.)

இ-ள். எழுசீரான் வரும் அடியே முடுகியற்கண்ணே பயின்று நடக்கும். எ-று.

ஏகாரம் பிரிசிலை. உ-ம். “கவிரிதழ் கதுவிய துவரிதழரிவையர்கலிமயிற் கணத்தொடு வினையாட்” என் எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உரிய. முடுகாத எழுசீரடி வந்துழிக் காண்க. (௬௫)

௬௬. முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவத்தது; எழுசீரடியே யன்றி அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகு மென்றலின்.

இ-ள். எழுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கு முன்னின்ற அறுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கும் இம்முடுகியல் நீக்கார். எ-று.

முதலீரடிக்கும் என்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலின் நாற்சீரடியும் இத்துணைப்பயிலாது முடுகுமென்க. உ.தாரணம். மேலைச்சுத்திரத்துட் காட்டுதும். (௬௬)

௬௭. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு

மூவகை யடிபு முன்னுத விலவே.

இது முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது.

இ-ள். தனியேவரும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் முடுகிய லடி மூன்றும் வரப்பெறு. எ-று.

முன்றென்றது நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியுமான அடிகளை. எழுசீரடி முன்னுதலின்று என்றதனால் முற்கூறிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விரா அய்த்தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமுள் என்று கொள்க. உ-ம். “நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத், தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேய்புணா மென்றோட் பசிலையு மம்பலு, மாயப் புணர் ச்சியு மெல்லா முடனீக்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தணன், பூவெழி லுண் கணும் பொலிகமா வினியே” (கலி, குறிஞ்சி-௩). இஃது அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகி ஒரு தொடராய்வந்த ஆசிரியம். “தகைவகை மிசைமிசைப் பாய்மா ரார்த்துட, நெ திரொதிர் சென்றார் பலர்” (கலி, முல்லை-உ) எனவும், “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க, வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோயக் குத்தித்தன், கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும், வாடில்

வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று, வெருவரு தாம மெடுப்ப வெகு ண்டு, திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்' (ஐஹ முல்லை-௩) எனவும் இவை நாற்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா. இதனுள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. "மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபுமேற் சென்று, வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி முழப்பின் மாறஞ்சான், பாணிற வெள்ளை யெருத்தத்து ப்பாய்ந்தானைக், கோணுது சூத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண், பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு, நீனிற வண்ணனும் போன்ம்" (ஐஹ ஐஹ ஐஹ) என ஐஞ்சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. "மலர்மலி புகலெழ வலர்மலர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ, யெருத்தோடிமிலிடை த் தோன்றினன் றேன்றி, வருத்தினான் மன்றவிவ் வேறு" (ஐஹ ஐஹ ௨) இஃது அறுசீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. இவற்றை அராக மென்னாமோ வெனின்:—என்னும்; அராகமாவது பிற்தொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவியாமற் றானேபோய் அற்று நிற்பதாம். அது பரிபாடற்செய் யுறையப்பென்பர்; இது பிற்தொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக்கோடற் குரித்தாம் இவ்வேறுபாடு அறிக. (௬௭)

௬௮. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்

றேற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

௬௯. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரோ.

இரண்டு சூத்திரமும் உரையையு நோக்கி உடன்கூறிற்று. இவை ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஆசிரிய மருங்கி னீற்றயலடியே தன் தோற்றரவு முச்சீரையு டைத்தாய் வரத்தோன்றும்; தொடையுணர்வோர் இடையிலும் வருதலும் நீக்கார். எ-று.

ஏகாரம் பிரிநிலை. முச்சீர்த்து என ஒருமை கூறியவதனால் ஈற்றயலடி க்கண் ஒன்றே வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், தொடையுணர்வோர் என்றதனால் இடை இரண்டிணைந்து வருதலும், தோற்றம் என்றதனால் இடையொன்று வருதலும் கொள்க. உ-ம். "நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று, நீரினு மாறள வின்றே சாரற், கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு, பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே" (குறுந்தொகை-௩) இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று. "நீரின் றண்மையுக் தீயின் வெம்மையுஞ், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ், சார றுடன் கேண்மை, சாரச் சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே" இஃது இடையிரண்டிணைந்து வந்தது.

* “ சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
 பெரியகட் பெறினே
 யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே
 சிறுசோற் ருனு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 பெருஞ் சோற் ருனு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
 யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
 நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
 புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
 யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
 யிரப்போர் கையுளும் போகிப் புரப்போர்
 புன்கண் பாவை சோர வஞ்சொனுண் டேர்ச்சிப்
 புலவர் நாவிற் சென்றுவீழ்ந் தன்றவ
 னருநிறத் தியங்கிய வேலே
 யாசா கெந்தை யாண்டினன் கொல்லோ
 வினிப், பாடுரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீருரு மில்லைப்
 பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
 சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
 றீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே ” (புறம்-௨௩௩)

இதனுள் ‘நரந்த நாறுந் தன்கையால்’ எனவும், ‘அருநிறத்தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்துவந்தன. ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு நூல்செய்தவாசிரியர் †. ‘உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்’ (புறம்-௩௬௩) முதலிய வஞ்சியடி. (௬௬)

* உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரிய மெனக்கொண்டு, இதனுள் “எழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியீருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன; இரண்டாமடியும் பதினென்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்கு சீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று” என்றார். (தொல், செய்யுளியல், ‘வெண்டனைவிரவியும்’ என்பதனுரை.)

† யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் ‘இணைக்குறளிடையல குறைந்திறினி யல்பே’ என்பதனுரையிற் ‘சிறியகட்பெறினே’ என்னும் புறப்பாட்டை எடுத்தோதி ‘இஃது இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை வந்த இணைக் குறளாசிரியப்பா பிறவுமன்ன. என்னை? “அளவடி யந்தமு மாதியு மாகி, குறளடி சிந்தடி யென்ற யிரண்டு, மிடைவர நிற்ப திணைக்குற ளாகும்” என்றார் காக்கைபாடினியார்’ எனக்கூறினார்.

எ0. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது கவிக்குச் சிந்தடியும் வருமென எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். முரற்கையுள் எ-து கவிப்பாவினுள். முச்சீர்.....நிற்கும் எ-து முச்சீரடி ஒருசெய்யுண்முழுதும் நிறையவு நிற்கும். எ-று.

உம்மையான் முதலிடைகடை என்னும் மூன்றிடத்தும் ஓரோவடியாயும் இரண்டும் பலவுமாய வடியாயும் நிற்கும் என்றவாறு. உ-ம். 'நீர்வரக் கண்கலுழந் தாங்குக், கார்வரக் கண்டனங் காடலர், தேர்வரக் கண்டல மன்னே, பீர்வரக் கண்டனந் தோளே' முச்சீரடிமுழுதும் வந்தது. 'அரிபரி பறுப்பன சுற்றி, யெரிதிசுழ் கணிச்சியோன் குடிய பிறைக்க, ணுருவ மாலை போலக், குருதிக்கோட்டொடு குடர்வ லந்தன' (முல்லைக்கலி-௩) இது முடுகியலான் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராய் வந்தது. 'நின்கண்ணைர் காண்பென்மன் யான்' (குறிஞ்சிக்கலி-௩) இதுவும்இடையில்வந்தது. 'செய்தானக் கன்வன் மகன்' (ஐடி-௧௫) இஃது ஈற்றில் வந்தது. பலவும் வந்தன வந்துழிக்காண்க. (எ0)

எக. வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது வஞ்சிக்குஞ் சிந்தடி வரும் என்கின்றது.

இ-ள். வஞ்சிப்பாவினிறுதி ஆசிரியப்பாவினிறுதிபோன்று இறுக. எ-று.

'செந்தூக்கியற்று' என்ற மாட்டேற்றானே, ஆசிரியத்திற் கோதிய சீரானுந் தனையானும் ஈற்றயலடி முச்சீரடியாய்வருதலும், இடைக்கண் முச்சீரடி வருதலும் பெறப்பட்டது.

உ-ம். "வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன

செவ்வா னத்து வணப்புப் போன்றன

தான், களங்கொளக் கழல்பறைந்தன

கொல்ல வேற்றின் மருப்புப் போன்றன

தோல், துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ

நிலைக்கொரா விலக்கம் போன்றன

மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்

கழும்பொருத செவ்வாயா

னெருத்துவவ்விய புலிபோன்றன

களிறே, கதவெறியாச் சிவந்தூராஅய்

துதிம்முங்கிய வெண்கோட்டா

னுயிருண்னுங் கூற்றுப்போன்றன
நீயே, யலங்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி
மாக்கட னிவந்தெழுதருஞ்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
யனையை யாகன் மாறே
தாயி தூவாக் குழவி போல

வோவாது கூஉரின் னுடற்றியோர் நாடே” (புறம்-௩)

என முச்சீரடியிடைவந்து மண்டலவாகிரியத்தானிற்றது. “அரிமயிர்த் திரண்முன்கை” என்னும்பாட்டினுள் ‘இழைபெற்ற பாடினிக்குக், குரல்புணர் சீர்க் கொளையல்பாண் மகனும்மே எனவாக், கொள்ளழற் புரந்த தாமரை, வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே’ (புறம்-௧௧) இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த் தாகிச் செந்தாக்கியற்றா யிற்ற வஞ்சிப்பா : தனிச்சொற் பெறுமென்று பின் னுள்ளோர் கூறிய தூல்கள் சான்றோர் செய்யுட்காகாவென்று கொள்க. ஈற் றடி வரைந்தோதவே, இடையினெல்லாவடியும் வரப்பெறுமாயிற்று. ‘நேரிழை மகளி ருணங்குணக் கவருங், கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணக்குழை’ (பட்டினப்பாலை) என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன. (௧௧)

௭௨. வெண்பாட் டிற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற்கு முச்சீர் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவினிதுதியடி முச்சீரான்வருதலை உடைத்தாகும். எ-று.

உதாரணம் மேற்காட்டுதும். சீர்த்தென்றது ‘ஆகும்’ என ஆக்கக் கொடுத்தமையான், அத்துணையாக்கமின்றி நாற்சீரான் மண்டலித்து வருதலும், இடையினும் முதலினுஞ் சிறுபான்மை முச்சீரான் வருதலுங் கொள்க. உ-ம்.—

“அறையருவி யாடா டிணப்புனமுங் காவாள்
பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுங் கொய்யா
ளுறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்றா னன்னை
மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்று” என மண்டலித்து

வந்தது.

“அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்க னேசங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்”

இது முதலரை.

“நானூமொன் றீயாப் பகலும்
பகாஅஅ நண்புடைக் கேளிர்ப் பிரிவுந்
தகாஅ னிவனென்னுஞ் சொல்லுமிந் நான்கும்
வகாஅ தொழிக வெமக்கு.”

இது சான்றோரெல்லாரும் பிறைதொழுததேனும், பாட்டாய் வருத
லின் மந்திரமாகாது. இனி,

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னென்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுற்றதைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை கரிது ”

“கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழுவோட்
கரைத்திருந்த சாந்துதொட் டப்பே
*மறைக்குமா மாட்டாது மற்றுந்தன் கையைக்
குறைக்குமாங் கூர்ங்கத்தி கொண்டு ”

இவை ஔவையுங் காரைக்காலம்மையுங் கூறியன.

“உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
துயர்நீர்த் தீரு நிலவு
நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வுலகு.”

அங்ஙனம் செய்யுள்செய்த முன்னோரைக்கண்டு பின்னுள்ளோர் இத
னைச் செய்யுளாகச்செய்தலின் இவற்றை ‘ஆரிடமென்பார் இவ்விதி யறியா
தார். (எஉ)

* “மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையை” எனவும் பாடம்.

+ “வரிசை பெரிதுடையர் கட்கலமுந் தூயர்
புரிசை யொருசாரா ராமலமுந் தண்ணீருந்
தன்னிலத்து வல்ல புரிசைக்குத்
தெற்கொத்தித் தோன்றுந் திருநென் மலியேநம்
பொற்கொற்றி புக்கிருக்கு மூர் ”

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னென்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுற்றதைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது ”

எந். அசைச்சீர்த் தாகு * மவ்வயி னை.

* 'அசைச்சீராகும்' எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

“கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத்
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
வலையாற் பொலிந்ததோள் வையெயிற்றுச் செவ்வா
யிலையாட்டி கண்டுணைக்கு மென்று” இத்தொடக்கத்துப் பொய்
கையார்வாக்கும், துடழக்கிற்பகவர் செய்த வாசுதேவனுர் சீந்தழ முதலாகிய
ஒருசார்செய்யுட்களும் எப்பாற்படுமோவெனின்:—ஆரிடச்செய்யுள் எனப்ப
டும்; ஆரிடமென்பது உலகியற் செய்யுள்கட்கெய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குக்
குறைந்துங் கிடப்பனவெனக்கொள்க. 'வரிசைபெரிதுடையர்' என்பது
மிக்கது; அல்லனை மிக்குங் குறைந்தும் வந்தன. அவ்வாரிடச்செய்யுள் பாடு
தற்குரியார், ஆக்குதற்குங் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராயினார்: அவர்,
இம்மைமறுமை முக்காலமுமுணர்ந்த இருடிகளெனக்கொள்க; என்னை?

“உலகியற் செய்யுட் கோதிய வளவையிற்
குறையவும் விதப்பவுங் குறையா வாற்ற
விருடிகண் மொழிதவி னாரிட மென்ப” எனவும்,

“ஆரிடச் செய்யுட் பாடுதற்குரியோர்
கற்றோ ரறியா வறிவுமிக் குடையோர்
மூவகைக் காலப் பண்புமுறை யுணரூ
மாற்றல் சான்ற வருத்தவத் தோடோ” எனவும் சொன்னார் பாட்
டியன்மரபுடையார். வடனூலுடையாரும் பிங்கலமுதலாகிய சந்தோபிசிரி
சுருள் விருத்தச்சாதி முதலாகிய விகற்பங்களாற் கிடந்த உலகியற் சுலோக
ங்களி றிக்குங் குறைந்துங் கிடப்ப இருடிகளாற் சொல்லப்பட்டனவற்றை
ஆரிடமென்று வழங்குவரெனக் கொள்க; அஃதேயேனின்:—

“ஏரி யிணடுஞ் சிறகா வெயில்வயிரூக்
காருடைய பீலி கடிவாவாச்—சீரிய
வத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே
பொற்றேரான் கச்சிப் பொலிவு”

“உடையராச் சென்றக்கா லூரெல்லாஞ் சுற்ற
முடவராக் கோலூன்றிச் சென்றக்காற் சுற்ற
முடையவரும் வேறு படும்”

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்ணெங் குருதியி லோடி கிடந்ததே—கெண்டிக்

இது மேலதற்கு எய்தியதோர் விதி.

கெழுதகையிலேன் கிடந்துடப் பன்னு

ளழுதகண்ணீர்துடைத்தகை” என்றித்தொடக்கத்தன பெருஞ்சித்திரனார் செய்யுளும், ஔளவையார் செய்யுளும், பந்தினிசி செய்யுளு முதலாகவுடையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின்:— ஆரிடப்போலியென்றும் ஆரிடவாசகமென்றும் வழங்கப்படுமென்க. இவையெல்லாம் இருடிகளல்லா எனையோராகி, மனத்ததுபாடவும், சாவவுங் கெடவும் பாடவும்வல்ல கபிலபரணர் கல்லாடர் மாமூலர் பெருந்தலைச்சாத்தர் பெருஞ்சித்திரர்—இத்தொடக்கத்தோரும் மிக்குங்குறைந்தும் பாடப்படுவனெனக் கொள்க; என்னை?

“மனத்தது பாடு மாண்பி னேருஞ்

சினத்திற் கெடப்பாடுஞ் செவ்வியோரு

முணிக்கணச் செய்யுண் மொழியவும் பெறுப” என்றார் பாட்டி

யன்மரபுடையார். வரலாறு:—

“இலைநல வாயினு மெட்டி பழுத்தாற்

குலைநல வாங்களி கொண்டுண லாகா

வினையான் முலைநலங் கொண்டு முறுவலிக் கின்ற

வினையுடை நெஞ்சினே வேதுகொ ளீரே”

(திருமூலம், மகளிரிழிவு, க)

இம்முலர்வாகீது மிக்குவந்தது; “வச்சிரம் வாவி நிறைமதி முக்கோண, நெற்றினேர் வாங்கல் விலங்கறுத்த, லுட்சக் சாவட்டத் துட்புள்ளி யென்பதே, புட்காணர் கண்ட புணர்ப்பு” இது மந்திரநூலிற் புட்கரனூர் கண்ட எழுத்துக்குறிவெண்பா; இஃது இரண்டாமடி குறைந்துவந்தது. ‘கிடங்கிற் கிடங்கில்’ என்பது போய்கைவாகீது மிக்குவந்தது. “கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழுவோட், கரைத்திருந்த சாந்தைத்தொட்டப்பேய், மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையைக், குறைக்குமாங் கூர்ங்கத்தி கொண்டு” இது பூதந்திரநுங் காரைக்காற்பேயாரும் பாடியது; இஃது இரண்டாமடி குறைந்துவந்தது. அறிவுடை நம்பியார் செய்த சிந்தம் எப்பாற்படுமோவெனின்:—தூங்கலோசைத்தாய்ச் சரிதகத்தருகு தனிச்சொலின்றித் “தாழிரும்பிணர்த்தடக்கை” என்னும் வஞ்சிப்பாவேபோல வந்தமையால், தனிச்சொலில்லா வஞ்சிப்பாவென வழங்காமோவெனின்:—வழங்காம்; செவியறிவுறுஉவாய் வஞ்சியடியால் வந்து பொருளுறுப்பழிந்தமையால் உறுப்பழி செய்யுளெனப்படும். துடழக்கிற்பகவர் செய்த வாகதேவனார் சிந்தமும் வெள்ளோசைகொண்டும், கொள்ளாது மிக்குங்குறைந்தும் வரலானும், இருடிகளாற்பாடப்படுதலானும் ஆரிடச்செய்யுளெயாம்.” (யாப்பநங்கலவிருத்தி.)

இ-ள். அவ்வெண்பாவின் ஈற்றில்வரும் முச்சீரடியின் இறுதிச்சீர் அசைச்சீராய் நிற்கும். எ-று.

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே’ (செய்-உஅ) என்பதனுள் வெண்பாவின் முதலுமிடையும் இயலசைச்சீரிரண்டும் வாரா; உரியசைச்சீரிரண்டும் வரும்; என்றதனை, ஈண்டு இறுதிக்கண் இயலசைச்சீரும் உரியசைச்சீரும் வருமென்றவாறு. (எங்.)

எசு. நேரீற் றியற்சீர் நிராயு நிராயுள்
சீரோற் றியூஉ மியற்கைய வென்ப.

இஃது அவ்வசைச்சீர் நான்கனுள் நிராயும் நிராயும் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு தட்கும் என்கின்றது.

இ-ள். நிராயும் நிராயும் நேரீற்றியற்சீர்ப்பின்னே தலாகொண்டிறும் இயல்பின. எ-று.

‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுக்’ (செய்-உஅ) என்றவைதாம் வருஞ்சீரோடு தட்குமாறுகூறி, ஈண்டு அவை முன்னின்ற சீரோடு தட்குமாறு கூறுகின்றது. உ-ம். “கெடுப்பதூஉந் கெட்டார்க்குச் சார்பாய்மற் றுங்கே, யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை” (திருக்குறள்-கரு) “நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர், நெஞ்சத் தவல மிலர்” (ஐ-க0எஉ) தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற வரிது (ஐ-எ) “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு” (ஐ-க) இவை தேமா புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் நிராயசைச்சீரோடும் நிராயசைச்சீரோடுத் தட்டன. (எசு)

எரு. நிராயவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்
வணாவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த நேருநேர்பும் இன்னுழிநின்று இன்னவாறு தட்குமென்கின்றது.

இ-ள். நேரீற்றியற்சீர் நின்ற விசண்டாஞ் சீரிடத்து நிராயீற்றியற்சீர்நின்றபின் அதன்பின்னொரு நேர்பும் வந்து தட்டனீக்கப்படா வென்பர் மெய்மொழிப்புலவர். எ-று.

உ-ம். “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி ழூறிய நீர்” (திருக்குறள்-ககஉக), ‘அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள், சிறுகையளாவிய கூழ்’ (ஐ-சுச) ‘இனிய வுளவாக வின்றாத கூறல்களியிருப்பக்

காய்கவர் தற்று' (ஷெ-க00) 'படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னறு, முடையா ராசரு னேறு' (ஷெ-நஅக) எனப் பாதிரி கணவிரி ரிராயீற்றியற்சீ ரோடும் நேராசைச் சீரோடும் நேர்பசைச்சீரோடும் தட்டன. இனி, ஒன் றெனமுடித்தலான் வெண்பாவிரிச்சீர் நின்று நேராசைச் சீரோடும் நேர்பசை சீரோடும் தட்டலும், ஒழிந்தன விரண்டொடும் தனையாமையுங் கொள்க. உ-ம் 'பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்' (திருக் குறள்-க0) 'இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு' (ஷெ-நு) எனத் தட்டன. (எரு)

எசு. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே

எஎ. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்.

இரண்டும் உராயியைபுநோக்கி ஒன்றாகக் கூறிற்று. இது கலிக்குஞ் சிந்தடிக்கூறி ஈறுவருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவினிறு தியாலும் முடியும். எ-று.

'எழுசீரிறுதி யாசிரியம்' எனவே, ஆசிரியவடி பலவும் வந்து எருத்தடி முச்சீராகவே வருமென்பதூஉம், 'வெண்பாவியல்' எனவே, கட்டளைவெண்பாவானும் சீர்வகைவெண்பாவானும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். உ-ம் "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (பாலைக்கலி-க0) என்னுங் கலியிறுதியின் 'இணைநலமுடைய' என்னும் ஆசிரியம் ஈற்றடி நாற்சீரும் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரானிற்றது. 'மணினிற மலர்ப்பொய்கை' (மருதக்கலி-நு)என்னுங் கலியினிறுதி 'மெல்லியான் செவி முதன் மேல்வந்தான் காலபோ, மெல்லார் துயிலோ வெடுப்புக் கின்பெண்டி, ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப், பாணன் புகுதராக் கால்' என வெண்பாவியலானிற்றது. இது கலிக்குறுப்பாய் வருதலின் ஆசிரியத்தனையும் வந்தது. இஃது ஒத்தாழிசைக்கும் பெரும்பான்மைவிதி. 'பண்புற' என்றது விசேடமிக முடியுமென்றவாறு; எனவே, இருசீரும் நாற்சீரும் ஐஞ்சீருமாயவடிகளான் முடிவனவெல்லாங் கொச்சகம்: அவை இத்தனை விசேடமின்று என்றவாறு. 'இயல்' என்றதனான் மூன்றடியிற் குறைந்த வெள்ளைச் சுரிதகம்வரிற் பண்புறமுடியாவாம். (எசு, எஎ)

எஅ. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்

பாப்பென-மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இது * நிறுத்தமுறையானே யாப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்து...வடியின் எ-து எழுத்துமுதலாக அசையுஞ் சீரு மொன்றாகத் தொடர்ந்தீண்டிய வடியிலே, குறித்த...நாட்டல் எ-து தான் வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோடியுங் கொண்டு கூட்டாதமைந்து மாறச்செய்தல். யாப்பென.....புலவர் எ-து யாப்பென்று சொல்லுவர் அவ்வாறி யாத் தலை வல்ல புலவர். எ-று.

உ-ம். “நீரின் நண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்” எனவும், “துகடர் பெருஞ்செல்வந்தோன்றியக்காற்றெட்டு” (நாலடி-உ) எனவும், “அரிதாயவற நெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (பாலக்கவி-க0) எனவும், “வசையில் புகழ்வயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை) எனவும் இந்நூல்வகைச் செய்யுட் கண் முடியுந்துணையும் அடிதோறும் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டிய வாறு காண்க. ‘யாப்பறிபுலவர்’ என்றதனால் இருசீரானும் முச்சீரானும் குறித்த பொருளை முடிப்பனவும், அந்நன்முடித் தொழிந்து அச்சீரை மேல்வருகின்றவடியோடு பொருண்முடியச் செய்வனவும் சிறுபான்மை யாப்பென்று கொள்க. உ-ம். “மண்டில மழுங்க மலைநிறம் கிளர, வண்டின மலர்பாயந் தூதமீமிசைச், கண்டந் காணற் குருகின மொலிப்ப” என முச்சீராளுட்கிவன வெண்பாவிற் பயின்றுவருமாறு உரையிற்கொள்க.(எஃ)

எக. பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
யங்கத முதுசொல் லவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னாற்பெய ரெல்லே யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இது முற்கூறிய யாப்பிற்கோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டுரை... நிலத்தும் எ-து பாட்டுக்களும் உகைகளும் நூல்களும் மந்திரங்களும் பிசிகளும் அங்கதமும் முதுசொல்லும் எனப்பட்ட அவ்வேழுபொருளிடத்தும். வண்...மூவர் எ-து கொடையாற் பெற்ற புகழினையுடைய சேரசோழபாண்டியருடைய. தண்.....வரைப்பின் எ-து குளிர்ச் சிையுடைய நாவலம் பொழிலுட் டமக்கு வரைந்து கொண்ட வுடவேங்கடந் தென்குமரி யிடத்து. நாற்பெய.....வழங்கும் எ-து மலைமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டியமண்டலம் தொண்டைமண்டல மென்னும் நான்கு பெயரையுடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும். யாப்பின்.....புலவர்

* முதற்கண் ‘யர்த்தசீரோடியாப்பெனா’ என நிறுத்தமுறை.

எ-து செய்யுளின் பெயர் தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. எ-று *.

என்றது, குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டுதலே யன்றி இப்பகுதிப்படச் செய்தலும் யாப்புறுப்பென்றதாம். பாட்டுச்செய்யுள் உரைச்செய்யுள் ஊற்செய்யுள் எனத்தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாறே பெயர் பெறுமென்றவாறு. எனவே, அந்நாட்டார் வழக்கும் யாப்புப்பகுதி கூறி ஞராயிற்று. (எக)

அ0. மரபேதானு,

நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.

இது † நிறுத்தமுறையானே மரபென்னு முறுப்பு யாப்பின்கண் வருமாறு கூறுகின்றது,

இ-ள். மரபேதானும் - மரபென்ற வறுப்புத்தானும்; நாற்சொல்லியலான் - நான்கு சொல்லையும் உலகத்தோர் ஏழுவகைவழுவும்படாமல் வழங்குகின்ற வழக்கு வழுவாதன. யாப்புவழிப்பட்டன - முற்கூறியயாப்பிலக்கணத்தின் வழியிலே பொருத்தமுடையவாய்க்கிடப்பன. எ-று.

இந்நூலிடத்து இதற்கு முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் மரபுளதாகலின், இந்நூலுட் கூறிய இலக்கணங்களினின்றும் இதனைப்பிரித்துப் பிரி கிலையேகாரத்தாற் கூறினார். நாற்சொல்லாவன:—இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல். பெயர் வினை யிடை யுரி என்பன இயற்சொல் வின் பாகுபாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்குபாகுபாட்டானும் செய்யுட் குறித்தாயிற்று. இந்நான்கு சொல்லானுங் காலந்தோறும் இடந்தோறும் வழங்குகின்ற வழக்குஞ் செய்யுளுமிடைதெரியாமற் றெரடர்வு படுத்தி முறைமைபிறழாமற் செய்யுட்செய்க என்றவாறு. உ-ம்.

‘ஓதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது

மோதி யனை ய ருணர்வுடையார்—தூய்தாக

நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு

நல்கூர்ந்தா ரீயா ரெனின்’ (நாலடி-௨௭0)

* “பாட்டு முதலாக முதுசொல்லீ ருரகச் சொல்லப்பட்ட ஏழு நிலத்தினும் வளவிய புகழையுடைய சேரன் பாண்டியன் சோழன் என்னு மூவரது தமிழ் நாட்டகத்து அவர் வழங்கும் தொடர்வழிக்கண் வரும் மொழி யாப்பாம் என்றவாறு” என்பது உரையாசிரியருரை.

† முதற்கண் ‘யாப்பெனாஅ, மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ’ என நிறுத்தமுறை.

இது வழக்காகவுங் கூறப்படும். ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்களும் பொருள்களும் அணிகளும் கோலமுமுதவியன ஒருகாலத்து வழங்காதனவுமுள். ஓரிடத்து நிகழும்பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள். அக்காலமும் இடமும்பற்றி ஏற்றவாற்றற் செய்யுள்செய்க என்றவாறு. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின் என்றற்போல்வன இடைச்சங்கத்திற்காகாவாயின. 'அட்டா னானே குட்டுவன்' (பதிற்றுப்பத்து-௫, சஎ.) 'உச்சிக்கூப்பிய கையினர்' (திருமுருகாற்றுப்படை) என்றற்போல்வன கடைச்சங்கத்திற்காயின சொற்கள், இக்காலத்திற்காகாவாயின. 'வரிமணன் *ஓருமலக் கற்பக நடக்கும், பெருமிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ' (புறம்-௬௦) 'ஓழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன' (புறம்-௧௦௨) என்றற்போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. இன்னும் அந்நான்குநிலத்தும் ஓரிடத்துப்பொருள் ஓரிடத்துவரக் கூறலும், உலகொடு மலைதலும், சமயநூல்களோடு மலைதலும், கலைகளோடு மலைதலும், பிறவும் இன்றோரன்னவை பொருண்மரபிற் றப்பாம். இவை நாடகவழக்கிற்காமாறு அகத்திணையிலுட் கூறிற்று. 'குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட, விண்டலர் தொருபுடை தோடு மின்செய' (சிந். குண. ௧௫௬) 'வண்காது நிறைத்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்பு னாகத் தினைப்ப' (திருமுருகாற்றுப்படை)

“ அம்மல ரடியுங் கையு மணிகினர் பவள வாயுஞ்
செம்மலர் துதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோ டங்கேழ்
விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதியிட்டா
ளம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட டரிவையைத் தெரிவை தானே.”

(சிந். இலக். ௬௬) என்றற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. 'புலிப்பற் கோத்த புலம்புணிக் தாலி, யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்' (அகம். ௭) இது பருவத்துக்கேற்ற அணி. 'கொல் வினைப்பொலித்த' (அகம். ௬) என்னும்பாட்டுக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தமரபிற்றாய் வந்தன. பிறவுமன்ன. மலையைப் பிறங்க லென்று பின்பு திரித்தாற்போல, இக்காலத்தார் உயர் என்று மலையைக் கூறலாதது. இனிக்குடவாயிலைக் 'கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த' (அகம்-௬௦) எனவும், 'பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை' (புறம்-௬௬) எனவும் முன்னோர் திரித்தவகையானே, இக்காலத்துக் களத்தூரைக் களந்தையென்றற்போலத் திரிப்பனவும் அறிக. இனித் தமிழ்நூற்கண் வழுவமைத்தவாறன்றி ஆரியரும் பிறபாடைமாக்களும் வேண்டுமாற்றற் றமிழ்ச் செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க. (அ)௦

அக. அகவ லென்ப தாகிரி யம்மே.

இது *நிறுத்த முறையானே †தூக்குணர்ந்துகின்றது; நிறுக்கப் படும் பொன் வெள்ளிமுதலிய பொருள்களைப் பெற்றுழியன்றிக் கழஞ்சு, தொடி, துலாம் எனத் துலைக்கோலாற்றாக்கி யளக்கு மாறில்லை; அதுபோல அழவரையறை யுடையவாய்ப் பார்த் பாவினை யடிகளாற்றுணித்துத் தூக்கி ஓசைவேறுபாடுணர்ந்துதலிற் றுக்கு எல்லாப் பாவிற்ரும் பொதுவாயிற்று.

இ-ள். வழக்கினுள் அகவல் என்று வழக்கப்படும் ஓசையை ஆசிரியத்திற் குரிய என்ப. ௭-று.

அகவிக் கூறலின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறாது தாங்கருதியவா றெல்லாம் வரையாத கூறுவது. அதனை வழக்கினுள் அழைத்தலென்ப. அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்தவோசை அகவலாம். அவை களம்பாடு பொருநர் கண்ணும், கட்டுங்கழங்கும் இட்டுரைப்பார்கண்ணும், தம்மின் உறழ்த்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணும் கேட்கப் படும். வழக்கின்கணுள்ளதாய் அங்ஙனம் அழைத்துக் கூறும் ஓசை ஆசிரி யப்பா. ௭-று. (அக)

அஉ. § அதுதான் நென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவிற் குரிய செப்பலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய அகவிக் கூறு மோசையன்றிச் செப்பிக்கூறுமோ சையெல்லாம் வெண்பா எனப்படும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். ௭-று.

* 'மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என நிறுத்த முறை.

† தூக்கெனினும் ஓசையெனினும் ஒக்கும்.

‡ 'அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர்குறி' என்பர் உரையாசிரியர்.

§ 'அஃதன்றென்ப' என்பது உரையாசிரியர் கொண்டபாடம்; "வெண்பா யாக்கப்பட்டது அகவலோசையன்றென்றவாறு. எனவே அகவலில்லாத வோசையாம். இதனைப் பிறநூலாசிரியர் செப்பலோசை யென்ப. அகவல் என்பது ஒரு தொழில்; அத்தொழில் அதன்கண் இல்லாமையின் அஃதன் றென்றார். உதாரணம். 'பொன்றா மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளியே, ருன்னேனென் றுமுலக்கை பற்றினேற்—கன்னே, மனனேடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப், புனனாடன் பேரே வரும்.' இதுமேற் சொல்லப்பட் டது (அகவல்) போல இசைகுறித்துவருதலின்றிச் செப்புதலாகி வாச்சியம் போன்று அறிவோசைத்தாக்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க' என்பது உரையாசிரியர்.

யாப்பு என்றதனான் அவ்வோசை செய்யுண் முழுவதாஉம் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்கும் எ-று. அழைத்துக்கூறா தொருவற் கொருவன் இயல் புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுகாக்குங்கால் எழுந்த வேசை செப்பலோசையெனப்படும். அவ்விரண்டு மல்லது வழக்கினு ளின்மையின் 'அதா அன்றென்ப' என அவைகளினிலக்கணம் பெறலாயிற்று. (அஉ)

அந. * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இது செய்யுட்கண் நிகழுதற்குரிய துள்ளலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்கியலாற் கூறாது முற்கைப்படுமாற்றாற் துள்ளச்சொல் லுமோசை கலிப்பா எனப்படும். எ-று (அஉ).

அச. † தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இஃது அச்செய்யுட்கணிகழ்தற்குரிய தூங்கலோசை கூறுகின்றது.

* “ துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் எ-று. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற் போலக் கொள்க. உதாரணம்.

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காசலிற் புணர்ச்சியுற் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றங் காசலர்
வருவார்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’

என்றவழி, ‘அரிதாயவறன்’ என்கின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புணராத ஆண் டெழுந்தவோசை துள்ளித்துள்ளி வந்தமையாற் துள்ளலோசையாயிற்று” என்பது உணாயாசிரியருரை.

† ‘ஆங்கலாவது சீர்தொறும் ஓசையறாத வஞ்சி எ-று. உதாரணம்.

“ சுறமறிவன துறையெல்லா
மிறவீன்பன வில்லெல்லா
மீன்றிரிவன கிடக்கெல்லாந்
தேன்றழ்வன பொழிலெல்லாம்
எனத், தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு தெடுமதின் மன்ன னூரே.”

இதனுட் சீர்தொறும் ஓசையறாதவாறு கண்டுகொள்க.

தூ/

இ-ள். அடியிறுதியிற் றாங்காது சீர்தொழந்தூங்கப்படும் ஓசை வஞ்சி ப்பாவாகும். எ-று.

துள்ளலுந் தூங்கலும் வழக்கின்கண் நிகழாவென்றுணர்க. (அச)

அரு. மருட்பா தேவனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற்கு வேறேசையின்றென்கின்றது.

இ-ள். மருட்பா எ-து மருட்பாவிற்கு கோசையாவது. ஏனை யின்றே எ-து ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்தி இதுவென்று காட்டுந் தனிநிலை யின்றே. எ-று.

எனவே செப்பலும் அகவலும் கூடியது மருட்பாவாயிற்று. அதிகாரப்பட்டுச் செய்யுட்குரியவாய் நின்ற துள்ளலுந் தூங்கலும் ஒழிந்தனவே வரும் என்றற்கு 'வனை' யென்றார். சூத்திரங்களை நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது எதிர்சென்று கோடலிற் செப்பல் முன்னும் அகவல் பின்னுமாம். ()

அசு. * அஹ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்த்.

இது மேலனவற்றிற் கோர் வரையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய நான்கோசையானல்லது செய்யுளை முதலூற்கண் ஆசிரியர் கிளவார். எ-று.

* 'அஹ்விய லல்லது' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

“இது பாக்க ளெல்லாவற்றிற்கு முரியதோர் மரபுணர்த்து. மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையா லல்லது பாட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஓசை பொழிந்து சீருந் தனையும் படக்கூறல். அவ்வாறுசொல்லுங்காற் பாட்டாங்காகாதென்பதூஉம் அடியுந் தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலின்பாற் படுதல் உடையின்பாற் படுதல் என்பதூஉம் கூறியவாறாம். அதுவருமாறு.

“ஐவகை யடியும் விரிக்குங்காலை

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து

மெழுபது வகையின் வழுவில வாகி

யறுதூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்-இ) என்பது ஆசிரியப்பா

யிற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரியம் எனப்படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது உடையாசிரியநூரை.

எனவே, யானும் அதுவே கருதினேன் என்றார். ஆங்கு என்றது அகநீயந்தீனை. இதன் பயன் முற்கூறிய பாக்களாற் பெயர் பெறாத பரிபாடல் முதலிய செய்யுள்கட்குமோசை இவையொழிய வேறின்றென்பதூஉம், மருட்பாப்போல வஞ்சியுங்கலியுத் தம்மிற்கலவா வென்பதூஉம், பிற்காலத்து நூல் செய்த ஆசிரியர் பாவுறுப்பினை மீயக்கம்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்குவதூஉம், முதலூலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந்திறமும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவுமினமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉம் ஆம். இவர்கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாராயினார்.

(அசு)

அஎ. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்கிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூக்கென்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை சொல்லப்பட்ட நான்கிடமும். எ-று.

தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் இலக்கணமாம். அது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என்றின்றோரெனவற்றுமேனிற்கும். ஈண்டும் அவ்வாறே பாவென்னும் பொருளை இத்துணையடி யென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும் அவ்வத்தூக்குள்வழிச்சொல்லுவார்: அஃது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஒடுவதுபோன்று அசையுமாறு காண்க. “பாவென மொழியினுத் தூக்கினது பெயரே” என்றார் பிறராதலிற் தூக்கினப் பா என்றலுமாம். இருசீர்முதல் ஐஞ்சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையைப் ‘பெரியகட்பெறினே’ எனச் சொற்சீரடியாகவும் ‘யாம்பா டத்தான் மகிழ்ந்துண்ணுமன்னே’ என அளவடியாகவும் ‘நீந்த நாறுத் தன்கையால்’ எனச் சித்தடியாகவும் ‘சிறுசேரற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே’ என நெடிவடியாகவும் தூக்குத்துணித்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் தூக்கின்றென ‘நீந்த நாறுத் தன்கையாற் புலவு, நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே’ என்றதனை இரண்டு நாற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிறவாமையுணர்க. ‘உள்ளார் கெழல்லோ தோழி’ என்பதற்கு முள்ளுடை என்பது அடிவெதுகையாய்ச் சித்தடியும் நெடிவடியுமாகக் கொள்ளின்றதனையுந் தூக்குத்துணிக் திரண்டனையும் அளவடியாக்கியவாறுங் காண்க. தூக்கின்றென மயக்கடிவஞ்சியிடைதெரியாமையு முணர்க.

(அஎ)

அஅ. மோனை யெதுகை முரணே யியைபென

நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது *நிறுத்தமுறையானே தொடை கூறுகின்றார் ; அவற்றது பெயரும் முறையமுணர்த்திற் - து.

இ-ள். தொடைமோனையும் எதுகையும் முரணும் இயையும் என நான்கு வழியாகிய முறைமையினையுடைய. எ-று.

நெறிமரபின எனவே அளபெடை வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகவின் அவ்வாறு சிறந்ததன்றும். தொடைவகை யென்றதனால் அசையத்தாதியுஞ் சிரந்தாதியுந் கொள்க. இவைதாம் அறுநூற்றிருபத்தந்தத்தடிக்கண்ணும் வந்தவடியேவரவும் பிறவடிவரவும் தொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், கட்டளையடியொடு தொடுப்பனவும், சீர்வகையடி தம்மொடுதாமும் தம்மொடுபிறவும் வந்து தொடுப்பனவும் எனப்பலவாயிற்று. (அஅ)

அக. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாறும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். அந்நான்குடனே உயிரளபெடையைக் கூட்டத் தொடையைத் துமாம். எ-று.

உம்மை எச்சவும்மையாகவின் ஒற்றளபெடை கூட்ட ஆறுமாம் எ-று. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகவின் உயிரளபெடையை யெடுத்தோதி ஒற்றளபெடையை உம்மையாற் கொண்டார். கலிக்கு ஒற்றளபெடை துள்ளலோசையை நிகழ்த்தாதவாறு மேற்காண்க. (அக)

கூ0. பொழிப்பு மொரூஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவுமது.

இ-ள். பொழிப்..... தனர் எ-து பொழிப்புத்தொடையும் ஒரூஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையிலக்கணமும் ஓரடிக்கண்ணே வருமென்றஹைத்தனர் ஆசிரியர். தெரியி.....ளவே எ-து ஆராயின் அவையுந்தொடையாதற்குள். எ-று.

தெரியின் என்றதனால் செந்தொடை ஓரடிக்கண் வரினும் ஈரடியானன்றி வாரா எனக்கொள்க. இக்கருத்தான் ஈண்டும் போதத்துவைத்தார்.

* 'தூக்கே தொடைவகை பெறுஅ' என்பது.

அவையும் என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிறவும் ஓரடிக்கண்ணே வருவனவும் உளவெனக்கொள்க. அவை முற்றெதுகையும், கிளைமுற்றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், இருவகை நிரனிறுத்தமைத்தவும் விட்டிசையுமாம்.

(௯0)

௯௧. * நிரனிறுத்தமைத்தலு யிரட்டை யாப்பு

15/

மொழிந்தவற் றியலரன் முற்று மென்ப. †

இது நிரனிறைத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டு தொடரை கூறி அவை முற்கூறிய தொடரைப்பாற்பட்டு அடங்கக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நிரனிறைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குத்தொடையும் வந்த சீரோ நாற்காற்றொடுக்குத் தொடையும் முன்னைத் தொடரைப்பாற்பட்டு அடங்கும். எ-று.

யாத்தவெனினூர் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று. “அடல்வேலமர் நோக்கி நின்முகக் கண்டே, யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்கும், கடலுங் கணையிருளு மாம்பலும் பாம்புந், தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்ற வழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத்தொடையேற் கூறுமாற்றூள் எதுகைத்தொடையாய் அடங்கும். “பரவை மாக்கடற் றொகுதிரைப் பரவும்-பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்” என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது “ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்” என வரும். இது குறையீற்றிரட்டையீயையுத்தொடையாய் அடங்கும். “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாலீற்றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ”

* “நிரனிறுத்தமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத்தொடையும் ஏற்பவும் பெறுமென்றவாறு. நிரனிறைத்தொடையாவது பொருளைச்சேரிறுத்திப் பயனையுஞ்சேரிறுத்தல். இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடிமுழுதும் ஒரு சொல்லேவருதல். இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்து தொகையெனவும் அடிக்கண்வருவன ஐந்துதொடையெனவும் அவ்வைந்தும் மூன்றாகி அடங்குமெனவுங் கூறியவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

† இக்குத்திரத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியருரை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. பேராசிரியருரையே ஈண்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

என்பது நிரையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுக்கொள்க. மற்றும், இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவதென்னையெனின், இவையுந் தொடைப்பாடுகண்டு ஐயுற்றானை ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொருள்கோள் தாமென்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறாறுயினென்பது. நிரளிறையாயின் இளைத்தெனநிறுத்தபொருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறுதொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. மொழிந்தவற்றியலானெனவே, தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும்கூறலும்பொல ஓரடியுள் நின்றும் தொடைமைசெய்யினும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கூட்டத்துத் தத்தம் வகையாற் தொடைமை செய்யாவென்பது. (கூக)

கூஉ. அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை*

இது மோனையிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்துவரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று.

முன்னர் “ அடியுள் எனவே தலையொடு தொடையே ” (செய்-நூ.௩) என்பதனால் ஓரடிக்கண்ணே தலையுந்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும், ஈண்டு அடிதொறும் எனப் பன்மைகூறுதலானும், ஈரடிக்கூட்டத்துத் தலையுந்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும் ஓரடிக்கண்ணும் ஈரடிக்கண்ணும் தலையுந்தொடையுக் கோடல் வேண்டிமென்றுணர்க. ‘தலையெழுத்தொப்பது’ என்றற்கு, அடிகளின் முதலெழுத்தும் சீர்களின் முதலெழுத்தும் என்பது பொருளாம். அடிதொறுமென்பது ஈரடியையும் ஓரடியையும் உணர்த்தலின், அடிமோனையும் இளைமோனையும் பொழிப்புமோனை

* “ அடிதொறும் தலையெழுத்தொன்றிவரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று. அஃதேல், “ அடியுள் எனவே தலையொடு தொடையே ” (செய்-நூ.௩.) எனவோதி, ஈண்டு மற்றையடியினும் வருதல் பொருந்தாதெனின், ஆண்டு மற்றையடியுள் வாராதென்றால்லர்: அடியல்லாத உரை முதலானவற்றுள் தலையொடு தொடையிலையென்பார் “ அடியுள் எனவே தலையொடு தொடை ” என்றாரென்க. உ-ம். ‘மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படர, மாநீர் விரிந்த பூவுந் கூம்ப, மாலை தொடுத்த கோதையுந் கமழ, மாலை வந்த வாடையும், மாயோய் நின்வயிற் புறத்திறுத் தற்றே’ எனவரும்.” என்பது உரையாசிரியநூரை.

யும் ஒருஉமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும் கீழ்க்கதுவாய்மோனையும் முற்றுமோனையுமென் மோனை என்வகைப்படுமாபிற்று. 'பொழிப்புமொருஉவும்' (செய்-க௦) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இவ்வாசிரியர் கொண்ட பொழிப்பும் ஒருஉவுங் கோடற்கு அஃது இணைகொள்ளுமாறென்னையெனின் :— அச்சூத்திரத்து 'அவையுமாருளவே' எனச் சூத்திரஞ்செய்தமையான் அவையும் முன்பிறவும் ஓரடித்தொடையுமுள் என்று பொருடருதலிற் றொடைக்குச் சிறந்துதோன்றும் வினைமுதலியனவுங் கோடும். உ-ம். 'கான மஞ்சை யின்ற முட்டை, காத லின்றி வீச மந்தி'—இஃது ஈடையும் எழுத்தொத்தலிற் றன்னொடுதான்வந்து தொடுத்த கட்டளை அடிமோனை. 'கோதை மாப்பிற் கோதை யானுங், கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்'—இஃது எழுத்தொவ்வாமையிற் பிறவுடொடுத்த கட்டளையடிமோனை. 'யாண்டுங் காணென், மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடுகன மகளை' (சூறுஞ்சொகை-௩௧.) இஃது இருவகையுந் தொடுத்தது. 'கண்டற் காணற் குருகின மொலிப்பக், கரையா டலவன் வளைவயிற் செறிய'—இது சீர்வகையடித்தொடுத்தது. 'உவவுமதி யுருவி னேங்கல் வெண்குடை' (புறம்-௩.) 'ஒடுங்கா வெலிகடற் சேர்ப்ப னெடுந்தேர்' இவை கட்டளையிணைமோனை. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' (திருமுருகாற்றுப்படை) இது சீர்வகையிணைமோனை. 'செறுராத் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை' (ஐடி) 'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு' (திருக்குறள்-௩௧௩.) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமோனை. 'வெயிலுருப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப' இது சீர்வகைப் பொழிப்புமோனை. 'வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்' (புறம்-௬.) 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்' (நாலடி, கடவுள்வாழ்த்து) இவை கட்டளையொருஉமோனை. 'கல்லா கவரு நனிநல்லர் கற்றாழ்முன்' (திருக்குறள்-௪௦௩.) இது சீர்வகையொருஉமோனை. 'வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்' 'அம்பு மழலு மலிர்கதிர் ஞாயிறு' (நாலடி, பிறனில்லிழையாமை) இவை கட்டளைக்கூழைமோனை. 'மடக்கண் மயிலின மறலி யாங்கு' இது சீர்வகைக்கூழைமோனை. 'நந்திற் பிணிப்பர் களிற்றைக் கதந்தவிர' (நான்மணி-௧௨) 'பயவார்கட் செல்வம் பறப்பப் பயின்கொல்' (நாலடி, நன்றியில்செல்வம்) இவை மேற்கதுவாய்மோனை. 'எல்லையெம்மொடு கழிப்பி யெல்லுற' 'நல்லா ரிருவ ருவப்பகயமிலார்' (நாலடி.) இவை கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'ஒல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவது' (புறம்-௧௧௬.) இது சீர்வகைக் கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'கற்க ஈசடறக் கற்பவை கற்றபின்' (திருக்குறள்-௩௧௧.) இது முற்றுமோனை. இது சீர்வகை முற்றுமோனை.

இனி, கலிக்கு 'இணையரண் டியைய்தொத்த முகைநாப்பட் பிறிதிற யாதும்' (கலி-மருதம்-௧௨) இஃது இணைமோனை. 'அரிமதர் மழைக்கண்

ணீரலர்முலைமேற் றெறிப்ப்போல்' இது பொழிப்புமோனை. 'பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்' (ஐடி) இஃது ஒருஉமோனை. 'கழிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வுருவின்மேல்' இது கூழைமோனை. 'அளியென வுடையென்யா னவலங்கொண் டழிவலோ' (கலி, பாலை, கக) இது மேற்கதுவாய்மோனை. 'முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்' (ஐடி, பாலை, உச) இது சீர்வகை மேற்கதுவாய்மோனை. 'மணினிற மலர்ப்பொய்கை வளர்ந்தருளு மயிலோனை' இது கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலை-க0) இது முற்றுமோனை. இவற்றுக்குச் சீர்வகைபலவும் வருமாறுணர்க. இச்சூத்திரமுதலாக்கூறும் கட்டளையடிக்குத் தொடைகொள்ளுங்காற் றீவை முக்கழித்துத் தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மாயின்' (செய்-க0க) என்பதனுட் காட்டுகும். (கூஉ)

கூங். * அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது எதுகை கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய முதலெழுத்தினையொழித்து இரண்டடியினும், சீர்முழுதும்ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தேஒன்றினும், ஓரடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்துஒன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், முதலயற் சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், ஈற்றயற் சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், நாற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒருஉவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும். எ-று.

அயலெழுத் தொன்றின் என்னுது முதலெழுத்தைச் சுட்டியவதனான், முதலெழுத்தின்மாத் திரை தம்முள் ஒத்தல்வேண்டுமென்றுகொள்க. உ-ம். 'மாயோன் மார்பி னாரம் போலுஞ், சேயோன் சேர்ந்த வெற்பிற் றீநீர்' இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளைத்தலையாகெதுகை. "வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற், கானிலந் தோயாக் கடவுளை, யாநிலம்'

* 'அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றமல் இரண்டாமெழுத்தொன்றின் எதுகையாகும் எ-று. அஃதேல், முதலெழுத்து மொன்றி இரண்டாமெழுத்துமொன்றில் யாதாருமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டுவழங்கப்பெறும் எ-று. உ-ம்.—'அடிதாங்குமளவன்றி.....களிநெறவு முரைத்தனரே எனவரும்' என்பது உரையாசிரியருரை.

(நாலடி, கடவுள் வாழ்த்து) இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளை அடியெதுகை. 'சிலைவிலங்கு நீன்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி, முலைவிலங்கிற் நென்று முனிவாள்' இது சீர்வகையடிக்கட்டளையொடு தெடுத்த தலையாகெதுகை. 'அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாணற்றுப்படை) இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியொடு தொடுத்த அடியெதுகை. 'தலையெழுத்தொப்பதுமோனை' (செய்-கூஉ) என்றலிற் தலையாகுமோனை இவ்வாசிரியர்கொள்ளார். 'வைகலும் வைகல்' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) என்னும் வெண்பாவிற் சீர்முழுதும் வருதலின் வழிமோனைப்பாற்படும். 'புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ னெங்கோ' (பதிற்றுப்பத்து-௭-௧) 'மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்' (திருக்குறள்-௨௦௪) இவை இணையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி நன்னிறஞ் சிதைத்தோர்' 'உருவக் கடுந்தேர் முருக்கிமற் றத்தேர்' இவை பொழிப்பெதுகை. 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளடை' 'பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசை' (சிறுபாணற்றுப்படை) 'வாண்மாய் குருதி களிழழக்கத் தாண்மாய்ந்து' (களவழி-௧) இவை ஒருஉவெதுகை. 'இன்ன ரென்றா தின்பம் வெல்கி' 'குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து' இவை கூழையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி துன்னினர்' 'கொண்டபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன் மண்டி, (நாலடி, தூஉய்தன்மை) இவை மேற்கதுவாயெதுகை. 'உள்ளினுள்ளம் வேமே யுள்ளாது' (குறுந்தொகை-௧௦௨) 'படியை மடியகத்திட்டா னடியினுன்' (நான்மணி, கடவுள் வாழ்த்து) இவை கீழ்க்கதுவாயெதுகை. 'கன்னிப் புன்னை யன்னந் துன்னும்' 'இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னாது' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) இவை முற்றெதுகை.

இனிக்கலிக்கு— 'அடங்காதார் மிடல்சாய மார்வந் திறத்தலின்' 'ஏறி திரை செறிகையான் மிகவாங்கி மீதோங்கி' இவை இணையெதுகை. 'பெருவரை யுறழ்மார்பிற் றிருவோங்கு கரியோனை' இது பொழிப்பெதுகை. 'அணிவேங்கை செறிநீழற் கிளியோப்பு மணிநிறத்தாள்' இஃது ஒருஉவெதுகை. 'மணிவரை யணிமார்பிற் பணிமேவும் *பெரியோனை' இது கூழையெதுகை. 'அலைகடற் றுயிலுணரா மலையெடுத்த நிலையோனை' இது மேற்கதுவாயெதுகை. 'சுதிரை விதியாற்சென் றமுந்தாமற் றுதித்தேத்தி' இது கீழ்க்கதுவாயெதுகை. 'திரிபுர மெரிசூழ வரிவாங்கும் பெரியோனை' இது முற்றெதுகை.

* 'பிறையோனை' எனவும் பாடம்.

௯௪. * ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

இது முற்கூறியவற்றோ டொப்பனசில தொடைகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய மோனைக்கும், எதுகைக்கும் கிளையெழுத் துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும். எ-று.

கிளையெழுத்தாவன:-வருக்கமோனையும், வருக்கவெதுகையும்,வல்லின வெதுகையும், மெல்லினவெதுகையும், இடையினவெதுகையும் என ஐந்தாம். உ-ம். 'வயங்குகதிர் காய்ந்த வாடை வைகறை, விசம்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுதி' இது கட்டளையடிச்சீர்வகையடியொடு தொடுத்தவருக்கமோனை. 'கல்லாதா ஞெட்பங் கழியநன் றுயினுங், கொள்ளா ரறிவுடையார்' (திருக்குறள்-௧௦௪) இது கட்டளைவருக்கமோனை. 'கேளிர் போலக்கேளல வேண்டி, வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிய' இது கட்டளைவருக்கவெதுகை. 'வாரியும் வடித்து முந்தியு முறழ்ந்துஞ், சீருடை நன்மொழி நீ ரொடு சிதறி' இஃது இரண்டிற் தொடுத்தது. 'வானுயர் வெற்ப விரவின் வரல்வேண்டா, யானே யுடைய சுரம்' இது கட்டளைவருக்கவெதுகை. 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவு, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்' (திருக்குறள்-௧௧௪) இது கட்டளைவல்லினவெதுகை. 'அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப், பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி' இஃதிரண்டிற் தொடுத்தது. 'அந்தணர் தூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய், நின்றது மன்னவன் கோல்' இது கட்டளை மெல்லினவெதுகை. 'தும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந், தண்வர லைசூய பண்பில் வாடை' இது சீர்வகைமெல்லினவெதுகை. 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு' (திருக்குறள்-௨௧௧) இஃதிடையினவெதுகை. 'மன்னர் மன்ன மறவர் மறவ, செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்' (பெரும்பாணாற்றுப்படை) இது சீர்வகை இடையினவெதுகை. (௯௪)

* 'எ-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தலை துதலிற்று. மோனைத்தொடைக்கும் எதுகைத்தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலின்றி வருக்கவெழுத்தும் உரிய எ-று: உ-ம். 'பகலே, பல்பூங் கானற் கிள்ளி யோப்பியும், பாசிலக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇய, பின்னுப்பிணி யலிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்' எ-து வருக்கமோனை. 'ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து, தேறுநீர் சடைக்கார்து திரிபுரந் தீமடுத்து' என்பது வருக்கவெதுகை' என்பது உரையாசிரியருரை.

† என்பது வகாவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனையாயிற்று என்பது.

கூரு. மொழியினும் பொருளினு முரணுதன் முரணே.

இது *முறையானே முரண் கூறுகின்றது.

இ-ள். †சொல்லானும் பொருளானும் பகைத்தல் முரண்டொடை.
எ-று.

அவை ஐவகைய : சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என. உதாரணம் :— ‘செவ்வணா நிவந்த சேணிடை யருவி, வெண்மறி கறித்த முல்லை’ இதுகட்டளை ஈரடியும் சொல்லும் சொல்லும் முரணிற்று. ‘செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து, கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்’ இஃ திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று. ‘நெருப்பி னன்ன சூட்டுச் சேவ, னீர்சேர் கானத்து நெடுமணற் கிளைப்ப’ இது கட்டளையீரடியும் பொருளும் பொருளும் முரணிற்று. ‘நீரோ ரன்ன சாயற், நீயோ ரன்ன வென் னுரனவித் தன்றே’ இஃ திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று. ‘தன்சே ருடிய தயங்கினர்க் கடத்து, வெம்பொருட் பிரிவை வேண்டிச் சென்றார்’ இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணிற்று. ‘சிறுநல் கூர்ந்த செல்சுடர் மால, நெடுநீர்ப் பொய்கைக் குறுநர் தந்த’ இஃ திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று : சிறுநல் கூர்ந்ததுக்குச் சிறிய பொருளின்து. ‘செந்தீக் கானஞ் சென்ற மாதர், நீரின் மையி னெஞ்சழிந்து வருந்த’ இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணிற்று. செந்தீக்கு நிறமும் சொல்லுமு

* ‘மோனை யெதுகை முரணே யியைபென’ என மேல்ஓதியமுறையானே என்றவாறு.

† ‘அடிதொறும் வந்த சொல்லினுதைல் பொருளினுதைல் மாறுபடத் தொடுப்பது அடிமுரண்டொடையாம் எ-று. அவற்றுட் பொருள் முரணாவது சொல்லினுன்னறிப் பொருளினுன்மாறுபடுவது. உதாரணம் :— ‘இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புண்ண, பொன்னி னன்ன துண்டா துரைக்கும்’ என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருண்முரணாயிற்று. ‘சிறுகுடிப் பரதவர் மடமகள், பெரும்பார் மழைக் கண்ணு முடையவா லணங்கே’ என்றவழிக் குடியும் குணமும் மாறாகாது பெருமையென்னுஞ் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொன்முரணாயிற்று’ என்பது உரையாசிரியருரை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ண்டு, நீர்க்குத் சொல்லின்று. 'செந்தீ யன்ன சினத்த யானை, நீர்ந்சை பெரு அக் கற்பிற் தேர்ந்சைஇ' இஃ திருவகையடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று. 'செங்குரற் பைந்தினை விளைபுன மேவிப், பைங்கிளி கடியும் பான்மொழி மகளிர்' இது கட்டளை யீரடியும் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணிற்று. 'செவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த, கருவிற் காணவன் வரில்' இது சீர்வகையடி அங்ஙனம் முரணிற்று. 'பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென், நென்பன்' இது கட்டளை இணைமுரண். 'நிலவு மிருளும் போல்வ நீர்வரை' இது சீர்வகை. 'கார்பெயல் பெய்தயிற் செங்குளக் கோட்டுக்கீழ்' 'எழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயின்' (நாலடி-கயமை) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமுரண். 'வருது மென்மொழித்தார் வாரார்கொல் வானங், கருவிருந்தா லிக்கும் பொழுது' (கார்நாற்பது, க). இது சீர்வகை. 'பின்னாவ தென்று பிடித்திரா ருன்னே' (நாலடி-செல்வநிலையாமை) 'இன்சொற் குழியு ளினிதெழுஉம் வன் சொல்' (நான்மணி, கக) இவை கட்டளை ஒருஉமுரண். 'வாரினு நோய் மருத்தல்லர் வாராது.' இது சீர்வகை. 'நிறுத்தவி னளவி னெண்ணி னென்ற' 'தேரும் யானையுங் குதியாயும் பிறவும்' இவை கட்டளைக் கூழைமுரண். 'கண்ணுந் தோளுந் தண்ணறுங் கதுப்பும்' (நற்றிணை-அசு) இது கட்டளைக் கீழ்க்கத்துவாய் முரண். 'அறுத்தலிற் ரெருகுத்தலிற் பிரித்தலின்' (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கக) 'நின்ற லிருத்தல் கிடத்த லியங்குதல்' இவை கட்டளை முற்றுமுரண். 'நீரு நிலனுந் தீயும் வளியு, மாக விகும்போ டைந்து மாகும்' என்பது சீர்வகை. இவற்றை ஐவகையாக முற்கூறியாங்கு விரிப்பிற் பெருகுமாகலின் அவற்றுளேற்றன கொள்க. (கரு)

கூசு. * இறுவா யொன்ற லிையடிந் யாப்பே.

இது முறையே இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டடியினும் பொருளியைபின்றி எழுத்தாதல் சொல்லாதல் ஈற்றிலே பொருத்தத் தொடுப்பது இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம் எ-று.

* 'அடிதொறும் ஈற்றெழுத்தொத்துவரின் அஃது இயைபுத்தொடையென்று சொல்லுவர் எ-று. உ-ம். 'இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கே, நன்மா மேனிச் சணங்குமா ரணங்கே, யாடமைத் தோளிக் கூடலு மணங்கே, யரிமதர் மழைக்கண்ணு மணங்கே, திருதுதற் பொறித்த திலத்மு மணங்கே' என வரும். அசைசீரென வரையாது கூறினமையான் ஒரெழுத்து இறுதிக்கண் ஒப்பினும் இயைபாமெனக்கொள்க' என்பது உரையாசிரியருரை.

‘அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே, கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே’ இது கட்டளைஎழுத்தடியியைபு. ‘பரவை மாக்கடற் றெருகுதினா வரவும், பண்டைச் செய்தியின்றிவன் வரவும்’ இது கட்டளைச்சொல்லடியியைபு; ‘சீர்வகையடிக்கு வந்துழிக்காண்க. ‘ஒங்கிய சுரத்தை நீங்கி யேகி’ இஃகிணையியைபு. ‘விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்’ இது பொழிப்பியைபு. ‘கரவெழுஉங் கண்ணில் குழியு ளிரவெழுஉம்’ (நான்மணி கசு.) இஃது ஒருஉவியைபு. ‘பொருசுமத் தெழுவனர் பொருவினர் விவைனர்’ இது கூழையியைபு. ‘நீருந் தீயு மாகிய விழைவனும்’ இது மேற்கதுவாயியைபு. ‘பொருவனர் வடுகனை தகைவன ரெதிர்வனர்’ இது கீழ்க்கதுவாயியைபு. ‘இயற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற்- கிழமையில்’ (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கசு) இது முற்றியைபு. ‘காம்பிவர் தோளுங் சுருமதர் மழைக்கணும்’ இது சீர்வகைப் பொழிப்பு. ‘பகலுங் கங்குலு மகலா தொழுகும்’ இது சீர்வகை மேற்கதுவாயி. எனையவற்றிற்குச் சீர்வகை வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு எழுத்தியைபினும் சொல்லியைபினும் ஏற்றன கொள்க. வெவ்வேறாகக் கோடல் அரிதென்றுணர்சு.

(கசு)

௯௭. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடை யே.

இது *முறையே அளபெடைத் தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். அடி முதற்கண்ணே. எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். எ-று.

அவையென்றார், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையும் கோடற்கு. உ-ம். ‘உற அர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்-செற அஅய் வாழியென் னெஞ்சு’ (திருக்குறள், சுஉ௦௦) இது கட்டளை உயிரளபெடை. ‘பாஅ லஞ்செவி ப்பணைத்தாண் மாநிரை, மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்க’ இதுவும் இருவகையடியும் வந்த உயிரளபெடை. ‘எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர், வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு’ இது கட்டளையொற்றளபெடை. ‘கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்க் காணிடைச், சுஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை’ இதுசீர்வகையொற்றளபெடை. இவ்வொற்றளபெடைகட்டளைக்குக் கொள்ளாம்; ஒழிந்தனவற்றிற்கும் வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு இணை முதலியன கொள்ளாம், சிறப்பின்மையின்.

(௯௭)

* ‘மோனை டெதுகை முரணே யியைபென’ என எண்ணியதன் பின்னே ‘அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாசும்’ என ஒதிய முறை.

கூஅ * ஒருசீ ரிடைபிட் டெதுகையாயிற்
பொழிப்பென மொழிதல் புலவ ராதே.

இது நிறுத்த முறையானே பொழிப்பிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறு
கின்றது.

இ - ள். ஒரு சீர்.....மொழிதல் எ-து பொழிப்பு ஒரு சீரை
நடுவே யிட்டுவைத்து எதுகையாயிற், பொழிப்பெதுகை யென்று பெயர்
கூறுக; அன்றிப் பொழிப்பு ஒருசீர் இடையிட்டு மோனைமுரணியைபாய்
வந்தனவாயிற் பொழிப்புமோனை, பொழிப்புமுரண், பொழிப்பியைபு எனப்
பெயர் கூறுக; புலவராதே எ-து இங்ஙனம் பெயர் கூறுதல் ஆசிரியர் கொ
ண்ட நெறி. எ-று.

இங்ஙனம் எதுகையைப் புலப்பட வைத்து ஏனைய அநுநீதாபந்தியங்
கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்து தோன்றுதல் கருதி. இவற்
றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினோம். (கூஅ)

கூகூ. † இருசீ ரிடையிடி னொருஉவென பொழிபு.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற்கெல்லாம் இலக்கணங்கூறுகின்
றது.

* “ஒருசீரிடையிட்டு டெதுகையாயிற் பொழிப்புத் தொடையாம் எ-று.
எதுகை என ஒதினராயினும் ‘வந்தது கொண்டு வாராததுமுடித்தல்’ என்ப
தனான், மோனை இயைபு முரண் அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம். ‘அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சேறடி இது
பொழிப்புமோனை. “பன்னருங் கோங்கி னன்னலங் சவற்றி” இது பொழிப்
பெதுகை. “சுருங்கிய துசுப்பிற் பெருவடந் தாங்கி” என்பது பொழிப்பு
முரண். “கடலே, கானலங் கழியே கைகையங் துறையே” என்பது பொ
ழிப்பியைபு. “பூஉங் குவளைப்போஒ தருந்தி” என்பது பொழிப்பளபெடை”
என்பது உரையாசிரியருரை.

† “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயின வரத்தொடுப்பது ஒருஉத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம். ‘அம்பொற் கொடிஞ்சி டெடுந்தே ரகற்றி’ இஃது
ஒருஉமோனை. ‘மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய’ இஃது ஒருஉவெ
துகை. ‘சுவிந்துசுணங் கரும்பிய கெர்ங்கை விரிந்து’ இஃது ஒருஉமுரண்.
‘நிழலே யினியத நையலது தடனே’ இஃது ஒருஉவியைபு. ‘காஅய்ச் செந்
நெற் கறித்துப் போஓய்’ எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரிய
ருரை.

௧௯௯. * இருசீ ரிடைபிடி ரெளுஉவென மொழிப,

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற் கெல்லாம் இலக்கணக்கூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டு சீரை நடுவேயிட்டுவைத்து முதற்சீரும் நாலாஞ்சீரும் ஒன்றிவரின் ஒருஉமோனை, ஒருஉவெதுகை, ஒருஉமுரண், ஒருஉவியைபு எனப்படும் எ-று.

ஒருஉவை விதந்தோதினூர், வெண்பாவிற்ருச் சிறந்துவருதலானும், ஆசிரியத்திற்கு ஏனையவற்றிற்கிறந்து தோன்றுதலானும். உதாரணம் முன்னர்க்காட்டினும். (௯௯)

௧00. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட்டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை பென்ப.

இது செந்தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய.....டியலின் எ-து முற்கூறிய தொடைகளெல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாதுவரின் அதனை. சொல்லியற்.....பென்ப எ-து இயற் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவர் செந்தொடை யென்று கூறுவாரா சிரியர் எ-று.

எனவே, வீகாரப்படச் செய்யுஞ் செய்யுட்டுச் செந்தொடையின்னொதாயிற்று. உ-ம். “நெடுவேண் மார்பி னூரம் போலச், செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீனருந்து” (அகம்-௧௨௦) “வீருந்தினர் மூத்தார் பசுகிறை பின்னை” இவை கட்டளைச்செந்தொடை. “பூத்த வேங்கை வியன்சிறை யேறி, மயிலின மகவு நாட, னன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே” இது சீர்வகைச் செந்தொடை. (௧00)

* “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பது ஒருஉத் தொடையாம் எ-று. உ-ம். “அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி” இஃது ஒருஉமோனை. “மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய” எ-து ஒருஉ வெதுகை. “குவிந்துகணந் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து” இஃது ஒருஉமுரண். “நிழலே யினியத னயல்து தடனே” இஃது ஒருஉவியைபு. “காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலய்” எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரியநூரை.

க0க. *மெய்ப்பெறு மரசிற் றொடைவனக தாமே
 யையீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
 தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
 றொன்பலி ஓதன்ப வுணர்ந்திசி னேரே.

* “வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்மூ
 வாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதென்றவாறு. அவைவருமாறு:—
 மொழிமுதலாகெழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு: இதன்கிளையெழுத்தும் ஒரோ
 வென்றுக்குப் பதினென்றுளவாகலின் அவற்றையெழுத்து நூற்றுமூப்பத்திர
 ண்டாம். க த ந ப ம என்பனவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடு முறழ் அறு
 பதாம்; அல்வறுபதும் முதற்றொடையாகிய கிளையெழுத்தோடு முறழ்
 அறுநூற்றறுபதாம். சகரத்தின் முதலாகெழுத்தொன்பது; அவற்றைக்
 கிளையெழுத்தோடுறழ் எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து
 எட்டு. அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடுறழ் ஐம்பதாம். யகரத்தின் முதலா
 கெழுத்தொன்று: கிளையெழுத்தில்லை. ஞகரத்தின் முதலாகெழுத்து மூன்
 று: கிளையெழுத்தோடுறழ் ஆறும் இவ்வகையினான முதலெழுத்துத் தொ
 ண்ணூற்றுமூன்றுக் கிளையெழுத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபத் தாறுமாக
 மோனைத்தொடை ஆயிரத்தொருபத்தொன்பதாம். எதுகையாமாறு:—உயி
 ரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது. உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றொரு
 பத்தாறில் வருக்கமொழிந்த வெழுத்து இருநூற்றுநாலினையும் கிளையெழுத்
 தினேடுறழ் இரண்டாயிரத்து நானூற்று நார்பத்தெட்டாம். இதனேடு
 ஒற்றுப்பத்தொன்பதும் குற்றுகரமாமுங் கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்
 டாயிரத்து நானூற்றெழுபத்துமூன்று பாகுபாடாம். முரண்டொடை பொ
 ருண்முரண், சொன்முரண் என இரண்டாம். இயைபுத்தொடை வருமாறு.
 உயிரெழுத்து மொழியீற்றின்கண் ணுயிர்மெய்யே வருதலின் அவையாகா.
 உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாறினும் இறுதிக்கண் வாராதாம். நகர
 ஷயிர்மெய்பன்னிரண்டும் அகரம்பதினேழும் இகரம்பதினும் உகரமிர
 ண்டும் என மொன்றும் ஒகர மொன்றும் இவையொழிந்துநின்ற எழுத்து
 நூற்றறுபத்தைத்தும், ஞ ண ந ம ன ய ர ல வழ ள என்னும் புள்ளியிறுதி பதி
 னென்றும் குற்றியலுகாரம் ஓராரும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்
 திரண்டு பாகுபாடாம். அளபெடைத்தொடையாமாறு:—மொழிமுதலாகும்
 உயிரளபெடை எழு, க த ந ப ம என்னும் உயிர்மெய்யளபெடை மூப்பத்
 தைத்து, சகரவளபெடை ஐந்து, வகரவளபெடை ஐந்து, யகரவளபெடை
 யிரண்டு இவை ஐம்பத்துநான்கில் உயிரளபெடை தனிநிலையாம். வீனயவற்
 றை முதலிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனவறழ் நூற்றுநார்பத்தொன்றும்.

இது வரையறைப்படுங் கட்டளையடிக்குத் தொடைத்தொகை கூறுகின்றது ; எனவே சீர்வகைக்குத் தொடைவரையறையின்னு ௭-று.

ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாறும் மகரமும் ழகரமும் ஒழிந்து ஏனையதினொன்றும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை பதினொன்று. இவ்வகையினான் அளபெடைத்தொடை நூற்றைம்பத்தொன்பது வகையாம். இவ்வகையான் அடித்தொடை மூவாயிரத் தெண்ணூற்று முப்பத்தைந்து வகையாம். பொழிப்புத்தொடை கிளையெழுத்துவாராது. மோனைப் பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று ; எதுகைப்பொழிப்பு இருநூற்றிருபத்தொன்பது ; மூரண்பொழிப்பு இரண்டு ; இயையுப்பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு ; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை பொழிப்பாக வாராமையின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்றுநூற்பத்தெட்டு ; இவையெல்லாங்கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறுநூற்றைம்பத்துநாலு வகைப்படும். ஒரூஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறுநூற்றைம்பத்து நூற்றாம். இனிச்செத்தொடையாமாறு:-மொழிமுதலா மெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றும் மற்றையடியினும் ஒத்துவருங்கால் அவை மோனையுளடங்குசலின் அவற்றையொழித்து ஏனை எழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடு மழு எண்ணூயிரத் தைந்நூற்றைம்பத்தாறு வகையாம். இவ்வகையினற் றெடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெரண்பதாம் என்றறிசு” என்பது உரையாசிரியருரை. இவ்வகைகாரர் கொண்டபாடம் “ தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற், றென்று மென்ப ” என்பதாகும். ஈண்டு ஒன்றும் என்பது முற்றுவினை, பத்துக்குறை எழுநூறு-அறுநூற்றுத்தொண்ணூறும். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத்தொண்ணூறு அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றெரண்பதாய்வாறு காண்க; இவ்வகையாசிரியர் கொண்ட இப்பாடத்தையும் உரைத்த வுரையினையும் பேராசிரியர் மறுத்துரைத்தனர். பேராசிரியர் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றெரண்பஃது’ என்பது எழுநூற்றெட்டு எனக்கொண்டு தொடைவகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு என்பர். பத்துக்குறை எழுநூற்றெரண்பஃது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெரண்பதாம். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றெரண்பது-எழுநூற்றெட்டாதல் காண்க. நட்சிணூர்க்கிரியர் பத்துக்குறை எழுநூற்றெரண்பஃது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெரண்பது எனக்கொண்டு, அதனைத் தொண்டுதலையிடுதலாவது ஒன்பதாற் பெருக்கல் என்றுகருதி ஒன்பதனாற் பெருக்கிய அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெரண்பது ஆறாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றெரண்பது பற்றித் தொடைவகை பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்று என்பர். இங்ஙனம் உரையாளர் மூவரும் கருத்து மாறுபடுதல் கண்டுகொள்க.

இ-ள். மெய்.....தாமே எ-து கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படுக்கும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடுதாம்; ஐயீரா.....ஞ்ஞாற்றொடு எ-து பதின்முவாயிரத்தோடே; தொண்டு.....தென்ப எ-து ஒன்பது தலையிலேவைத்த பத்துக்குறைந்த எழுதூற்றொன்பது என்றுகூறுவர்; என்பது ஆரூயிரத்திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று என்று கூறுவர் எ-று. உணர்ந்திசினோரே எ-து கட்டளையின் ரொடைப்பகுதியறிந்தோர் எ-று.

பதின்முவாயிரத்தோடே ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றெனவே, தொகை பத்தொன்பதினாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. ஆக, ௧௬௨௬௧. பத்துக்குறையெழுதூற்றொன்பதாவது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. இதனை ஒன்பதனோடு பெருக்க ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. இதனை ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்று விளங்கக்கூறாது ஒருகாற்குறைத்து அதன்மேலொருகாலேற்றி ஞாபகப்படச் சூத்திரஞ்செய்தது ஒருபயனோக்கி; அது கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைந்துத் தொடைகொள்ளுங்கால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள அவை களையப்படுமென்றற்கு. அவற்றுள் அடிமோனைத்தொடை மூன்று பாலினும் எழுபத்தெட்டுச் சீரானும் வருங்கால் ஈரடிக்கூட்டத்துத் தலைவழுக்களையவேண்டும்; உவ்வழி அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டுமாக ஐம்பத்தொன்பது களையப்படும். அவை களையுமாறு:—நூற்கை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரோறு, பாதிரி, மேவுசீர், நண்ணு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருமு, நாணுத்தளையென இந்நேரதி பதினான்கும் அகவற்குப் பெருகிய நிலத்திவ்விரண்டடி தலைவழுப்படும். வாகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு விறகுதீ, கணவிரி, உரமுபுலி, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழசளிறு, விரவுகொடி, நரையுருமு என இந்நிரையாதி* பதின்மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொரடி தலைவழுப்படும். ஆக அகவற்கு நாற்பத்தொருதலைவழுவாயின: இனி வெள்ளைக்கு முற்கூறிய சீர்களுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்குநீக்கி வெண்சீர் நான்குக்கூட்ட இருபத்தேழாம். இதில் நேரதி பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று தலைவழுப்படும். நிரையாதியில் வாகு, கடியாறு, விறகுதீ, வலியது என்னுநான்கும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று தலைவழுப்படும். ஆக வெள்ளைக்குப் பதினெட்டு வழுவாயிற்று. ஆகத் தலைவழு ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று. அவை வருமாறு:—வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு என நிற்பக் கண்டு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். பதினான்கெழுத்திற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. வாகு நாகு காம்பு வண்டு என நிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். இனி வண்டு வாகு வாகு வாகு என நிற்பக் கண்டு

எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத்தனையாய் வழுவாம். வரகு நளிமுழவு காருருமுப் பாதிரி என நிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத் தனையாய் வழுவாம். இவ்வாறே எல்லாவற்றோடும் ஒட்டி வழக்காண்க. கலிக்குத் தனைவழுவின் று. துந்தை மொழிமுதற்குற்றுக்காமாதலின் இதற்கொத்த மொழிமுதற் குற்றுக்கரமின்மையிற் கட்டளைக்குத் தொடை கோடல் சிறப்பின்று. இச்சிறப்பின்மை கருதாது தொடைகோடலும் ஒன்று. துந்தைக்கு இருபதடிக்கழித்து அறுநூற்றைந்தடியுள் ஐம்பத்தாயு தனை வழக்களைந்து ஒழித்தவடி ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பதலுற் பெற்ற அடிமோனைத்தொடை ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பது—நூசாயுக. துந்தை யொழிந்த நேர்பதின்மூன்றுக் குற்றெழுத்து ஒற்றெடுத்த நேரசையும் டெட்டெழுத்துத் தனியேவந்த நேரசையுமாக உதாரணங்காட்டிற்றேனும் அவற்றிற் குரிய மூவகையசையானும் வரும் உதாரணங்களையும் கூறிக்கொண்டு தொடை கொள்க. ஒழித்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வேறுபடுமாறு அறிந்து சொற்களை வருவித்துத் தொடைகொள்க.

“ஒன்று தலையிட்ட வையைத்துசீரும், வழுவா யகவல் தொடைகொளல் கூறி, நேரா திச்சீர் பதின்மூன்றற்குத், தத்தமக் குரிய பன்னீ ரடிக்குண், முடிவில் வருமீ ரடிக னெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டளை யாகித் தலைவழுப் படுதலு, நிரையாதிச்சீர் பதின்மூன்றற்குத், தத்தமக் குரிய பன்னீ ரடிகளுண், முதல்வருமொரோவோ ரடிகெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டளை யாகி முற்கூறி யாக்குத், தலைவழுப் படுதலு, முடையவில் வடித்தொகை முப்பத் தொன்பதுத், தொடைகோ ளின்றெனத் துணித்தனர் புலவர் ” “ஒன்று தலையிட்ட வையைத்துசீரும், வழுவா வெள்ளைத் தொடைகொளல் கூறி, நேரா திச்சீர் பதின்மூன்றற்கு, முறமு நிலங்களுட் பெற்ற வடிகளுண், முதல்வரு மொரோவோ ரடிக னெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீர் தம்மோ, டாசிரியத்தனை தட்டுவழுப் படுதலும், வரகு கடியாறு விற்சுதீ வலியதெனு, நிரையாதி யாகிய சீர்க ணண்கா, னுறமு மடிகளு ளிற்றுதி யடிகளு, மங்கனத் தலைவழுப் படுதலு முடைமையி, னிவற்றான் வந்த வடிபதி நேமுந், தொடைக்கியை பின்றெனத் துணித்தனர் புலவர் ” “வழுஉக் களைந்த முதற்பா விரண்டிற்குங், கலிக்கும் வருஉ மடிமோனைத்தொடை, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதாகும் ” “அவை பகுக்குங்கால், அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாயுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும் ” “வண்டு தேமா மின்னு ஞாயிறு, போதுபூ போரோறு பாதிரி மேவுசீர், நன்னுணு பூமருது நீடுகொடி காருருமு, நாணுத் தனையிவை யொரோவொன்று பத்தாக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, யீசைம் பஃதொடு

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

முப்ப தாகும்” ; நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈடல். “ வரகு புளி மா வரவு வலியது, கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி யுரறுபுலி, பெருவேணு உருமுத்தீ மழகளிறு விரவுகொடி, நரையுருமு ஓரோவொன்று பதினெண் ருக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர் ” நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை ஈசாட. ஆக அகவற்கு இணைமோனைத்தொடை உடல.

“ வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மா செல்வாயிவை, யொரோவொன் றுகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமோனை, யெண்ப தாக வியலு மென்ப;” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௮௦. “ வரகு வலியது கடியாறு விறகு தீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா வியவையல் வாறு, நரையுருமுப் புலிவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற, விணைமோனைத்தொடையெழுபத் தாரும்; ” நிரையாதிச் சீர் பதின்மூன்றற்குத்தொடை எய்க. ஆகவெள்ளைக்கு இணைமோனைத் தொடை ஈடுக.

“ நேராதிச் சீராணு நிரையாதிச் சீராணு, மொரோவொன் றைந்தாகக் கலக்குவரு மிணைமோனை, நூற்றிரு பஃதா துவன்றனர் புலவர் ” ஆகக்கலிக்கு இணைமோனைத் தொடை ஈடல்.

“ மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமோனை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும் ” ஆகத்தொடை ஞாசயக.

“ நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்று, நொரோவொன்று பத்தாக வகவல் பெற்ற, பொழிப்புமோனைத்தொடை நூற்றுமும் பஃதே ” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈடல். “ நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்று, நொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற பொழிப்புமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்ப ” நிரையாதி பதின் மூன்றுக்குத் தொடை கசயக. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பு மோனைத் தொடை உடல.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிவை, யொரோவொன் றிருமூன் றுகக் காருருமு, மாவருவாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோனைத்

தொடை, யென்ப தாக வியம்பினர் புலவர்” நேராதி பதின் மூன்றற்குத் தொடை அய. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத் தீப்புளி மாவிலை யொரோவொன், நிரு மூன் ருக் வியைந்த பின்னர், நரையுருமும் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக; வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை, யெழுபத்தா றென வியம்பினர் புலவர்” நரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை எய்க. ஆக வெள்ளைக்குப் பொழிப்புமோனை ஈடுய்க.

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, ளிருபத்து நான்கா னொரோவொன் றைந் தாகத், துள்ளல் பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை, யீரைம் பஃது மிரு பது மாகும்” ஆகக்கலிக்குப் பொழிப்புமோனை ஈடய.

“மூவகைப் பாவின் பொழிப்புமோ னைத்தொடை, ஐந்தூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை ஞாசய்க.

“நேராதி யாகிய சீர்பதின்மூன்ற, னொரோவொன்றுபத் தாகவகவல், பெற்றவொருஉ மோனைத்தொடை தூற்றுமும் பஃகே” நேராதிபதின்மூன் றுக்குத்தொடை ஈடய. “நிரையாதியாகிய சீர்பதின்மூன்ற, னொரோவொன் றுபத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்றவொருஉமோ னைத்தொடை, தூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்” நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈசய்க. ஆக அகவற்கு ஒருஉமோனைத்தொடை உஎய்க.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொவ்வொன் றெவ்வே ழாகத், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிலை, யொரோவொன் நிருமூன் ருக்க காருருமு, மரவரு வாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்றவொருஉமோ னைத்தொ டை, யெண்ணொரு பஃது மெய்து மென்ப” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை அய. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத் தீப்புளி மாயிலை யொரோவொன், நிரு மூன் ருக் வியன்ற பின்னர், நரையுருமும் புலிவருவா யிலையொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்றவொருஉமோ னைத்தொடை, யேயொரு பஃது மாறு மாகும்.” நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை எய்க. ஆகவெள்ளை ஒருஉமோனைத்தொடை ஈடுய்க.

“கலிக்கு வருஞ்சீர் பத்து நான்கு, மொரோவொன் றைந்தாகப் பெற்றவொருஉமோனை, யீரைம் பஃது மிருபது மாகும்.” ஆகக்கலிக்கு ஈடய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்தவொருஉமோனை, ஐந்தூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” ஆகத்தொடை ஞாசய்க.

“நேர்ப்தின் மூன்ற னெரோவொன்று பத்தாக, வகவல்பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, நூற்றுமும் பஃதென துவன் றனர் புலவர்” கஉய். “நிரையாகிய சீர்ப்தின் மூன்ற, னெரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்று கூழைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்” பாசக. ஆக அகவற்குக் கூழைமோனைத்தொடை உரையிட.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, எனவிலை ஒரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொரோவொன்றாகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற, கூழைமோனைத்தொடையெண்பஃ தாகும்” அய். “வரகு வலியது கடியாறு விற்றுகீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழுகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா விலையொரோவொன், நீரா ருக வியன்ற பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன்றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழைமோனைத்தொடையெழுபத் தாறு வியலு மென்ப.” எயசு. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழைமோனை கடுயசு. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, எரிருபத்து நான்கா னெரோவொன்றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற கூழைமோனைத்தொடையீராம் பஃது மிருபது மாகும்” கஉய்.

“மூவகைப் பாலிற்குக் கூழைமோனைத்தொடையெட்டுநூற்று நாற்பத்தொன்பதாகும்” ஞாசயக.

“நேர்ப்தின் மூன்ற னெரோவொன்று பத்தாக, வகவற் குவருமேற்கதுவாய் மோனை, நூற்று மும்பஃ தெனதுவன் றனரே” கஉய். “நிரையாகிய சீர்ப்தின் மூன்ற னெரோ, வொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்.” கசயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவாய்மோனை உரையிட. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, என்விலை யொரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொரோவொன்றாகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய், மோனையெண்பஃ தாகு மென்ப” அய். “வரகு வலியது கடியாறு விற்றுகீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழுகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா விலையொரோவொன், நீரா ருக வியன்ற பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன்றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, யெழுபது பஃது மாறு மாகும்” எயசு. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய்மோனை கடுயசு. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, எரிருபத்து நான்கா னெரோவொன்றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற மேற்கதுவாய்மோனை, வீராம் பஃது மிருபது மாகும்” கஉய்.

மூலகைப் பாவிற்கு முற்றுமோனைத்தொடை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்; ௫௪௧.

“எண்வகை மோனைக்கு மியன்ற பெருந்தொகை, முந்தூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு தலையிட்ட, நாலா யிரமா நவின்நனர் புலவர்” ஆக மோனைத்தொடை சதநாகயை.

இனி எதுகை வருமாறு.

“அவ் வந் கிருநூற் நெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுந், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக, மூலகைப் பாவிற்குந் தலையா கெதுகை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௧. “அடியெதுகைத்தொடை கொள்ளுந் காலு, மிம்மூ வகையா னதுபெ ருந்தொகையைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௧.

“வண்டு தேமா மின்னிலை யொரோவொன், நீரைத் தெய்திய விணையெதுகைதா, மூப்ப தாக மொழிந்தன ரகவற்கு” ௩௩. “வலியது கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி, யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, விரவுகொடி நரையுருமு விவையொரோ வொன்றற், கொன்றுட னீரைந்தா வியன்ற விணையெதுகை, நூற்றெரு பஃதாக துவன்றன ரகவற்கு” ௩௩. ஆகஅகவற்கு இணையெதுகை கசய. “ஞாயிறு போதுபூ வெட்டுமுத லேழும், போரோறு னன்னாணுப் பாதிரி பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா மாறு, மேவுசீர் காருருமு மாவரு வாயிவை, யீரைந்து தொட்டே யீரோ மெய்த, வெள்ளை பெற்ற விணையெது கைத்தொகை, யைம்பத் தொன்ப தாகு மென்ப” ௫௧. “வரகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முசலா வொரோவொன் நிருமன் ருக, வெள்ளைக் கிணையெதுகை மூவா ருகும்” ௧௩. ஆக வெள்ளைக்கு இணையெதுகை எள. “கேர்நிலா யீற்றற் கலிக்கிணையெதுகை, யிருமுப் பஃதாக வியலு மென்ப” ௬௦.

“மூலகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணையெதுகை, யிருநூற் நெழுபத்தேழா ரும்மே” ஆக ௨௭௭. “வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரோ, ருறு பாதிரி மேவுசீர் னன்னாணுப், பூமருது நீடு கொடி யேழு காருருமு, நாணுத்தனை யெட்டு முதலா வந்தவவை, யொரோவொன் நெவ்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றென்றே” ௧௧. “வரகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், வலியது விறகுதீக் கடியாறு பத்துக், கணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வூறுபுலி, மழகளிறு பதினென்று நரையுருமு, விரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ரென்பது நிலம்பெற வகவற்குப் பொழிப்பெ

துகை, நூற்றே டொருபத் தேழென துவல்ப” ககள. ஆக அகவற்குப் பெர்ழிப்பெதுகை உாஅ. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேமுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் ண்ணுப், பூமருது மா கெல்வா யென்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லேந்து, மாக் வெள்ளைக்கு வந்த் பொழிப்பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய. “வாரு வலியது கடியாறு வீறகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெரு நாணுப் புலிசெல்வாய், மழுகளி றுருமுத்தீப் புளிமா விவையொன்பது, நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து முதலா, வந்த வவையொரோ வென்றைந் தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெ்து கைத்தொடை, யாரெரு பஃது மைந்து மா கும்” சுயடு. வெள்ளைப் பொழிப்பெதுகை சுயடு. “வலியது வீறகுதீக் கடியா நெனுமிவை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட் டளவுங், கணவிரி பெருநா ணு வருமுத்தீ மழுகளிறு, புலிசெல்வா யுறுபுலிப் பதினைந்து முதலாப், பத் தொன் பாணள வ்யாவு நரையுருமு, வீரவுகொடிப் புலிவருவாய் பதினாறு முதலா, விருப்தின் காறு முயரவும் வருதலிந், துள்ளல் பெற்ற பொழிப் பெதுகைதா; மறுபஃ தாக்வறைந்தனர் புலவர்” சுய.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணுற் றொரு பத்து மூன்றென நவில்ப” சகந.

“நேர்பதின் மூன்ற னகவற் கொருஉவெதுகை, வண்டு நான்கு மின் னுத்தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருது பாதிரி மேவுசீர் ண் ணுணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத் தையெட்டு முதலா வொரோவொன், ஹெவ்வேழாக வியன்றதொகைதா, மேழொரு பஃதோ டிரு பத்தொன்றே” சுயக. “நிரைபதின் மூன்ற னகவற் கொருஉவெதுகை, வர கிரு நான்கு புளிமா வீரவொன்பான், வலியது கடியாறு வீறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழுகளிறு பதினென்று வீரவு கொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றென்பா, கைத்தொ கைநூற் றொருபத் தேழே” ககள; ஆக அகவற்கொருஉவெதுகை உாஅ. “நேர்பதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொருஉவெதுகை, விண்டு ஞாயிறுபோது பூப்போரே, நெட்டுமுதலா வேமுந்தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் ண்ணு ணுப், பூமருது மாசெல் வாயிவை யொன்பான், முதலா வொரோ வொன் றுறுங் காருருமு, மாவரு வாய்பத்து முதலாக வொரோவொன், றை ந்துமாக வறைந்த தொகைதா, மெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய. “நிரைபதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொருஉவெதுகை, வாரு வலியது கடி யுறு வீறகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழுகளிறு புளிமாயிவை யொன்பது, நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்துமுத

லரக; வெரோவொன் றைந்து நிலம்பெற், ருரொரு பஃது. மைந்து மாசும்; சுயிடு; ஆக வெள்ளைக்கு ஒரூஉவெதுகை, கசடு. நேரீயூரற் கலிக்கொரூஉ வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி. வெரோவொன்று களையப், பெறுந்தொகைநாற்பத்தெட்டிப்பின்னர், நிரையீ ராரற் சுருங்கிய நிலத்திற், கொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொகை யஃதா, மிருவகைத் தொகையுற் தொண்ணூற் ருரீற் கூடுசு.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த வெரூஉவெதுகை, நானூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” சாசயக.

“வண்டு தேமா பின்னிலை மூன்று, மொரோவொன்று சுருங்கிய நிலத்த தந்நான், ககவல் பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக் வியலு மென்ப” உஉ. “வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழ்களிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு; வீராறு முத்தலாக வெரோவொன் ரென்பா, ஞக் வகவற்குக் கூழை யெதுகை, தொண்ணூ ருக்கத் தொகுத்தனர் புலவர்” கூய. ஆக அகவற்குக் கூழையெதுகை ாஉ. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழாப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல் வாயிலை யொரோவொன் ருக்க, காருருமு மாவருவா யொரோ வொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யாரொரு பஃது மொன்று மாசும்” கூயக. “வரகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், முதலா வெரோவொன்று நந்நான் காசு, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக் வியலு மென்ப” கஉ. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழையெதுகை எயிட. “நிரை யீரா ருற் கூண்டியெதுகை, யிருமுப்பஃதா வியலுங்கலிக்கே” கூய.

“மூவகைப் பாலிற்குக் கூழையெதுகை, யிருதூற்று முப்பத் ஐத்தா கும்மே” உாடயடு.

“நேராதியாகிய சீர்பதின் மூன்றற், சுருங்கிய நிலத்தி வெரோ வொன்று நான்காக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவா யெதுகை, யையொரு பஃது மிரண்டு மாசும்” ளுஉ. “வரகீ ரைந்து புளிமா வரவு, பதினென்று வலியது கடியாறு விறகுதீ, யீராறு கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு, வருமுத்தீ மழ்களிறு யிலைபதின் மூன்று, விரவுகொடி நரையுருமு வீரேழ் முத்தலா; வெரோவொன் நேழாக வகவல் பெற்ற, மேற்கதுவாயெதுகை தொண்ணூ ற்ரென்றே” கூயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவா யெதுகை ாசயக. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வெரோவொன் நேழூற், தேமா பின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொன்பா ன்முத்தலா வெரோவொன் ருறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முத்தலா,

வௌரௌவௌன் றைந்து மாக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யெண் பஃதா஑ும்” ஁ய. “வா஑ுவலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டு முதலா வௌரௌவௌன் றா஑்குங், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளி, றுருமுத் தீப்புளி மாவிலை ஑ௌன்பா, ஑ரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா, வௌரௌவௌன் றெருநா஑் கா஑ வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யை ம்பத் திரண்டே” றுய஁. ஁க வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாயெதுகை ஑ா஑ய஁. “஑ிரையீ ராரு஑் கலிக்கு மேற்கதுவா, யெதுகை ஑ா஑்பத் தெட்டா வெய்து ம்” ஑ய஁.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த மேற்கதுவா, யெதுகை முந்தா஑் றிரு பத்து மூன்றே.” ஑ா஑ய஁.

“வண்டு ஑ா஑்கு தேமா மின்னிலை, யைந்து முதலா வௌரௌவௌன் றேழா஑, வகவல் பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யௌன்று தலையிட்ட ஑ால஑் தா஑ும்.” ஁ய஑. “வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வுருமுத்தீ, மழகளிறு பதினென்று விரவுகொடி ஑ரையுருமு, வீராறு முதலா வௌரௌவௌன் றெரு஑்பா, ஑க வகவற்குக் கீழ்க்கது வாயெதுகை, தொண்ணா ஑ு஑த் தொகுத்த஑ர் புலவர்” கய. ஁க ஁கவற்குக்கீழ்க்கதுவா யெதுகை ஑ய஑. “஑ூயிடு போதுபுப் போரே ஑ென்றிலை, யெட்டு முதலா வௌரௌவௌன் றேழும், பா திரி மேவுசீர் ஑ன்னு஑்ப் பூமருது, மாசெல்வா யௌ஑்பா஑் முதலா வாறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வௌரௌவௌன் றைந்து மாகக் கீழ்க்கதுவா, யெதுகை வெள்ளைக் கறுபத் தொன்றே” ஑ய஑. “வா஑ிரு ஑ா஑்கு புளிமா வௌ஑்பா஑், முதலா வௌரௌவௌன் றெருநா஑் கா஑, வெள்ளை பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யீரா ஑ு஑ வியலு மெ஑்ப. ய஁. ஁கவெள்ளைக்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை ஑ய஁. “஑ிரையீராரு஑் கலிக்குக்கீழ்க்கதுவா, யெதுகை ஑ா஑்பத் தெட்டே யா஑ும்.” ஑ய஁.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த கீழ்க்கதுவா, யெதுகை யிருநா஑் று ம்ப்பத் திரண்டே.” ஁ா஑ய஁.

“வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்று஑், ஑ரு஑்கிய ஑ிலத்தி லௌரௌவௌன் ற஑்நா஑், கா஑ வகவல் பெற்றமும் ஑ெதுகை, யீரா ஑ு஑ வியலு மெ஑்ப” க஁. “வலியது கடியாறு விறகுதீ யீராறு, கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வுருமுத்தீ, மழகளிறு பதினமூன்று விரவுகொடி ஑ரையுருமு, வீரேழ் முதலா வௌரௌவௌன் றேழா஑, வகவல் பெற்ற மும்஑ெ துகைதா, மேழொரு பஃதா வியலு மெ஑்ப” ஑ய. ஁க ஁கவற்கு மு஑்஑ெதுகை ஁ய஁. “஑ூயிடு போதுபுப் போரே஑ென்றிலை, யெட்டு முதலா வௌரௌவௌன் றேழும்,

பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலாக வாறு, காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தா முற்றெதுகை வெள்ளைக், காறொரு பஃது மொன்று மாகும்” சுயக. “வா கிரு நான்கும் புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றொருநான் னாக, வெள்ளை பெற்ற முற்றெது கைதா, மீரா ருக் வியலு மென்ப” கஉ. ஆக வெள்ளைக்கு முற்றெதுகை எங். நிரையீ ராரூற் கலிக்குமுற் றெதுகை, நாலொரு பஃது மெட்டு மாகும்” சஅ.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்தமுற் றெதுகை, மூன்றுதலை யிட்ட விருநூ ராகும்” உரங். “எதுகையென் பதனூ னியன்ற பெருந்தொகை, மூவா யிரத்தோ டிருநூற்று மூப்பது” ஆகவே யெதுகைத்தொடை ன்கூஉரங்.

“மேலணைக்கு மெதுகைக்கு மொழிந்த தொடைத்தொகை, யிருபத் திரண்டு முடியி னிட்ட, வறுநூற் றுடனே ழாயிர மாகும்”. ஆகமேலணைக்கு மெதுகைக்கும் எஞ்சுநாஉய்.

இனிநரண்வருமாறு.

“ஆகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்.” “மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வழமுரண், ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” நூசியக.

“நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றூறு, மொரோவொன்று பத்தாக வகவற் கிணைமுர, ணீரைம் பஃது மூப்பது மாகும்.” ஈஉய். “நிரையா திச்சீர் பதின் மூன் றூறு, மொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற விணை முரண் டொடைதா, மீரைம் பஃதொடு நாற்பத்து மூன்றே” ஈசய். ஆக வகவற்கு உரங். “வண்டு ஞாயிறு போதுபுப் போரே, மெட்டுமுக லா வொரோவொன் றேமுற், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றூறுங், காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாக வெள் ளைக், கிணைமுர ணெண்பஃ தாகுமென்ப.” அய். “வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழ்களி றுருமுத் தீப் புளிமா வரவொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமூன் றாக, நரை யுருமுப் புலிவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமுர, ணைமொரு பஃது மாறு மாகும்,” எய். ஆக வெள்ளைக்கு ஈருய்க. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க், ளிருபத்து நான்காற் கலிக்கிணை முரண்டொடை, மீரைம் பஃது மிருபது மாகும்.” ஈஉய்.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வீணைமுர, ழைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பது மாகும்” ஞாசயகூ.

ஈண்டிணைமுரணிற்சூக் கூறிய சூத்திரங்களைப் பொழிப்புமுரணுக்கு மொரூஉமுரணுக்குக் கூழைமுரணுக்கும் மேற்கதுவாய்முரணுக்குக் கீழ்க் கதுவாய்முரணுக்கும் முற்றுமுரணுக்குக் கூறி இணைமுரணுக்குத் தொடை கொண்டிவ்வாதேகொள்ள ஒரோவொன்று ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம். ஞசகூ. “இணைமுரண் டொடையோ டேனையகொள்ள, வொரோவொன் றைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதே”

“ஏண்வகை முரணுனியன்ற தொடைத்தொகை,முந்தூற்றுத் தொண் ணூற்றிரண்டு முடிவிட்ட,நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்.” ஆக, சகூ. நாகூஉ.

இனிய்யைபு வருமாறு.

“அகவற் கிருநூற் நெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கிருநூற் றைம் பத்தாறுக், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக, மூவகைப் பாவிற்கு மெழுத்தடியி யையே, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்.” ஞாசயகூ. “சொல்லடி யியைபு கொள்ளக் காலு, மூவகையானும் வந்த பெருந்தொகை, யைஞ்ஞா ற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” ஞாசயகூ.

“நேரா திச்சிர் பதின்மூன் றூறு, மொரோவொன்று பத்தாக வகவற்கி ணையியை, பீரைம் பஃது முப்பஃது மாகும்” ஈநய. இவ்வைந்தியை மூன்றுபா விற்கும் பகுக்குமாறு—“ஐந்து தொடையா னகவற்கு வருந்தொகை, யொ ரோவொன் றிருநூற் நெண்பத்து மூன்ற, வாயிரத்து ஈணூற் றெருருபத் தைத்தே” சூசாயகூ. “ஐந்து தொடையான் வெள்ளைக்கு வந்ததொகை, யொ ராவொன் றெருநூற்றுப் பத்து மூன்ற, வெண்ணூற் றெருருபத் தைத்தென மொழிபு” சூசாயகூ. “ஐந்து தொடையாற் கலிக்கு வருந்தொகை, யொரோ வொன் றெருநூற் றிருபஃ தாக, நூறு தலையிட்ட ஐஞ்ஞா றுகும்” சூா.

“கூறிய மூன்றின் றெருடைத்தொகை கூறின, லைஞ்ஞாற்றுடனெண் ணூற்று முப்பது” ஆகவைத்து தொடையானும் பெற்றதொகை உகூ ஈநய.

இனி “ஐவகை முரணும் வருக்கமோனையும், வருக்க வெதுகையும் வழி மோனையும், உயிரெது கையு முரைத்தசெந் தொடையு, மறுநூற் றிருபத் தைத்தடி யோடு, தொடைகொளும் வகையைத் தோன்றக் கூறி, ணுந்தை

யெனுஞ்சீர் முதம்பா விரண்டிற்கு, முறழ்ந்த வடிக ளிருபது நீக்கி, யேனைச் சீரா லுறழ்ந்த வடித்தொகை, யறுநூற் . றைந்தே யாகு மவற்றுள், வழுவில மைம்பத் தாறுங் களைய, வெரோவொன் றெய்திய தொடைத்தொகைகூறி, னேஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதா கப், பத்துத் தொடையும் பெற்ற தொகை தா,மையா யிரத்தொடுநா னூற்றுத் தொண்ணூறு” ஆகப்பத்துத்தொடைக்கு மொரோவொன் றைஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்ப்தா கப் பெற்றதொகை ஐதசாகய. துந்தைக்கிரண்டு மரபிற்குமூன்றும் வழப்போய் ஐம்பத்தாறு வழுவாயிற்று. இனி இத்தொகையை மூன்று பாலிற்கும் பகுக்குமாறு:— “ஒரோவொன் றிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், பத்தி னூறு மகவல் பெறுந் தொகை, யீரா யிரத்தோ டெழுநூற்று முப்பது” “ஒரோவொன் றொருநூற் றைம்பத்தாறுப்,பத்தி னூறு வெள்ளை பெறுந்தொகை, யாயிரத் தைஞ்ஞாற் றறுபஃ தாடும்” “ஒரோவொன் றொருநூற் றிருபஃ தாகப், பத்தினூறுத் துள்ளல் பெறுந்தொகை, யாயிரத் திருநூ றுரு மென்ப.”

“தொடைமூ வைத்தா னியன்ற தொகைதா, மெண்ணை யிரத்தொடு முந்நூற் றிருபது.”—முற்கூறியவைந் து மிதனாற்கூறிய பத்துமாகப் பதினைந் தானும் பெற்றதொகை அநூடாய.

இனி மூன்றுமேழ்த்தொன்றுதுகை.

எழுத்தெண்ணப்படு மெழுத்துக்களிலும் எழுத்தாக வெண்ணாத வெற்றுக் குற்றுக்களிலுந் தொடைகொள்ளுமாறு:—

“வண்டு மின்னு துந்தைசேற் றுக்கா, னீடுகொடி யிவ்வாற்ற னறுப து நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடிக, ளிருநூற் றறுபத்து நான்கா மவற் றுண், முப்பத் தொருவழுக் களைந்து கொள்ளப், பெற்ற வகவற் றொடைத் தொகை கூறி, னிருநூற்று முப்பத்து மூன்றும் கும்மே” —இதனுட் களைந்த சீரைந்துநீக்கி யேனைநேராதி யொன்பதிற்குப் பதினெட்டும் நிரையாதி பதி ன்மூன்றற்குப் பதின்மூன்றுமாக வழு முப்பத்தொன்றாயிற்று. “வண்டு மின்னு துந்தைசேற் றுக்கா, லிவற்றான் முப்பத் தொன்று நீக்கி, யேனைச் சீ ரா னுறழ்ந்த வடிக, ணூற்றோ டைம்ப தாகு மவற்றுள், வழுப்பதி னூன்குங் களைய வெள்ளை, பெறுந்தொடை நூற்று முப்பத் தாறே” இதனுட் களைந் தசீர் நான்குநீக்கி யேனைநேராதி பத்திற்குப்பத்தும் நிரையாதியுள் வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீயென்னும் நான்கற்கு நான்குமாக வழுப்பதினூண் காயிற்று. ஆக விரண்டற்கும் வழு நாற்பத்தைந்து. “சேற்றுக்கா னீடு கொடிச் சீரைந்து நீக்கி, யேனைச் சீராற் றுள்ளல் பெறுந்தொடை, யொரு நூற் றொருபஃ தாகு மென்ப.” ஈய

“மூவகைப் பாவின் மூன்ற மெழுத்தொன், நெதுகை நானூற் நெழுபத் தொன்பது” சாஸ்யக. அகவற்கைந்தும் வெள்ளைக்கு நான்கும் கலிக்கிரண்டிமாக இவ்வகையாற் கலைந்தகீர்கலைந்து மிரண்டா மெழுத்தும் மூன்றமெழுத்துஞ் சேரவொன்றிற் நலையாகெதுகைப்பாற்படுதலானும் பிறகீர் குறைந்து வேறுபடுத்திற் பிறதொடைசிறந்து இத்தொடை சிறந்து காட்டாமையானும் அங்ஙனம் கலையவேண்டிற்றெனவுணர்க.

மேல்லினவெதுகை முதலியன.

இனி “மேல்லின வெதுகையு மிடையின வெதுகையு, மாசிடையெதுகையு நெடிண்மோனையு, நிறைமுதற் சீரு துந்தையு நீக்கி, நேர்முதற் சீர்கள் பதின்மூன்றானு, நொரோவொன் றுறமு மடித்தொகை கூறி, னூற்றே டைம்பத் தார மவற்றுள், வழுவில மிருபத் தாறுங் கலைய, வொரோவொன் நெய்துத் தொடைதூற்று முப்பஃது” “அந்நாற் றெடையா னகவல் பெறுத்தொகை, யைஞ்ஞாற் றிருபஃ தாகு மென்ப.” “நேர்பதின் மூன்றான் முன்னர்க் கூறிய, நால்வகைத் தொடைக்கு மொரோவொன் றுறழ்ந்த, வடித்தொகை தொண்ணூற்று மூன்ற னுள்ளும், வழுப்பதின் மூன்று கலைய வொரோவொன், நெய்திய தொடைதா மெண்ப சென்ப, தாகநாற் றெடை பெற்றவெண் டொடைதா, நெழுதூற் றிருபஃ செனமொழிந் தனரே.” அவற்றுள் “துந்தை வந்த மேல்லின வெதுகை, முதற்பா வீரண்டற்குத் தலைவழுக் கலைந்து, கொள்ளப் பெறுத்தொடை பதினே ழாகும்.” “துந்தை தேமாக் கலைந்துநேர் முதற்சீர், பன்னிரண் டானு முன்னர்க் கூறிய, நாற்றெடை யொரோவொன் நெய்துத் தொடைதா, மறுபஃ தாகக் கலிக்கு வருத்தொடை, யிருதூற்று நாற்பஃ தென்றனர் புலவர்.” நாற்றெடையானும் பெற்ற தொடைதா, மாயிரத் தோடு தொண்ணூற் தேழே” ஆகவிந்நான்கு தொடைக்கும் பெற்ற தொகை தகாள்.

இனி வல்லினவெதுகை வருமாறு.

“வல்லின வெதுகை வகுக்குங் காலே, நிரைபதின் மூன்று மின்னு துந்தையு, மேவு சீரு நாணுத் தலையுங், கலைய நேராதி பத்தா மவற்றிற், கிருபது வழுவங் கலைந்த பின்னர், அகவல் பெற்ற தொடைதூ ராகும்.” “நிரைபதின் மூன்று மேவு சீரு, மின்னு துந்தையுங் கலைந்து நேராதி; பதினெண் றற்கும் ப்திரெரு வழுவங், கலைந்தபின் வெள்ளைக் கறுபத் தெட்டே, நிரையீ ராறு நாணுத் தலையு, மேவு சீருங் கலையநே ராதி, பத்தாற் கலித்தொடை யைம்பஃ தாகும்.”

“மூவகைப் பாவிற்கும் வல்லின வெதுகை, யிருதூற் றெருபத் தெட்டென மொழிப.” உாகடி.

இளியுயிரளபெடை வருமாறு.

“அசைச்சீர் நான்குரி முதற்சீ ரொட்டு, துந்தை யெனப்பதின் மூன்று மொழிந்தது, நேரோழ் நிரையே ழாகிய சீராத், பெற்ற வடிதூற் றறுபத் தெட்டனுள், மூவேழ் வழுவு நீக்கிய பின்ன, ரகவல் *பெற்ற வளபெடைத் தொடைதா, தூற்றெருடு நாற்பத் தேழென துவல்ப” “கூறிய பதின்மூன் றெழுதித்த பின்னர், நேரோன் பானு நிரையொன் பானு, மாங்ய சீராத் பெ ற்ற வடிதா, தூற்றெ டொருபத் தேழா மவற்றுள், வழுப்பதி றென்று நீக்கி வெள்ளைக், களபெடை தூற்றெ ருரு மென்ப.” “உரிமுதற் சீரெட் டொழி ந்த பின்னர், நேர்நிரை யீரொன் சீராத் றுள்ளற், களபெடை யென்பஃ தா கு மென்ப.” “மூவகை யாற்பெறு முயிரள பெடைதா, முந்தூற்று முப்பத்து மூன்றென மொழிப.” நூநடயந.

இனி யொற்றளபெடை வருமாறு.

“தேமாப் புளிமா வெனுமிரண் டற்கும், வழுசில மூன்று களைய வகவ ற், கொற்றள பெடைதா மிருபத் தொன்றே.”! “மாசெல்வாய் தேமா.வழு விரண்டு களைந்து, புளிமாப் புலிசெல்வாய் கூட்டநான் காணும், வெள்ளைக் கொற்றள பிருபத்து நான்கே” “முதற்பா விரண்டிற் கொற்றள பெடை தா, மைந்துதலை யிட்டநா லொருபஃ தாம்” சய்கு. ஆகவிரண்டு அள பெடையுங் கூட்ட நூளயய. இனி, யொற்றளபெடை துள்ளலோசை யைத் தள்ளி சிற்றலாற் கவிக்கு வாராதென்றுணர்க. “எட்டுத் தொடையா னியன்ற தொகைதா, மொருதூற் றெழுபத் திரண்டுதலை யிட்ட, வீரா யிர மே யாகு மென்ப”

இனி யசையந்தாநீ வருமாறு.

தேமா முதனின்றழந்த வடிக்கு, நான்காஞ் சீருந் தேமாவெனநி ன்று மேல்வருமடியோ டந்தாதிக்க வேண்டுமென்றுணர்க. அது, “தே மா வண்டு வண்டு காமர்” எனநின்று மாவென மதித்தென வருமென்று கொள்க. இஃது ஒழிந்தவடிகட்கும் மேல்வருஞ் சீரந்தா திக்குமென்றுகொ ள்க. இது, முதற்பாவிரண்டற்குமே கொள்க. அங்ஙனம் கொள்ளுங்காற் போது பூவுக்குப் போதுகளைனவும் விற்றகுதீக்கு விரிகாரெனவுந்கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கு மிவ்வாறே கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க. “தேமா வாறு ஞாயிறு புளிமாப், போதுபூ வேழு பாதிரி பூமருது, நீடு கொடியெட் டிக்கா ருருமு, நாணுத்தனை யொன்பது முதலா வந்த, வசையத் தாதி யொ ரோவொன் றென்ப, தொன்ப தாக வகவல் பெறுத்தொகை, நாலொரு பஃது மெட்டு மாகும்” சய. இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கு “முதலா” வென்பதனை யெண்களோடுகூட்டிப் பொருளுரைக்க. “புளிமா வொன்

பான் வலியது விற்றுகூழிப், பத்துக் கணவிரி யுறுபுலி மழகளி, நீரா றுநரா யுருமு விரவுகொடி, வீரேழ் முதலா வந்தா தியொரோ, வொன்றே ழாக வ கவல் பெறுந்தொகை, யையொரு பஃது மாறு மாகும்” ௫௬. ஆக, ௩௪. ‘போதுபூப் போரே ிறிகாண்கு மேவுசீர், நன்னாணு மாசெல்வா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாவரு வாய்பன், னிரண்டு முதலாக மூ ன்று நிலமாக, வென்னை பெற்ற வசையந் தாதி, நாலைந் ததனோ டெட்டு மா கும்” ௨௮. “விற்றுகூழிக் கடியா றென்பான் பெருநா, னுருமுத்தீப் புலி செல்வாய் பதினென்று முதலா, வொரோவொன்று காண்காக வென்னை பெ ற்ற, வசையந் தாதி நாலைந் தாகும்” ௨௯. ஆக, ௪௮. இனிக், கலிக்கசையந் தாதி வருங்காற் றனக்குரிய இருபத்துநான்குசீரு முறழ்ந்தவடிகளுக்கு வெ ண்சீர் நான்கு மீற்றின்கண்வருவதல்ல தொழிந்தவியற்சீர் பதினாறு முரிச் சீர் நான்கு மீற்றின்கண் வந்த அந்தாதித்தொடை கொள்ளாவென்றுணர்க. “நேரீ ராறு நிரையீ ராறு, மாகிய சீர்கட் கொரோவொன் றைந்தாத், துள் ளல்பெற்ற வசையந் தாதி, நூற்றோ டிருபஃ தாகு மென்ப.” ௩௨௯.

“மூவகைப் பாவிற்கு மசையந் தாதி, யிருநூற் றெழுபத் திரண்டா கும்மே.” ௨௩௦.

இனிச் சீரந்தாதி வருமாறு.

“வண்டு நூந்தை நான்கு தேமா, மின்னிரு மூன் றுறு முதலா வொரோ வொன், நல்வா ருக வகவல் பெற்ற, சீரந் தாதியிருபத்து நான்கே” ௨௪. “வலியது விற்றுகூழிக் கடியா நீரைந்து, கணவிரி யுறுபுலி பெருநாணு வுருமு த்தீ, மழகளி நீரா றும் விரவுகொடி நரையுருமு, வீரேழ் முதலா வொரோவொ ன் றேழாக, வகவல் பெற்ற சீரந் தாதி, யேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” ௨௫. ஆக ௧௪. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே றெட்டுப், பாதிரி மேவுசீர் நன் னாணுப் பூமருது, பத்து முதலாக வொரோவொன் றையைந், தாகியுந் காரு ருமு வீராறு முதலா, மூன்று மரவு புளிமாப் பத்து, முதனான்கும் வரக்கெ ட்டி முதலா நான்கு, மாகியும் வென்னை பெற்றசீ ரந்தாதி, யையொரு பஃ துமெட்டு மாகும்,” ௫௮. “மாசெல் வாயீ ரேழ்புலி செல்வாய், மாவரு வா யீ ரெட்டுப் புலிவரு, வாயீ ரொன்பது முதல வந்து, மும்மூன் றுகுஞ் சீரந் தாதி, துள்ளந் சீரா ருகு மென்ப” இதற்கு வந்த சீர் வருதல் கொள்க. ௨௨.

“மூவகைப் பாவிற்குஞ்சீரந் தாதி, நூற்றோ டறுபத்து நான்கென நூ லல்ப, நானூற்று முப்பத் தானீ ரந்தாதி” ஆகவிரண்டந்தாகியும் சாநயசு.

இனி யெழுத்துவிட்டிசையும் குறிப்புவிட்டிசையும் வருமாறு :—“தே மா வைத்து ஞாயிறு போரேறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமரு தேழுகா, ருருமெ

ட்டு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றைந்தா வகவல் பெற்ற விட்டிசை தா, மேழொரு பஃதே யாகு மென்ப' எய். " ஞாயிறு போரே நிருநான்கு முதலேழ், பாதிரி தேமா நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறு, காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்தா, வெள்ளைக்கு வந்த விட்டிசை தாமே, யையொரு பஃது நான்கு மாகும்" ளுச. " ஞாயிறு போரேறு பதினமூன்று நன்னாணுப், பாதிரி பூமருது மாசெல்வா யீரேழ், காருருமு மாவருவாய் மூவைத்து முதலா, வந்தவை யொரோவொன் றையைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற விட்டிசை தாமே, நாலொரு பஃதே யாகு மென்ப.' ௪௦.

" மூவகைப் பாவிற்கு மெழுத்து விட்டிசை, நூற்றே டறுபத்து நான்கே பின்னர்க், குறிப்பு விட்டிசையு மவ்வா ருரு, மிருதொகை மூந்தூம் நிருபத் தெட்டே" ஆகலிருவகை விட்டிசையும் நூடையு.

" மோனை முதலா விட்டிசை யீரூ, வீரடித் தொடைகொளு மிருபத் தைத்தின், ரெகைநிலை பதினோ ராயிரத் திருநூம், மைம்பத் தாறென வறைந்தனர் புலவர்" ஆகவீரடித்தொகை யிருபத்தைத்தனலும் பெற்றதொகை யகத உாடுயு.

இனி, யோரடித்தொடை கொள்ளுங்கால் அவையும் பின்வருமடியொடு தலைவழுவப்படாமற் கோடும்.

அவற்றுட் பொழிப்பெதுகை வநுமாறு.

" வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழுக்கா ருருமு, நாணுத்தலை யெட்டு முதலா வந்தவை, யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம் பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றென்றே, வாகிரு நான்காவு புளிமா வொன்பான், வலியது விற்குதீக் கடியாறு பத்துக், கணலிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வுறுபுலி, மழுகளிறு பதினென்று நரையுருமு விரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ரென்பது நிலம்பெற வகவற் பொழிப்பெதுகை, நூற்றே டொருபத் தேழென துவல்ப." இனி வருக்கப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— " வண்டைந்து மின்னுத் தேமா வாறு, ஞாயிறு போதுபூப் போரே தேழு, பாதிரி நன்னாணுப் பூமருது நீடுகொடி, மேவுசீ ரெட்டுக் காருருமு நாணுத், தனையொன்பான் முதலா வொரோவொன் ருறு, வகவல் பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை, யெழுபத் தெட்டே யாகு மென்ப" இனி நிரையாதி வருக்கப்பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நிரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறினவுரைச் சூத்திரத்தைக்கூறிக்கொண்டு அதன்றொகையே இதற்குக்கொள்க.

நோதி வல்லினப்பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “வண்டு நான்கு தேமா வைந்து, ஞாயிறு போதுபூப் போரே ருறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது நீடு கொடி, யேழு காருருமு வெட்டுமுதலா, வந்தவை யொரோவொன் நெவ்வேழ் நிலம்பெற, வகவல் பெறும்வல் லினப்பொழிப் பெதுகை, யேழொரு பஃ தே யெய்து மென்ப” இனி நோதி மெல்லினப்பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நோதிப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய உரைக்குத்திரத்தைக் கூறிக் கொண்டு அதன்றொகையே யிதற்குங்கொள்க.

“நால்வகை யகவற் பொழிப்புத் தொகைதா, மைஞ்ஞாற் நெழுபத் தெட்டா கும்மே” ஆக ஞாஸ்ய.

இனி வெள்ளைக்குப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவு சீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்தபொழிப் பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” “வாகு வலியது கடியாறு விறகு தீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழகளி றுருமுத்தீ பு ளிமா விவை யொன்பது, நரையுரு முப்புலி வருவாய் பத்து, முதலா வந்த வை யெயோவொன் றைந்தா, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ டை, யாறொரு பஃது மைந்து மாகும்”

“இனி வருக்கப்பொழிப்பு வருமாறு :— “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, பாதிரி மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறு, மின்னு நன்னாணுத் தேமா மேவுசீர், பூமருது பத்து முதலா வைந்து, மாவருவாய் காருருமுப் பதினொன்று முதலா, நான்கு மாக வந்த வாற்றான், வெள்ளை பெற்ற வருக் கப் பொழிப்பெதுகை, யாறொரு பஃது மொன்பது மாகும்” இனி நிரையாதி வருக்கப் பொழிப்பிற்கு முன்னர் நிரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைக்குத்திரத்தைக் கூறியதன்றொகையே இதற்குங்கொள்க.

இனி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வொரோவொன் நேழு, மாசெல் வாய் பூ மருது தேமாப், பாதிரி நன்னாணு வொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து, மாக வந்த வாற்றான் வெள்ளை, பெற்ற வல் லினப் பொழிப்பெது கைதா, மாறொரு பஃதோ டெட்டு மாகும்.”

இனி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நோதிப்பொழிப் பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைக்குத்திரத்தையே கூறி அதன்றொகையே இதற்குக் கொள்க. “நால்வகை வெள்ளைப் பொழிப்பெது கைதா, நானூற்று நாற்பத் தொன்றென் மொழிப” ஆக சாஸ்யக.

இனிக் கலிக்குப் பொழிப்பெதுகையும் வருக்கப்பொழிப்
பெதுகையும் வருமாறு.

“வலியது விநகுதீ கடியா நெனுமிவை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட்
டளவுந், கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, புலிசெல்வா யுரறு
புலி பதினைந்து முதலாப், பத்தொன் பாணன வுயரவு, நரையுருமு, விசுவு
கொடி புலிவருவாய் பதினறு முதலா, விருபதின் காறு முயரவும் வருதலி
ந், றுள்ள லோசை பெற்றபொழிப் பெதுகை, யறுபஃ தாக வறைந்தனர்
புலவர்” ஈய. “மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நானூற்
ரெருபத்து மூன்றென நவில்ப” சாயந்.

முற்றெதுகையும் வருக்கமுற்றெதுகையும் வருமாறு.

“நூந்தை வண்டு நான்கு தேமா, வைந்து முதலா வொரோவொன்று
நான்கு, மின்னிரு நான்கா வெருநிலத்து வருதலு, மாக வகவல் பெற்ற
முற்றெதுகை, யீரறு மொன்று மாகு மென்ப” யந். இவற்றை யொரோ
வொன்றாகக்கொள்ளின் மற்றை யடியொடு தலைவழுப்பமும்; அது “மந்தி
தந்த பைந்தாட் செந்தினை” எனநிற்ப மெல்லடி வந்தெனத் தொடை வந்
தாற் றனாவழுபாமாறு காண்க. “வலியது விநகுதீக் கடியாய் ராறுந்,
கணவிரி பெருநாணு மழகளிறுருமுத்தீ, யுரறு புலிபதின் மூன்று நரையு
ருமு, விசுவு கொடிபதி னான்கு முதலா, வொரோவொன் தேழாய் முற்றெ
து கைபெறும்” “வருக்கமுற்றெதுகையுமவ்வா தேபெற், ரெருநாற் பஃது
மகவற் செய்தும்” ஆக இருவகை முற்றும் ஈடுயந். ‘நூயிறு போதுபுப்
போரே நென்றிவை, யெட்டி முதலா வொரோவென் தேழும், பாதிரி நன்
னணுப் பூமருது மாசெல்வாய், மேவுசீ ரொன்பது முதலா வாறுந், காரரு
மு மாவருவாய் பத்து முதலை, துயரவும் புளிமா வொன்பது முதனான்கும்,
வாகெட்டு முதலா நான்கு மாகி, வந்த விவற்றான் வெள்ளை பெறுமுற், நெ
முபத்து மூன்றே யாகு மிங்ஙனம், வருக்க முற்றும் வந்தவெண் னாகு, விசு
ண்டன் ரெருகைநூற்று நாற்பத் தானே, நிரையீ ராறுறழ்ந்த வடியறு பஃ
திற், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று களைபத், துள்ள லோசை பெற்
றமுற்றுத்தொடைதா, நாற்பத் தெட்டே யாகும் வருக்க, முற்றுத் தொடை
யு மவ்வா ராக, விசுண்டன் ரெருகையுந் தெண்ணூற் ருதே.” “மூவகைப் பாவி
ற்கு மிருவகை முற்று, முந்தூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்தென் - மொழிப்”
நாக்யந். ஆக தநூந்.

இனியோடுவெதுகை வருமாறு.

“நேர்பதின் மூன்றை கைவற் கொளுடவெதுகை, வண்டு நான்கு டின்
னுத் தேமா, வைந்து நூயிறு போதுபுப் போரே, ருறு பாதிரி மேவுசீர்

நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத்தனை யெட்டு முதலாவொரோவொன், நெல்வேழாக வியன்ற தொகைதா,மேழொரு பஃதொடிருபத் தொன்றே.' கயக. "நினைபதின் மூன்றானகவற் கொளுஉவெதுகை, வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், வலியது கடியாறு விற்றுகீப் பத்துக், கணவிரி யுரதுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழுகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நாயுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றென்பா, னுகத் தொகைதூற் றெருபத் தேழே" ராயன. ஆக உாஅ. "நேர்பதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழும் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல் வாயிவை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் றுணுங் காருருமு, மாவருவாய் பத்து முதலா வொரோவொன், றைந்து மாக வறைந்த தொகைதா, மெண்ணெரு பஃதே யெய்து மென்ப."

"நினைபதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வரகு வலியது கடியாறு விற்றுகீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுவருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழுகளிறு புளிமா வரவிவை, யொன்பது நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து, முதலா வொரோவொன் றைந்து நிலம்பெற், றுறெரு பஃது மைந்து மாகும்." கயநு. "நேர் றுறற் கல்க்கொளுஉ வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையப், பெறுந்தொடை நாற்பத் தெட்டுப்பின்னர், நிராயிராதிற் சுருங்கிய நிலத்தி, லொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொடையஃதா, மிருவகைத் தொடையுந் தொண்ணூற் றுறே." ககச.

"மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொளுஉ வெதுகை, ராணுற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்." சாசயக.

இனிவருக்கவொருஉவருமாறு.

"வண்டைந்து மின்னுத் தேமா வாறு, ஞாயிறு போதுபூப்பேபோ தேழு, மேவுசீர் பூமருது நன்னாணு நீடுகொடி, யெட்டுக் காருருமு நாணுத்தனை யொன்பான், முதலா வந்தவை யொரோவொன் றுணும், பாதிரி யேழு முதலா வேழு, மாக வகவற்கு வருக்க வொளுஉத்தொகை, யேழொரு பஃது மொன்பது மாகும்." இனி நிரையாதி வருக்கவொளுஉவிற்கு முன்னர் நிரையாதி யொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தையேயித்தற்குக்கொள்க. ஆக-ாககச.

இனி வெள்ளைக்கு நேராதி வருக்கவொளுஉ துந்தை யொழியுமுன்னர் நேராதியொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தைக்கூறிய தன்றெருகையி வித்தகேழுருதைத்துக்கொள்க. ஆய். இனி வெள்ளைக்கு நிரையாதி வருக்க வொளுஉவிற்கு முன்னர் நிரையாதி யொளுஉவிற்குக் கூறிய வுரைச்

சூத்திரத்தைக்கூறியதன்றொகையே யிதற்குங் கொள்க. கூடு. ஆகாசுயுடு. இனிக்கலிங்கு வருக்கவொருஉவிற்கு முன்னரொருஉவிற்குக் கூறியவுடாச் சூத்திரத்தையே கூறியதன்றொகையே யிதற்குங் கொள்க. கூகூ. ஆக சாநுயெ.

“மூவகைப் பாவிற்கு யிருவகை யொருஉத்தொகை, தொள்ளா யிரமே யாகு மென்ப.” ஆககூா. “அளவடிக்களவரும் விகற்பத்தொடைதா,நாநூற்று முப்பத்துநான்கு தலையிட்ட, வீரா யிரமே யாகுமென்ப” ஆக ஓரடித்தொடை. உகூசாநுச. “இருவகைத் தொடையா னியன்ற தொகைதாம், பதின் மூவாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூ, நீரடித் தொடையுமோரடித் தொடையும்” ஸகூசாகூய. இனி, இச்சூத்திரத்திற்குத் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்றுமென்ப’ வென்று பாடமோதிப் பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூறென்பாரு மினிப்பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்றுமென்ப வென்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொன்பதென்பாருமினித்தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்றுமென்ப வென்றுபாடமோதிப் *பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதென்பாரும் இனிப்பத்துக்குறைய யெழுநூற்றொன்புத்தென்ப வென்றுபாடமோதி யிதனைமிகவுநலிந்து பொருள்கொண்டுபதின் மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டென்பாருமென்ப பல பகுதியாகிரியர், இவற்றுணல்லதுய்த்துணர்ந்துகொள்க. இனிமெய்பெறுமரபிற்குறையெனவே விளங்கத்தொன்றாதனவுஞ் சிலதொடையுளவாயிற்று. அவை ஆசுடை யெதுகை வேறுபாடு மிரண்டடி யெதுகையுஞ் செந்தொடை வேறுபாடு மிரட்டையுமந்தாதி வேறுபாடு மிணைகூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் முற்றுக்கடையிணை கடைக்கூழையிடப்புணர்பின் என்பனவும் பிறவும் வேறுபாடாகக் கூறுவார் கூறுந்தொடைகளுமெல்லா மிதனானைதழீஇக்கொள்க. அவை மேற்கூறுதும்.இனி, “அடிதொடைமிசைபல விரவின வரினு,முதல்வரு மதனது பெயர்கொளன் முறையே” எனச்சூத்திரஞ்செய்து பலரும் துமுதல்

*காடகூகூ என்பர் உரையாகிரியர்.

தகூளாஅ என்பர் பேராசிரியர்; இவற்றை இந்நூல் கக-ஆம் பக்கக்கீழ்க் குறிப்பிற் காண்க. இவ்வாறு நான் குரைப்பேதங் காட்டுதலால் நச்சினூர்க்கினியர் இந்நூற்குரை செய்தற்கு முன்னமே நால்வர் இந்நூற்குரை செய்தனர் என்பது உய்த்துணரப்படும். யாப்பருங்கலவிற்குத்திகாரரும் கககூகூ, என்பர். (உகூ) “செந்தொடையிரட்டை.”

துதனைத், “தொடைபலதொடுப்பினுத் தலைபல விரவினு,முதல் வந்ததனனை மொழிந்திசிற்பெயரே” (ருகூ) என்னும் யாப்பருங்கலச்சூத்திரவுரையிற்காண்க.

வந்ததொடையே தனையே முதலியனவே கொள்வர் பின்னூள்ளோர், அவரறியார். என்னை? “செங்காற் பைந்திணை யிதணை மேறிப், பைங்காற் சிறுகிளி கடிவோடத்தை” யென்புழி எதுகையு முரணும் வந்துழி முதற்கண்ணதின்தினு திக்குக்கண்ணதின்தென்று துணியலாகாமை கொள்க. இன்னுஞ் செய்யுட் செய்த சான்றோர் புலதொடையும் பலவித கணமும் படவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்தவற்றுட் சிலகளைந்தொன்றுகோடற்குக் காரணமின்மையு முணர்க. (ஈக)

* ௩௨. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பல்கும்.

இது கட்டளையடிக்கோர் புயனடை.

இ-ள்; அறுநூற்றிருபத்தைத்துள் ஒன்றைநிறுத்தி யசனோடறுநூற்று நான்கினையுக்கூட்டியு மதனோடு சீர்வகையடிக்களையும் விசிற்பத்தொடைகளையுங் கூட்டியுந் தொடுக்குந் தொடைப்பகுதிகளை விரிப்பினெண்ணிறந்து பலவாம் என்று.

எனவே, இங்ஙனங் கூறாமல் வரையறைப்படுத்தி யிலக்கணங்கூறினார் என்றார். (ஈஉ)

* ௩-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்ந்து. மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும். ௩ - ௩. அவையாவன, மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்பனவற்றின்கண் இணைகூழை முற்று மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடையிடை கடையிணை பின்கடைக்கூழை இடைப்புணர் என வேறுபடுத்துறழ்ந்து எழுத்தந்தாதி அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, அடியந்தாதி எனவும் உயிர்மோனை உயிரொதுகை நெடில்மோனை நெடிலெதுகை வருக்கமோனை வருக்கவெதுகை இனமோனை இனவெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையிட்டெதுகை ஆசெதுகை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினுண் எழுத்து வேறுபாட்டினுணுறழவும் நிரனிறையாகிய பொருள்கோள்வகையானும் ஏகபர்தம் எழுக்கூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக்களானும் உறழவும் வரம்பிலவாகிவிரியும். அவற்றுட் சிலவருமாறு—இணையாவது முதலிருசீர்க் கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத்தொடுப்பது. கூழையாவது முந்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரின்வாராசது. ௨-ம் “அனிமல ரசோகின் நளிர்நிறங் கவற்றி” இது இணைமோனை. “பொன்னினன்னை பொறிகணங் தேத்தி” இது இணையெதுகை. “சீறடிப்போக ல்லக்குலொல் குடி” இது இணைமுரண். தாஅட்டா அமரை மலருழக்கி, இது இணையளபெடை. “மொய்த்துடன் நவமுமுகிலேபொழிலே” இது இணையியைபு; எனவரும், இணிக்கூழை; “அகன்ற வல்கு லந்துண் மருக்குல்” இது கூழை மோனை. “நன்னிற மென்முலை யின்னிடை வருத்தி” இது கூழையெதுகை. “சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்” இது கூழைமுரண்.

நாந் தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

“மொ அத்தாண் மோஒட்டெருமை” இது கூழையுளபெடை; எனவரும். இனி மேற்கதுவாயாவது நான்கு சீரினும் இரண்டாஞ்சீரொழிய ஏனையவருவது; அவை “அரும்பிய கொங்கை யு்வஹை யமைத்தோள்” இது மேற்கதுவாய் மோனை. பிறவுமன்ன. கீழ்க்கதுவாயாவது மூன்றாஞ்சீரொழிய ஏனையசீரின் வருவது; “அவிர்மதி யனைய திருநுத லரிவை” இது கீழ்க்கதுவாய்மோனை. பிறவுமன்ன. முற்றுவது நான்குசீருமொத்துவருவது; அது “அயிலவே லனுக்கிய வம்பலத் தமர்த்த” எ-து. பிறவுமன்ன. அந்தாதித் தொடைக்குதாரணம்:—“உலகுடன் விளங்கு மொளிதிகழுவீர்மதி, மதிநல னழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை, முக்குடை நீழ் பொற்புடையாசன, மாசனத் திருந்த திருந்தொளியறிவனை, யறிவுசே ருள்ள மோ டருந்தவம் புரிந்து, துன்னிய மாந்தரஃ தென்ப, பன்னருஞ்சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே” எனவரும். இவ்வகையினான் ஒருபாட்டிழைதி மற்றைப்பாட்டிழையாக வந்தாற்கொள்க. இத்துணையுங்கூறப்பட்டன சிறப்புடைய என ஒருநிகராகக்கூறுப. இனி “மீன்றோர்து வருத்திய கருங்கால் வெண்குருகு” இது கடையினை முரண். இனிப் பின் முரணாவது நாலாஞ்சீரு மிரண்டாஞ்சீரும் ஒன்றத் தொடுப்பது. அது “கொய்ம்மலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து” எனவரும். கடைக்கூழை முரணாவது முதற்சீரொழித்து மூன்றுசீரும் ஒத்துவருவது. உதாரணம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. இடைப்புணர்முரணாவது இடையிருசீரும் ஒன்றத்தொடுப்பது. “தேம்படு குறுஞ்சீனை நெடுந்தண் மால்வரை” எனவரும். இனிமோனையெதுகையியையு அளபெடையினும் அவ்வழிவருவன வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. உயிர்மோனையாவது முதலெழுத்தாகிவந்த உயிரெழுத்து மற்றையடியினும் வருவது; அது “கயலே ருண்கண் கலுழ நாளஞ்சு, சுடர்புனை திருந்துதல் பசலை பாய” எனவரும். எதுகைக்கும் இதுதானேயாம். நெடிண்மோனையாவது நெட்டெழுத்து ஒத்துவருவது. “தாமின்புறுவதுலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந்தார்” எனவரும். நெடினெதுகையாவது “ஆவாவென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா ரொருசாரார், கூகுவென்றே கூவிளி கொண்டா ரொருசாரார்” எனவரும். இனவெதுகைமூன்றுவகை; அவை “தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, ரெச்சத்தார் காணப் படும்” இதுவல்லினவெதுகை. “அன்ஹு மார்வ முடைமை யதுவீனு, ண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு.” இதுமெல்லினவெதுகை. “எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு” இது இடையின வெதுகை. மோனையு மிவ்வாறு வருவன பாகுபடுத்திக்கொள்க. ஆசெதுகையாவது இடையினவொற்றிடை வரத்தொடுப்பது; அது “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் க

இ ஐயமறுக்கின்றது.

இ-ள். சீர்வகையடியின் ரொடைப்பகுதி வரையறைப்படாவேனும் அவைசெய்யுட்கணிற்சும் நிலைமை முற்கூறிய கட்டளைபோலின்று தொடை கொள்ளப் பெறுமென்று கூறுவர் புலவர்; எ-று. *

என்றது வரையறையின்றேனுந் தொடைச்சுவடுபடுமென்றவாறு. (நாட.)

நாசு ஸீமாத்திரைமுதலா வடிநிறை காறு

முதினென்றி, பூமாண்ட தீன்றேன் ரொடைகீறி வருக்கை போழ்த்து” என வரும். இனி இரண்டடியெதுகையாவது “உலகமூன்று மொருங்குடனே த்துமாண், டிலகமாயதிறலறிவன்னடி, வழுவின்னெஞ்சொடு வால்தினுற்ற வுந், தொழுவெறால்வினை நீங்குக வென்றியான்” எனவரும். இடையிட்டெது கையாவது “தோடா ரெல்வினை நெகிழ நானு, நெய்தலுண்கண் பைத லுழிப்ப, வாடாப் புலர்புதைஇப் பசலையும், வைகரேறும் பையப் பெருங், நீடாரல ரென் னீர்மனங்கொண்டார், கேளார் கொல்லோ காதலர்தோழீஇ, வாடா ப்பவ்வ மறமுசுந்தெழிலி, பருவஞ்செய்யாது வலனேர்புலனேஇ, யோடாமலை யன் வேலிற், கடிது மின்னுமிக் கார்மழைக் குரலே” எனவரும். இவ்வகையிணை மோனைவருவனவுங்கொள்க. பிறதொடையும் இவ்வகையிணை வரு வனவுந் கொள்க. மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையாவது இரண்டர்மெ முத்தொன்றது மூன்றாமெழுத்து முதலொன்றுவது. ஏனையவுமிவ்வாறு உதாரணம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோ தப்பட்ட தொடைக்கப்படும் நாற்சீரொழிந்த வடிக்கண்ணும் இப்பாகுபா டெல்லாம்விரிவன வரம்பிலவாகும்.” என்பது உரையாசிரியருரை.

* “என்பது தொடைக்குரியதோர் மாபுணர்...ற்று. தொடை நிலை வகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டன எ-று. வேறுவந்துணர்ந்து வார்க் கெல்லாமிடனுடைத்து எ-று; அஃதாவது எழுத்தான் வேறுபடுத்தலும் சொல் லான் வேறுபடுத்தலும் பொருளான் வேறுபடுத்தலும் ஆம். இத்துணையுந் தொடை கூறப்பட்டது” என்பது உரையாசிரியருரை.

ஶீ “மாத்திரை முதலாக அடிநிலையனவும் நோக்குதலாகியகருவி நோக் கென்று சொல்லப்படும். காரணமெனினுந் கருவியெனினுமொக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிலென்றற்போலக் கொள்க: அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங்கால் கருதிய பொருண் முடியும்காறும் பிறிதுநோக்காது அதுதன்னையே நோக்கி நின்றநிலை. அடி நிலைகாறும் என்றதனான் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒருநோக்காக ஒடிதலும் பலநோக்காக ஒடிதலும் இடையி ட்டி நோக்குதலும் என மூன்றுவகைப்படும். உ-ம், “அறுசுவையுண்டிய மார்ந்தில்லாளுட்ட, மறுசுவைநீக்கியுண் டாரும்—வறியராச், சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெளிற் செல்வமொன், றுண்டாக வைக்கிற்பாற் றன்று.” இஃது ஒருநோக்காகியோடிற்று. “அறிமினநெறியஞ்சுமின் கூற் றம்” பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சும், வெறுமின் வினைசீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்” இதுபல நோக்காகிவந்தது. “உலகமுலப்பவலனேர்புநிரிதரு, பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டா அந், கோவற விமைக்குஞ்செண்விளந் கவிரொளி. மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன், கார்கோண் முகந்த” என்றவழி ஒளி என்பது அதனயற்கிடந்ததனை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டி நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன” என்பது உரையாசிரியருரை.

நோக்குதற் காரண நோக்கெனப்படுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. இது மேல்நாற் சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள் வழக்கியல்பின்வாய் வெள்ளைமைகலந்து நின்றலாகா தென்பதோரிலக்கணம்.

(இ-ள்) மாத்திரை.....காறும். எ-து. மாத்திரைமுதலிய வுறுப்புக் கொண்ட வழிநிரம்புந்துணையும். நோக்கு.....காரணம். எ-து கேட்டோர் மீண்டுநோக்கிப்பயன் கோடலையுடையவாகச்செய்யுந் கருவியை. நோக்கு...படுமே. எ-துநோக்கென்று பெயர்கூறப்படுமென்றவாறு.

அடி நிறைகாறுமென்றது ஓரடிக்கணன்றிச் செய்யுள் வந்தவடி யெத்தனையானும் நின்றது முடிகாறும். எ-று.

உ-ம். “முல்லை வைந்துனை தோன்றவில்லெமொடு, பைங்காற்கொன்றை மென்பினியவிழ, விரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப, மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக், கருவி வானங் கதமுறை சிதறிக், காட்செய் தன்றே கவின்பெறு காணங், குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி, நரம்பார்ப் பன்ன வாக்குவன் பரியப், பூத்தபொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த, தாதுண் பறவை பேதுறலுஞ்சி, மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர, னுவக்காண் டோன்றுங் குழும்பொறை நாடன், கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக்குணது, நெடும்பெருங் குன்றத்தமன்ற காந்தட், போதவி முலரினாறு, மாய்தொடியரிவைநின் மாணலம் படாந்தே.” (அகம்-ச)

வைந்துனை யென்றதனா லலருந்துணையு மெல்லென்றது வன்மைய வாய்க் கூரிதாய் நின்றவினரும்பியணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமும்கொன்றையும் பிணி யவிழ்ந்தனவென்றது, அவையு மரமாதலிற் கடிதிற்கரியாவா கலிற் கடிதிற்கரிந்த முல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியவிழ்ந்தமை கூறிற்று. காய்ந்த விரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பமாறாதவாறுபோல நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பமின்னுந்தணித்தில வென்பதுதோன்ற இரும்புதிரித்தன்னமருப்பென்றார். இரலை குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர்பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத் தைச்சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கியதுணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்பு முழுவது நீங்குந்றென்றது ஒருபுடை தோன்றப்புறக் கொடுத்ததென்றமையின் அதுவும்பருவந்தொடங்கியதுணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதற்றிற்றெனவே புதுமைகூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற்கிலேசானமை நோக்கிற்று.

கொய்யாத வுளை பெருகுதலுங் கொய்த வுளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டுதலுங் கூறவே குதிரை மனச்செருக்குக் கூறிற்றும். அதன் கழுத்து வளையும்படி விசித்தவாரொலி நரம்பிற்கு ஓதிய நால்வகைக் குற்றத்தினு மார்ப்பென்னுந் குற்றமெய்திய நரம்போசைபோல விசைப்பவென்க. பூத்தபொங்கரென்பதனும் பசிப்பிணிகீர துகரும் பொருளை யதுகுறைவறக் கொடுப்ப வுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் துகராசின்று வதியுமெனவே, யாமுமில்லற சிகழ்த்ததற்கு துகர்தற்குமேற்ற பொருள்களைக் குறைவறப் பெற்றுப் பின்னின்பதற்குத் தல்வேண்டுமென்பது கூறினோம். பொங்கரிற் பசி தீர்ந்து துணையொடுவதையும் பறவையுந் தாதையுண்கிறபறவையுந் கலக்கமுறுதற்கஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தேரனென்றதனும் காது மருளுமுடைமையின் அவற்றின்பிரிவிற்கும்பசிக்கு மிரங்கினுனெனக் கூறவேயவையவற்குநின் கண்ணும் பெருகுமென்றோளாம். வதியும்பறவைவண்டுந் தேனு மென்பதும் தாதுண்பறவை சுரும்பென்பதும், “எங்குமோடி யிடறுஞ் சுரும்புகள், வண்டுகள் மகிழ் தேனினக்காள்.” (சிந். குண. சுஉ) எனப்பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றானுமுணர்க. இதனும் சேணிடை வரவையுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொலிகேட்டு மணிமைக்கண்ணுங் கேளாயாயினையெனவு மல் வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக்கண்டங்குதலின் கேட்கின்றிலெனவுங் கூறினாயிற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின் பெருவரவாயிற்று. மாண்வினைத்தேரனென்றான், அவன்றன் கருத்திற் கேற்ப வினைமுடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின தெய்வத்தங்கு மலையாதலிற் மெய்வமணநூறுங் காந்தளினுடைய பேரத விழா நின்ற மலர்போல அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புதுமணநூறும் மரிவையெனவே யவர்பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக்கேதுவாயிற்று. ஆய்தொடி யென்றது, தோண்மெலிந்துழி அயலார்க்குப்புறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுத்தன்மையின்றி யணிந்தசிலையே கிடக்குந்தொடியென்றவாரும். இதுவும்பிரிந்து சேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டுமாணலமென்றது அவன்பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டாள் போன்றுடம்படாது நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பரடாம். இங்ஙனம் கோடல்நோக்கென்றுணர்க.

க0நி. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

இது நிறுத்த முறையானே பாவென்னு முறுப்புணர் ததுகின்றது.

இள். ஆசிரியப்பாவும், வஞ்சிப்பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவுமென
நான்கு கூற்றது பாக்கூற்று விரி. எ-று.

வகையென்றதனும் ஊக்கின் றொடர்ச்சியாகிய இப்பாவென்னு முறு
ப்பு நிகழுமோசையையும் அது நிகழுஞ்செய்யுளின் வேறுபடனோக்கிச் செய்
யுட்கோ ருறுப்பென்றுணர்க வென்பதூஉம் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு
முரியவாமென்பதூஉ மோரோர்செய்யுட்க னொரோவுறுப்புவுருமாறு மொன்
றொன்றனோடு விராஅய்ப்பிறக்கும்பகுதியும் பொருள்வரையறையு மடிவரை
யறையு மெல்லாங்கொள்க. பாந்ண்கெனவே, பாவினையுறுப்பாகவுடைய
செய்யுளுநான்கென்னும் வரையறையு மவற்றற் பெயர் கோடலு மக்குத்
திரங்கனாற்பெறுதும். “தூக்கே பாவே” யென்பதற்குப் “பாவெனமொழி
யினுந் தூக்கினது பெயரே”யென்றாரி தன்வழி தானோரும். (உ-ம்) உள்ளார்
கொல்லோ தோழி முன்னுடை, யலங்குலை யீந்தின் கிலம்பிபொதி செங்கா
ய், துகில்பொதி பவள மேய்க்கு, மகில்படு கள்ளியங்கு காடிற் தோரே? இஃ
தாசிரியப்பா வுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வசையில்புழை வயங்குவெண்யின்’
இது வஞ்சியுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வாரியபெண்ணை வளர்குரும்பை வாய்த்
தனபோ, வேரிய வாயினு மென்செய்வகூரிய, கோட்டியானைத் தென்னன்
குளிர்சாந் தணியகலந், கோட்டுமண் கொள்ளா முலை.’ இது வெண்பா வுறுப்
பாக வந்தசெய்யுள். ‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ இது
கலியுறுப்பாக வந்த செய்யுள். இவற்றின் பாவைத் தூக்கி யடிவரையறுத்த
வாறு காண்க. ஆசிரியப்பா வெண்பாவென முன்னூக்கிற்கூறியவாறன்றி
ஆசிரியம் வஞ்சி யென்றுகூறினார், வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குரிய வாகிரிய
மும் வெண்பாவும் போலச் செய்யுட்குரிய கலியும் வஞ்சியுஞ் சிறப்பில்லவோ
வென்றையுருமைக்கும் அவற்றிற்கவ் வையுறவுடைய வென்றற்கு மென்க.

க0நா. அங்கிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
முமுததற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

இது பாப்பொருட்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேலைக்குத் திரத்திற் றோற்றவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளிட
த்துவரு மறப்பொருளின்பெண்ணும் மூன்றுமுதற்பொருட்கு மங்காங்கு
பாவு முரியன. எ-று.

மும்முதற் பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநிலை யின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலை யின்மையுமடங்குமென்ப. உலகியற் பொருண்மூன்றையு மிவையெனக்கூறி அவற்றைவிடொழுகக் கூறவே வீடுங்கூற்றும். அது கூறுதற்குரியசெய்யுளும் மேற்கொச்சக மென்று கூறுமாறுணர்க. (க0௬)

க0௭. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
 னுகிரி யப்பா வெண்பா வென்றாக்;
 காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப.

க0௮. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
 வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை யிரண்டும் உரையியைப் போக்கி உடன் கூறினார். இவை விரிந்தது தொகுத்தல்.

இ-ள். பாவிரி.....தொகுப்பின் எ-து, பாக்கள் விரிந்த பகுதியை யுண் மைத் தன்மைபோக்கித் தொகுப்பின்; ஆசிரியப்பா...மென்ப. எ-து, ஆசிரி யப்பாவும் வெண்பாவுமென்றவ்விரண்டு பாவினுளடங்கு மென்று கூறுவர். அதற்குக்காரண மென்றையெனின், ஆசிரிய.....வஞ்சி. எ-து, ஆசிரியவிகற் பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும். ஏனை-மொழிப. எ-து, ஒழிந்த வெண் பாவின் விகற்பமாகித் துள்ளலோசை விரிந்தடங்குமென்று முதலூலாகிரி யர் கூறுதலின். எ-று.

(உ-ம்.) “வீடுபேறுமிகவிழைந்து நீடுநினைந்துநெடிதிருந்து” என அக வற்சீரான் வஞ்சித்துக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர் வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவினுட் கலிப்பாப் பிறந்தது. பண்புற வென்றதனான் ஆசிரியமும் வெண்பாவு மியல்பெனவும் ஒழிந்தன விகார மெனவுங்கொள்க. ஏனையென்றதனான் மூன்றுபாவினுத் தள்ளிய கலியோ சையு மொருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம், இலக்கணக்கலியோ சையன்றாயினு மென்பது. (க0௭, க0௮)

க0௯. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே.*

இது முற்கூறிய மும்முதற்பொருட்கண் அறமானது வாழ்த்துதற் பொருட்கொய் நாற்பாவிற்கு முரித்தாமென்கின்றது.

இ-ள். வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்குபாவிற்கு முரித்து எ-று.

வகையென்றதனான் கடவுளரும், முனிவரும், பசுவும், பார்ப்பாரும், அரசரும், மழையும், நாடுமென்னு மறுமுறைவாழ்த்து வருதலே பெரும்

*. 'நாற்பாற்கு முரித்தே' என்ற பாடம் பிழையாதல் காண்க.

பான்மைய என்பதூஉம், அங்கனம் வாழ்த்துங்காற் றனக்குப்பயன்படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்டுக்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையான்வரும் வாழ்த்து மென்பதூஉம், முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவும் வரும் வாழ்த்து மென்ப தூஉங்கொள்க.

(உ-ம்.) “மாளிலஞ் சேவடியாகத் தூநீர், வளைநால் பெளவ முடுக்கை யாக, விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப், பசுங்கிளிர் மதியமொடு கூடர்கண் ணை, வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய, வேத முதல்வ னென்ப, தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே” (நற்றிணைவாழ்த்து) இது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘நீல மேனி வாலிழை யாகத், தொருவ னிரு தாணிழற்கீழ், மூவகை யுலகமு முகிழ்த்தன முறையே’ (ஐங்குறுநூற்றுவாழ்த்து) இஃது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘முக்கட பகவ னடிதொழா தார்க்கினனா, பொற்பனை வெள்ளையை யுள்ளா ரெழிவினனா, சக்கரத் தானை மறப்பினனா வாங்கினனா, சத்தியான் ருடொழா தார்க்கு.’ (இனனா நூற்பதுவாழ்த்து) “வானிடு வில்லின்.....முடிக்கென்று” (நாலடிவாழ்த்து) ‘ஆறறியந் தணர்க்கு’ (கலித்தொகை வாழ்த்து) இவற்றின் வேறுபாடுமுணர்க. இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்தென்று பெயர் கூறப்படும். ‘உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான், வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து’ (திருக்குறள்-உச) இது முனிவரை வாழ்த்தியது. ‘ஆயிர வெள்ள ஆழி, வாழியாக வாழிய பலவே’ இஃது அரசரை வாழ்த்தியது. ‘விசும்பிற் றுளி வீழி னல்லான்மற் றுங்கே, பசும்புற் றலகாண் பரிது’ (திருக்குறள்-கக) இது மழையை வாழ்த்தியது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. இவை அறு முறைவாழ்த்தெனப் பெயர் கூறப்படும். இயலென்றதனை இயற்கையாய வாழ்த்திவையெனவும், மேல்வரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கையன்றி வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தப்படுவன எனவுங்கொள்க. வஞ்சிக்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க. * ‘அங்கண் வானத் தமராரசர்’ என்பது பின்னுள்ளோர் கூறிய வாழ்த்தியல்.

(க0க)

* “அங்கண்வானத் தமராரசரும், வெண்களியானவேல்வேந்தரும், வடிவார்க்குநன் மங்கையருங், கடிமலரேந்திக் கதழ்நினைறஞ்சச், சிங்கஞ் சுமந்தணியணிமிசைச், கொங்கிவரசோகின் கொழுநிழற்கீழ்ச், செழுநீர்ப்பவளத் திரள்காம்பின், முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல், வெண்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப், பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப, வந்ததசதுட்டய மவையெய்த, நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க, மந்தமாருத யருங்கசைப்ப, வந்தாதுந்துபி நின்றியம்ப, விலங்குசாமரை யெழுந்தலமர, லெங்கினர்ப்பு மழை நனினசொரிதர, வினிதிருந் தருணெறி நடாத்திய வாழ்த்தன், நிருவடி பரவுதுஞ் சித்திபெறற் பொருட்டே” இது பொதுச்சீரான் வந்த குறளடி வஞ்சிப்டா” என்றார் யாப்பருங்கலவிருந்திகாரர். (க0-தூங்கலியைபன.)

கக௦. வழிபடு தெய்வ நிற்புறக் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கவிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.*"

இது, நான்கு பாவிற்கு முரித்தேயன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழி.....காப்ப-எ-து, நீவழிபடும் நின்குலதெய்வம் நின் னைப்புறத்தேநின்ற காப்ப. பழி.....சிறந்து. எ-து, இல்லறத்தாற் பொலிந்த செல்வத்தோடே நீ பெறும்புதல்வரும் அவர் பெறும்புதல்வருஞ் சிறப் பெய்தி. பொலி.....வாழ்த்தே. எ-து. எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறத்தே கிறுத்தி வாழ்த்தும் வாழ்த்து. கலி...பெறாஅ. எ-து, கலிப்பாவுறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பா வுறுப்பாகவும் பாடப்பெறா. எ-று.

எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய தெய்வத்தினைப் படர்க்கையாக்கி அத்தெய்வத்தாற் பயன்பெறுகின்றாளுவனின் முன்னிலையாக்கிக் கூறலிற் புறநிலையாயிற்று. வகையென்றதனால் கலியின் கூறுகிய பரிபாடற் குடியொக்கும். (உ-ம்) 'அறிதுயி லரவணை யமர்ந்தோன் காப்ப, வருட்கடம் பூண்ட வகலாச் செல்வமொடு, நீயுநின் புதல்வருஞ் சிறந்து, வாழிய பெரும பூழியர் கோவோ' 'திங்க ளிளங்க திர்போற் தேந்திங்க ளுர்த்தேவன், மைந் தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட், கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப, நிலைபெற்று வாழியரோ நீ' எனவரும். இது பாவென்னுமுறுப்பிற்குப் பொருள்வரையறுத்தது. நின்னென ஒருமைகூறிப் பொலிமினெனப் பன்மை கூறியது, புதல்வரோடு கூடப்பாடுதற்கமையு மென்றற்கு.(கக௦)

ககக. வாயுறை வாழ்த்தே யஸ்வயடக் கியலே
செவியறிவுறாஉவென் றவைபு மன்ன.

இதுவும் பாக்களைப் பொருண்மேல் வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறாஉவு மென்றம்மூன்றும் மேலுப்புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாழ்த்துப்பகுதியவாக ளுங் கவிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறாமையுமுடைய. எ-று.

அவையாமாறு மேற்கூறாதும். வாயுறையென்றது வாய்மை மொழியாகிய மருந்தெனப் பண்புத்தொகை, மருந்துபோறலின் மருந்தென்றார். ஒரு

* எனவே வெண்பாலினும் ஆசிரியப்பாலினும் இரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாலினும் வரப்பெறும் எ-று. என்பது உரையாசிரியருரை.

வன் சிறப்புக்கூறி வழத்தி அவற்குப் பயன்படக்கூறலின் வாயுறைவாழ்த் தென்றார். மாட்டேற்றானே நிற்புறங்காப்ப என இடரியமித்தாற்போல இடரியமமுங்கொள்க.

அவையடக்கியலென்பது அவையடக்கியவியலென்னவிரியும்; அஃது அவ ரடங்குமாற்றற் றன்னையிழித்துக்கூறி அவரைப் புகழ்தல். அவைக்கட் டானடங்குதலாயின், அவையடங்கியலென்பது பாடமாதல் வேண்டும்.

செவியறிவுறுஉவாவது ஒருவர்க்குக் கேள்வியறிவு படுத்து அவரை வாழ்த்துதல்; என்று கூறப்பட்டவவையும் ஆசிரியத்தானும்வெண்பாவானும் கூறப்பெறும். எ-று.

எனவே, இந்நான்கு பொருண்மேலும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வரு மென்பதூஉம் ஒழிந்தன வாரா வென்பதூஉம் மருட்பா அவ்விரண்டினு லும் வருதலின் இப்பொருண்மேல் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். தெய்வத் தோடுபட்டமையிற் புறநிலைமுற்கூறி, முன்னிலைக்குரிமையின் வாயுறைய தன்பின்கூறி, வரையறையின்மையின்அதன்பின் அவையடக்கியல்கூறி, முன் னிலைக்கண்வருமேனும் இன்னகுணத்தையாவாயெனப் புகழ்படவாழ்த்திப் பிற்கூறுதல் வேறுபாடுடைமையின் அதன்பின் செவியறிவுறுஉக்கூறி இம் முறையேவைத்தார். இங்ஙனங்கூறிய பாவுறுப்பினை யுடைய நால்வகைச் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பினதிலக்கணமெய்துவிக்க. (ககக)

ககஉ. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புந் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றாங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.*

இது முறையானே வாயுறை கூறுகின்றது.

இ-ள். வேம்புந்..சொல். எ-து, முற்பருவத்துக் கைத்துக் கடுத்தும் பிற்பருவத்துறுதிபயக்கும் வேம்புந் கடுவும்போல வெய்யசொல்லினை. தாங்—மென்று. எ-து, ஒருதடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக்கருதி. ஒம் படை.. தற்றே. எ-து, பாதுகாத்த சொல்லினானே மெய்யாகஉறுத்துவது. வாயுறைவாழ்த்தே எ-து, வாயுறைவாழ்த்தாம். எ-று.

* “வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க வாராயின் வேம்பினையுங் கடுவினையும் போல வெஞ்சொலடக்காது பிற்பயக்கு மெனக்கருதிப் பாதுகாவற் கிளவி யானே மெய்யறிவித்தல் எ-று. உ-ம் “இருங்கடற்றூனையொடு பெருநிலக் கவைஇய” என்னும் பாட்டு. என்பது உரையாசிரியருரை.

உ-ம். 'இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாநில, முடையிலே நடு வண துடைபிறர்க் கின்றித், தாமே யாண்ட வேமந் காவல, ரிடுதிரை மண லினும் பலரே சுடுபிணக், காடுபதி யாகப் போகித் தத்த, நாடுபிறர் கொள் ளச் சென்றுமாய்ந் தனரே-யதன, னீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா, துடம் பொடு நின்ற வுயிரு மில்லே, மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே, * முள்ளி கள்ளி நளிகடலை வெள்ளிப்போகிய வியலு லாங்க, ணுப்பிலா வவிப்புழுக்கல், கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா, திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று, நிலங்கலனாக விலங்குபலி மிசையு, மின்னா வைகல் வாரா முன்னே, செய்நீ முன்னிய வினையே, முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுந்தே?' (புறம் ௩௬௩.) எனவரும்.

கக௩. அவையடக் கியலே யரிறபத் தெரியின்

வல்லா கூறிலும் வகுத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.†

இது முறையே அவையடக்கியல் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவை.....யின். எ-து. அவையடக்கியவியலைக் குற்றமற ஆராயின். வல்லா.....னென்று—எ-து. வல்லாதவற்றைக்கூறிலும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொள்க என்று. எல்லா—தன்று. எ-து. எல்லார்க்கும் வழிபடு கிளவி கூறியதாம். எ-று.

வல்லுதல் என்பது ஒன்றுவல்லுதல்; அஃது ஒருவன் வல்லனவற்றை வல்ல என்பவாகவின் அதனெதிர்மறை 'வல்லா' என்றாயிற்று. (உ-ம்.) "திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாய்போ-லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்டு-முரைத்த, பயின்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத், தியன்றவா செய்வார் பலர்" இது பூதந்தாரவையடக்கீது. 'அரிறப என்றதனும் சிறுபான்மை யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகத்தாற் கூறுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கும் அவையடக்கியல் கொள்க. அது "கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுந் கழு வாது விட்டா, னற்பா லழியு நகைவெண்மதி போளி றைந்த, சொற்பா லுமிழ்ந்த மறுவு மதியாற் கழுஉவிப், பொற்பாவிழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்" (சிந்தாமணி - பாயிரம்.) எனவரும். (கக௩.)

* "கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு" என்றும் பாடமுண்டு.

† "அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின் அறியாதன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டு மென்று எல்லாமாந்தர்க்குந் தாழ்ந்து கூறல் எ-று—எ-து உரையாசிரியருரை.

ககசு. செவியுறைதானே,
பொங்குத வின்றிப் புரையோர் நாப்ப
ணவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.*

இது முறையே செவியுறை கூறுகின்றது.

இ-ள். செவிமருந்து போறலிற் செவியுறை யென்றார். பெருக்கமின்றிப் பெரியோர்நடுவண்டங்கி வாழ்தல் கடப்பாடு எனக்கூறிச் செவிக்கு அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறாஉ* எ-று.

தானே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை; அஃது அடங்கிவாழ்வார்க்குப் புகழாதலின் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அது— “வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்குந், தெனாஅ துருகெழு.....மன்னுக பெருமநீ நிலமிசையானே” (புறம்-சு) “என்று-மின்சொ லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” (புறம்-சு0) எனவரும். தானே என்றதனான் இன்னகுணத்தையாவாயென்று வாழ்த்திப் பின் செவியறிவுறுத்தல் கொள்க. இத்துணையும் பாவின்பெயரும், எண்ணுமுறையும், வரையறையும், அவைபொருட்குரிமையும் கூறிற்று. (ககசு)

ககரு. ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புங்
குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்பு,†

இதுவும் பாவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

* செவியறிவுறாஉவாவது பெரியோரானகுதலின்றித் தாழ்த்தொழுகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல் எ-து. உரையாசிரியருரை, பேராசிரியர் பொங்குதலின்றி என்பதற்குப் பெருக்கமின்றி என்பர்.

† இது செய்யுட்கு அடிவரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிக்குறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும், ஆசிரியப்பாலின்கண் நிலமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்சீரடிக்கும் பொருந்தின எ-று. மேல் ஆசிரியப்பாலினீற்றயலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதனானே எல்லாவடியும் ஒத்துவருவனவுமுளவென மண்டிலங் கூறவேண்டிற்று. கலிப்பாவின் சுரிதகம் ஈற்றடிமுச்சீரானும் ஈற்றயலடிமுச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாழிசையும் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வாராவெனக்கூறல் வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும். இனிக்கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒருசீரான் வருதலானும் வேறேத வேண்டிற்று. உதாரணமுன்னர்க் காட்டுதும்” எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும். மண்டிலயாப்பும் - மண்டலித்துவரும் யாப்பும். குட்டமும் - இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குறைந்துவருவனவும். நோடி...என்ப - காற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவாசிரியர் எ-று.

என்றதனால், காற்சீரடி முற்கைபடத் துள்ளிவருதலேயன்றித் தாழும் பட வோசைபெற்றும் வருமென்றார். அதுவே ஒத்தாழிசையை ஒத்து மூன்றாய் வருமென்று “ஒத்துமூன்றாகு மொத்தாழிசையே” (கசக) என்புழிக் கூறுமாற்ற னுணர்க. இனி காற்சீரடியாய் வருமாசிரியமும் வெண்பாவும் ஈற்றயலடியும் ஈற்றடியும் முச்சீராட்வருமென முன்விதித்தவை ஒருகால் காற்சீராயும் வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார்; அது மண்டிலவாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவுமாம். உ-ம். * “வேல்வேலி.....பெரிதே” எனவும் † “அறையருவி யாடா டினைப்புணமுல் காவாள்.....குன்று” எனவும் மண்டலித்து வந்தன. இனி காற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டுவருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடிவஞ்சியும் சிந்தடிவஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது ஈற்றயலடியேயன்றி ஏனையடியுங் குறைதல். உ-ம். “வளித்தலைஇய தீயும், தீமுரணிய நீருமென்ற அங்கு” (புறம்-உ) என காற்சீரடிக்கு இருசீரும் முச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது. ‡ “அட்டாலும்பால்” “வஞ்சிவெளிய” § “நகாஅ” || “நாளும்” டு “கறைப்பற்பெரு” X இவையே எழுதுக. இவை வெண்பாக் குட்டம்பட்டு வந்தன. (ககடு)

கககூ. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாசும். @

இது முற்கூறிய குட்டம் தாவுக்கும் உரித்தென்கின்றது.

* வேல் வேலி வேர்க்கோட் பலலின், சாரனாட செவ்வியை யாகுமதி, யாரல் தறிந்திசி னோரே சாரற், சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ, னுயிர் தவச் சிறிது காமமோபெரிதே” (குறுந்தொகை. கஅ).

† எஉ-ஆம் குத்திர வுரையிற் காண்க.

‡ § டீ டு X இவ்வடையாளமிட்டசெய்யுட்களை சுசு- ஆம்பக்கத்திற்காண்க.

@எ-து “மேலதற்கோர் புறனடையுணர்...ற்று. ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும் எ-று. எருத்தடியுடைத்து என்றதனானே ஈற்றயலடி முச்சீரெனப் பொருள்படுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவி னீற்றயலடி முச்சீரான் வருதலானும் தூக்கியலெனவோதலானும் அவ்வாறு பொருள் படுமென்று கொள்க. உ-ம் முன்னர்க்காட்டுதம். இன்னும் குட்டமென்பதனைத் தாவுகொச்சகமாகிய கொச்சகவொருபோகிற்கும் பெயராக வழங்கினுமமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக்கலி யென்கவெனத் தாவையுல் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்” எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். தரவினது ஈற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம். எ-று.

எருத்து என்றது தரவை; அஃது “எருத்தே கொச்சகம்” (கருந.) என்பதனானுணர்ச்சு. “மெல்லினர்க் கொன்றையும்” (முல்லைக்கலி. நு.) “மலி கிரையூர்ந்துதன்” (நெட- ச) எனவும் வரும். (ககசு)

ககஎ. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்
செந்துக் கியல வென்மனூர் புலவர்.*

* எ-து, “மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டம் என்பனவற்றுக்குரியதோ ரோசைவேறுபாடுணர்.....ற்று. மண்டிலமாகக் கூறப்படும் பாவும் குட்டமெனக்கூறப்படும் பாவும் அகவலோசையியல்பின; எ-று. உ-ம். முன்னர்க்காட்டுதும். இனி நான்குபாவின் வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் முன்னெடுத்தோதுகின்ற ராதலினாலும் ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் இத்துணையும் ஒதிய இலக்கணத்தான் முடிதலானும் அவையிற்றுக்குதாரணம் ஈண்டேகாட்டுதும். ஆசிரியப்பாவாவது, பெரும்பான்மை இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் ஆசிரியத்தனையானும் அகவலோசையானும் நாத்சீரியானும் சிறுபான்மை ஒழிந்த சீரானும் தனையானும் அடியானும் வருவது; அவற்றை தன்மேற்கூறப்பட்ட சூத்திரத்தானுணர்ச்சு. இப்பாவிற்கீற்றெழுத்துவரையறுத்துணர்ந்தாமையின் எல்லா வீறுமாம். “அகவ லிசையன வகவன் மற்றவை, யேயோ வீயா வெனவையென்றிற்றுமே” என வரைந்து கூறினானுராலெனின், உ-ம். “கோண்மா கொட்குமென் தஞ்சுவ லொன்றாக், கிருவிசும்பு கொடுக்கு நெடுவேல் வானவன், கூட லன்ன குறுந்தொடியரிவை, மென்றே ணசைஇ நாடொறும், வடிவமை யெஃகம் வலவயி னேந்திக், கைபோற் காந்தட் கடிமலர் கமழு, மைதோய் வெற்ப னல்கிருள்வருமிடம்” எனப் பிறவாற்றானும் வருதலின் ஈறுவரையறுக்கப்படா தென்று கொள்க. இனி இவ்வாசிரியப்பாவின் அடிநிலையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அஃதாமாறு:—ஈற்றயலடி முச்சீரான்வருவதனை நேரிசையாசிரியமென்ப. உ-ம். “முதுக்குறைந்தனளே முதுக்குறைந்தனளே, மலையெனவீ வேற்கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்குறைந்தனளே” என வரும். இடையிடை முச்சீர்வரின் இணைக்குறளாசிரிய மென்ப. உ-ம். “நீரின் நண்மையுந் தீயின் வெண்மையுந், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ், சார னுடன் கேண்மை, சாரச் சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே” எனவரும். எல்லாவடியும் ஒத்து வருவதனை நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா என்ப; இது வந்ததற்கிலக்கணம் முன்னர்க்காட்டுதும். “வேரல் வேலி.....பெரிதே” எனவரும். இனி எல்லாவடியுமொத்துவரும் பாட்டினையே அடிமறிமண்டில வாசிரியப்பா வென்றும் வழங்குபு; அது சொல்லகிகாரத்துள், “நிரனிறை சுண்ணம்” என்னும்

இது முற்கூறிய மண்டிலமும் குட்டமும் ஆசிரியத்துக்குப் பெரும் பான்மை வருமென்கின்றது.

இ-ள். மண்டிலம்...யிரண்டும். எ - து. மண்டிலம் குட்டமென்று முற்கூறியவையிரண்டும். செந்துக்...புலவர். எ-து. ஆசிரியப்பாவின் கண்ணே பயில நடக்குந் தன்மையையுடைய என்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

குத்திரத்தாற்கொள்க. அது “சூரல்பம்பிய சிறுகாண்யாதே, சூராமகளி ராரணங் கினரே, வார லெனினே யானஞ்சுவலே, சாச னாட நீவர லாதே” என வரும்; இதனுள், யாதானுமோரடியை முதலமுடிவுமாக வுச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாமல் வருதலின் அடிமறியாயிற்று. இனி முச்சீரடி முதலாக அறுசீரடியீராக மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரியமெனவும் வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடிமயங்காசிரியமெனவும் வஞ்சியடிமயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சி மயங்காசிரியமெனவும் வழங்கப்படும். “வெண்டனை விரவியும்.....மொழிப” எனவும், “அறுசீரடியே...முன்னே” எனவும், “இயற்சீர் வெள்ளடி...பெறுமே” எனவும் வரும். “ஆசிரியநடைத்தே வஞ்சி” என வேற்றுமைப்படவோதுதலானுங் கொள்க. உ-ம். “சிறிய கட்பெறினே...தவப்பலவே” இப்பதினேழடி ஆசிரியத்துள், ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியு முச்சீரான் வந்தன. மூன்றாமடி முதலாக ஆராமடியீராகிய நான்கடியும் பதினாலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன. இரண்டாமடியும் பதினென்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன. ஏனைய நான்குசீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று. “எறும்பியனையிற் குறும்பல் சூனைய, வுலக்க லன்ன பாறை யேறிக், கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்குங், கவலைத்தென்ப வவர்சென்றவாதே, யதுமற் றவலங் கொள்ளாது நொதுமலர்க் கலுமுயிவ் வழங்கலாரே” இது முதலடி யியற்சீர்வெள்ளடியாதலின் வெள்ளடிவிரவிய வாசிரியமெனப்படும். “இருங்கட லுடுத்த...துறந்தே” இதனுள், “உப்பிலா வவிப்புழுக்கல்” என்பதுமுதலா மூன்றடியும் வஞ்சி. இனிவஞ்சிப்பாவாவது வஞ்சியுரிச்சீரானும் ஏனைச்சீரானும் இருசீரடியானும் வந்து தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சுரிதகத் தானிறுவது. இதற்கிலக்கணம், “வஞ்சிச் சீரே” “தன்பாவல்வழி” “வஞ்சிமருங்கின்” “வஞ்சியடியே” “முச்சீரானும்” “வஞ்சித்துக்கே” என்பனவற்றிற்கொள்க. இப்பா இருசீரடிவஞ்சிப்பா முச்சீரடிவஞ்சிப்பா என இருவகைப்படும். உ-ம். “பூந்தாமரைப் போதலமரத், தேம்புனவிடை மீன்றிரிதரும், வளவயலிடைக் களவயின்மகிழ், வினைக்கம்பலை. மனைச்சிலம்பவு, மனைச்சிலம்பிய மணமுரசமுட, வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவு, நானூ, மகிழின் மகிழ்தூங். கூரன், புகழ்தலானுப் பெருவண் மையனே” இதுகுறளடியான் வந்து தனிச் சொற்பெற்று நற்றயலடி முச்சீரான் ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்ற இருசீரடிவஞ்சிப்பா

எனவே, வெண்பாலின் கண் சிறுபான்மை வருமென்றவாறாயிற்று. இரண்முகங் கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (கக௭)

கக அ. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச் செய்யுளேர்.
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின. *

தனிச்சொற் பெறுதலெடுத் தோதிற்றிலரேனும் உரையிற்கோடலென்பத னுற் கொள்க. “கொடிவாலன குருநிறத்தன குறுந்தாளன, வடிவாளெ யிற் றழலுளையன வள்ளுகிரன, பணையெருத்தி னிணையரிமா னணையேறித், துணையிலலாத் துறவுநெறி யிறைவகுதி, யெயினடுவ னினிதிருந்தெல்லோ ர்க்கும், பயில்படும்வினை பத்தியினுற் செப்பினுன் புணையெனத், திருவுறு திருவடி கைதொழ, வெருவுறு நாற்கதி வீடுநனி யெளிதே” இது முச்சீரடி யான்வந்த வஞ்சிப்பா. இனி, “வஞ்சிமருங்கி நெஞ்சியவுரிய” என்றேறுதியத னால், வெண்பாவடியோடுங் கலியடியோடு மயங்குவன கொள்க. “நேரிழை மகளிருணங்குணக்கவரும்” என்பதாசிரியவடி. “கோழி யெறிந்தகொடுங்காற் கணங்குழை” என்பது வெண்பாவடி. “வயலாமைப்புழுக்குண்டும் வறளடம் பின் மலர்மலைந்தம்” என்பது கலியடி. இனிவெண்பா வாழாறுங் கலிப்பாவா மாறும் முன்னர்க்காட்டிதும்.” ஏ-து. உரையாசிரியருரை.

* ஏ - து, வெண்பாவாமாறுணர்.... ற்று. வெண்பா யாப்பாவது: வெண்சீரானுமியற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அள வடியானும் முச்சீரிற்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணமோதப்பட்ட ன. ஈண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அல்வாறு வரும்; ஏ - து. இவையெ ல்லாமோசையானுக்குமாயினும் அளவானும் தொடையானும் பொருளா னும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றாரென்று கொள்க. நெடு வெண்பாட்டாவது அளவடியினெடியபாட்டு. குறுவெண்பாட்டாவது அள வடியிற் குறியபாட்டு. கைக்கிளை யென்பதூஉம் அங்கத்தென்பதூஉம் பொருளாலாகியபெயர். பரிபாட்டாவது பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்; அஃதாவது: ஒருவெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவெண்பாவுமாகிப் பலவு றுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒருபாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவையெ ன்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சம நிலைவெண்பாக்கள்; அவையாவன: நான்கடியான் வருவன. இங்வாகிரியர்நான் கிளை அளவென்றும் ஏறினவற்றை நெடுவென்றும் குறைந்தனவற்றைக் கு றள்சிந்து எனவும் வழங்குவராகலின் வேற்றுப்பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சமநிலைவெண்

இது வெண்பாவென்னு முறுப்பினை இன்னுழியாமென்ப பொருளுஞ் செய்யுறும்பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நெடுவெண்பாட்டுங் குறுவெண்பாட்டுங் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுறும் பரிபாடற் செய்யுறும் வசையாகிய பொருண் மேல்வருஞ் செய்யுறமென்ற ஐந்தூற் தம்மினொத்த செய்யுளெல்லாம் வெண்பாவென்னு முறுப்பினான் யாக்கப்படுந் தன்மையை யுடைய. எ-று.

பாட்டும் எனமுவகையானும் வரும். குறுவெண்பாட்டாவன; இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரும். உ-ம். “அறத்தாறிதுவென வேண்டா” இஃது இரண்டடியும் ஒருதொடையான் வருதலின் குறள்வெண்பாவென்ப; “உருவுகண்டெள்ளாம” இது விகற்பத்தொடையான் வருதலின் விகற்பத்தூறல் வெண்பா. இனி மூன்றடியான் வருதலைச் சிந்தியல்வெண்பா என்று வழங்கப்படும்; எ-று. உ-ம். “நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப், பிறர்நாட்டுப்பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி, பறநாட்டுப்பெண்டி ரடி” இஃது ஒத்தொருதொடையான் வருதலின் இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. “நற்கொற்றவாயினறுந் குவளைத் தார்கொண்டு, சுற்றும் வண்டார்க்கப் புடைத்தாளே பொற்றேரான், பாலநல் வாயின் மகன்” எனவும், “சரையாழ வம்மி மிதப் பலரையினைய, யானைக்கு நீத்துமுயற்குநிலையென்ப, கானக நாடான்சுனை” எனவுமிகையிடப்பட்ட தொடையான் வருதலின் நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. இனி நான்கடியான் வருவன சமநிலைவெண்பா வெணப்படும்; அவற்றினிரண்டா மடியினிறுதிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்றுவருவனவற்றை நேரிசைவெண்பா வெணவும் ஒருஉத்தொடைபெறாதவற்றை இன்னிசை வெண்பாவெனவும் வழங்கப்படும். ஒருஉத்தொடை வருக்க வெதுகையாகியும் வரும்; அவையெல்லாம் உரையிற் கோடல் என்னும் தந்திர வுத்தியாற் கொள்க. அஃது “அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லா...றன்று” இது நேரிசை வெண்பா. “கல்வரையேறிக் கடுவன் கனிவாழையெல்லுறு போழ்தினினிய பழங்கொண்டே, யெல்லையே யோடு மலைநாடன் கேண்மை, சொல்லச் சொரியும் வளை” இஃது இன்னிசை வெண்பா. “வளம்பட வேண்டாதார்.....யில்” இது நான்கடியாயும் மூன்றாமடிக்கண் தனிச்சொற் பெற்றுவருதலின் நேரிசைப்பாற்படும். பிறவுமன்ன. ஐந்தடி முதலாகப் பன்னிரண்டடிகாறும் வருவன பஃறொடை வெண்பா வெணப்படும். இதனுள்ளும் ஒருஉத்தொடைபெற்று வருவனவற்றை நேரிசைப்பஃறொடையெனவும் ஒருஉத்தொடையின்றி வருவனவற்றை இன்னிசைப்பஃறொடையெனவும் வழங்கப்படும். “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல், கூற்றுறழ் மொய்யம்பிற் புகழி பொருகய, ரேற்றந்தொழில் வடிவு தம்முட்டமொற்றம்,

எனவே, பெரும்பான்மை குறித்தபொருளை மறையாமற் செப்பிக்கூறலே அதற்கிலக்கணமாயிற்று. “முன்னையநான்கும்” (தொல். பொ. அகத்-௫௨) என்ற அகத்திணையிறக்கைக்கிளையும், “கடவுளும் வரையார்” (றே. றே. புறத்-௨௮) என்ற உம்மையாற்கொண்ட புறத்திணையிறக்கைக்கிளையும்; அன்றிக் “காமஞ்சாலாவிளமையோள்” (றே. றே. அகத்-௫௦) என்ற கைக்கிளையும், “கைக்கிளை வகையோடு” (றே. றே. புறத்-௩௫) என்ற கைக்கிளையுட் கடவுட்கைக்கிளையல் லாக்கைக்கிளையும் ஆகாவென்றுகொள்க. உ-ம். “அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை, மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு” (திருக்-௧௦௮௧) இஃது அகப்புறக்கைக்கிளை. “களியாணைத் தென்னன் கனவின்வந் தென்னை, யளியா னளிப்பானே போன்றான்—றெளியாது, செங்காந்தண் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவந்தே, நென்காண்பே நென்னலால் யான்” (முத்தொள்ளாயிரம்) “மங்குன் மனங்கடைஇ மான்மலை நின்றேற்குப், பொங்கு மருவிப் புனளுடன்-கங்குல், வருவான்கொல் வந்தென் வனமுலைமேல் வைகித், தருவான்கொன் மார்பணிந்த தார்” (றே. இவை* சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கோடலிற் புறப்புறக்கைக்கிளை. “குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்த, நெடுமுத்தம் பூத னிருப்பப்-படுமுத்தம், புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்புணையாய்க், கென்னை முறைய ளிவள்” இது கடவுட்கைக்கிளை.

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட, ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்” இஃது இன்னிசைப்பஃறொடை. “பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவு, னென் னோடு நின்றா ரிருவ ரவருள்ளும், பொன்னோடை நன்றென்ற ணல்லளே பொன்னோடைக், கியாணைநன் றென்றான மந்நிலையர் யாணை, யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னன், நிருத்தாரநன் றென்றேன் நியேன்” இஃது ஆறடியான்வந்தது. ஒருஉத்தொடைபெறுதலின் இன்னிசைப் பஃறொடைவெண்பா. “சிறுறு பாய்தொழுக்குச் சேயரிக்க கண்ணினும், வற்று ளாவயலும் வாய்மாண்ட வேரியு, முற்றப் பிணிக்கு மதிலும் படுகிடங்கு, மொப்ப வுடைத்தா யொலியோவா நீர்ப்புட்க, டத்தி யிரமேயுந் தையலாய் நின் னூர்ப்பே, ரொத்தானும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக், கட்டலர் தாமரையு ளேழுந் கவிமான்றேர்க், கத்திருவ ரைவருந் காயா மரமொன்றும், பெற்றவழி தேர்ந்துண்ணும் பேயி னிருந்தலையும், வித்தாகா நெல்லி னிறுதியும் பெற்றக்கா, லொத்தியைந்த தெம்மூர்ப்பேர் போலென்றான் வானவன்கை, விற்பொலிந்த வெம்புருவத் தார்” இது பன்னிரண்டடியான்வந்த இன்னிசைப்பஃறொடை

* “மக்க னுதலிய வகிணைந் திணையுஞ், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெருஅர்” என்பது. (தொல். பொ. அகத்-௫௪).

¶ இது பெருவல்லத்தைச்சொல்லியபாட்டு என்றார் யாப்பருங்கலவிருத்தி காரர்.

இனி “முன்னையமுன்றும்” (தொல், பொ. கள-௧௪) எனக் களவியலுட் கூறிய கைக்கிளையிலும் வருமேனும் உணர்க. இனி* ஒருபொருணுதலாதிரிந்துவருந் கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுக் கூறிய கெடுவெண்பாட்டோடு ஒருபுடை யொப்புமையுடைமையின் அக்கலிவெண்பாட்டாக இக்காலத்தோர் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளைப் பொருட்டாதல் ஒன்றென முடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்க. அவ்வுலாச்செய்யுள் இரண்டுறுப்பாயும் வெண்பாவிற்குக் கெட்டும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின் கூறாமாறு ஆண்டுக் கூறுதும். இக்காலத்து அதனை ஒருறுப்பாகச் செய்து செப்பலோசையாகவுங் கூறுவர்; அது தள்ளலோசைக்கே யேற்குமாறுணர்க.

பரிபாடலென்பது பரிந்து வருவது; அது கவியறுப்புப்போலாது நான்கு பாவானும்வந்து பலவடியும்வருமாறு நிற்குமென்றுணர்க. அது மேற்காண்க. அங்கதச்செய்யுள் பண்புத்தொகை; அஃ திருவகையாதல் மேற்கூறுதும். (௧௧௮)

௧௧௯. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாசி

யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே. §

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். கைக்கிளைதான் முன்பு வெண்பாவறுப்பாகிப் பின் பாசிரியப்பா உறுப்பாக வரவும்பெறும். எ-று.

வெண்பா. ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவற்றுள் “ஒருபொருணுதலிய வெள்ளடி யியலாற், நிரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டே” என ஒதின மையாற் புணர்தன்முதலாகிய பொருள்களுள் யா்தானும் ஒருபொருளைக்குறித்துத் திறுநின்றிமுடியும் பஃருடைவெண்பாவினைக் கலிவெண்பா எனவும், குறள்வெண்பாமுதலாகிய எல்லாவெண்பாக்களுள் கொச்சுத்தலிப்பாவாய்வரிற் கொச்சுக்கமனவும், யாப்பாய்வரிற் பரிபாட்டெனவும் கொள்ளப்படும், யாப்பினால் வருமெனவே இவ்வாசிரியப்பாவால் வரப்பெறு வந்ததேயாயினும் பாடாண் பாட்டுக்கைக்கிளையாகுமெனக் கொள்ளப்படும். அது “பொன்னூரமார்பிற் புனனாடன் பேரே வரும்” எனவருந் கைக்கிளைவெண்பா. பரிபாட்டும் அங்கதமும் தத்தஞ் சிறப்புக்குத்திரத்துட் காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* “ஒருபொருணுதலிய வெள்ளடி யியலாற், நிரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டே” (ஷெ ஷெ செய்-௧௫௪) என்பதுகொண்டு இவ்வாறுகூறுகின்றார்.

† ஒன்றினமுடித்தலெனவும் பிரதிபேதம் உண்டு.

‡ இவ்வியல் “ஒருபொருணுதலிய” “கலிவெண்பாட்டே” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் உரையிற் காண்க.

§ எ-து, எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்.....ற்று. கைக்கிளைப் பொருண்மை வெண்பாவினால்வருதலன்றி முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகிக்

இங்ஙனம்வருவது மருட்பா ஆவதாஉம், அதுதான் அகப்புறக்கைக்கீளை யென்பதாஉம் உணர்ச. உ-ம். “திருதுதல் வேரரும்பு.....தணங்கே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை-கைக்கீளை) எனவரும். (ககக)

கஉ0. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி
 னரிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
 பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.*

இது பரிபாடற்காவதோர் புறநடைகூறுகின்றது.

இ-ள். பரி...லே. எ-து, பரிபாடல்முற்கூறியவாறே வெண்பாவறுப் பான் வருதலேயன்றி. தொகை.....யின். எ-து, தொகைநிலையும் விரியுமாகக் கூறிய பா நான்குள். இது.....றி. எ-து, இது பாவென்றறியப்படும் இயல் வழியின்றி. பொது.....ப. எ-து, பொதுப்படயாக்கப்பட்டுநின்றற்கும் உரித் தென்று கூறப. எ-று.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. உ-ம். “மண்ணார் திசைக்கு முழுவொடு கொண்டதோள், கண்ணு துடன்வீழுங் காரிகை கண்டோர்க்குத், தம்மோடு நிற்குமோ டெஞ்ச.” எனப் பரிபாடல் வெண்பாவறுப்பானவந்தது. “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை, தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர”எ-து. வெண்டளையும் ஆசிரியத்தையும் விராஅய்த் துள்ளலோசைபடவுங் கூறப்படுத லின் இதுபாவென்னு மியனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றது. கலிக்கும் இதற் கும் வேறுபாடுஎ என்பது கலிக்கோதிய இலக்கணங்கள் இதற் கின்மையானும் ஆசிரியர் இவ்வாறு வேறுகூறலானும் பெறுதும். (கஉ0)

கண்டயிரண்டடியும் ஆசிரியமாகி.....றனாலும் வரப்பெறும் எ-று. இவ்வாறுவரு வதனை மருட்பாவென்ப. கருத்தினுள் மேல் “மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது, தானிது வென்னுந் தனிமையின்றே” (தொல். செய்-அடு)என ஒதினாரென்று கொள்க, (“தனிநிலை யின்றே” என்பதனைத் ‘தனிமையின்றே’என இவர் பாட்டிற் கொண்டாராவர்) அது “உரவொலி முநீ ருலாஅய்நிமிர்ந் தன்ன, கரவரு காமங் கனல—விரவெகிர, முள்ளெயி நிலங்க முகிழ்க்கை, வெள்வளை நல்கான் விடு மென் னுயிரே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - கைக்கீளை) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து பரிபாடலாமாறுணர்.....ற்று. பரிபாடலாவது தொகைநிலைவகை யாந், பரி விதென்றுசொல்லப்படுமில்க்கணமின்றி எல்லாப்பாவிற்கும்பொதுவாய் நின்றற்கும் உரித்தென்றுசொல்லுவர் எ-று. உம்மை எச்சுவம்மையாகலின் இலக்கணங்கூறவும்படும். அது வருகின்றருத்திரத்தார் காட்டுதும். பொது வாய்நின்றலாவது: ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பாக் கலி, மருட்பா என்றோதப்பட்ட எல்லாப்பாவினுறுப்புடைத்தாதல். எ-து உரையாசிரியருரை.

† “பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ, டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப் பின” என்று முற்கூறியது (தொல். செய்-ககஅ).

கஉக. கொச்சக மராகஞ் சரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.*

இது பரிபாடற்கேற்ற உன்னுறுப்புக் கூறுகின்றது. இவை சிறப்புறுப் பாகிய முப்பத்துநான்குமன்றி இதற்கும் கவிக்கும் உறுப்பாய்வருமென்று கொள்க.

இ-ள். கொச்சகம் என்றது “எருத்தே கொச்சகம்” (தொல்-செய்-கருக) என்புழிக் கூறுகின்றும். சிறப்பில்லாதனைக் கொச்சையென்றுகூறும் வழக்கு கோக்கி இதனையுஞ் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகம் என்று ரென்பாருமுளர். குறி விண்பயின்ற அடி அராகம், சரிதகம், அடக்கியல், எருத்து, தரவு; என்ற இவற் றோடே முற்கூறிய நான்குபாவையுந் தனக்குறுப்பாகக்கொண்டு காமப்பொரு ளாக் கருதிய நிலைமைத்தாய்வரும். எ-று.

தனக்கென்றதனால் அவையல்லன்பிறவுறுப்புக்கொள்வது மேற்கூறுதும். கண்ணிய என்றதனால் கடவுள்வாழ்த்தும்; மலைவிளையாட்டும், புனல்விளையாட் டும், பிறவு மெல்லாம் காமங்கண்ணியேவருமென்றுகொள்க. கொச்சகவுறுப்புப் பயிலவருதலின் முன்வைத்தார். அராகம் இடையினல்லது வாரா. எருத்தினை ஈற்றில்லைத்தது தானன்றியும் அது (பரிபாடல்) வருதலின். உ-ம். “வானு ரெழிலி மழைவன நந்தத், தேனார் சிமைய மலையி னீழிதந்து, நான்மாடக் கூட லெகிர்கொள்ள வானு, மருந்தாகு தீநீர் மலிதுறை மேய, விருந்தையு ரமர்ந்த செல்வநின் றிருந்தடி, தலைபுறப் பரவுதுந் தொழுதே” இது தரவு. “ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகிழ்ப், பிணிநெஐழ் பிண்டி சிவந்துசேர் போங்கி, மணிநிறப் கொண்ட மலை; ஒருசார், தண்ணறந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை, வண்ண வரியிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்ப, விண்வீந் திருக்குங் கயமீன் விரி

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட பரிபாட்டுப் பொதுவாய்நின்றவேயன்றிக் கொச்சகமும் அராகமும் சரிதகமும் எருத்தமும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்கு முறுப்பாக் காமங்கண்ணியநிலையுடைத்தென்றவாறு.

எனவே யறத்தினும் பொருளினும் வாராதாம். “வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே” (தொல். செய்-கருக) எனச் சிறப்புவுகையோதினமைவான் நான்குபாவினும் பரிபாடல் வெண்பாயாப்பிற்றாதலின், கடவுள்வாழ்த்தாயும் வரப் பெறும். கொச்சகமென்பது, ஐஞ்சீரடுக்கிவருவனவும், ஆசிரியவடி, வெண்பா வடி, வஞ்சியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியவடி, என்றுசொல்லப்பட்ட அறு வகையடியானும் அமைந்தபாக்களை யுறுப்பாகவுடைத்தாங்கி, வெண்பாவியவாற் புலப்பட்டதோன்றும். “சொற்சீ ரடியும் முடுகிய வடியு, மப்பா நிலைமைக்கு முரிய வரகும்” (தொல். செய்-கஉஉ) என்றோதலின், ஏனெனான்குந் கொச்சகப்

தகையிற், கண்வீற் திருக்குங் கயம்; ஒருசார், காறு களோதத் திரையொடு மாறுற், றறுவி னேதை பயின்றறி விழந்து, திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித், திருநயத் தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புரைதவ முற்றி, விற்றபுகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித், திறத்திற் திரிவில்லா வந்தன ரீண்டி, யறத்திற் திரியா பதி; ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப வுடுப்பவை, மண்ணுவ மணிபொன் மலைய கடல, பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப், புண்ணிய வணிகர் புணைமு கொருசார்; விழைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக், களம குழுவர் கடி மறுகு பிறசார்; ஆங்கு, அணையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப, மியல்கொள நண்ணி யவை” இதுகொண்டிரிலை. வண்டுபொரேரெனவெழ வண்டுபொரேரென வெழுங் கடிப்பிகுவேரிக் கதவமிற்றேட்டிக், கடிப்பிகு காதிற் கனங்குழை தொடர, மின்மினி வாய்ந்த விளங்கொளி துதலா, ஞர்களிற் றன்ன செம்ம லோருமங், வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புருவத், தொளியிழை யோங்கிய வொண்ணுத லோரும், புலத்தோ டுளஇப் புகழணிக் தோரு, நலத்தோ டளவு நாண்ணிற் தோரும், விடையோ டிகவிய விநடை யோரு, நடைமட மேவு நாணிழற் தோருங், கடனுரை திரையிற் கருநரை யோருஞ், சுடர்மதிக் கதிரெ னத் தூநரை யோரு,மடையர் குடையர் புகையர் பூவேந்தி, யிடையொழி வின்றி யடியுறையா ரீண்டி, வினாந்தார் வினாவின் விழுப்பயன் றுய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு, மிருகேழுத்தி யணிந்த வெருத்தின், வரைகெழு செல்ல நகர்; வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப, விண்ட கடதட மேகமோ டதிரத், தண்டா வருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப, வரியுண்ட கண்ண ரோ டாடவர் கூடிப், புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந் தோன்றக், கூடு நறவொடு காமுழுகிழ் விரியக், கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப, வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவு, மனையவை யெல்லா மியையும் புணையிழைப், பூமுடி நாகர் நகர்; இவை கொச்சகம். மணிமரு டகைவகை நெறிசெறி யொலிபொலி யவிரிமிர் புகழ்

பொருளாகக்கொள்ளப்படும். “தரவும் போக்கும்” இடையிடை மிடைந்தும், ஐஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்....,வெண்பா வியலான் வெளிபுடத் தோன் றும்” (தொல்-கருடு) “பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென, தூனவில் புலவர் துவன்றறைத் தனரே” (ஐடி-கருசு) என்றாராகலின். இவ்விலக்கணத்தானே பரி பாடலிற் கொச்சகமும்வரும்வழித் தரவும், சுரிதகமும் இடையிடைமிடைதலுங் கொள்க. வெண்பாவியலான் என்றதனால் தந்தனையானும் பிறதனையானும் வந்து சுற்றடி முச்சீரான்வருவனவெல்லாங் கொள்க. அராகமென்பது, சுற்றடி யானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்துநெருங்கிவரத்தொடுப்பது. பெருமைக் கெல்லை,...என்னை “ஆறடி யராகந் தாமே நான்கா, யொரோவொன்று வீதலு

பாட்டிடை மிடைந்தும் என்பது பேராசிரியர் நச்சினூக்கினியர்கொண்ட பாடம்.

கூந்தற், பிணிகெகிழ் துளையினை தெளியொளி திகழ்பு ஞெகிழ்தெரி யரிமது மகிழ்பரிமலர் மகிழுண்கண் வாணுதலோர், மணிமயிற் றெழுழிலெழி விகலிமலி திகழ்விழி திகழ்க்கெடுங்கடாக்களிற் றண்ண லவரோ, டணிமிக வந்தின்றுஞ்ச வல்ல விகப்ப, பிணிநீங்க நல்லவையெல்லா மெய்தருந் தொல்சீர், வரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக், குளவாய மாந்தா னகர்; இது முடுகியல். திகழொளி முந்நீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத், திகழ்வெழு வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தொற்றி, மகர மறி கடல் வைத்து நிறுத்துப், புகழ்சால் சிறப்பி னிருகிறத் தோர்க்கு, மமுது கடைய வருவியின் னணை, மிகாஅ விருபட மாழியான் வாங்க, வுகாஅ வலியி னொரு தோ னங்கால், மறுஅ தணிந்தோருந் தாம்; மிகாஅ மறவிய மேவலி யெல்லாம், புகாவெதிர் பூண்டாருந் தாம்; மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால, மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம்; பணிவீல்சீர்ச், செல்விடைப் பாகன் றிரிபுரஞ் செற்றுழிக், கல்லயர் சென்னி யினையவின் னணைகித், தொல்புகழ் தந்தாருந்தாம்; இவையுங் கொச்சகம்; அன்ன அணங்குடையருந்தலை யாயிரம் விரித்தமை காரணமாகக் கூறலிற்காமங் கூறிற்று. அராகம்வந்தன வந்துழிக் காண்க. கொச்சகங்களுந் வெள்ளையாதல் பெரும்பான்மைமே விதற்குக் கூறுகின்ற வறுப்புக்கள் வந்துழியு மொக்கும். முடுகியலுஞ் சொற்சீரடியும் வெள்ளடியோடு தொடர்ந்துவருதலின், “காமரு சுற்றமொ டொருங்குளின் னடியுறை, யாயியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொல்கென, வேமுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும், வாய்மொழிப் புலவரின் றுணிழ் றெழுதே” இதுவுஞ் சுற்றத்தொடுபிரியாமகூறலிற் காமங்கண்ணிற்று. “எரி மலர் சினைஇய கண்ணை பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திரு ஞெமார் தமர்ந்த மாப்பினை மாப்பிற், நிருமணி பிறங்கும் பூனை மால்வரை, யெரி திரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை, சேவலங் கொடியோயரின் வலவயி னிறுத்து, மேவலுட் பணிந்தமை கூறு, நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே” (ப.ரி பா.டல்) என ஆசிரியம் வந்தது. “நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை” (ஷெ) இது வஞ்சித்தாக்கு. பிறவுமன்ன. செய்யிய என்றதனான்

முடையமூ விரண்டடி, யீரடி யாகு மிழிபுக் கெல்லே” என அகநீதியலு ரோதின ராகவின். சுரித்கமென்பது, ஆசிரியவியலானுதல் வெண்பாவியலானுதல் பாட்டிற் கருதியபொருள்முடித்துநிற்பது இரண்டடியிழிபாகப் பத்தடிப்பெருமையாக வருவதொருறுப்பு. பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரித்கமாதலானும் இடைநிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக் கிடத்தலின் எருத்தென்பது கழுத்தின்புறத்துக்குப் பெயராகவேண்டுமாதலான் அவ்வுறுப்புத் தரவைச்சார்த்துகிடத்தல்வேண்டுமென்ப; என்னை. “தரவே யெருத்தமராகக் கொச்சக, மடக்கியல் வகையொ டைந்துறுப்புடைத்தே” எ-து அகநீதியமாதலின், தரவென்பதொருறுப்புக் கோடல்வேண்டுமெனின் இவ்வாசிரியர் கொச்சகமெனவோதியவுதனானே தரவும் அவ்விலக்கணத்திற்படுமென்பது மொன்று. எருத்தென்பது இவ்வாசிரியர்கருத்தினுற் தரவென்பதுபோலும்.

அராகமின்றிவருதலும், கொச்சக மீற்றடி குறையாதவருதலும், அவ்வழியசைச்சீராகியிருதலும், வெள்ளைச்சரிதகத்தானிறுதலும் கொள்க. “அறவோருள்ளாரரு மறைகாப்ப” வெண்ணும் பரிபாடலுட் “செறுநர் விழையாச் செறிந்தநங்கேண்மை, மறுமுறை யானு மிபைக நெறிமாண்ட, தண்வரல் வையை யெமக்கு” என வெள்ளைச் சரிதகத்தா னின்றது. (கஉக)

கஉஉ. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைச் சூரிய வாகும்.*

இதுவு மதற் குள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற் குள்ளுறுப்பாய்நின்றற் சூரியவாம். எ-று.

அடியென்றதனான் முற்கூறியவடியேயாடுதொடர்ந்தல்லது தாமாக வாரா வென்றுணர்ந்துக. சொற்சீரடி மேற்கூறுப. முடுகியலடியாவது, வெண்பா வேடு விராய்த்தொடர்ந் தொன்றாகநிற்கும். அராகமாவது, தாமே வேறு சில வடியாய்வரும். உரியவெனவே கலிக் கித்துணை யுரியவல்லவென்றுணர்க. எனவே அராகவறுப்புத் தேவபாணிக்கல்லது வாராவென்றுணர்க. (கஉஉ)

கஉந. கூட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியு
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.†

அப்பரிபாடற்கண்ணும் மலையும் ஆறும் வருணிக்கப்படும். அதுதான் “மலையே யாதே யூரே யவந்றி, னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்” என்றராகலின். இனிச் சரிதகமாகியும் பரிபாடல் முன்னும்பெறும்; என்னை. “கொச்சக வகையி னெண் னொடுவீரா, யடக்கியல் வகையி னடக்கவும் பெறுமே” எனவும் அகத்தியனு ரோதுதலின். எ-து உரையாசிரியருரை.

* என்பது மது சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற்குரிய எ-று.

சொற்சீரடியாவது வருகின்றகுத்திரத்துட் காட்டுதும். முடுகியலடியாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சொற்சீரடியாமாறுணர்.....ற்று. கூட்டுரையாவது பாட்டின்றித் தொடுக்கப்பட்டுவருவது. எண்ணென்பது ஈரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற் பலவாகியும் வருதல். பலவருதலி னெண்ணென்றார். முற்றடியின்றி குறைவு சீர்த்தாகி எ-து. ஈற்சீரடியின்றி முச்சீரடியானும்வருதல். ஒழியியசையாகி

இது மேலெண்ணிய சொற்சீரடியாமா றுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். கட்...தும். எது புணர்த்துரைவகையாற் கூறுமாறுபோல என்னோடு கூடியும். முற்...யும். எ-து, தூக்குப்பட்டி முடியு மடியின்னிக் குறைவாகிய சீரையுடைத்தாகியும். ஒழி...யும். எது, வேறேரையோடுகூடா தொழிந்து நிற்பதோ ரியலசையாகியும். வழி...தும். எது, அவ்வாறன்றி யதனோடு பலவசை புணர்க்கப்பட்டிருின்றும். சொற்...பே. எ-து, ஒரொழுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாந் தாமே சீர்த்தன்மைபெற ஒசைபெற்று முடிந்துநிற்பல் சொற்சீரடிக்கிலக்கணமாம். எ-று.

மென்பது ஒழிந்தவிசையினையுடைத்தாகியும் எ-று. எனவே, இறுதிச்சீர், ஒன்றும் இரண்டும் அசைகுறையவரப்பெறும் எ-று. வழியசைபுணர்த்தலாவது, ஒருசீரின்கண்ணே பிறிதுமொருசீர்வரத்தொடர்வதோர் அசைவரத்தொடுப்பது. சொற்சீர்த்திறதல் எ-து, சொற்றானே சீர்த்தன்மையைப்பெற்றுநிற்பதல். சொற்சீர்க்கியல்பே எ-து, இப்பெற்றியுடைத்துச் சொற்சீரினதில்பு எ-று.

இவ்விலக்கணம் பரிபாடற்செய்யுட்கணவரும் எ-று. உ-ம். “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை, தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர, மாயுடை மலர்மாப்பின் மையில்வால் வளைமேனிச், சேயுயர் பனைமிசை யெழில்மேழி யேந்திய, வாய்வாங்கு வளைநாஞ்சி லொருகுழை யொருவளை,” தரவு.¶ “எரிமலர் சினைஇய கண்ணே பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திருஞெயர்ந்தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற், நெரிமணி பிறங்கும் பூணை மால்வரை, யெரிதிரிந்தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை, சேவலங் கொடியோயின் லவவயி னிறுத்து, மேவலுட் பணிந்தமை கூறு, நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளை” எருத்து. “இணைபிரி யணிதுணி பிணிமணி யெரிபுரை, விடரிடு சுடர்படர் பொலம்புனை வீணமலர், தெரிதிர டெரியுரு ளீகன்மிகு முரண்மிகு, கடறரு மணியொடு முத்தியார்த்த நேரணி, நெறிசெறி வெறியுறு முறல்விற லணங்கணங் குவிரற்றராணி, துணிமணி வெயிலுற மெழில்புக முலர் மலர்மாப்பின், நெரிவயிர் துதிதுதி யெறி படை யருத்தமலை யிவர்நவையினிற், றுணிபட வினமணி யியவெறு மெழி வினிமை யிருளகல, முறுசிறுகு புரியொருபுரி நான்மலர் மலரி லகினை, ஊள் பருதியி னொளிமணி மார்பணி மணமிக நாறுருவின், விரைவளி மிகுகடு விசையுடு வுறுதலை நிரையிதழ்ணி, வயிரிய வமரைப் போரெழுந் துடன்நின்றுத் துரைஇய, தானவர் சீரமுமிழ்புணல் பொழிபிழிற் தரமுதிர் பதிர்பலந் தொடவழர் வென்றகணை”. இவைநான்கும் அராகம். “பொருவே மென்றவர் மதந்தபக்கடந்து, செரு மேம்பட்ட செயிர்தீ ரண்ண, விருவர் தாதை யிலங்குபூண் மாஅ, நெருள நினவர வறிதன், மருளறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கு மரிதே” இஃது ஆசிரியம். “அன்னமர பின்னையோய் நின்னை, யின்னென்ன றுரைத்த லெமக்கெவ

¶ “அரிமலர்சினைஇய” என்பதும் பாடம்.

உ-ம். “வடவேங்கடர் தென் குமரி” (தொல்-பாயிரம்) எனவும், “அ, இ, உ, எ, ஓ வென்னு மப்பா லெந்தம்.” (ஷே. எழுத்து-தூல் ௩) எ-ம் இவை யெண் ணெடு புணர்ந்தன. “கதையணி மிடற்றினவை கண்ணணி நுதவின்வை, பிறையணி சடையினைவை” எனத் தூக்குப்பட்டுமுடியாமற் குறைந்தன. “ஒருஉக், கொடியியினைலார் குரனூற்றத் துற்ற” (கவி அஅ) ஒருஉவென நிரையசைதானே யொழியசையாயிற்று. ஆங்கெனவருந் தனிச்சொல் வழியசைப்பாற்படும். “நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு” “இணந்துள்ளி, யுருவது போலு

னெளிது” இதுபேரெண். அருமைநற் கரியினு மார்வ நின்பயிற், பெருமைபின் வல்லா யாமிவன் மொழிபவை, மெல்லிய வெனாஅது வெறாஅ தல்லியற், நிரு மறு மார்பீ யருளல் வேண்டும்” இதுவு மாசிரியம். “விறன்மிகு விழுச்சீ ரந்தனர் காக்கு, மறனு மார்வலர்ச் களியுநீ, திறனிலோர்த் திருத்திய தீதுதீர் சிறப்பின், மறனு மாற்றவர்ச் கணங்கு நீ, யங்கனோர் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தருந், திங்க ளூந் தெறுகதிர்ச் களவியுநீ, யைந்தலை யுயரிய வணங்குடையருந்திறன், மைந் துடை யொருவனு மடங்கலு நீ, நலமுழு தீனாஇய புகரறு காட்சிப் புலனும் பூவினு னூற்றமு நீ, வலனுய ரெழிலியு மாக விசம்பு, நிலனு நீடிய விமையமு தீந். இவையாறும் பேரெண், ‘அதனால்’ தனிச்சொல். “இன்னோ ரினையை யினையை யாலென, வன்னோ யாமிவட்காணு மையிற், பொன்னணி நேமி வலங் கொண் டேற்கிய, மன்னுயிர் முதல்வனை யாதவி, னின்னோ ரினையைநின் புக முழாம் பொலிந்தே.” இது சரிதகம். “நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை, பொன் னொக்கு முடையவை, புள்ளின் கொடியவை புரிவனை யினவை, என்னுநர்ச் கடந் தட்ட விகனே மியவை, மன்னுற்ற மணிபா யுருவின்வை, எண்ணிந்த புக முவை யெழின்மார் பினவை,” இவை சிற்றெண்ணும், பேரெண்ணும், இடை யெண்ணும். ‘ஆங்கு’ தனிச்சொல். “காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னடி யுறை, யாமியைத் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென, வேமுறு கெஞ்சத்தேம் பரவுதம், ிவாய்மொழி முதல்வநின் றுணிழ ரெழுதே” இது சரிதகம். இது கடவுள்வாழ்த்து. ஈண்டோதப்பட்ட வுறுப்புகள் மிக்குக்குறைத்தும் வருதலின் அப்பாவிற் கு இயல்பென்றுகொள்க. பிறவும் பரிபாடலகத்துக் கண்டுகொள்க. “மாரிலந் தோன்றமை மலிபெய னிலைஇ, யேமகீ ரெழில்வான மிகுதரு போழ்தி, னாகனீண் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக், காமரு வையை கடுகின்றே கூடல், நீரணி கொண்டன்று வையை யெனவிரும்பித், தாரணி கொண்டன் றுவகை தலைக்கடி, வாரணி கோல மொருவ ரொருவரிற், சேரணி கொண்டு நிறமொன்று வெவ்வேறு, நீரணி கொண்ட நிறையணி யங்காடி, யேரணி கொண்டா ரிகல். கைபுனை தாரினர் கண்ணிய, ரையெனு மடைய ராடையர், நெய்யுணி கூந்தலர் பித்தையர், மெய்யணி யான மிசையர் பொய்யெனத், தங் காச் சிறப்பிற் தளிரிய லாச்செல்லப், பொங்கு புரவிப் புடைபோ வோரும்

¶ “வாய்மொழிப்புலவ” என்பதும் பாடம்.

மென் னெஞ்சு” “எள்ளித் தொகுபுட, னடுவ போலு மயில்” “கையி லுருவன யோலும் வளை” (கலி-100) இவை முச்சீரடியானவந்தனவு நாற்சீரடியான வந்தனவுமாப்பின்நவாறுணர்த்தற்கு “நருவன” “உருவது” “தொகுபுடன்” “உருவன” எனத் தொடைச்சுவடுபடுத்துக்கூறவே யவற்றின்முன்னின்ற சொற்கள் வழியடிசுபுணர்ந்த சொற்சீரடியாயவாறுகாண்க. இவை யிடை நிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சகமாகலின் வரையறையின்றித் “தொகுபுட னடுவ போலு மயில்” என நாற்சீரடியானும்வந்தது. இவை மேலெண்ணவும்படும். இவை கவிக்கணவருங்கா லொத்தாழிசையினும் உற்றுக்கலியினும் முடுகியல்வாராமையும், அவற்றுட் சொற்சீரடிவருங்காற் றனிச்சொல்லாயல்வது வாராமையுங் கொள்க.

பொங்குநீர், வையமுந் தேரு மமைப்போரு மெவ்வாயும், பேயெண்ணைப் புணை படக் கூட்டிப் போகுநரும் மெய்யார்ப்பு மெய்யார மூடுவார் வையத்துக், கூடுவா ரூட லொழிப்பா ருணக்குவா, ராடுவார் பாடுவா ரார்ப்பார் நருவாரநக், கோடுவா ரோடித் தளர்வார்போ யுற்றவரைத் தேடுவா ரூர்க்குந் திரிவா ரிலராசிக், கற்று ருக் கல்லா தவருந் கயவரும், பெற்றூற் பிழையாத பெண்டிரும், பொற்றேரான் ருணும் பொலம்புரிசைக் கூடலு, முற்றின்று வையைத் துறை, துறையாடுங் காதலர் தோள்புணை யாக, மறையாடு வாரையறியார் மயங்கிப், பிறையேர் துத் விய ரெல்லாருந் தம்முன், னிகழு. நிகழ்ச்சி யெம்பாலென் றாக்கே, யிகலுவ செல்வம் விளைத்தவட் கணடிப்பா, லகலல்கும் வையைத் துறை. காதலான் மார்பிற் கமழ்தார் புனல்வாங்கி, யேதிலாள் கூந்த லிடைக்கண்டு மற்றது, தாதா வென்றூட்டுத் தானே புனறந்து, வேய்தந்த தென்னை விளைந்தமை மற் றது, நோதலே செய்தே னுணங்கியை யிச்செவ்வி, போத் லுண்டாங்கொ லறிந்து புனல்புணர்த்த, தொன்றே பெரிதும் வியப்பு. கயத்தக்க பூப்பெய்த காமக் கிழமை, நயத்தகு நல்லாளைக் கூடுமா கூடு, முயக்குக்குச் செவ்வி முலை யு முயக்கத்து நீரு மவட்டுத் துணைக்கண்ணி நீர்விட்டோய், நீயு மவட்டுத் துணை. ப்ணைவி லுயர்சிற்றப்பிற் பஞ்சவன் கூடல், மணியெழின் மாமேனி முத்த முறுவ, ல்ணைபவளச் செவ்வா யறங்காவற் பெண்டிர், மணியணி தம்முரிமை மைந்தரோ டாடித், தணிவின் று வையைப் புனல். புனலோடு போயதுராய்ப் பூமலை கொண்டை, யெனலூழ் வகையெய்திற் றென்றேற்றுக் கொண்டை, புனலூடு நாடி யறியப்பூ மாலையப்பி, நினைவாரை நெஞ்சிடுக்கண் செய்யுங்கா லன்புடன், கூடாமு னூடல் கொடியதிறல் கூடினாள், ஊடானோ ளூர்த்தலர்வற் தூர்ந்து. எனவாற்கு ஈப்பா யடுநருக் கொண்டகில் வியாறென்ப, பார்ப்பா ரொழிந்தார் படிவு. மைந்தர் மகளிர் மணவிரை துவிற்தென், நந்தணர் துவல்லா ராறு. வையைதே மேய வழுவுழுப் புற்றென், றையர்வாய் பூசுரா ராறு. விரியரி விரை துரை கரைவழி பிழி பூர்தரும்புனல், கரையொடு கரையிடை வரையொடு கட லிடை ங்ரைநிரைதருத்துறை, துரையுடன் மதகுதோ நிரிதரு புனல்கரை புர னியசெயுமறிகடல், புகுமள வளவியற்சிறை தணிவின் று வெள்ளிகை; வரை

“சீர்கூனா தனேரடிச் சூரித்து” (தொல்-செய். ௪௧) என்றமையின் ஒழியசை கூனாவமையும், சீர்கூனாகக்கூறியவை யீண்டுச் சொற்சீரடியானடங்குமாறு முணர்சு. இவை பரிபாடற்கே யுரித்தென்றாரேனும் இயல்பென்றதனானே யாண்டும்வருதலும் இலக்கணமென்பதுபெற்றும். அது “பாஅ வண்ணஞ், சொற் சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்” (தொல்-செய் ௨௧௫) என்பதனானுமுணர்சு. முடி கியலடி* முற்காட்டினும். (௧௨௩)

௧௨௪. அங்கதந் தானே யாரிதபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைகத்தே+

இது முறையானே அங்கதந் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைச்செய்யுளைக் குற்றமஜராயிற் செம்பொருளங்கதமும், பழி கரப்பங்கதமும் என அவ்விருவகையினையுடைத்து. எ-று.

அவை புகழ்ப்போன்று வசையாதலும், வசைபோன்று புகழாதலும்படவரு மென்றற்கு அரிதப என்றார். “நூற்றுவர் தலைவனைக், குறங்கறத்திட்டானும் போனம்” எ-து, புகழ்ப்போன்று வசை; மாயோன்கூறவுணர்தவின் இது கரந்த தின்பாற்படும். “கொடைமடம் படுதலல்லது” (புறம்-௧௪௨) என்பது வசை போன்று புகழ். இது செம்பொருளின்பாற்படும். இதனானே அங்கதமாகாதென் பது கருத்தாயிற்று. (௧௨௪)

பல புரையுயர் கயிறணி பயிரெழில், மணியணி யானையிசை மைந்தரு மடவாரு, நிரைநிரை குழீஇ யினருடன் சென்று, குருமணி யானே யியறேப் பொருநன், நிருமருத முன்றுறை முற்றந் குறுகித், தெரிமருதம் பாடுபிணிகொள் யாழ்ப் பாணர், பாடிப்பாடிப் பரவுபுன, லாடியாடி யருளியவ, ருடியூடி யுணரப் புகன்று, கூடிக்கூடி மகிழ்புமகிழ்பு, தேடித்தேடிச் சிதைபுகிதைபு, குடிக்குடிக் கை தொழுதுதொழுது, மழுவொடு நின்ற மலிபுனல் வையை, வீழ்தகை நல்லாரு மைந்தரு மாடி, யுமிழ்வது போன்ற வின்னிகரன குணக்குச் சான்றீர் முழுவது மிச்சிலாவுண்டு, சாந்துந் கமழ்தாருந்* கோதையுஞ் சண்ணமும், கூந்தலும் பித்தையுஞ் சேர்ந்தன பூவினு மல்லாந், சிறிதானு நீர்நிறத் தோன்று திவ்வையை யாறு. மழைநீ ரறுகுளத்து வாய்ப்புசி யாடுங், கழுநீர் மஞ்சனக் குங்குமக் கலந் கல், விழுநீர்விழுநீர் வன்று வையை, வெருவருந் கொல்யானே வீங்குதோண் மாறன் தருகூட லரோடுவையை வருபுன, லாடியதன்மை பொருவுங்கா, விரு முன்னீர் வையம் படித்தென்னை யானூர்சு, கொருநிலையு மாற்ற வியையா வரு மரயி, னந்தர வாயாற் ருயிரந் கண்ணினு, னீர்திரனெடுந் தகைத்து”. இது காமப்பொருளாக வெண்பாமிக்குவந்த பாட்டு. எ-து உரையாசிரியருரை.

* செய்-௧௨௧ உரைபார்க்க.

† எ-து, அங்கதச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. அங்கதமாவது குற்றமற்ற வகையிற் செம்பொருளெனவும் கரந்ததெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

கஉரு. செம்பொரு ளாவன வசையெனப் படுமே.*

இது முறையே செம்பொருளங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வாய்கரவாது கூறப்படும்வசை செம்பொருள்வசை யெனப்படும். எ-று.

அவை வெண்பாவேயன்றிச்சிறுபான்மை மற்றைய பாக்களானும்வருமென் றுணர்க. உ-ம். “இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே, குருடேயு மன்று நின் குற்ற-மருடேயும், பாட்டு முரையும்பயிலா தனவிரண்டுடோட்டைச்செவியு முள்” இஃது ஏழிற்கோவை ஓளவையார்பாடியது. “எம்மிகழ் லோரவர் தம் மிகழ்வோரே, எம்மிகழாரவர் தம்மிகழாரே, தம்புகழிகழ்வா ரெம்புகழிகழ்வோர், பாரியோரி நள்ளி யெழினியரம், பேசன் ஓபருந்தோண் மலைய நென்றிவ், வெழு வரு னொருவனு மல்ல யதனா, னின்னை நோவ தெவனோ முட்டாற்றாக்குறைக் கட்டிபோல, சீயு முளையே நின்னைனோக்கே, யானு முளனே தீம்பாலோர்க்கே, குருகினும் வெளியோய் தேஎத்தப், பருகுபாலன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே” 1-1, கலிப்பாட்டான்வருவன வசைக் கூத்தினுட் காண்க. “அறச்சவையிலன் வையெயிற்றினன், மயிர்மெய்யான் மாசுடையினன், பொய்வாயாற் புகழ்மேவ லன், மைகூர்ந்த மயலறிவினன், மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி, யர்வரும் வெருஉ மாலிக் கோவே” (—) இது வஞ்சி. (கஉரு)

கஉகூ. மொழிகரந்து மொழியினது பழிகரப் பாகும்.†

இது பழிகரப்பங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைப்பொருளினச் செம்பொருள்படாமலிசைப்பது பழிகரப் பங்கதமாம். எ-று.

“செயென விரத்தல்” (புறம்-உ0ச) என்னும்பாட்டினுள் “தெண்ணீர்ப் பரப்பி னரிமிழ்திரைப் பெருங்கட, லுண்ணா ராகுவர் நீர்வேட்டோரே” என்றவழி சின்செல்வல் கடல்போற்பெரிதேனும் பிறர்க்கினிதாய் நுகரப்படாதென வசை யைச் செம்பொருளாகாமற்கூறியவாறு காண்க. புறத்தினுட் பலவு மிவ்வாதே வருவன் காண்க. வெண்பாவில்வருவன வந்துழிக் காண்க. (கஉகூ)

* எ-து, செம்பொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. செம்பொருளாகிய அங்கதம் வசையெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† இப்பாட்டுத் தமிழ்நாவலர்சரிதையில் ஓளவையார் ஒருவனைப்பாடி அவன் இகழ்ச்சிசெல்ல அப்போதுபாடிய அங்கதஅகவல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

‡ எ-து, மறைப்பொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. தான் மொழியை மறைத்துமொழியி னது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

கஉஎ. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.*

இது மேற்கூறிய இரண்டீனையுமே இவ்வகையானும் பகுக்கப்படுமென் கின்றது.

சூ-ள். முற்கூறிய செய்யுட்டாம் ஒரோவொன் தீரண்டாம். எ-று.

அவை செம்பொருட் செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறையங்கதம், செம்பொருளங்கதம், பாழிகரப்பங்கதம் என நான்குகூறப்படும். எ-று.

பாய்த்துள், விக்குள்-என்றறப்போலச் செய்யுளென்பதாந் தொழிற்பெயர்.()

கஉஅ. துகளொளிடும் பொருளொளிடும் புணர்ந்தன் றுயிற் செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.†

இது முற்கூறிய இருவகைச் செவியுறையுந் கூறுகின்றது.

சூ-ள். அரசன் தனக்குரிய அரசிய்லிற் றப்பியநிலையைக் கூறுங்கூற் றோடும், அவ்வறம்பொருளின்பம்பயக்கக் கூறுங்கூற்றோடும் ஒரு செய்யுட்கூடி வந்ததாயின் அது செம்பொருட் செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச்செவியுறையங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

துகளாவது படை குடி கூழமைச்சு கட்டி அரசனென்னுமிவற்றைப் பாத காவாதிருத்தல். உ-ம். "நளியிரு முநீர் ரேணி யாக, வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய, மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர், முரசமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளு, மரசெனப்படுவது நினதே பெரும, வலங்குகதிர்க் கணலி நாலவயிற்றோன் றினு, மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு, மந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத், தோடுகொள் வேவின் றோற்றம் போல, வாடுகட் கரும்பின் † வெண்பூ தடங்கு, நாடெனப்படுவது நினதே யத்தை, யாங்க, நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே, நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி, யறம்புரித் தன்ன செங்கோ ணுட் டத்து, முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், கிறைவேண்டு பொழுதிற்

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட செய்யுள் தொகுத்துணர்.....ற்று. சுண்டி நம்மால் வேண்டப்பட்ட செய்யுள் இரண்டிவகையென்று சொல்லுவர் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, செய்யுளைப் பாடுபடுத்துதனுதலிற்று. புகழொடும் பொருளொடும் புணர்வரின் செவியுறைச்செய்யுளென்று கூறுவர் புலவர் எ-று. எ-து உரை யாசிரியருரை.

‡ கழைக்கரும்பின் எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

பெயல்பெற்ற ருரே, ஞாயிறு சமந்த கோடுதிரள் கொண்மூ, மாகவிசும்பினடுவுநின்
 ருக்குக், கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை, வெயின்மறைக்
 கொண் டன்றே வன்றே வருந்திய, குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல்வளவ, வெளிற்
 றப்பனர் துணியின் வீற்றுலீற்றுக்கிடப்பக், களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன்
 பறந்தலை, வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப், பொருபடை தருஉங் கொற்
 தமு முழுபடை, யுனீறுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே, மாரி பொய்ப்பினும் வாரி
 குன்றினு, மியற்கை யல்லது செயற்கையிற் றேன்றினுங், காவலர்ப் பழிக்குமிக்
 கண்ணகன் ஞால, மதநற் கறிந்தனை யாயி னீயு, நொதும லாளர் *பொதுமொழி
 கொள்ளாது, பகடுபுறந் தருநர் பாரமோம்பிக், குடிபுறந் தருகவை யாயினின், னடி
 புறந் தருகவை ரடங்கா தோரே” (புறம்-௩௫) இது இஞ்ஞால மியற்கையல்லது
 தமது செயற்கையிற் றேன்றினுங் காவலனைப்பழிக்கும்; இதனையுமுணர்ந்தே
 வேற்றரசர்க்குப் பெறுதற்கரிதாகிய சிறந்தநாட்டினை நினதாகப்பெற்றுவைத்து
 அதனையழிக்கின்றது நினக்கரசியிலன்றென்று அவனுடையழித்தமைகூறுத
 வில், துகளொடுபுணர்வும், குடிபுறந்தரின் நினக்குச் செல்வமுதலிய சிறத்தலிற்
 பகைவர் நினை வணங்குவரெனப் பொருளொடுபுணர்வும் வெளிப்படக்கூறலிற்
 செம்பொருட்செவியுறையங்கதமாயிற்று. “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற்
 போகி, நெடியவென் னுது சரம்பல கடந்து, வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்,
 பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி, யோம்பா துண்டு-கும்பாது வீசி, வரிசைக்கு
 வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை, பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றே வின்றே, திறப்பட, நண்
 ணர் நாண வண்ணந்தேகி, யாங்கினி தொழுகி னல்ல தோங்குபுகழ், மண்ணை
 செல்வ மெய்திய, தும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே” (புறம் ௪௭) இது
 சோழன்நலங்கிள்ளியுழைநின்ற உறையூர்புகு இளந்தத்தனென்னும்புலவனைக்
 காரியாற்றத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி ஒற்றுவந்தானென்று கொல்வுழி யவ்வரசற்கு
 வருகின்ற துகளினைக் கோவூர்கிழார் புலப்படாமற் செய்யுள்செய்து தமதுசொல்லை
 யரசன்கேட்டஞ்சினென்னும் பொருளை நிறுத்துதலிற் பழிகர்ப்புச்செவியுறை
 யங்கதமாயிற்று. இவ்வாறே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கள் பலவும் வரு
 வனவுள். அவ்வேறுபா டெணர்ந்துகொள்க. †புகழொடும் பொருளொடும் என்று
 பாடமோதின் மேல் “வசையொடும் நசையொடும்” (செய்-கஉக) என்பது
 பொருந்தாதாம்.

(கஉஉ)

கஉ௩. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி
 னங்கதச் செய்யு ளென்மணூர் புலவர். ‡

* பொய்ய்மொழி எனவும் பாடம்.

† இப்பாடம் உரையாசிரியர்கொண்டது.

‡ என்பதமது, வசையொடும் நசையொடும்புணர்ந்தசெய்யுள் அங்கதச்
 செய்யுளுணப் பெயர்பெறும் ஏ-று.

இஃது ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளிருவகைத்தென்கின்றது.

இ-ள். வசைப்பொருளொடும் அதனூற்பிறந்த நசைப்பொருளொடும் ஒரு செய்யுட்கூடிவருமாயின் அதனைச் செம்பொருளங்கதம் பழிகரப்பங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

அவை இலக்கியச்செய்யுளுட்காண்க. மூன்றர்ச் செம்பொருள்வசைக்குக் காட்டிய உதாரணங்களினும் இவ்வேறபா டெய்துணர்க. (௧௨௧)

௧௩௦. ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடி கலிநால் வகைத்தே.*

இது கலிப்பாவென்னும் உறுப்பினை இத்துணைப்பீகுதியினுள்வருமென வகுத்து வருளு செய்யுள்பற்றி விரிவுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒத்தாழிசைக்கலியும், கலிவெண்பாவும், கொச்சகக்கலியும், உறழ் கலியுமெனக் கலி நான்குகூறப்படும். எ-று.

ஒத்தாழிசையென்னுமுறுப்புடையது ஒத்தாழிசைச்செய்யுள். அது ஒத் தாழிசையென வினைத்தொகையாம். தாழிசையென்றது கட்டளைக்கலிக்குத் தரவு மிகத்துள்ளாதுவரத் தாழிசையதனிற் றுழம்பட்டவருதலிற் பெற்றபெயர். இங்ஙனம்வருவது கட்டளைக்கலியே. இப்பெயர் பன்மையாற்பெற்றபெயர். இனி ஒழிந்தவறுப்பிற் றுழிசை சிறத்தலிற் றலைமையாற்பெற்றபெயருமாம். இனிச் சீர்வகையான்வருங் கலிக்குத் தரவு மிகத் துள்ளிவரும்; இதற்குத் தாழிசை யோசை தாழம்பட்டேவருதலும், சிறுபான்மை நேரிற்றியற்சீர்வருதலும் கொள்க. எனவே கொச்சகத்திற்காயிற் றுழிசை“நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே”(கலி-௭) எனத் தாழம்பட்டவோசையின்றி வரும். இனிக் கலிவெண்பாட்டுக் கலியாகியவெண்பாட்டு; இது முன்மொழி நிலையல். கொச்சகம் உறுப்பினாற்பெற்றபெயர். உறழ்கலி பொருளினாற்பெற்ற பெயர். தம்மினொத்துவருதலானும் சிறப்புடைமையானும் ஒத்தாழிசை முற் கூறிற்று. நூற்றைம்பதுகலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலி அறுபத்தெட்டு வந்தது;

எனவே இருவாற்றினும் செய்யுள் செய்யப்பெறும் எ-று. எ-து உரை யாசிரியருரை.

* எ-து, கலிப்பாப் பாசுபமொறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசையும் கலிவெண் பாட்டும் கொச்சகமும் உறழ்கலியுமென நான்குவகைப்படுங் கலிப்பா எ-று.

அவையாமாறுமூன்றர்க்காட்டுதம். “இருவயி னொத்து மொவ்வா விய லினூக், தெரியழை மகளிரொடு மாந்தரிடைவருஉள், கலப்பெய ராயினு மைந்

இதற்குள் கொச்சகத்திற்கு மிடையே கவ்வெண்பாச் கூறிற்று. அதுவும் இவை போல வறுப்புக்களுடைத்தாயும்வருமென்றற்கு. தரவும்போக்குஞ் சிறுபான்மையன் திரும்புவருதலிற் கொச்சக மதன்பின்னதாயிற்று. அடக்கியலின் திரும்பும், அடிநிமிர்ந்தும், ஒருகிசையின் திரும்புவருதலின் அதன்பின்னது உறழ்கலியாயிற்று. பரிபாடலுள் கலியாகாவோவெனின், கலியும், பரிபாடலுமென வேறாக இரண்டு தொகை வழங்குதலானும், உறுப்பின் வேறுபாட்டானும் வேறென்றுணர்க. ()

கருக. ஒத்தாழிசைக்கலி யிருவகைத் தாகும்.*

இது முறையே ஒத்தாழிசைப்பகுதி கூறுகின்றது.

† இ-ள்.

(கருக)

கருஉ. இடைநிலைப் பாட்டே தரவுபோக் கடையென நடைபயின் றொழுகு மொன்றென மொழிப.†

இது மேற்கூறிய ஒத்தாழிசையிரண்டினுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சரிதகமும் தனிச்சொல்லும் என நான்குறுப்பாகப் பயின்றுவருமென்றுகூறு வர்புலவர். எ-று.

அங்வாறுபயின்றுவருமெனவே இத்திணையேனையொன்றும் பயிலாதுவரு மென்பதாம். செய்யுளிடையேநிறலானும், தாழும்பட்டவோசையன்றியும் வருவனவுங்கோடற்குத் தாழிசையென்றது பொதுவாக இடைநிலையென்றார். அவைதாமே பாட்டாயும்வருதலும், அங்ஙனம் வருங்கா லொன்றும் பலவுமாயும்

திணை மரபின்றி வுவாத் தோன்றிப் பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடைய.....ப் பழைங் காட்சித்தாகும்." என்று அகத்தியனாரோ துதலிற்..... வகப்பொருளென வழங்கப்படும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாப் பாசுபமொறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா இரண்டுவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டினும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† இச்சூத்திரவுரை கிடைத்த எடுகளி லில்லை.

‡ எ-து, இடைநிலைப்பாட்டுப் பாசுபமொறுணர்.....ற்று. தாழிசையும் தரவு மும் சரிதகமும் அடைநிலைக்கிளவியுமென நான்குறுப்பிணையுடைத்து ஒத்தாழிசைக்கலி எ-று.

இவை முறையினால், தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சரிதகமெனக் கிடக்கை முறையானேகூறுது, தாழிசையை முற்கூறியவதனால் இப்பாவிற்கு ஒத்தாழிசை

வருதலுங்கோடற்குப் பாட்டென்றார். இதனைத் தரவிற்குமுற்கூறினார் ஒத்தாழிசைக்கலியென இதனாற் பெயர்பெறுதலின். இவ்வேறுபட்ட உதாரணங்கள் மேற்காட்டுதும். முகத்துத்தரப்படுதலிற் தரவு; உடம்புந்தலையும் வேறுபாடாக வழங்கும்வகையான் உடம்பிற்குக் கழுத்துப்போல் இது முன்னிற்றலின் எருத்தென்று பெயர்கூறுப. போக்கிற்கிலக்கணம் மேற்கூறுதும், முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக்களை யடையபிற்றலின் அடைநிலை. அது தனிநின்றுஞ்சீராகவிற்றனிச்சொல் எனவும்படும். எனவே தரவு; தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் முறையேவருதல் மரபாம். சிறுபான்மை தனிச்சொலின் தியும்வருதலிற்றனிச்சொல்லை யீற்றிற்கூறினார். (ககஉ)

கநந. தரவே தானு நாலடி யிழிபா

1யாறி ரண்டியர் பேறவும் பெறுமே.*

இது தரவிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய தரவிற்கு அளவுதான் நான்கடிமுதலாகப் பன்னிரண்டடிகாரும் வரப்பெறும். எ-று.

எனவே ஒன்பதுநிலம்பெற்றதாம். உம்மையாற் சிறுபான்மை பன்னிரண்டடியி னுயரவும்பெறும். அது “நீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிய, நேரிதழர்ம்ப னிரையிதழ் 2கொப்பம்மார்,சீரார் சேயிழை யொலிப்பவோடு, மோரை மகளி ரோதை வெரீஇ, யார லார்கை யஞ்சிறைத் தொழுதி, யுயர்ந்த பொங்க ருயர்மரமேறி, யமர்க்கண் மகளி ரலப்பிய விற்கோய், தமர்க்குரைப் பண்போற் பல்சூரல் பயிற்று, முயர்ந்த போர்வி னெலிநல் லூரன், புதுவோர்ப் புணர்தல் வெப்பனாயின், வதுவை நாளால் வைகலு மஃதியா, னேவேன் றேழுழி நோவாய் நீயென, வெற்பார்த் துறுவோய் கேளினித் தெற்றென” (கவி-எரு) இது பதின்மூன்றடியான்வந்தது (ககக)

சிறந்ததாக முற்கூறினார். முற்கூறியவழியும் இடைநிலைப்பாட்டெனக் கூறுதலின், முந்தாதத் தரவென்றவாரும். இடைநிலைப்பாட்டெனினூற் தாழிசையெனினும் ஒக்கும். போக்கெனினும் சுரிதகமெனினும் அராகமெனினும் ஒக்கும். அடையெனினூற் தனிச்சொல்லெனினும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின்னெண்ணியவதனால் தாழிசைதோற்றுந் தனிச்சொல் வரவும்பெறுமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, தரவிற்கு அடிவரையறையுணர்.....ற்று. தரவு நாலடியிழிபாகப் பன்னிரண்டடி யுயர்வாக விடைவருமடி, எல்லாவற்றினும் வரப்பெறுமென்று கொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “ஆறிரண் டியர வேறவும் படுமே” எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

2 கொண்மார் என்றும் பாடம்.

காட்சு. இடைநிலைப் பாட்டே

தரவகப் பட்ட மரபின தென்ப.*

இதுவுமது.

௫-ள். தாழிசையாவது தரவற்சுருங்கின முறைமையினையுடையது. எ-று.

அகப்படுதலென்பது அகம், புறமென் நிருகூறுசெய்தவழி முற்கூற்றி னுடம்படுதல், மூன் காலமுன்னும், எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிபாறும் வரப் பெறுமென்றுகொள்க. மரபின் என்றதனால் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசைவருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குதாரணம் மேற்காட்டுதும். இத்தனையே பன்னீரடியிகந்த “நீரார் செறுவின்” (கலி-எரு) என்ற தரவிற்கும் “எல்லி வருகி யெவன் குறித் தனையெனச், சொல்லா திருப்பே றாயி னெல்லென, விரியுளக் கலிமான் றேரொடு வந்த, விருந்தெதிர் கோடவின் மறைப்ப லென்றும்” (கலி-எடு) எனத் தரவகப்பட்டதாழிசை வருதல்கொள்க. (காட்சு)

காட்டு. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்

நடைநவின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி.†

இது தனிச்சொற் கிடங்கூறுகின்றது.

௫-ள். ஆங்கென்னு மசைச்சொல்லாய் அடைநிலையாகிய சொல் தாழிசை யின்பின்னே பயின்றவரும். எ-று.

ஆங்கென்னுமசைச்சொல் பயிலுமெனவே அல்லாதன நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருதல் பெற்றும். ஆங்கென ஏழனுருபா யிடப்பொருளுணர்த் திற்றெல் யாண்டும் பொருளுணர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் நில்லாமையின் அசைநிலையாயிற்று. உதாரண மேற்காட்டுதும். (காட்டு)

*-எ-து, தாழிசைக்கு அடியாமாறுணர்...ற்று. தாழிசைக்கு அடி தரவற் சுருங்கிவரும் எ-று. “தரவகப்பட்ட மரபின” என்றதனால் அதற்கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாதென்பதூஉம், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறு மென்பதூஉங் கொள்க. வருகின்ற குத்திரத்தான் “ஒத்து மூன்றாகு மொத் தாழிசை” எனக்கூறுதலானும், இப்பன்மைவினை ஒத்தாழிசைக்கலியெனக் கூறுதலானும், தாழிசை ஒருபொருண்மேல்மூன்றடுக்கிவருமென்றுகொள்க, எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தனிச்சொல்லாமாறுணர்...ற்று. அடைநிலைக்கிளவியாகிய தனிச் சொல் தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப் பயின்றொழுகுமெனச் சொல்லுவர்.

ஆங்கு - அசை. தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப்பயின்றொழுகுமெனவே, தாழிசைமுன்னர் வருதல் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரிய ருரை.

கநகூ. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது ஒழிந்த சரிதகம் உணர்ந்து.

இ-ள். போக்கின திலக்கணப்பகுதியை வைப்பென்று கூறப்படும். எ-று. என்றது போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைந்து. எ-று. செய்யுள் பிறிதொன்றினையவாவாமற் கடைபோகச்செய்தலிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தாவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக்கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவும்படும். எ-று. இதனை அடக்கிய லென்றும், வாரமென்று மேற்கூறுவார்; ஆண்டப்பொருள்களுமுணர்க. ()

கநகூ. தாரிய லொத்து மதனகப் படுமே

புரைதீ ரியுதி நிலையுரைத் தன்றே.*

இதுவுஞ் சரிதகத்தெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். சிறுபான்மை தாவுகளோடொத்தும், உம்மையான் ஏறியும் வருமாயினும் பெரும்பான்மை தாவின்பாகம்பெறுதலை யிலக்கணமாக வுடைத்தாய்வரும். அங்ஙனம்வருமிடத்துப் பெரும்பான்மையும் இடை நிலைப்பாட்டின்பொருளை முடிவுகாட்டியேநிற்கும். எ-று.

* எ-து, சரிதகமாமாறுணர்...ற்று. சரிதகமென்பது வைப்பெனவும் படும். அது தாவோடொத்த வளவிற்குகியும், அதனிற் குறைந்தவளவிற்குகியும் குற்றந்தீர்த்தபாட்டின் இறுதிநிலையுரைத்ததென்றவாயு.

தாவியலொத்தலாவது சிறுமை நான்கடி பெருமை பன்னிரண்டடி யாகி வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதல். இக்குத்திராங்களோதினமுறையானே வருமென்று கொள்க. மேல் துள்ளலோசைத்தாகி உரைமுதலாகிய வெண்பாவாவிச்சீர்மிக்கு, சரிதகம், ஆசிரியத்தானாதல் வெண்பாவானாதல் வருமெனவுக் கூறிய விலக்கணங்களு மறிந்துகொள்க. உதா- "பாடின்றிப் பசுந்தகண்பைத்தல் பனிமல்க, வாடுபு வணப்போடி வணக்கிறை வளைபூர், வாடுழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி, நாடுங்கா னினைப்பதொன்று றுடையேன் மன்னதுவுந்தான்" இது நான்கடித் தாவு. "தொன்னல்லத் தொலைய்கி யார் துயருழப்பத் துறந்துளார், துண்ணிநங் காதலர் துறத்தேகு மாரிடைச், கண்மிகையுருப்பேறக்களையெரி சிதறென, விண்ணிசையெழிலியை யிரக்கவ யியைவதோ; புணையிழா யிக்குநாம் புறப்பொருள் வெண்குமுன், முனையென் னார் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச், சினைவாடச் சினக்குநின் சினந்தணிந் திடுக்கை, கண்கதிர்க் கணலியைக் காமுற லியைவதோ; ஒளியிழா யிக்குநாந் தாய்கூரப் பொருள்வயின், னளியொரிஇக் காதல ரகன்றேகுமாரிடை,

இயலென்றதனாற் தரவிற்பொருள்கொண்டுமுடியவும்பெறுமென்று கொள்க. சிறுமைக் கெல்லுகூறாமையின் ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய மூன்றடியே சிறுமையாம். அகப்படுமெனவே தரவிற்பாகமாகிய ஆறடியே உயர்விற்கெல்லையென்பதாஉம், இழிவிற் கெல்லுகூறாமையிற் பன்னீரடித்தரவிற்காயினு மூன்றடியாவ் வருமென்பதாஉம், அடிவரையிறந்த தரவிறகு மீள்வாரேவருமென்பதாஉங் கொள்க. வெள்ளைச்சரிதகத்திற்கும் இஃதொக்கும். ஒத்து மென்றவின் ஆசிரியம் மண்டிலமாய்வருதலுங் கொள்க. இறுதியென்றது இடைநிலைப்பாட்டை. உ-ம், தரவு மிகத்துள்ளாமற் ருழிசை தாழம்பட்டுவந்த கட்டளைக்கவி வந்துழிக்காண்க. “வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புவிநோக்கிற், சுற்றமை வில்லர் சரிவளர் பித்தைய, ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங், கொள்ளும் பொருளிலராயினும் வம்பலர், துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவலிற், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை, வெள்வேல் வலத்திற் பொருடால் வேட்கையி, னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன ளென்றேழுழி; காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை, போழ்திடைப் படாஅமை முயங்கியு மமையாரென், ருழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர், சூழ்வகை யெவன்கொ லறியே னென்னும்; முள்ளுறழ் முனையெயிற் நமிழ்தூறுந் தீநீரைக், சுள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென், ளெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவ, ருள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்; துண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணியாகத்தங், கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென், ளெண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவ, ரெண்ணுத வெவன்கொ லறியே னென்னும்; ஆங்கு, கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றேழுழி, யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த ளொருநாணீர், பொழுதிடைப் படநீப்பின் வாழ்வாளோ,

முளியரின் மூழ்கிய வெம்மைதீர்த் தேகென, வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ;” இவை தாழிசை. ‘எனவாங்கு’ தனிச்சொல். “செய்யொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டினையன, தெய்வத்திற் றிறனோக்கித் தெருமா நேமொழி, வறனோடின வையத்து வான்றருங் கற்பினா, னிறனோடிப் படிப்பூர்த லுண்டென, வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத்திறத்தே” (கவி கடு-வதுபாலை) இது சரிதகம். இது நான்கடித் தரவும் ளான்கடியான் மூன்று தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐந்தடிச்சரிதகமும் வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா வென்ப; இதனை நேரிசையொத்தாழிசைக்கலிப்பாவென்ப. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த, தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத்துறக்கம்வேட் டெழுத்தாப்போற், பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர, வாளுது கலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ, னேனையா னளிப்பான் போ ல்கலிருண் மதிசீப்பக், குடைநிழ லாண்டார்க்கு மாளிய வருவார்க்கு,

வொழிகிணிப் பெருமநின் பொருட்பிணிச் செலவே” (கவி-௪) இது மிகவுந் துள்ளிவந்த எட்டடித்தரவுந் தாழம்பட்ட வோசைபெற்றுத் தரவகப்பட்ட மரபின தாகிய நான்கடித்தாழிசைமூன்றும் ஆங்கென்னு மசைநிலைத்தனிச் சொல்லுந் தரவின்பாகும்பெற்று நான்கடியா யிறு திரிலையுரைத்த சரிதகமும் பெற்றுத் தாவினுந் தாழிசையினு நேரீற்றியழ்சீரும்பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. நேரீற்றியழ்சீர் கட்டளைக்குவாராமையுணர்க. “ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமறைப், பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தையு, நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை, வாலெக்கர் வாய் குழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு; ஊரல ரெடுத்தாற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற், கருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற், காரிகை பெற்றதன் கவினவாடக் கலுழ்பாங்கே, பீரல ரணிகொண்ட பிறைறுத லல்லாக்கால்; இணைபிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற், புணையிலலா வெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற், மூணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல பிழந்துநீ, யணிவனப் பிழந்தத னணைமென்றே ளல்லாக்கால்; இன்றிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலி, னின்றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மன், வென்றவே னுதியேய்க்கும் விநல னிழந்துநீ, நின்றநீ ருக்கலுமு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால்; ஆதனூல், பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் நெளித்தசொல், லரிதென்னு ளெண்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப், புரியுநீ நெடுமான்நேர் கடவுபு, விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே” (கவி-௧௨௪) இது நாலடி யிழிபாகிய நான்கடித்தரவிற்கு மரபென்ற இலேசாற்கொண்ட நான்கடித்தாழிசை தம்முள் அளவொத்து வந்து, நடைநவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தரவிய லொத்து இறுதிநிலையுரைத்த சரிதகமும்பெற்று வொத்தாழிசைக்கலிப்பா. “பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை, மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித், தூறதர் பட்ட வாமுமயங் கருஞ்சர, மிறத்துநீர் செய்யும் பொருளி

ரிடைநின்ற காலம்போ லிறுத்தந்த மருண்மலை; மாலேநீ, துவறத் துறந் தாணை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த, போதுபோற் குவிந்தவென் னெழினல மென்றாவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனாவிட்ட, காந லர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கலாய்; மாலேநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய், செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும், பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிக்கல்லாய்; மாலேநீ, தகைமிக்க தாழ்சினப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப், பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய், தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி முல்லை, முகைமுகந் திறந்தன்ன முறுவலுந் கடிக்கல்லாய்;” தாழிசை. ‘ஆங்க’ தனிச்சொல். “மாலையு மலரு நோனு தெய்வயின், னெஞ்சமு மஞ்சமற் றில்லவஞ்சி, யுள்ளா தமைத்தோ ருள்ள,

னும் யாமுமக்குச், சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி, னீளிரு முந்நீர் வளிகலன்
 வெளவலி, னைவினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதைத், கேள்பெருந் தகை
 யோ டெவன்பல மொழிசுவ, னாளுங் கோண்மீன் நகைத்தருந் தகைமே;
 கல்லெனத் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபின், புல்லென்ற களம்போ
 லப் புலம்புகொண்டமைவாளோ; ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்,
 பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ; ஓரிரா வைகலுட்
 டாமரைப் பெரய்கையு, ணீர்நீத்த மலர்போல கீரீப்பின் வாழ்வாளோ; என
 வாங்கு, பெரய்ந்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட், டெந்நாளோ நெடுந்
 தூய்நீ செல்வ, தந்நாள்கொண் டிறக்குமிவளரும்பெற லுயிரே” (கலி-௫)
 இது சிறுமைக்கெல்லையுடைய ஈரடித்தாழிசையும், ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய
 சிறுமையான்வந்த மூன்றடிச்சுரிதகமும் பெற்றது. “இமயவில் வாங்கிய
 வீரஞ்சுடை யந்தண, னுமையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன கை, வையிரு தலையி
 னாக்கர் கோமான், நெறுமெபாலி தடக்கையிற் கீழ்ப்புகுத் தம்மலை, யெடுக்கல்
 செல்லா துழப்பவன் போல, வறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைத்,
 கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை, கீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக்
 கூஉய்த்தன், கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்” (கலி-௩௮) என்ற விதன்
 உள்ளுறையுமவத்தாற் றலைவி விழுமக்கூறியதனையு முடன்கொண்டு, சுரித
 கத்து “சின்னுறு விழுமக் கூறக் கேட்டு, வருமே தோழி நன்மலை நாடன்,
 வேங்கை விரிவிட நோக்கி, வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொ
 னற்கே” (கலி-௩௮) எனக் கூறுதலின் இயலென்ற இலேசாற் றாவின்
 பொருள் கொண்டு மற்றசுரிதகமவந்தது. “பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல்
 பனிமல்க, வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர், வாடெழி லழிவஞ்சா
 தகன் றவர் திறத்தினி, நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னது
 வந்தான்” (கலி-௧௬) என்னுந்நான் கடித்தாவிற்குச் “செய்பொருட் சிறப்
 பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டினையன், தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருமா

முள்ளி னுள்ள முள்ளு வந்தே” (கலி, ௧-வது நெய்தல்-1) சுரிதகம். இது
 தாழிசைதோறுந் தனிச்சொற்பெற்றுவந்த நேரிசையொத்தாழிசைக்
 கலிப்பா. “வாடிக்குறு மண்டிலம்” என்னுங் கலிப்பாவில், தாவு பன்னிரண்
 டடியாய்வந்தது “இலக்கொளி மருப்பிற் கைம்மா” என்னுங் கலியுள்
 இரண்டடியாற் றுழிசை வந்தன. “உண்கடன் வழிமொழிந்து” என்னுங்
 கலிப்பாவில், தாழிசை மூன்றடியான்வந்தது. ஆறறியந்தணர் என்பதும்
 கடவுட்பாட்டியலுரை மூன்றடிச்சுரிதகம் வந்தது. இனி வீனையடிக்கான்
 வருந் தரவுந் தாழிசையுஞ் சுரிதகமும் கலித்தொகையுட் கண்டுகொள்க,
 எ-து உரையாசிரியருரை.

தேமொழி, வறனோடிண் வையத்து வர்ன்றருந் கற்பினு; னிறனோடிப் பசப் பூர்த லுண்டென, வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே” (கலி-கக) எனச் சரிதகம் ஐந்தடியான்மிக்குவந்தது. இது ஒத்தும் என்ற வும்மையாற் கொண்டது. “அரிதே தோழிநா னிறுப்பாமென் றுணர்தல், பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே, பலவே யாமம் பையுளு முடைய, சிலவே யெம்மோ சொவு மன்றி, யழலவீர் வயக்கிழை யொலீப்ப வுலம், தெழி லெஞ்சு மயிலி னடுக்கிச் சேக்கையு, எழலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே; மெல்லிய நெஞ்சு பையுள்கூ றத்தஞ், சொல்லினு னெய்தமை யல்ல தவர் நம்மை, வல்லவன் னைறிய வாக்கமை கடுவிசை, வில்லினு னெய்தலோ விலர்ம னுயிழை, வில்லினுக் கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தநோய்; நகைமுத லாக நட்பினு ளெழுந்த, தகைமையி னலித லல்ல தவர்நம்மை, வகைமையி னெழுந்த தொன்முரண் முதலாம், பகைமையி னலிதலோ விலர்ம னுயிழை, பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையி னலியுநோய்; நீயல னென்றென்னை உன் பினிற் பினித்ததஞ், சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப், பூயிரு ணீக்கு நோய்தபு நெடுஞ்சடர், தீயினுற் சுடுவதோ விலர்ம னுயிழை, தீயினுக் கடித வர் சாயலிற் கனலுநோய்; ஆக்க, அன்னர் கா தல ராக வவர்நம்மை, கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின், யாங்கா வதுகொ ரோழி யெனையதூஉந், தாங் குதல் வலித்தன் றுயி, னீக்கரி துற்றன் றவருநீயு நோயே” (கலி-கக.எ) இது இடைநிலைப்பாட்டுடன் ததனாற் றுழம்பட்டவோசையின்றிவந்த இடை நிலைப்பாட்டுடைந்தடியான்வந்தது. ஆறடியான்வருவன வந்தவழிக்காண்க. “இன்னரிச் சிலம்பிற் கின்மொழி யைம்பாற், பின்னொடு கெழீஇய தடவா லக்கு, னுண்வரி வாட வாராது விடுவாய், தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காணீ” (கலி-கக.ரு) இதுவந்தாழிசையல்லாவிடைநிலைப்பாட்டு. “காணமை யிருள்பரப்பித் கையற்ற கக்குலான், மாணுநீராய் செய்தாண்கட் சென்றாய் மற் றவனைநீ, காணவும் பெற்றாயோ கர்ணயோ மடநெஞ்சே” (கலி-கக.ந) இது தாழிசையெனவும், இடைநிலைப்பாட்டுடன்வரும்படும். இடைநிலைப் பாட்டாய்த் தனியேவருவன கொச்சகமென்றுணர்க. வெள்ளைச்சரிதகத் தான்முடிவனவும் வந்துழிக்காண்க. புரைநீரென்றதனாற் றுழிசைப்பொரு ளேயன்றி அவற்றோடு போக்கியற்பொருளுக்கொண்டு 1புடைபடாதுவரு வனவுக் கொள்க. அது “அரசினு நிலையிலாப் பொருளாயு நச்சுபவோ” (கலி-அ) என முடித்தலின் “நச்சல் கூடாது பெரும வீசெசல, வொழிதல் வேண்டுவல் சூழிற் பழியின் லு” (ஐடி) எனத்தாழிசைப்பொருளைக்கொண்டு பின்பு “மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பி, நன்னகர் விழையக் கூடி, னின்னுறல் வியன்மாப் வதமலும் பொருளே” (ஐடி) என்ப் போக்கியற் பொருளாயும் கொண் டிற்றது. பிறவுமன்ன. (கக.எ)

கநஅ. ஏனை யொன்றே,

தேவர்ப் பரா அய முன்னிலைக் கண்ணே.*

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசை கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்த வொத்தாழிசை முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பராவும்பொருண்மைத்து. எ-று.

எனவே இது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்பதூஉம், முன்னைய தகநிலைச் செய்யுளாமென்பதூஉம் பெறுதும், முன்னிலைக்கண்வருமெனவே முன்நாற்பாவிற்றகுமுரித்தென்ற வாழ்த்தியல் நான்குகலிக்கு மெய்திறேறும் ஆவை தேவபாணியாகாவாயிற்று. அங்ஙனம்பராவினும் படர்க்கையாவழிப்புறநிலைவாழ்த்தேயாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக்கூட்டிக்கூறினு மென்பது பெறுதும்; எனவே பாட்டுடைத்தலைவனைக்கூட்டிடினுங் கூட்டாவிடினுங் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம்; முன்னிலையென்பதுபெற்றும், கலிப்பாப் புலனெறி வழக்கேயன்றிச் சிறுபான்மை கடவுட்பரா அயபொருளானும்வருமென்றம் கிதனைப் பிற்கூறினார். தெய்வந்தானே நினை யாண்காப்பேனெனக்கூறும் உலகவழக்கமாகாதென்றுணர்க. (கநஅ)

கநக. அதுவே,

வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே.†

இஃது ஏனையொன்றென்றபெயர்த்தாழிசை, வண்ணகவொத்தாழிசையெனவும், ஒருபோகெனவு மிரண்டாம். எ-று.

இதன்பயன் இவற்றுள் ஒருபோகு ஒத்தாழிசையெனப் பெயர்கூறப் பெருதென்பதாம். அது அகநிலையொத்தாழிசையை முற்கூறிப் பின் சிறுபான்மைதோன்ற ஏனையொன்றெனவுங்கூறிப் பின்னரு முற்கூறியவொத்தாழிசையைச்சேர வண்ணகத்தைவைத்துப் பின் ஒருபோகென வேறுபடவைத்ததனாலும், அதனிலக்கணங்கூறுகின்ற “எருத்தே கொச்சகம்” (செய்கடுஉ) என்னுஞ்சூத்திரத்துத் தாழிசையுறுப்புப்பெறுமெனக்கூறாமையானு முணர்க. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்னுந் தாழிசையெய்துகாட்டுவர்; அது தொல்காப்பியனார்கருத்தன்மையுணர்க. (கநக)

* எ-து, சொல்லாதொழிந்த வொத்தாழிசைக்கலிப்பாவுணர்த்.....ற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப்பராவும் பொருண்மைத்து எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எது, மேற்சொல்லப்பட்ட முன்னிலைப்பாவல் ஆமாறுணர்..ற்று. தேவரிடத்து முன்னிலைப்பாவலாகியவதுதான் வண்ணகமெனவும் ஒருபோகெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

கசு0. வண்ணகந் தானே,
தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையிற் றேன்று மென்ப.*

இது முறையானே வண்ணகங்கூறுகின்றது.

இ-ள். வண்ணகவொத்தாழிசைதான் தரவுந் தாழிசையும் எண்ணு
றுப்புஞ் சுரிதகமுடென் றெண்ணிய நான்குமுறைமையாற் றேன்றும். எ-று.

தனிச்சொல்லையும் அதிகாரத்தாற்கொள்க. தரவினாற் றெய்வத்தை
முன்னிலையாகக் கற்றுத்தித் தாழிசையாற் றெய்வத்தை வண்ணித்துப்புகழ்த
லின் வண்ணகமாயிற்று. ஒழிந்தவுறுப்பான் வண்ணிப்பினும் அதற்குச்
சிறந்தவுறுப்பு பிதுவேயாம்; எனவே அகநிலைச்செய்யுளுட் டாழிசை வண்
ணித்துவாராவாயிற்று. எண்ணுறுப்பு மேற்கூறுபு. உதாரணமு மேற்காட்டு
தும். அவ்வுறுப்பு நீர்த்திரைபோன் முறையே சுருங்கிவருதலி னதனைய
யம்போதரங்கவொத்தாழிசையென்றும், வண்ணகமென்றதனை அகாங்குறுப்பு
பாக்கி மீள்வுறுப்புடையது வண்ணகவொத்தாழிசையென்றுங் கூறுவாரு
முளர். இது பின்னுள்ளோர்கூறியதூற்றெகல்லா முதலாலாதலின், தொல்
காப்பியஞ்சாறுமாறுபடுதல் மரபன்றென்க. (கசு0)

கசுக. தரவே தரனும்,
நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற
நேரடி பற்றிய சிலைமைத் தாகும்.†

இஃது ஏனையொன்றற்குத் தரவில்லக்கணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். தரவதானும் நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியிற் றியாகவாராது;
தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்கு மென்ற சமநிலையைப்பற்றிய
சிலைமைத்தாய்வரும். எ-று.

இதனாற் றலையளவு, இடையளவு, கடையளவுகளாம். ஒழிந்தவுறுப்
பிற்கு மிவைகொள்க. நேரடிபற்றியவென்றதற்கு அளவுபெயன்ப நீண்டிக்
கூறவேண்டாண்மயிற் சமநிலையானன்றி வியனிலையான்வாராவென்பதே
பொருளாயிற்று. (கசுக)

* எ-து, வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவாமா றுணர்.....ற்று.
வண்ணகவொத்தாழிசையாவது தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் சுரிதக
மும். என்றுசொல்லப்பட்ட நான்குறுப்பினையுடைத்து எ-று. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

† எ-து, தரவிற்கு அடிவரையறையுணர்.....ற்று. வண்ணகவொத்
தாழிசைக்கலிப்பாவிற்கு, தரவு அளவு நான்கும் ஆறும் எட்டுமாதிய அள
வடியினால் வருமென்றவாறு.

நான்கு நேரடியென்றது கொச்சுக்கத்தரவுபோலவாராமைக்கென்று
கொள்க. சொல்லப்பட்டவடியினும் மூன்றடியே யிதற்குவருமென்றவாரு
யிற்று. எ-து உரையாசிரியருரை.

௧௪௨. ஒத்துமூன் ருகு மொத்தா ழிசையே.*

இது தாழிசைகூறுகின்றது.

இ-ள். பொருளும் அளவுந் தம்முளொத்து மூன்றாய்வருந் தேவபாணிக்கண்வருந் தாழிசை. எ-று.

இவை பொருளொக்குமெனவே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வருந் தாழிசை சிறுபான்மை பொருளொவ்வாதுவருதல் பெற்றும். உ-ம். “கல் லெனக் கலின்பெற்ற” (கலி-௫) என்னுந் தாழிசையை இடப்பொருளோடு உவமைகூறி “ஒரிசா வைகலுள்” (ஔ) என்னுந் தாழிசையை இடத்தியல் பொருளோடுவமைகூறியவாறுணர்க. (௧௪௨)

௧௪௩. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.*

இது முன்னர்வந்த வொத்தாழிசைபோற் ருழிசை தரவோடொத்து வாராவென ஐயமகற்றியது.

இ-ள். எட்டும் ஆறும் நான்குமென்ற வண்ணத்தின் ருழிசையுஞ் சம நிலைத்தரவிற் சுருங்கித்தோன்றும். எ-று.

வாளாதே சுருங்குமென்றாரேனும் தோன்றுமென்றதனும் தரவின்பாதிபாகிய நான்கடியு மூன்றடியுமே தனக்குப் பெருமைக்குஞ் சிறுமைக்குமெல்லையென்றுகொள்க. நாடியிரண்மேவத்துடொடர்தலின் நான்கடித்தரவின்பாகமாகிய நாடித்தாழிசையாகாதாயிற்று. இங்ஙனங்கூறுக்கால் ஏழடிப் பெருமையாகத் தாழிசைகோடல்வேண்டும். இதனும் கூறியநான்கடியானு மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானு மிரண்டடியானும்வாராதென்பதாயிற்று.

௧௪௪. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.†

இது சுரிதகத்தெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். அடக்கியல்பிற்ருகிய சுரிதகந் தரவோடொக்கும். எ-று.

முன்னர்ப் பல்வகையாற்புகழ்ந்ததெய்வத்தினை யொருபெயர்கொடுத்து அடக்கிநின்றலின் அடக்கியலாயிற்று. தெய்வத்தையன்றி மக்களைப்புகழ்ந்த அடியும்வருதலின் வாரமாயிற்று. நிறுத்தமுறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தாது மயங்கக்கூறியவதனானே தனிச்சொல்வருக்கால் எண்ணீற்றுப்பின் னுஞ் சுரிதகத்தின்மூன் னும் புணர்க்க. (௧௪௪)

* எ-று, தாழிசையவ்வாதேயுணர்.....ற்று. இச்சூத்திரம், இறந்தது காத்தென்றுகொள்க. தாழிசையும் தம்முள்ளவுமொத்து மூன்றாய்வருமவை தரவிற் சுருங்கித்தோன்றுமென்றுகொள்க. எ-து; உரையாசிரியருரை.

† எ-று, சுரிதகமாமாறுணர்.....ற்று. அடக்கியலாகிய சுரிதகமும், தரவோடொத்த விலக்கணத்த வென்றவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

கசடு. முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்கும் எண்ணே.*

இ.து எண்ணுறுப்பாமாறுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எண்ணுவது முற்படப்பெருகியவழிமுறையாற் சுருங்கிவரப் பெறும். எ-று.

தொடையென்றதனால் ஒழிந்தஎண்களுந் தொடைபெறுதலும் நோக்கா ராயிற்று. முற்படவெனவே பிற்படச் சில வருமென்பது பெற்றும், பெருகி யென்றதனால் ஈரடியா னிரண்டைநாட்டி வழிமுறைசுருங்கிவருமெனவே ஈரடியிற்சுருங்கி யோரடியாயும், ஓரடியிற்சுருங்கி யிருசீராயும், இருசீரிற் சுருங்கி யொருசீராயும் ஒன்றற்கொன்று பாகமே சுருங்குதல் கொள்க. “நாற் சீரடிக்கொண்ட தடியெனப்படும்” (செய்-நூ) என்றலின் அளவடியேயென்கொள்க. இருசீரான்வருவன இரண்டினைந்து அளவடியாதற்கேற்பத் தொடை கொண்டு சுவடுபடநிறலானும், ஒருசீரான்வருவனவும் நான்கினைந்து அள வடியாதற்கேற்பத் தொடைகொண்டு சுவடுபடநிறலானும் அவையும் அள வடிக்க ணடங்கிற்று. மண் ஆக்கமாதலிற் சுருங்கியும் பலவாதல்கொள்க. ஈரடி யும் ஓரடியும் இருசீரும் ஒருசீருமாய்ச் சுருங்கிவராநிற்கவும் இரண்டிற்கு நான்கும், நான்கிற்கு எட்டும், எட்டிற்குப் பதினாறுமாய் ஒன்றற்கொன்று உறுப்பு வகையான் இரட்டிக்குமெனக்கொள்க. இருசீர்வருவன குறளடி யெனப்படுதலின் மேற் சின்னமென்பன அடியினடங்காவொருசீரேயா யிற்று. ஆகவே இதனையொழிந்தஎண் மூன்றும் நான்குமாய்த் தலையெண், இடையெண் கடையெண் எனவும்படுதல்நோக்கி மேல் “எண்ணுஞ் சின்ன மும்” எனப் பிரித்தோதுப. இனி அளவடியிற்சுருங்குமென்றலின் இவ்வள வடியிற்சுருங்கிய இருசீரையும் ஒருவழிச் சின்னமெனவும்படும். இனி ஈரடி யிரண்டினைப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடியதனிற்குறைதலிற் சிற்றெண் ணெனவும், இவற்றிற்கும், பின்வருஞ்சின்னத்திற்கும் இடையேநிற்வலின் இருசீரை இரண்டிடையெண்ணெனவும், முடிவிற்கு அளவாய்நிற்குஞ்சின் னத்தினை அளவெண்ணெனவும் பெயர் கூறினு மமையும். இருசீரினை முச் சீராக்கியும் ஒருசீரினை யிருசீராக்கியும் அலகுவைப்பின் அதற்கசையுஞ்சீரும் இசையொடுசேராமையுணர்க. (கசடு)

* எ-து, எண்ணுமாறுணர்.....ற்று. முதற்றொடுத்தவறுப்புப் பெரு கிப் பின்னொடுக்குமுறுப்புச் சுருங்கி யென்வருமென்றவாறு.

அதனை இரண்டடியான்வருவன இரண்டும், ஓரடியான்வருவன நான்கும், சிந்தடியான்வருவன வெட்டும், குறளடியான்வருவன பதினாறும், எனப் பிறநூலாசிரியருரைப்ப; இவ்வாசிரியர்க்கு வரையறையிலவாம். எ-து உரையாசிரியருரை.

கசுசு. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே

1சின்ன மல்லாக் காலே யான.*

இது மேலதற்கே புறனடை.

இ-ள். முற்கூறிய எண்களின்றிவருதல் செய்யுட்கு ஏதமின்று, சின்ன வெண்ணென்றுநிலலாதவிடத்து. எ-று.

எனவே சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழிதலும், சின்னவெண்ணொழியுமிடத்து மூவகையெண்ணும் ஒழியாதுவருதலுஞ் சுவையுடைத்தாயிற்று. இடையென்றதனாற் றலையெண்ணு மிடையெண்ணு மல்லன. எட்டு நான்காகியும், பதினாறு எட்டாகியும் குறைந்துவருதலுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும்பெற்றவருதல் சிறப்புடைமை எதமின்றென்பதனாற் பெறுதும். உ-ம்: “மணிவிளங்கு திருமாற்பின் மாமலசாள் வீற்றிருப்பப், பணியயங்கு நேமியும் பானிந்த சரிசங்கு, மிரு கூடர்போ லிருகசத்தி லேந்தியமர் மாயோனும், பங்கயத்தி லுறைவோனும். பாகத்தோர் பசுங்கொடிசேர், செந்தழற்கண் ணுதலோனும்: தேருங்கா னீ ஷென்பார்க், கவரவர்த. முள்ளத்து எவ்வருவா யல்லாத, பிறவுருவு நீயென் னிற் பிறவுருவு நீயேயா, யளப்பரிய நான்மறையா னுணர்த்துதற் கரியோ னே; எவ்வயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதனிந் றொழிலாகி, யவ்வயிர்க்க ண்டடங் கியே யருளாது நின்றவினால், வெவ்வினையெய்தவையுமுற்று வெம்பிறவிக்க் கடலமுந்த, வவ்வினையே யகற்றாம, னிற்பதுகின் னருளன்றே; பல்லுயிரும்,

* எ-து, மேலதற்கோர் புறனடையுணர்... ..ற்று. மேற்சொல்லப் பட்ட எண் ஒரோவொன் றிடையொழிந்திவருதல் குற்றமாகாது, தனிச் சொல்லல்லாதவழி என்றவாறு.

எனவே சொல்லப்பட்ட வறுப்புக்கள் தனிச்சொல்வருவழி இடையொழியாமல்வருதல்வேண்டுமென்றவாறு. தனிச்சொலுட்பட வைந் துறுப்புடைத்தாயிற்று. இனித் தனிச்சொலின் றி எண்ணிடையிட்டவழி ஒருபோகென்ப பெயர்பெறும். உதா. “கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந் துடன் றொழுதேத்தக், கடல்கெழு களைகடரிற் கலந்தொளிரும் வாலு னைய, வழல்வளை சுழல்செங்க. ணரிமாவாய் மலைந்தானைத், தாரொடு முடி பிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க, வார்புண விழிகுருதியகலிட முடனனைப் பக், கடருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமவி தடக்கையோய்” தரவு. “முா சதிர் வியன்மதுரை முழுவு தூந் தலைபணிப்பப், புரைதொடி கிரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமன்னர், அடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் நிலஞ் சேரப், பொடியெழு வெங்குளத்திற் புடைத்ததுகின் புகழாமோ; கலியொலி

1 ‘சின்ன மில்லாக் காலே யான’ என்பதும் பிரதிபேதம்.

படைப்பதுநின் பண்பென்றே பகலினூண், வல்வினையின் வலைப்பட்டு வருத் தங்கு ருயிர்தம்மை, நல்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பகைநீக்கி, யல் லல்வா யழுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே, அழிப்பதுநின் றெழுநிலென்றே யறைந்தாலு ருயிரெல்லா, மொழித்தவற்று ஞணர்வுகளை யொருவாம லுட னிறுத்திப், பழிப்பின்றிப் பல்காலு மிப்பரிசே பயிற்றுதலி, ன்ழிப்பதுவு மில்லையா லாங்கதாவு மருளன்றே; வேள்வி யாற்றி வீதிவழி யொழுதியு, தாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினே; வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு, முனைவர் தமக்கு முத்தியாயினே; இலனென விசுழந்தோர் கிலையு மாயினே; உளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயினே; அருவரு வென்போர்க் கவையு மாயினே; பொருவற விளங்கிப் போத மாயினே ; பானிற வண்ணன், பனிமதிக்க் கடவுண், நீனிற வருவநீ; சிறமிகு கனலிநீ; யறுமுக வொருவ னீ; யானிழந் கடவுண், பெறுதிறு வருவநீ, பெட்பண பிறவநீ; மண்ணு நீ; விண்ணுநீ, மலையுநீ, கடலுநீ, எண்ணுநீ, யெழுத்தநீ, யிரவநீ, பகலுநீ, பண்ணுநீ, பாவுநீ, பாட்டுநீ, தொடருநீ, அண்ணன், யமலன், யருளுநீ, பொருளுநீ; ஆங்க, இனையை யாகிய விழைவநின் னடியினே, சென்னியின் வாங்கிப் பண்ணுள் பரவுது, மலர்தலை யுலகின் மண்ணுயிர்க் கெல்லா, சிலவிய

வியனுலகக் கலந்துட னனிநடுங்க, வலியிய லவிராழி மாறெதிரந்த மருட் சோவு, மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிரகலங்கிச், சேணுய ரிரு விசும்பிற் செருத்ததுநின் சினமாமோ; படுமணி யினநிரை பரந்துட னிரிந் தோடக், கடுமுர ணெதிரமலைந்த காரொலி யெழிலேறு, வெரினெடு மருப் படர வீழ்த்துதிரம் வேருசு, யெருமலி பெருந்தொழுவி லிறுத்ததுநின் னிக லாமோ;” இவை மூன்றுந் தாழிசை. “இலங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல், வலம்புரித்தடக்கையோய் மானு நின்னிறம்; விரியினர்க்கோங்க மும் வெந்தெரி பசும்பொன்னும், பொருகளி றட்டோய் புரையு நின் னுடை;” இவை பேரெண். “கண்கவர் கதிர்முடி கணலுஞ் சென்னியை, தண்குட ருறுபகை தணித்த வாழியை, ஒலியிய லுவண மேங்கிய கொடி யினே, வலிமிகு சுகட மாற்றிய வடியினே;” இவை அளவெண். “போர வுணர்க் கடந்தோய்நீஇ, புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீஇ, நீரகல மளந்தோய் நீஇ, சிமுறிகழைம் படையோய்நீஇ;” இவை யிடையெண். “ஊழிநீஇ யுலகு நீஇ, யுருவநீஇ, யருவநீஇ, யாழிநீஇ, யருளுநீஇ, யறமுநீஇ, யறமுநீஇ;” இவை சிற்றெண். “எனவாக்கு” தனிச்சொல். “அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன், றெடுகெழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற், கயலொடு கிடந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப், புயலுறழ் தடக்கைக் செவ்வே லச்சுதன், றென்றிய லுலகமுழுவது, மொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னென்வோ” இது ஆறடிச்சுரிதகம். இவ்வாறுவருவதனை ஒருசாராசிரியர் அடிபோதாங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா என்றுகூறுப. எ-து உணர்யாசிரியருரை.

பிறவியை நீத்தல் வேண்டி, முற்றிய பற்றொடு சென்ற நீக்கி, முனிமை யாக்கிய மூவா முத்தியை, மயலற வளித்தநின் மலரடி, யரிய வன்ற யுரிதி னிற் பெறவே” இஃது எட்டடித்தரவுந் தரவின்பாகம்பற்றிய நான் கடித்தாழிசைமூன்றும், சராடியிரண்டும், ஓரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒரு சீர்பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணுந் தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரிதக மும்பெற்ற தலைவனவிலவண்ணகப்பெருந்தேவபாணி. “பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனேந்திப், புலியுரிமேற் பைத்தலைதாழ் பூங்கச்சை விரித் தமைத்துக், கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத், தண் கமழ்பூந் தாரிதழி தலைமலிந்து பிறைதயங்க, மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றேலாதே, விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டெணர் வழியாக், கலிகெழு கடற்கச்சிக் கமழிளந் தேமாவி, நெலிதளிரு முலைச் சுவடு முடன்சிறப்ப வுலவுங்கால்; நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலவெறிக்க, வேறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரா, லேறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக், கூறேறும் பசும்பாகங் கொள் ளுமோ கொள்ளாதோ; பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டி, வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால், வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காற், கொல்லேற்றுக் கறுகிடலுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ; நாணு க மடந்தையாற்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற், பூணு க் தழீஇக்கொளினும் பொங்காது போலுமாற், பூணுக் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத, கோணுகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ; எரிகல னிமைக்கு மிடவயிற் றொடிக்கைப், பரிகல னேந்தும் பரி சிறந் ததுகொல்; உமையவன் விலக்கவு மொலிகட னஞ்ச, மிமையவர் தம்மை யிரந்துண் டதுகொல்; இடையேழு ஓபாழில்கட்கு மிமைப்பளவிற் கொல் லேறே, கடைதோறு மதுநிற்பக் கற்பித்த வாறெவன்கொல்; இரப்புநீ வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே, பரப்புநீர்க் கண்கையோ படர் சடையிற் காந்ததே; பூண்டன வென்பு, புனைவது தும்பை, ஆண்டன பூதா மறைவன வேத, மிசைப்பன பல்பே, பெய்இயது வீணை, யசைப்பன வேணி, யதிர்வன பொற்கழல்; எனவாங்கு; எல்வளை மகளி ரிடுபலி நசைஇப், பல் கடை திரிதருகு செல்வநிற் ப்ரவுதுங், கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப, வட்டிசை வாகை குடித் தென்றிசை, வென்றி வாய்த்து2 வன்றூள் வளவ, னிமிழிசை வேங்கடம் போலத்தி3 தமிழகத்து, நாவலொடு பெயரிய ஞாலங், காவல் போற்றி வாழிய நெடிதே” இஃது ஒருசீர்ச் சின்ன மொன்று மொழித் தல்லனவெல்லா முற்கூறியவுதாரணம்போல வந்தது. “ஆயிரங்

1 வண்ணகப்படும் பெருந்தேவபாணி என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வன்றூள்வீடலை என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 தமிழ்த்து என்பதும் பிரதிபேதம்.

ததிராழி யொருபுறந்தோன் தகலத்தான், மாயிருந் திசைசூழ் வருகின்ற
 வரவுணர்த்த, மணக்கமல மலர்ணையு மலர்த்துவான் ருளுத, லினக்கமல
 முணர்த்துவபோன் றெவ்வாயும் வாய்திறப்பக், குடதிசைக்கண் மறைவதூஉ
 மறையென்று கொள்ளாமெக், கடவுளரே தம்முறங்காக் கண்மலரே கரி
 போக, ஆரிருளும் புலப்படுப்பா னவனையென் றுலகறியுப், பாரகலத் திருள்
 பருகும் பரிதியுஞ் செல்வகேள்; மண்டலத்தி னிடைநின்று வாங்குவார் வைப்
 பாராய், விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு வழிபடுவோ, ரோங்குலகம்
 முழுதுபொர்த் திருவுருவி னென்றாக்கி, யாக்கவரை வேறுவே றளித்தி
 யென் றறியாரால்; மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்,
 நின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசும்பிற் காணுதா, ரெம்மீனுங்
 காலேவா யிடைக்கரந்து மாலேவா, யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயெயென்
 றறியாரால்; தவாமதியந் தொறுநிறைந்த தண்கலைக் டலைத்தோய்ந், துவா
 மதிய நின்னெடுவக் தொன்றரு மென்றுணர்வா, ரம்மதியி னின்னெளிபுக்
 கிருளகற்றாத் தவற்றாற்கொ, லம்மதியம் படைத்தாயு நீயெயென் றறியா
 ரால்; நீராசி நிலம் படைத்தனை, நெருப்பாகி நீர் பயந்தனை, ஊழியிற் காற்
 றெழுவினை, யொளிகாட்டி வெளி காட்டினை, கருவாயினை, விடராயினை, கதி
 யாயினை, விதியாயினை, உருவாயினை, யருவாயினை, யொன்றாயினை, பலவாயினை;
 எனவாங்கு, விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன, வெருமுதற் கடவு
 ணிற் பரவுதாந் திருவொடு, சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித், துன்பந்தொடா
 வீன்ப் பெய்திக், கூற்றுத்தலை பனிக்கு மாற்றல் சான்று, கழிபெருஞ் சிறப்
 பின் வழிவழி பெருகி, ண்றறி புலவர் நாப்பண், வென்றியொடும் விளங்கி
 மிகுக்கம்யா மெனவே” இது குறைந்த இருவகைக்கின்னமும்பெற்று ஒழிந்த
 எண்ணிடையிட் டல்வாதேவந்தது. “உறைப்தியி னுடனயனை யுந்தியினுற்
 படைத்தோயு, மறைகடல்கூழ் நிலமுதலா வனைத்துலகும் புரப்போயுந், திரு
 நிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு, மொருநிறமே நிறமாக வெள்
 ளொளியை யுயிர்த்தோயு, மறுவகத்த மாற்பென்ன மலர்மகளை வைத்
 தோயு, நிறத்தோடு நெஞ்சொத்த நிலமடத்தை கணவனுந்; பின்னமா
 யொன்றாகும் பெருமாயை யியற்றுவா, யின்னமா யந்தெரிய வெமக்கருளி
 யிமையவர்க்கு, மன்னமாய் முன்னொருகா லறம்பயந்த 1வறிவனீ; குறியா
 தம் பிழையாத குலமறையை முதன்மயங்கி, வெறியாகீ மலரோற்கு
 வெளிப்படுத்து வேறுபடுத், தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ;
 மாணக மதிகொடுத்து வாணவரை மயங்கியுந், கோணக மதிவாங்கிக்
 கொடுத்தருளி யடியவர்க்குக், காணாத மதிகாட்டிங் கருணைகூர் காட்சியைநீ;
 வானுநீ நிலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ, தேனுநீ யமுதாநீ திருவுநீ யருவுநீ; அன்புநீ
 யருளுநீ யாதிரீ யந்திரீ, யின்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ; எனவாங்கு,

நூல்வகை யுருவிற் பால்வே ருகிய, கால முதல்வநிற் பரவுது ஞாலத்த, நல்லவை நல்லவை யெல்லா ரினுஅது, செல்வ நோக்கி செய்திய வல்லிதிற், முயரொடு தொல்லினை நீங்கிப், பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே” இது ஆறடித்தரவும், மூன்றடித்தாழிசை மூன்றும், ஒருசீர்ச்சின்னம் பதினாறும், தனிச்சொல்லும், ஆறடிச்சுரிதகமும் பெற்றுவந்த இடையளவு வண்ணகத்தேவபர்ணி. 1 “கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் ரொழு தேத்தந், கடல்கெழு கணைகடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளை, யழல்வழிச் சுழல்செக்க ணரிமாவாய் மலைந்தாளைத், தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க, வார்புன லிழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக், கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்; முரசுதிர வியன்மதாரை முழுவதூத் தலைபனிப்பப், புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறம்ல்ல, ரடி யொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் நிலஞ்சேரப், பொடியெழ வெங்கள் த்தப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ; கலியொலி வியனுலகந் கலந்துட னனிடுங்க, வலியிய லவிசாழி மாறெதிர்த்த மருட்சோவு, மாணதா ருடம்போடு மறம் பிதிர வெதிர்கலங்கச், சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ; படுமணி யினநினை பார்த்துட னிரிந்தோடக், கடுமுர னெதிர்மலைந்த காரசொலி யெழிலேறு, வெரிடுஞ்ஓடு மருப்படர வீழ்த்துதிறம் வேறாக, வெரு மலி பெருந்தொழுவீ னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ; இலங்கொளி மாகத மெழின்மிகு லியன்கடல், வலம்புரித் தடக்கை மாது னின்னிமம்; விரி யிணர்ச் சோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொன்னும், பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை; கண்கவர் கதிர்முடி கணலுஞ் சென்னியை, தண்கட ருறுபகை தவிர்ந்த வாழியை, ஒலியிய லவண மோங்கிய கொடியினை, வலி யுயர் சகட மாற்றிய வடியினை; போரவுணர்ச் கடந்தோய்நீ, புணர்மருதம் பினந்தோய்நீ, நீரகல மளந்தோய்நீ, நிழறிகழையும் படையோய்நீ; ஊழிநீ, யலகுநீ, யுருவுநீ, யருவுநீ, யாழிநீ, யருளுநீ, யறமுநீ, மறமுநீ; எவ்வாக்கு, அடுகிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன், ரொடுகழற் கொடும்பூட் பகட் டெழின் மார்பிற், கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப், புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே லச்சுதன், ரொன்று முதிர்ந்த லலக முழுதட, 2 ரொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே. இது இருசீர்நான்கும் ஒருசீ ரொட்டும்பெற்று வந்தது. இதனுட் போரவுணர்ச்சுடந்தோ யென்பதனை முச்சீராக்கியும், ஊழிநீ யென்பதனை யிருசீராக்கியும் பின்னுள்ளோர் காட்டுதல் பொருந்தாமையுணர்க.

(ககக)

1 “விளக்கத்தனர்பாடிய கெடலரும் முனிவொண்ணுக்கலிப்பாய் புற சிலைவாழ்த்தாய்வந்ததுபிறவேனின் அஃ தாகிரியச்சுரிதகத்தால்வந்தமை யாற் குற்றமில்லை” என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி.

2 ஒன்றுதிகிரி எனவும், ஒன்றுபுதிதிரி எனவும் பாடும்.

கசஎ. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.*

இது ஒத்தாழிசையிரண்டனூள் எனையொன்றனை வண்ணகம், ஒரு போகென இருவகைத்தென்றூர்; அவற்றுள் ஒருபோகும் இருவகைத்தா மென்கின்றது. உம்மை யிறந்ததுதழீஇய எச்சவுமமை.

இ-ள். ஒருபோகின்இயல்பும் இரண்டுகூறும் எ-று.

இதன்பயன் ஒருபோகின்றிக் கொச்சகம் அம்போதரங்கமென்றும் பெயர்வழங்கினு மமையுமென்றவாறாயிற்று. (கசஎ)

கசஅ. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென்
ரொப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்.†

இது மேல் வகுத்த இரண்டற்கும் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். கொச்சகவொருபோகு அம்போதரங்கவொருபோகு என் றிரண்டாகப் பெயர்கொடுத்துப் பொருந்த ஆராய்ந்துணரப்படுமவை. எ-று.

கொச்சக வுடை போலப் பெரும்பான்மையுந் திரண்டுவருவது கொச்சகமெனவும், பல வறுப்புக்களு முறையே சுருங்கியும், ஒரோவழிப் பெருகியும், முடுகியுங் கடைக்கண் விரிந்து நீர்த்தரங்கம்போறலின் அம்போதரங்கமெனவுங் கூறினார். இவையும் ஒத்தாழிசைப்பகுதியென்பார் போக்கிய, வொத்தாழிசையானே ஒருபோகென்றானைக் கொள்க. அம்போதரங்கவொருபோகென்பது மது. ஒருபோகென்பது பண்புத் தொகைப்புறத்தன்மொழி. இடை மீடில்லாநிலத்தினை யொருபோகென்ப வாகலின் அது ஒப்பினாகியபெயர். ஒருபோகென்றதனைத் 'திரிர்கோட்டவெளி' என்றதுபோலக் கொள்க. (கசஅ)

* எ-து, ஒருபோகு பாகுபடுமாறுணர்... .ற்று. ஒருபோகென்னுக்கலி யிரண்டுவகைப்படுமென்றவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

† என்பதுமது, ஒருபோகென்னுக்கலி கொச்சகவொருபோகெனவும் அம்போதரங்கவொருபோகெனவும் பொருந்த நாட்டியுரைத்தல்வேண்டும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை. இச்சூத்திரத்துள் ஒப்ப நாட்டியுரைத்தல் வேண்டிமென்று பாடங்கொண்டா ரிவர்.

‡ தோட்ட எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

கசுசு. தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றுந்
 தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியு
 மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியு
 மடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
 யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
 கொச்சக வொருபோ காரு மென்ப.*

இது முறையே கொச்சக வொருபோகு கூறுகின்றது.

இ-ள். தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றும் என்பது தனக்கினமாகிய வண்ணகத்திற்கோகிய தரவின்றித் தாழிசையேபெற்றும், அவை பாணிப் பாட்டாகிய தேவபாணி முதலியன. இது தரவோடுபட்டதாழிசையிலக் கணமின்றி வேராய்வருமென்றற்குத் தரவின் ருகியெனத் தரவை விலக் கிறார் எனவே இவையொத்து மூன்றதலும் தரவிற்குநக்கி நான்கும் மூன்றும் அடிபெறுதலும், ஒரு பொருண்மேல் வருதலும், தாழும் பட்ட வோசையவேயாதலும், -கடப்பாடின்றென்றவாரும். அங்ஙனங் கூறியவதனானே பரணியுளெல்லா மீரடியானேவருதலும் தாழம்பட்டன வோசையல்லன விராஅய்வருதலும், முடுகிவருதலும், இனித் தாழிசைமூன்றடுக்கித் தனியே வருவழி ஈரடி முதலிய பலவடியானவருதலும், இனிப் பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டொகி யொருபொருண்மேல் வரும் பதிகப்பாட்டு நான்கடியின் ஏறாதுவருதலும், அங்ஙனம்வருங்காற் ருழீந்தவோசை

* எ-து; நிறுத்தமுறையானே கொச்சகவொருபோகுணர்.....ற்று. தரவின் ருகித் தாழிசைபெற்று மென்பது - தரவுமுதலாயின உறுப்புக்களுள், தரவொழியத் தாழிசைமுதலாயினவருவன என்றவாறு. தாழிசை பெற்றும் என்றதனால், தரவுதானேவரினும் கொச்சகவொருபோகாகுமென்று சொள்க. தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாகியுமென்பது, தாழிசையாகிய வறுப்பின்றித் தரவுமுதலாயின வுடைத்தாகியு மெ-று, தரவுடைத்தாயுமென்றதனால் தாழிசை, தரவு தானேவரினு மென்றுகொள்க. எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும் எ-து, எண்ணுகிய உறுப்புக்களை யிடையிட்டுத் தனிச்சொல் வாராஅதொழியினும் எ-று. சின்னம் என்றதனால், எண்ணின் கண் இடையெண், சிற்றெண் என்பன குறையினும் எ-று. அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகினும் எ-து, சுரிதகமின்றித் தரவு தானேநிமிர்ந்தொழுகி முடியினும் எ-று. யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது எ-து, ஒத்தாழிசையினுக்கப்பட்ட யாப்பினும், அதற்குரித் தாகவோதப்பட்ட கடவுள்வாழ்த்துப்பொருண்மையின்றிக் காம்பொருளாகவரினும் எ-று. கொச்சகவொருபோகாகும் எ-து, இவ்வாறு சொல்லப்பட்டன கொச்சக

பெற்றும் பெருதும் வருதலும், அவையிருசீரொண்முதல் என்சீரளவும்வருதலும் என்பது; இன்னோன்ன பலபகுதியெல்லாம் வரையறையின்றித் தழுவப்பட்டன. இவ்வேறுபாடெல்லா முளவேனுந் தாழ்மட்டவோசை பெரும்பான்மைய வாதலிற் ருழிசையென்றார். இங்ஙனத் தாழிசைப்பேறு விதந்தோதவே யொழிந்தவுறுப்பெல்லாம் விலக்குண்டமைபெற்றும், தாழிசையுறுப்புப்பெறுவதிகாத்தெனிற் கொச்சகவொருபோகெனப் பொதுவகையானிற் செய்யுளாம். அதுநோக்கியாயிற்றுப் பலவுமெண்ணி வேற்றுமையுடையதென்றொருமையாற்கூறியது. முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமா நெண்ணினிற் தனியே யெண்ணலாகாமையானும், ஓசை வேறுதலானும், ஈரடித்தாழிசை பேரொண்ணாகா. உ-ம். “உளையாழியோரேழு மொருசெலுவ ளெடுங்குதலான், வீளையாட நீர்பெரு மீனூருவம் பரவுதுமே”.....என்றும் போல்வன பரணிச்செய்யுளுட்பயின்றுவரும். இவ்வாறு பல தொடர்ந்துவரிற் பஃருழிசைக் கொச்சகமென்றும், மூன்றுதாழிசை வரிற் சிஃருழிசைக் கொச்சகமென்றும் கூறவுமமையும். மற்றுப் பரணியாவது காடுகெழுசெல்லிக்குப் பரணினாட் கூழுந் துண்கையுக்கொடுத்துவழிபடுவதோர்வழக்குப்பற்றியதுஅதுபாட்டுடைத் தலைவனைப்பெய்து கூறலிற் புறத்திணை பலவும் விராயிற்றேனுந் தேவபாணியேயாம். “கன்று குணிலாக் கனியுருத்த மாயவ, னின்நுகம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற், கொன்றையச் சீங்குழல் கௌமோ தோழீ; பாம்புகயிருக் கடல்கடைந்த மாயவ, னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி,

வொருபோகெனக் குறிபெறும் எ-று. எனவே, ஒத்தாழிசைக்குறுப்பாகியவற்றுள் ஒன்றும், இரண்டும் குறைந்துவருவன கொச்சகவொருபோகெனப் பெயர்பெறும் எ-று. அவற்றுள், தரவின்றுகித் தாழிசைபெற்றுவந்த செய்யுள்1 “நிரைதியில் களிருகத் திரையொலி பறையாகக், கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக, வரைககால் கிளர்ந்தன்ன வரவுநீர்ச் சேர்ப்புகள்”2 இது நான்கடியாகி வாராமையிற் ருழிசையாயினும்.....“கற்பித்தா னெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுள்விச்சைகள், தப்பித்தான் பொருளேபோற் றரியவே தேயுமா, லொற்கத்து னாதவியாற் குதவாது மற்றவ, னெச்சத்து ளாயினுமஃ தெரியாது விடாதேகாண்.” “கேளிரக னெஞ்சமுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்க, டசுளிலான் குடியேபோற் றரியவே தேயுமாற், குள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் மற்றவன், வாள்வாய்கின் ருயினுமஃ தெரியாது விடாதேகாண்” இவை யிரண்டொழிசை. “ஆங்கு அணைத்துநீ பெரும வதனிலை நினைத்துக்காண், சினைஇய வேந்த செய்யிற்

1 நெய்தற்கலி—நூஉ.

2 இது மூன்றடித்தரவு என்பர் நச்சினூர்க்கீரீயர்.

லாம்பலர் தீங்குமூல் கேளாமோ தோழீ ; கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொ
சித்த மாயவ, னெல்லோரும் மாணுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையல் தீங்
குமூல் கேளாமோ தோழீ” (சிலப். பக்-௩.௧௧.) இது படர்க்கைப்பரவலாய்
மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான்வந்தது. இது கந்திருவமார்க்கத்தா னிடை
மடக்கி நான்கடியாமாறு முணர்க “யானைத்தோல் போர்த்துப் புலியி
னுரியுடுத்துக், காண வெருமைக் கருந்தலைமே னின்றாயால், வானோர் வண
ங்க மறைமேன் மறையாகி, ஞானக் கொழுந்தாய் ஈடுக்கின்றி யேறிற்பாய் ;
வரிவளைக்கை வானேந்தி மாயிடற் செற்றுக், கரியதிரி கோட்டுக் கலைமி
சைமே னின்றாயா, லரியான்சூ மேலா னகமலர்மேன் மன்னும், விரிகதிராஞ்
சோதி விளக்காகி யேறிற்பாய்; சங்கமும் சக்கரமும் தாமரைக் கையேந்திச்,
செங்க ணரிமான் சின்விடைமே னின்றாயாற், கங்கை முடிச் கணரிந்த கண்
ணுதலோன் பாகத்து, மங்கை யுருவாய் மறைபோற்ற வேறிற்பாய்”
(சிலப். பக்-௨.௨௪.) இவை மூன்றிலைப்பரவலாய் மூன்றடுக்கி நான்கடியான்
வந்தன. பதிகப்பாட்டிற்கு ஈண்டுக்கூறிய வேறுபாடுகள் திருவாய்மொழி,
திருப்பாட்டுத் திருவாசகம் என்கின்ற கொச்சகவொருபோகுகளிற் காண்க.
அவை உலகவழக்கண்மையிற் காட்டா மாயினும். ஆகி யென்றதனான் ஒரு
பொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருதலுந் தேவபாணியன்றி யாப்பினும் வேறு
பட்டு வருவனவற்றின் கூறும் அங்ஙனம் மூன்றடுக்கி வாராது தொடர்ந்த

புறத்திருத்த, வினைவரு பருவால் போலத் துணைவரு, நெஞ்சமொடு வருந்
தினள் பெரிதே” எனவரும். அத்தாழிசை தாமேயும்வரும். தாழிசை
யின்றித் தரவுமுதலாயினவந்ததற்குச்செய்யுள் 1 “செவ்விய தீவிய சொல்லி
யவற்றொடு, பைய முயங்கிய வந்நான் தவையெல்லாம், பொய்யாதல் யான்
யாங் கறிகோமற் றைஇய, வகண்கர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து, பகன்முனி
வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன், மகனல்லே மன்ற வினிது” தாவு. “செல்
வினைச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பற மாறியா முள்ளந் துறந்த
வன், பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரா, யென்றிறம் யாதும் வினவல்
வினவீற், பகலின் விளங்குதின் செம்மல் சிதையத், தவலருஞ் செய்வினை
முற்றுமை யாண்டோ, உவலம் படுதலு முண்டு” இது கூறிக். தாழிசை
ஆற் தனிச்சொல்லுயில்லை. எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்கூன்றியதற்குச்
செய்யுள் 2 “மாமலர் முண்டகக் தில்லையோ டொருங்குடன், காண லணரிந்த
வுயர்மண லெக்கர்மேற், சீர்மிகு சிறப்பினோன் மாமுதற் கசைத்த, கீர்மலி
காகம்போற் பழந்துங்கு முடத்தாழை, பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந்
துறைவகேள்” தாவு. “ஆற்றுத லென்பதொன் றலர்ந்தவர்க் குதவுதல்,

1 பாலைக்கவி—௧௨.

2 நெய்தற்கவி—௧௩.

பொருளாய் நான்குமுதற் பலவு மடுக்கிவருதலுந் தனிச்சொற்பெற்றுவுரு
தலுந் தாழும் பட்டவோசையின்றி மூன்றடுக்கிவருதலுஞ் சுட்டி யொருவர்
பெயர்கொண்டு அவர்களுையுந் தெய்வமென்றே பாவலும், அடுக்கிவந்து
அடக்கியலான் முடிதலும், பிறவுங் கொள்க. உ-ம். “கடரொடு திரிதரு
முனிவரு மமரரு, மிடர்கெட வருளுநின் னிணையடி தொழுதே, மடல்வலி
யெயினர்நின் னடிதொடு கடனிது, மிடறுகு குருதிக்கொள் வீற்றருவிலையே;
அணிமுடி யமராத மரசொடு பணிதரு, மணியுரு வினைநினை மலரடி தொழு
தேந், கணநினை பெறுவிற லெயினிடு கடனிது, நிணனுகு குருதிக்கொ
ணிகாடு விலையே; துடியொடு சிறுபறை வயிரொடு துவைசெய, வெடி
பட வருபவ ரெயினர்க ளரையிரு, எடுபுலி யனையவர் குமாரி னடிதொடு
படுகட னிதுவுகு பலிமுக மடையே” (சிலப். வேட்.) இவை மூன்றடுக்கி
முடுகியலாய்வந்த தாழிசைக் கொச்சகவொருபோகு. “என்றிவை சொல்லி
யமுலான் கணவன்றன், பொன்றுஞ்சு மார்பம் பொருந்தத் தழீஇக்
கொள்ள, நின்ற ளெழுத்து நிறைமதி வாண்முகக், கன்றிய தென்று
கண் ணீர்கையின் மாற்றியயின், னழுதேங்கி நிலத்தின்வீழ்த் தாயிழையான்
தன்கணவன், ரெழுதகைய திருந்தடியைத் துணை வளைக்கை யாற்பற்றப்,
பழுதொழிந் தெழுந்திருந்தான் பல்லமார் குழாத்துளா, னெழுதெழின்
போற்றுத் தென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை, பண்பெனப் படுவது
பாடறிந் தொழுகுத், லண்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை, யறி
வெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல், செறிவெனப் படுவது
கூறிய மறாமை, முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெள்வல்,
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல், நிறையெனப் படுவது
மறைபிற ரறியுமை” இவை யெண். “ஆங்கறிந் தொழுகினை யாயினென்
ரேழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டவர் கொள்
கலம் வரை தலி, னின்றலை வருந்தியூ டியாஞ், சென்றனை களைமோ பூண்க
நின் தேரே” இது சுரிதகம். அடக்கியலின்றி யடிநிரிந்தொழுக்கல் வரு
மாறு:—1பாண்மருண் மருப்பி னூரல்புரை பாவடி, யீர்நறுந் சுமழ்கடாந்
தினம்பிரி யொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து, பொருள்
வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னு, மருளில் சொல்லு நீசொல் வினையே,
நன்னர் நறுதுத னயந்தனை நீவி, நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு,
நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே, அவற்றுள், யாவோ வாயின் மாஅன்
மகனே, கிழவ ரின்னே ரொன்னாது பொருடான், பழவினை மருங்கிற்
பெயர்ப்பெயர் புறையு,மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவேய் நின்னின், நிறைம்பு
வரை வாழான் மடவோ, ளமைக்கவின் கொண்ட தோளினை மறந்தே”
எனவரும் எ-து உரையாசிரியநூரை.

மலருண்க ணிருந்தைக்க வெனப்போனான், மாயங்கொன் மற்றென்கொள்
 மருட்டியதோர் தெய்வங்கொல், போயெக்கு நாடுவேன் பொருளுரையோ
 விதுவேன்று, காய்சினந் தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகூடேன், தீவேந்
 தன் றனைக்கண்டு திறங்கேட்பல் யானென்றா, னென்றா னெழுந்தா எரிட
 ருற்ற தீக்கலா, நின்றா ணினேந்தா ணெடுங்கயற்க ணீர்சோர, நின்றா
 ணினேந்தா ணெடுங்கயற்க ணீர்துடையாச், சென்றா ளரசன் செழுங்கோ
 யில் வாயில்வாய், (சிலப். ஊர்சூழ்) இவை தொடர்ந்தபொருளாய் நான்கடுக்
 கின. “சொன்னது, அரசுகறை கோயி லணியார் றெுகிழங், கரையாமல்
 வாங்கிய கள்வனா மென்றே, கரையாமல் வாங்கிய கள்வனா மென்றே, ருரை
 கழன் மாக்கள் கொலைசூறிக் தாரே, எனப், பொங்கி யெழுந்தான் விழுந்
 தான் பொழிகதிர்த், திங்கள் முகிலோடுஞ் சேணிலங் கொண்டென்ச், செங்
 கண் சிவப்ப வழுதாடன் சேள்வனை, யெங்கனாஅ வென்றா வினைந்தேக்கி
 மாழ்குவான்” (சிலப். துன்ப.) இவை தனிச் சொற்பெற்றுத் தனிவந்
 தன. “இளமா வெயிற்றி யிவைகாணின் னையர், தலைநாளே வேட்டத்துத்
 தந்த கிரைகள், கொல்லன் றுடியன் கொளைபுணர்சீர் வல்ல, நல்லியாழ்ப்
 பாணர்த முன்றி னிறைந்தன; முருந்தே ரிளநகாய் காணாய்நின் னையர்,
 கர்ந்தை யலறக் 1கடந்த கிரைகள், கள்விலை யாட்டிநல் வேய்தெரி காண
 வன், புள்வாய்ப்புச் சொன்ன கணிமுன்றி னிறைந்தன; சயமலருண் கண்
 னாய் காணாய் நின்னைய, ரயலா ரலற வெறிந்தநல் லாக்க, ணயனின் மொழிநர்
 நரைமுது தாடி, யெயின ரெயிற்றியர் முன்றி னிறைந்தன” (சிலப்.
 வேட்டி.) இவை தாழிசை யோசையின்றி யடுக்கிவந்தன.

“கோவா மலையாரந் கோத்த கடலாரந், தேவர்கோன் பூணாந் தென்
 னவர்கோன் மார்பினவே, தேவர்கோன் பூணாம் பூண்டூரன் செழுந்துவ
 ரைக், கோகுல மேய்த்துக் குருந்தொசித்தா னென்பரால்; பொன்னிமயக்
 கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணண்டூன், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார்
 வாழ்வேந்தன், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன், பொன்னந்
 திகிரிப் பொருபடையர் னென்பரால்; முநீரி னுள்புக்கு மூவாக் கடம்
 பெறிந்தான், மன்னர்கோன் சேரன் 2வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், மன்னர்
 கோன் சேரன் வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், கன்னவிறோ ளோச்சிக் கடல்
 கடைந்தா னென்பரால், (சிலப். ஆய்ச்சி.) இவை அரசரைத் தெய்வமென்றே
 பரவியன. 3குன்றக் குரவையுள் “சீர்கெழு செந்தில்” என்னுந் தாழிசை
 முதற் பலவடுக்கிவந்து பின்னர் “என்றியாம், பாடக்.....கேட்டு” என்று
 அடக்கியப் பொருள்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க. இன்னுஞ் சிலப்பதிகா
 ரத்துள் வரும் வேறுபாடுல்லாம் இவ்விலேசான் முடித்துக் கொள்க

- 1 சுவரந்த என்பதும் பாடம்.
- 2 வளர்வஞ்சி என்பதும் பிரதிபேதம்.
- 3 சிலப்பதிகாரம்.

தாழிசையின்றித் தாவுடைத்தாகிய மென்பது மேற்கூறிய தாழிசையின் நித் தாவேபெற்றுவருதலும். எ-று. ஈண்டுத் தரவோசைபெறுவது பொதுவாய்நின்ற கொச்சகவொருபோகென்னுஞ்செய்யுள், அது தாழிசையோடுபட்ட தரவிலக்கணத்திற் றிரிந்துவருமென்றற்குத் தாழிசையின்றி யென விலக்கினார். அது தொடர்நிலைச் செய்யுளாய்வருந் தேவபாணியுந் தரவினைக்கொச்சகமாய்வருவது நான்கும் ஆறும் எட்டும் அடியாய்வருதல் கடப்பாடின நென்பதுஉங் கொள்க. தரவென்னும் உறுப்பைச் செய்யு ளுடைத்தெனவே யொழிந்தவுறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகிய மென்றதறற் றனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றும் பெருதும்வருதலும், பெரும் பான்மை யிரண்டினை தலங் கொள்க. அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதக மும்பெற்ற தரவுகொச்சகத் தரவினைக்கொச்சக மெனப் பெயர்கூறப்படும். இதனாற் றரவிலக்கண யிழிந்ததேனும் பெரும்பான்மை தாழம்பட்ட வோசைக் குரித்தன்நென்பது நேர்ந்தவாறாயிற்று. உ-ம். “பூசை வென் பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான், கோணாகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான், மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதலோர் பாகங்கொண், னேனாகும் பிச்சையா னுண்ணாத நஞ்சுண்டான், வரன்பாறு தாழ்ந்த சடை யான் மழுவலத்தான், யானாங்கு செய்யு மிறை; எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம், வினைமாசு நீர விளக்காருந் தோற்றத், தனை யோய் மறலிக்கு மச்சம் பயந்த, புனைபூங் கழற்கான்மேற் பூவோடு நீர்தூஉய், மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி, யெனைநானு மேத்துது மெந்தையே ரின்னை, நினைபா தொழியற்கு நெஞ்சு”.....இது தரவினைக்கொச்ச கம். தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும்பெற்றன வந்துழிக்காண்க. இதனானே தொடர்நிலைச்செய்யுளின் முதற்கணின்ற தேவபாணி தன்பொருளோடு தான்முடிந்தன் தனித்தரவு கொச்சகமாம். உ-ம். “உலக மூன்று மொருங் குட னேத்துமண், டிலக மாய திறலூறி வன்னடி, வழுவீ னெஞ்சொடு வாலிதி னாற்றவுந், தொழுவ ரெல்வினை நீங்குக வென்றியான்; (வளையாபதி) மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேத்தத், தாவாத வன்பத் தலையா யது தன்னி னெய்தி, யோவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப, தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே” (சிந்தா. கடவுள் வாழ்த்து-க.) எனவரும். இவ்வளையாபதிமுதலியவற்றுள் தேவபாணியில் லாத தொடர்பொருட்செய்யுட்களை “யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது” என்றதாற் றரவுகொச்சகமென்றுகொள்க, அவை தம் பொருளோடு தாமுடியாமையின். எண்ணிடைபிட்டுச் சின்னக் குன்றியும் என்பது வண்ணகத்திற் கோதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதக மென்னும் நான் குறுப்புடையதுங் கொச்சக வொருபோகாம். எ-று. இதற்கு இல்லா ஆறுறுப்பையே கூறிற்று உள் ளது நின்றிலே வேண்டி. உ-ம். “ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலவகாந்து,

தேறுநீர் சடைக்காந்து திரிபுரத் தீமதித்துச், கூறும் குறித்ததன்மேற் செல்லுந் கடுங்குளி; மாறப்போர் மணிமிடற்ற வெண்கையாய் கேளினி; படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ, கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோயெ ரகல்கூற், கொடிபுரை துகுப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ; மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து, பண்டாங்க மாடுக்காற் பணையெழி லணைமென்றோள், வண்டாற்றுந் கூந்தலாள் வளர்துக்குத் தருவாளோ; கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொண்ணந்தார் சுவற்புர ளத், தலையங்கை கொண்டீநீ காபால மாடுங்கான், முலையணிந்த முறுவ் லாண் முற்பாணி தருவாளோ; எனவாங்கு, பாணியுந் துக்குஞ் சீரு மென்றிவை; மாணிழை யரிவை காப்ப, வாணயில் பொருளெம்மக் கமர்ந் தனை யாடி” (கலி. கடவுள் வாழ்த்து). இது நான்குறுப்பான் வந்ததெனூந் தேவபாணியாய்வருதலின் முதனிலையொத்தாழிண்ச யாகாது. என யொன்றே யென்ற ஒத்தாழிசையேயாமாயினும் அவற்றிற்குரிய எண் ணுஞ் சின்னமும் இழத்தலிற் கொச்சக வொரு போகாயிற்று. அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியு மென்பது அடக்கியல் தனித்துவருதலின் நிவ்வடக்கியலோடு ஒருசெய்யுளாய் அடிபாந்தொழுகியும் அடக்குமியல் பின் நென்றது முற்கூறிய வறுப்புக்களைத் தனியேவந்து அடக்கிற்கும் இலக்கணமின்றியே வரும். எ-று. எனவே “எழுசீ ரிறுதியா சிரியக் கலியே” (செய். எக.) “வெண்பாவிவலினும் பண்புற முடியும்” (செய். எஎ.) என்ற விதியாற் பெற்ற இறுதி ஒருதொடராய் இற்றுநின்றலும், அடிநிமிரும் என்றதனான் முற்கூறியவற்றின் அடிவரையறையை யிகத்த லும், ஒழுகும் என்றதனான் எழுசீ ரிறுதியல்லாத எல்லாவடியுந் கலியேயா யொழுகிவருதலும் பெற்றும். உ-ம். “மழைறுழைந்து புறப்பட்ட மதியமு ளாயிறும்போ, லுழை வழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிகிறப்ப, பச் சென்ன வானிட்ட வில்லேபோற் பகூந்துழாய்க்; கச்சென்னக் கண்டுகின்ற கதிராமூலேமற் கவின்செய்ய, வம்மேகத் துடைப்பிறந்த கரையுருமே றதி சயிப்ப, மைமமேனி மருங்ககிர வரியேறு வால்புடைப்ப, விண்டோயு மணிநீல வெற்பிடை வேய்மிடைந்தாந், கெண்டோளு” மிடுநீழ விளங்குளி க்கள்களிகூரக், கொதியாது கொதித்தெறிந்த் கோட்டெருமைத் தலையின் மிண்ச; மிதியாத சிறடி மிதித்தன போற்றோன்றத், தாங்கிய புகர்வா ளுந் கேடகமுந் தனித்தனீ, வாங்கிய கோளாவு மதியமும் போன்றி லங்க, மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல், கொய் துடுத்த பொற்றுவிவின் கொழுஞ்சோதித் கொழுந்தோட்ட, நீனின்ற வடி வத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவினும், யாயென் நல்ல தியாந்துணி யலமே” எனவரும். தேவபாணியான் வெண்பா வியலாள் முடிந்தது வந்துழிக்காண்க. இக்கருத்தறியாதார் வெண்பாவி

லாற் பண்புறமுடிந்த கலியடியுடையதனை வெண்கலிப்பாவென்பர். யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்பது மேற்கூறியவாறும் இனி வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பின்வேறுபடுதலும் பொருளின்வேறுபடுதலும். எ-று. அவை இருசீர்முதல் எண்சீர்காறும்வந்து முற்கூறியவாறன்றி அடிக்கண் நந்நாண்காய்வரும். சில பிறவடிவிராயும்வருவனவும், பலவடிவந்தும், நான்கடிவந்தும் பாமயங்கிவருவனவும், இனி யீரடியான்வருவனவற்றுள் ஈற்றடி மிக்குங் குறைந்தும் குறையாதும்வந் தியலசைச்சீர்பெற்றுவருவனவும், ஓசையும் பொருளு மினிதாகாதுவருவனவும், அவ்விரண்டடிச்செய்யுண்முடிந்துநிற்கவும், ஈற்றடி யொன்றும் இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிறவாறாய்வருவனவும், இனி மூவடியான்வருவனவற்று ளீற்றடிக்குறைந்தும் முதலடிமிக்கும் இடையடிக்குறைந்தும் இறுதியடிமிக்கும் மூன்றடியிற் குறையாதும் பிறவாறாயும் வருவனவும், இம்மூவடியிற்றபின் ஈற்றடியொன்றும் இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிறவாய்வருவனவும், இனி நான்கடியாய்வருவனவற்றுண் முதலிடைகடையிற் குறைந்தவருவனவும், அம்முதலிடைகடைக்கண்ணே யோரடியுமீரடியுஞ் சீர்மிக்குவருவனவும், பிறவாறாய்வருவனவும், அந்நான்கடியிற்றபின் ஈற்றடியொன்றும் இரண்டும் மிக்குவருவனவும், இங்ஙனம் மிக்கு ஒருபொருண்மேன்மூன்றடிக்கி வருவனவும், பத்தடிக்கிவருவனவும், அளவியலின் வேறுபடுவனவும், இனி யைந்தடியான் வருவனவற்றுள் ஈற்றடிக்குறைந்தவருவனவும், அவ்வைந்தடியிற்றபின் ஓரடியும் ஈரடியும் மிக்குவருவனவும், முச்சீரான் இற்றுச் சிலசீர் மிக்குவருவனவும், இனி ஆறுமுதலியவடிகளான்வருவனவும், இவ்விலக்கணமெல்லாம் பெற்றுவருதலும் கடவுட்பொருட்டொடர்நிலைகள். பல தாவுந் தாழிசையமாகி யிடைமிடையச்செய்வனவும் அடக்கியலின்றி யடிநிமிர்ந்து அடக்கியல் பெற்றுவருதலும் இன்றோரன்ன பலபகுதிகளுந் கொள்ளப்படும். பொருள் வேறுபடுமென்றலிற் புறப்பொருளானவருவனவுங்கொள்க. இவற்றுட் சில கந்திருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கிவருவனவுங்கொள்க. உ-ம். நெய்யொடு தீயொக்கச், செய்யானைச் சேர்வார்க்குப், பொய்யாதவுள்ளமே, மெய்யாதல்வேண்டும்” இது குறளடி நான்காண்வந்தது. இது குட்டம்படாது “மைமணி கண்டனை வாறோ, ஔரயனை யாய்சம் பேழ்வாய்ப், பையா வம்பலபூணு, மெய்யனை மேயது வீடே” இது சிந்தடி நான்காண்வந்தது. இவ்வாறியலசைச்சீரான்வருவது வந்துழிக்காண்க. “நீறணிந்த திருமேனி நெருப்பருவல் கிளைத்ததுபோற், கூறணிந்த சூங்குமங்கொண் டொருமுலையோகுறிசெய்ய, வேறணிந்த சுடரொறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த, வேறணிந்த வெல்கொடியோ யெவ்வயிர்நிற் தவிர்த்தனவே” “வென்றான் வினையின் நெருகையாய் விரிந்து தன்க, நென்றாய்ப் பார்த, வுணர்வின் நெழியாது முற்றஞ், சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்கு மொளிமூர்த்தியாகி நின்ற னடைக்கீழ்ப்

பணிந்தார் வினைநீங்கி நின்றார்” (குளா-காப்பு) மூவடிவி ளுலிரண்டு சூழ் சுடரு நாணமுழுது.....வே” (குளா-தூறவு-கச) இது கொச்சகம்போல அடுக்கிவாராது தாமழப்பட்டவோசைத் தரவுகொச்சகம். “ஒருவான்யர் ரோசெ டாடவிப், பெருநாகமே பூணும் பெருமா, னருவானு ளுயினு மன்பர்க், குருவாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே” இது அளவடிநான்காய் நிரையசைச் சீராகியசொற்கண்வந்து பிறவடி விராஅயிற்று. அசைச்சீர்நிறி யிங்கனம் வருவன தரவுகொச்சகமாம். 1“முழங்குதிரை.....பவே” இது பிற பொருளான் அளவொவ்வாது பலவடிவந்து பாமயங்கிற்று. 2“தட்தடக் கொத்த தமனியச் சிலம்பு, படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு மிளிர், வென்றாடு திருத்தாடை வியந்துகை துடிகொட்ட, நின்றாடு மழுகளிற்றை நினைவாரோ வினையிலரோ” இது நான்கடியுமொத்துப் பாமயங்கிவந்தது. “கங்கைசூடிய சபாவிநின் னடியினை, தங்கு நெஞ்சினர் தளர்வுறு பிறவியை நீப்பர்” இது ஈரடியர் யீற்றடிமிக்கது. “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்க் சேந்த, நினையடி பரவுதும் யாம்” இது ஈரடியாயீற்றடி குறைந்தது. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடிமை, யென்று மேத்தித் தொழுயோ நாமே” இது ஈற்றடி முற்குறையாது இயலசைச்சீ ரடிதோறும்வந்தது. 3“அறுவர்க் கறுவரைப் பெற்றுங்.....ரோ” இது ஓசையும் பொருளு மினிதாகவந்தது. “கொன்றைசேர் சடைமுடியோன் கொந்தழல்போன் டீமனியோ, னொன்றிய சூபெண்களை யோவாதே யுள்ளாக, செல்கதி யின் நிச் சிவகதி சேர்வதோர், நல்லறி வெய்துதுநாமே” இது ஈரடியிற்றதன்மே லீற்றடி யிரண்டு மிக்கவந்து ஒன்றுட்பட்டது. “ரண்பிதென்று தீய சொல் லார், முன்பு நின்று முனிவுசெய்யார், ரன்புவேண்டிபவர். இது மூன்றடியான்

1 முழங்குதிரைக் கொற்கைவேந்தன் முழுதுலக மேவல்செய மொழி செய் கோமான், வழங்குதிறல் வாண்மூர்தன் மாச்செழியன் ருக்கரிய வை வேல்பாடிச், கலங்கினிற் றுரொலாக் கருதலா காவன, மிலங்குவர் எரிண்டினு விருகைவீ சிப்பெயர்க், தலங்கன்மா லையலிழ்ந் தாடவா டும்மிவள், பொலக் கொள்பூந் தடங்கட்கே புரிந்துநின் றுரொலாம், விலங்கியுள் ளந்தப் விளிந்து வே ருப்பவே” இஃது ஏழடியாய் முதலிரண்டடியும் அறுசீராய் ஓரோசை யால்வந்து பின்னைந்தடி நாற்சீராய் வேறோசையால்வந்த வேற்றொலிவெண் டிறை என்ருர் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

2 தடந்தாங்கோத்த என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 “அறுவர்க் கறுவரைப் பெற்றுக் கவுந்தி, மறுவறு பத்தினி போல்லை டினீரே” என்பது யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை.

4 வெண்களை எனவும் ஒரேட்டிதுள்ளது.

வந்து சுற்றடிசுறைந்து அசைச்சீரானிற்றது. தாளாள ரல்லாதார் தாம்ப
ல ராயக்கா லென்னுமென்னும், யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன்
 கோடிரண்டும், பீலிபோற் சாய்ந்து விடும்பிலிற்றி யாக்கே” இது முதலடி
 மிக்கது. “பூண்ட பறையறையப் பூத் மருள், நீண்ட சடையா னுடுமே,
 நீண்ட சடையா னுடுமெவ்ப, மாண்டசாயன் மலைமகள் காணவே காணவே”
 இது இடையடி குட்டம்பட்டு இறுதியடி மிக்கது. கந்திருவமார்க்கத்தான்
 இடைமடக்கி நான்கடியுமாம். “வானுற நிமிர்ந்தனை வையக் மளந்தனை, பான்
 மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை, நீனிற் வண்ணின் னிறைகழல்
 தொழுதனம்” இது மூன்றடியிற்குறையாதது. “பிறையணிந்த சடைமுடி
 யோன் பிஞ்ஞுகன் பெம்மான், கறையணிந்த கண்டத்தான் கைவிலங்கு
 சூலத், திறையணிந்த நெஞ்சினோர்க் கின்றும் பிறவி; இம்மைப் பிணியு மிய
 லும் பசியொடு, தம்மைத் துறந்திடுந் தாவில் புகழுளதாம்” இது மூன்றடி
 யிற்றதன்மே லீரடிமிக்குவந்தது. “சதுர்முக வொருவ நின்சா ணடைந்தே,
 முதிர்மிசூநீரு ளமுந்துவிலவங்காஷாய், திருவுறு நிலைமைத்தாய்ப் போதெ
 ணக் கூறிநிற்பா, ரதிர்வன ிருகையு மரற்றுறக் கூப்பிநிற்பார்” இது நான்
 கடியாய் முதலடி சூறைந்தது. “தனுவெழு வரிவையைத் தருமணம் புணர்ப்
 பின், முனிவுறு தொழிலினை மூளா, ணனிதவிர்த் திலர்க்கிடு நாடொறு
 நாடொறுங், கனியென வினியண்முன் கலந்தமற் றவற்கே” இது இரண்டா
 மடி சூறைந்துவந்தது. “கல்லாலல் தன்னிழந்தீழ்க் கல்வித் துறையயந்த
 காமர்காட்சி, கல்லாளை கல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத்தானை, யெல்
 லாரு மேத்தப் படுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ், சொல்லாதாரக் கெல்லாந் துய
 ரல்ல கில்லைத் தொழுமின் கண்டிர்” இது சுற்றடிசுறைந்து, சீரடியாகிரி
 யத்தான் நேரடிமுன்னிறுமென்ற விலக்கணக் கொச்சகம்வந்தும் பாவின்
 வேறுபட்டதாம். “வண்டணிகொண்ட மதுமலர்க்கொன்றை யினமாறே
 கொண்டணி செஞ்சுடைக் கோட்டினந் திங்கள்போலப், பண்டணி யாகப்
 பல்ர்தொழுக் கங்கைநீர் வைத்தா, னுண்டணி கொண்டநஞ் சுண்பார்க்
 கமிழ்தாகுமே” இது அளவடியிரண்டு மைஞ்சீரடியிரண்டும் வந்தது. “கண்
 டெழப் பாவைதனிக்கரம் பிடிப்பராயிற், கொண்டவற்பேணிக் குடிக்கு
 விளக்காகும், நெண்டெழி னெடுமனை தண்ணைநீங்கிப்போய்.....மற்றொரு
 குழகன் மண்ணையே” இது முதலடிமிக்கது. “போதாது முக்குடைப் பொன்
 னெயி லொருவன், ருதாது தாமரை யடியே, தாது தாமரை யடியடைந்
 தாரெளிற், தீதுறு தீவினை யிலரே” இது சிலவடிசுறைந் திடைமடக்கிப்
 பிறவாறாயிற்று. இவை யளவடியின் வேறுபட்டவாறுங்காண்க. “கடாமுங்
 குருதியுங் கால்வீழ்த்த பச்சைப், படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம,
 னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை, விடாமுண்ட வார்சடை
 யாஷ் வெண்ணி றணிந்தான், மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை,

யையுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன் றில்லை.” “வேயே திரண்மென்றோள் வில்லே கொடும்புருவம், வாயே வளர்பவள மாந்தளிரே மாமேனி, நோயே முலைசுமம்ப வென்றோர்க் கருகிருந்தா, ரேயோ விவனொருத்தி பேடியோ வென்றார், எரிமணிப்பூண் மேகலையார் பேடியோ வென்றார்” (சிந்தா-652) இவை நான்கடிச்செய்யுளிற்றபின் ஈற்றடி யிரண்டும், ஒன்றும் மிக்குவந்தன. “ஶூஷ்லகு மீரடியான் முறைசீரம்பா வகைமுடியத், தாவியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடுங் காண்போந்து, சோவாணம் [போர்முடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த; சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே, திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே;” “பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம், விரிகமல வந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணூர், திருவடியுங் கையுங் கனியாயுஞ் செய்ய, கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே;” “மடந்தாழு நெஞ்சாத்துக் கஞ்சனூர் வஞ்சங், கடந்தானே துற்றுவர்பா னுற்றிசையும் போற்றப், படந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது, நடந்தானே யேத் தாத நாவென்ன நாவே, நாராய னையென்றோ நாவென்ன நாவே” (சிலப்-ஆய்ச்சி) இவை படர்க்கைப் பாவலாய் ஒருபொருண்மேன் ஶூன்றிக்குநீ நான் கடியிற்றபின் ஶாடிமிக்ருவந்தன. இவ்வாறே பத்தடிக்கியொருபொருண் மேற் பதிகப்பட்டாய்வருவனவும் இதனா னமைக்க. 2“வெறியுறு கமழ் கண்ணி வே... பின்” இது சிந்தடியான்வந்து ஈற்றடி குட்டம்பட்டது. “வாய்வதின வந்த குரவையின் வந்தீனீ, மாயமடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டமி, ஶூய மடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டைக்க, பாய்திரை வேலிப் படுபொரு ணீய் றிதி, காய்கதிரீச் செல்வனை கன்வனே வென்கணவன், கன்வனே வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதரா, பெள்ளெரி யுண்ணுமில் வுரென்ற தொருகுரல்” (சிலப்-துன்ப) இது ஐந்தடிச் செய்யுண்முடிந்தபின் ஶாடிமிக்கது. 3“கோழி யுங் கூவின.....வாய்” இது ஐந்தடியான்வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் இற்று

1 போர்முடிய என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினு, முறவுற வருவன வரைப்பன வரைப்பன்மற், செறிவுறு தொழிலினர் சிறந்தன ரிவர்தமக், கறிவுறு தொழிலரென் றல்லவை சொல்லன்மின், பிறபிற ஶிகழ்வன பின். இஃகைத்தடியா யீற்றடியொன் றொருசீர்குறைந்துவந்த வேரொலிவெண் றென என்பார் யாப்பநூங்கலவிநுத்திகாரர்.

3 கோழியுங் கூவின குக்கி லழைத்தன, தாழியு ணீலத் தடங்கண்ணீர் போதுமினே, வாழிகுழ் வையத் தறிவ னடியேத்திக், கூழை நனையக் குடைந்து குளிர்புன, ஶாழியு மன்னுவோ மென்றேலோ ரெம்பாவாய்” நான் சீர் நாலடியான்வருவது கலிவிருத்தமென்று வரையறுத்துச்சொன்னார். இஃது ஐந்தடியால்வந்தகாயினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கிக் கலிவிருத் தத்தின் பாற்படுத்து வழங்கப்படும். இஃது அவினையனார் காட்டியபாட்டு. இதனைத் தூவுகொச்சகமென்பாருமுளர். என்பர் யாப்பநூங்கலவிநுத்திகாரர்.

அடியீற்றின்கண் இருசீர்மிக்கது. தீருவெம்பாவை யெட்டடியான் வந் திவ்வாறிற்றன. இக்காலத்து ஒருபோகுகளிற் றரவுந் தாழிசையும் இடைமிடைந்துவருமாறுகாண்க. பிறவும் வந்துழிக்காண்க. இவையெல்லாங் கொச்சகமாமென்று கூறுவர்புலவர். எ-று. இனி யிவ்வாறுவந்த கொச்சகங்களையெல்லா மொருவரைபறைப்படுத்திப் பரந்தோறு மினஞ் சேர்த்திப் 1. பண்ணிற்குத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரிய ரடக்குவர்; அதனை அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் உணர்ந்து அவர்தங்கருத்தறிந்த ஆசிரியர் அவ்வாறடக்காமெக்குக் காணங்கூறுவர். அவர் கூறுமாறு. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியை.....நாமே” ஈடியான்வருதலின் வெண்டெடுத்துறையென்பார்க்கு ஒருசீர்குறைவின் திரு கலின் வெண்பாவிற் கினமாகாது கலிப்பாவினொருகூற்றிற் கினமாதலுஞ் சீராணுந் தனையா னும் ஆசிரியத்திற் கினமாதலு முடைச்சென்றமறுப்பர். இனிச் சந்தஞ் சிதைந்து புன்பொருளாய்வருவனவற்றைத் தாழிசையெளிற் றுழம்பட்ட வோசையும் விழுமிய பொருளுமில்லனவற்றிற் சுப்பெயர்கூறின் முற்கூறிய தாழிசைகட்குஞ் சந்தஞ்சிதைந்து புன்பொருளாய் வருதலுரித்தாமம். அதனான் அப்பெய ராகாதெனவு மறுப்பர். “கன்று குணிலா” (சிலப்-ஆய்ச்சி) இது வெண்டனையான்வருதலின் ஆசிரியத்திற்கினமாகாதென மறுப்பர். இனி இது நான்கடியான்வருமேற் கலிவிருத்தமா மென்பார்க்கு “நெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோர் நெற்றி, யுருப்பிற் பொடிபட்டுருவிழந்த காம, உனருப்புக் கணையா னடப்பட்டார் மாதர், விருப்புச் செயரினனை விரும்புகின் றாரே” என்றதுகாட்ட வெண்டனை. தட்டலின் வெண்டாழி சைக்கு இழுக்கின்மையுங் கலித்தனையின்மையிற் கலிக்கு இனமாகாமையுங் கூறிமறுப்பர். இனிச் குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றைச் சீரளவான் வஞ்சிக்கினமென்பார்க்கு அவை நான்கடியான்வருதலானும், பா வேறுபடுதலானுஞ் சீர் இயற்சீராகலானும் ஆகாதென்ப. குறளடிச்செய்யுண் மூன்றுவரிற் றுழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்றுவாராவென வங்கூறின் அதற்கு மோர்காரணங்கூற லரிதென மறுப்பர்; பிறவு மிவ்வாறு ஒன்றற்கினமாயது ஒன்றற்கினமாய்வருதலின் இனஞ்சேர்த்தலாகாதென மறுப்பர். இங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துதற்கரியவற்றைக் கலிப்பாவென அடக் கியது பெரும்பான்மை கலிக்கேற்றவோசையே பெற்றுவருதலின். இத் தொல்காப்பியம் “முந்துதூல்கண்டு முறைப்படவெண்ணி” (தொல்-பாயிரம்) தூல்செய்தலின் எல்லாவற்றிற்கு மொரு பரிசாரங்கொடுத்துக் கொச்சகத்து

1 பண்களையும் அவற்றின்றிறங்களையும் “பண்ணுங் கிளையும் பழித்த தீஞ்சொல்” என்னும் சிலப்பதிகார ஆர்காண்காதையடிக்கு அடியார்க்கு நல்லாருரைத்த விசேடவுரையிற் கண்டுகொள்க.

2 “கருப்புக்கணை” என்பதும் பிரதிபேதம்.

எடக்கினார். அது மேற்சொல்லுவந்தமரபு. இனிப் பொருள்வேறுபடுதலாவன. தேவரைப் படர்க்கையாக்கிக்கூறலுஞ் சுட்டியொருவர்ப்பெயர் கொள்ளப்படுதலும், புறப்பொருளொடு தொடர்தலும், முற்கூறியபொருள்கள் பிறவாறு வருதலுமாம். இங்ஙனம் பொருள்வேறுபடுதலின் இதனுள் ஓசிய நான்கற்கும் யரப்புவேறுபட்டவற்றிற்கும் பொது வெட்சிமுதம் பாடாண்டிணையீருகிய பொருள்வேறுபடுவரையறை எனின; அவை முற்கூறிய இரண்டற்கும் உரித்தாகலின்; அது பெரும்பான்மை பாணிச்செய்யுட்கு இடைவிராய்வரும். இவ்வாறு கொச்சகத்தினை வரைந்தோதவே ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற்பல மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதும் பத்துமாகிவருதலும் பிறவாறுவருதலும் வரையறையிலவாயின. அவை ஐங்குறுதூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்குமுதலியவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங்காண்க. தேவபாணியில்லாச் செய்யுளெல்லாம் யாப்புப்பொருளுஞ் சேரவேறுபடுமென்றுணர்க. அது முற்கூறியவற்றுட்காண்க. “வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்யு மெய்ப்பூசி, யுண்பலிச் கூரூர் திரிவது மேலிட்டிக், கண்பலிச் சென்று புகுந்த கபாலிமு, னெண்பலித் தாளிவள் பாதுவாய் வாளே. இது “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” (தொல். புறத் ௨௮) என்ற பாடாண்டிணையாகலின் பொருள் வேறுபட்டது. ‘சுன்றுகுணிலா’ (சிலப்-ஆய்ச்சி) என்பது அந்நிலத்திற்குரியதெழ்வத்தை அவர் பராவுதலிற் கைக்கினாயன்று. இவை பலவறுப்பிழந்தனவேனுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொது விலக்குண்ணாமையிற் பொதுப்பெய ரெல்லாவற்றிற்கு மாருமென்று ஏய்துவித்தார். ஆகுமென்றதனான் ஒருபோகென்னுது சிறுபான்மை கொச்சகமென்றுவழங்குதலாமென்றுகொள்க. (௧௪௧)

௧௫௦. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.*

இது, அதிகாரத்தானின்றநான்கினுள் இறுதிநின்ற அடக்கியலின்றியடிநிர்த்த கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்தகலிக்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி யளவுகூறினார். பத்தடியிற் சுருங்காது இருபத்தடியினேருதுவரும் அடக்கியலின்றி அடிநிர்த்த தொழுகுமென்ற கொச்சகவொருபோகு எ-று.

இது மூன்னடி நிரிந்தொழுகுமென்றதற்கேழ் வரையறைகூறி ஐயமகற்றியது. இஃ தேற்புறிக்கோடென்பதனானும் அதுவேன்ற ஒருமையானுங் கொண்டது. உ-ம். “தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராகி, யடங்காத முரற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப, வாயிர வாராழி யவிரிதழின்

*எ-து, மேலதற்கோர்புறனடையுணர்.....ற்று. மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாகவும், இருபத்தடிப் பெருமையாகவும் வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

வெளிப்பட்ட, சேயிதழெனத் தோன்றுஞ்செம்பகலி னிரவகற்றி, பமெணிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே, நெடுநிலங் குளிர்கூர் கீர்மைசா னிழ னாறி, யண்டங்கள் பலயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக், கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாதலி, னோங்குயர் பருதியஞ் செல்வநின், னீங்கா வள்ள நீங்கன்மா ரொமக்கே³ இது பத்தடியிற்சுருங்காது அடக்கிய வின்றி யடிநிமிர்ந்தொழுகியது. மே லிருபத்தடி வந்துழிக்காண்க. (கடு0)

கடுக. அம்போதரங்க மறுபதிற் றடித்தே

செம்பால் வராஞ் சிறுமைக் கெல்லை.*

இது மேனின்ற அதிகாரத்தான் கடவுள் வாழ்த்தாகிய அம்போதரங்க வொருபோகிற்கும் அடிவரையறைகூறுகின்றது. அம்போதரங்கவொரு போகு, தன்னுறுப்பெல்லாங்கூடி யறுபத்தடித்தா யொவ்வொருபத்திற்கு இரண்டடியாகிய நூற்றிருபத்தடியுடைத்தாயும்வரும். சிறுமைக் கெல்லை கூறுமிடத்து அவ்வறுபதிற் செம்பாகமாகிய முப்பத்தடியிற் பாகமாகிய பதி னைந்தடியான்வரும் எ-று.

ஏகாரம்-எதிர்மறை. அறுபதிற்செம்பால் முப்பதில்வாரம் பதினைந் தென்றுணர்க. எனவே, இடையள வறுபதும், தலையளவு அதனிரட்டி யாகிய நூற்றிருபதும், கடையளவு பதினைந்துமாயிற்று. இனி அறுபதும், முப்பதும், பதினைந்தும் என சிற்றெல்லைக்கே தலையளவு இடையளவு, கூற்றிற்றெனக்கொண்டு இவற்றிற்கடையளவாகிய சிற்றெல்லைக்கும் பே ரொல்லைமுப்பதும், இடையளவாகியசிற்றெல்லைக்கு பேரொல்லையறுபது மெனப் பொருளுரைக்கிற் தலையளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் இண்டயளவிற் பேரொல்லைக்கும் வேறுபாடின்றியும் இண்டயளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் கடை யளவிற்றும் வேறுபாடின்றியும் நிற்குமெண் மறுக்க. அங்நனம் நூற்றிரு பது தாலிற்கெல்லை மேனின்ற அதிகாரத்தான் இருபதாகவும் அதனோ டொத்துவருதலிலக்கணத்தவாகிய இருபத்தடியாகவும், நாற்பத்தடி பெறப் படும்; சிற்றெண்பதினையும் அராகம் நான்குமாக இருபத்தடிபெறப்படும். கொச்சகம் இருமுன்னுகி ஒன்றுபத்தடிபெற்று அறுபத்தடியாம். இனிப் பதினைந்தடியான்வருவன நெடுக்கொச்சகம் இருமுன்னுகி, ஆறும், அராகம் ஒன்றுஞ் சிற்றெண் நான்கும், அடக்கியவிரண்மொகப் பதினைந்தடியாம். இடையளவிற்றும் இவ்வாறே வருமாறிக. மேலளவு கூறும்வழிக்கூறுது மேற்கூறுகின்றபாவிற்ரு ஈண்டளவுகூறினார் அதிகாரம்பற்றி. (கடுக)

* எ-து, அம்போதரங்கவொருபோகுக்கு அடிவரையறையுணர்...ற்று. அம்போதரங்கவொருபோகு அறுபத்தடி பெருமைக்கெல்லையாம். நலவாகிய நீலை சிறுமைக்கெல்லையாம் எ-று. "செம்பால்வார" மென்பது செம்பாதி யெனவுமாம். முப்பத்தடி சிறுமை எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கருஉ. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
 * ணடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே.*

இது முன்னர்க்குறிய அம்போதாங்கவுறுப்பு இவையைந்துமெனக் கூறியவாறு.

இ-ள். தாவுக் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற்றெண்ணும் அடக்கியல் வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதாங்கவொருபோகு எ-று.

தரவெனினும் எருத்தமெனினும் ஒக்கும். பலகோடுபட அடுக்கியுட்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்பவாகலின், அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராஅயடுக்கியுந் தம்மு ளொப்பவடுக்கியும் வருஞ்செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினாகியபெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்க் குரியதாய்க் கொய்சகமென்று வழங்கிற்று. இது முறையே சுருங்கிவரும் எண்ணுப்போலாது அடியுஞ் சீருந் தனையும் வேறுபட்டவருமென்றுணர்க. வெண்பாவாகிற் பெரும்பான்மை அராகமாயது அறுதுகடுகிச்சேறல் பிறி தொன்றுபெய்த ஆற்றவேண்டுந்துணைச்செய்தாகிய பொன்னை அராகித்த தென்பவாகலின் இதுவும் ஒப்பினாகிய பெயர்; மாத்திரை நீண்டுத் துணிந்து வராது குற்றெழுத்துப்பயின்று உருண்டுவருதலின். சிற்றெண்ணாவது; நால்வகையெண்ணினும் இது திநின்ற எண்வாரமுந்குறிற்று. உ-ம். “செஞ் சுடர் வடமேரு விருமருங்குந் திரிகின்ற, வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டகஞ்சுழல், மாயிரு மணிப்பீலி மயிலெருத்திற் றேன்றுக்காற்,

* என்பதுமது. அம்போதாங்கத்திற் குறுப்பாமாறுணர்.....ற்று. ஈண் டெருத்தென்பது தாவு, கொச்சகமும் அராகமும் என்று சொல்லப்பட்டன. எண்ணினுட் பேரெண்ணிற் சிற்றெண்வரப்பெறுமாயின் இனிச் சொல்லப் பட்ட அறுபதுறுப்பும் முறையானவருதலும் மயங்கிவருதலுங்கொள்க. பரிபாடற்கு இவைதாமே யுறுப்பாய் அதனோ டிதனிடையேறுபாடென்னை யெனின் அறுபதிற்கடியிற் குறைந்துவரின் அம்முறை பிறழ்த்தவரு மெனவும், ஒத்துவரின் அறுபதின்மிக்குவருமெனவுக் கொள்ளப்படும். உ-ம். 1 “கண்ணக னிருவிசம்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தெற்றத், தண்ணறும் பிடவருந் தவழ்கொடித் தளவமும், வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கினர்க் கொன்றையு; மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத், தழையுந் கோலையு மிழையு மென்றிவை, தையினர் மகிழ்த்து கிளவிலை யாடு, மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா ருடம்போ, டென்னுயிர் புக்கன ளின்று” தாவு. ஒலவ்வள், பொருபுக் கல்லேறு கொள்பவ ரல்லாந், நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா, வெல்லாருந் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ், சொல்லாந் நாப்பட்டவன்; சொல்லுக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார்

சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீச் சிறந்தெறிப்ப, மறுவருந்தம் மனத்து வகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த, வறுவருந்தம் முலைகாந்தாங் ககல் விசம்பு சிலதுவற்ற, ஆருருவத் தெயின்மூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப் பெய்த, வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மறுங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்; ஆங்க, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத், தனைவருந் தத்த மறம் புரிந் தாங்கு, முனையடு கொற்றத்து முன்னுண் குருவிந்; கணைகடல் சுட்டன கண்; தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக், காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலு, மூவிரு தோன்றன் முகம்; மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போ, விடையிடை சுற்றுத லின்றுத் தவிரா, தொடையமை தார்கடம்பன் றோள்; அங்வுழி, யடியிணை சேரா வவுணரை துங்கிப், பொடிப்பொடி யாகிப் பொருப்பொடு மாய, விடியுமிழ் வானத் திடைநின்று கூஉங், கொடியணி கோழிக் குரல்; விழுச்சீ ரமார் விசும்பிடைத் தோன்றிப், பழிச்சினின் றூர்த் தார் பலர்; உருகெழு முருமிய வருமென வதிர்தொழு, மருகெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்; பெருகிய வருமறை பெறுகெடு மொழியொடு, பொரு கள வழியிசை புகல்வன சிறுகுறள்; சிவந்தன திசை சிலம்பின மலை, நிவந் தன தலை நிரம்பின குறை; ஆர்த்தன மறை யாடினர் பலர்; போர்த்தன துகள் பொழிந்தனர் மலர்; ஆங்கணந் தோன்றிய வடுபோர் வென்றியின்,

பாரித்தார், மாணிழை யாராகச் சாறு; சாற்றுள், பெடையன்னர் கண் பூத்து நோக்கும்வா யெல்லாம், விடைபெறி னேளர் தகைத்து". இவை கொச்சகம். "தகைவகை மிசையிசைப் பாய்மா ரார்த்துட, நெந்திரெதிர் சென்றார் பலர்; கொலமலி நிலசெறி செயிர் சினஞ்சிறந், துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்; எழுந்தது துகள், ஏற்றது மார்பு, கவிழ்த்தன மருப்புக், கலங்கினர் பலர்; இவை சிற்றெண். அவருள் மலர்மலி புகவெழு வலர்மலி, தருமணி புரைநிமிர் தோள் பிணைஇ, எருத்தோ டிமிவ்விடை தோன்றினுண் றோன்றி, வருத்தினுண் மன்றவல் வேறு;" முடுகியலடிவந்த கொச்சகம். "ஏற்றெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ, வேறுடை நல்லார் பகை; மடவரே நல்லர்யா மக்க னெருனை; யடலேற் றெருத்திறுத்தாரக் கண்டு மற் றின்று, முடலேறு கோட்சாற்று வார்" இவையுங் கொச்சகம். "ஆங் கினித், தண்ணுண்மப் பாணி தளரா தெழுஉககின், பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித், திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மா மேனி, யந்துவ ராடைப் பொ்துவளோ டாய்ந்த, முறுவலாண் மென்றோள் பா ராட்டிச் சிறுகுடி, மன்றம் பரந்த துரை. (கலி ௧0௨.) இது.....பிறவும் இன்னதாக்கொள்க. யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபுட்ட கொச்சகவொரு போகை அதுதன்பின்னரோ திண்மையான் இதற்குங் காமப்பொருண் மேற் பட்டது. எனது, உரையாசிரியருரை.

கீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை நினக்கே, யாமறி யளவையிற் றமிழ்
புணைந் தேத்துக, நின்னீ தக்க தாயினு நின்னெ தீர், நாணிலி மாக வேண்டும்
யாணர்க், கடம்புந் களிமயிற் லீலியுந் தடஞ்சுனை, நீரோடு நின்வயின் மார்தர்,
வாராப் புலமை வருகமா ரொமக்கே” என்பது இடையளவம்போதரங்க
வொருபோகு. இவ்வறுப்புக்களின் அளவுகூறாமையின் ஏற்றவாற்றிந்து
கூறப்படும். இது நாற்பத்தாண் கடியான் வந்தது. இவை யிக்காலத்து
மிகவுழங்காது. ஒருபோகுபோலன்றி யிதற்களவை முற்கூறியது அம்போத
ரங்கவொருபோகின் அளவே மேற்கூறுகின்றமுன்றுபாக்கட்கும் அளவென்
றற்கு. இவ்வதிகாரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற் குறுப்பிலக்கணம் ஏற்
பன் வறிந்துகொள்க. வெள்ளடியியலாற்றிரிவின்றிவருமென்றலின். அவ்
வளவை மேல்வருகின்ற கலிவெண்பாட்டிற் கின்றென்றுணர்க. (கருட.)

கருட ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
றிரிவின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.*

இது முறையே கலிவெண்பாக்கூறுகின்றது.

ஒரு பொருளைக் கருதிவாராநிற்ப வேறுமொருபொருளே படவுஞ்
சொற்றொடர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெண்டளையடியாற் றிரிவின்றி
வருவது கலிவெண்பாட்டாம். எ-று. இயலென்றதனாற் கட்டளையடியாய்
வருதலுந் தனக்குரிய வெண்டளையான்வருதலும் பன்னீரடியான்வருத
லும் பிறவுமாகிய இலக்கணஞ் சிதையாதனவற்றுக்கே ஒருபொருணுதலி
வரவேண்டிவது. அவ்வாறன்றித் தீர்த்துவருவன ஒருபொருணுதலாக்
கலிவெண்பாவாம். எ-று. அவ்விலக்கணத்திற்றிரிந்துஞ் சீருந் தளையுஞ்

*எ-து, கலிவெண்பாவாமாறுணர்-ற்று, ஈற்றடியளவும், ஒருபொருளைக்
குறித்த வெள்ளடியியலால் திரிவின்றிமுடியுமது கலிவெண்பாட்டாம் எ-று.
கலிவெண்பாட்டெனினும் வெண்கலிப்பாட்டெனினு மொக்கும். “வெள்
ளடியியலான்” என்றமையான் வெண்டளையான்வந் தீற்றடி முச்சீரான்வரு
வனவும் பிறதளையான்வந் தீற்றடி முச்சீரான்வருவனவுந் கொள்க. உ-ம்
“மரையா மால்சுவர மாநிவறப்ப, வரையோந் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்
வோர், சுரையம்புழுமுகிச் சுருங்கிப் புரையோர்த, முண்ணீர் வறப்பப் புலர்
வாடு நாவிற்குத், தண்ணீர் பெருஅத் தமொ சருந்தயாக், கண்ணீர் நனைக்
குந் கடுமைய காடென்றூ, லென்னீ ரறியாதீர் போலலிவைகூற, னின்னீர்
வல்ல நெடுந்தகா யெம்மையு, மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு,
துன்பந் துணையாகநாடி னதுவல்ல, தின்பமு முண்டோ வெமக்கு” (பாலைக்
(கலி-௫.) இது வெண்டளையான்வந்த வெண்கலிப்பா. அஃதேதல், இது நெடு
வெண்பாட்டிற்றோதிய விலக்கணத்தான் வருதலின், பஃ.ரொடைவெண்பா

சினைத்தும் அடியிகத்தும் பாவகை சினைத்தும் ஒருபொருணுதலியும் வெண் பாவியலாண்வந்தனவுக் கலியோசையாமென்றுணர்க. இதனை ஒருபொருணுதலியது கட்டினையாய்த் திரிவின்றிவருமெனவும் ஒருபொருணுதலாதது சீர்வகையாய்த் திரிவிடைத்தாய்வருமெனவுக் கூறிற்றும். உ-ம். “அரும் பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் தூர்ப்பப், பிரிந்திறை சூழாதி யைய விரும்பி நீ, யென்றே னெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின், மைந்துடை மாப்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண், சென்றோர் முகப்பப் பொருளுந் கிடவா, தொழிந் தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுந் செல்லா, ரிளமையுந் காமமு மோராங்குப் பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநா, னொரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை, யொன்றென்கூ ருடை யுடுப்பவரே யாயினு, மொன் றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ, சென்ற விளமை தாற்கு” (கலி. ௧௮.) இது பண்ணீரடியான்வந்து ஒரு பொருணுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இதனுட் பெண்டன்மைக்கு ஏலா நுண்பொருளினைத் தலைவ னெ திரின்றுணர்ந்துவான் செவ்வன்கூறாது தலைவன் பண்டுகுறின சில வற்றைவாங்கிக்கொண்டு கூறுந் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உண ரக் கூறுகின்றார் இவனென்பதுபடநின்றமையின் ஒருபொருணுதலிற் றாயிற்று. அது அகப்பொருளேயாமாறும் ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறுவரு மேனும் அங்கனம் துதலியபொருளான செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டு ஆராய்ச்சியின்று. இது வெண்பாவாயிற் குறித்தபொருளை மறைத் துக்கூறாது செப்பிக்கூறல்வேண்டும். இஃ தன்னதன்றிப் பொருள்வேறு

வாம்; வெண்கலிப்பாவென்றதென்னையெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத் தல், இரங்கல், ஊடல் எனவும், கைக்கிளை, பெருந்திணையெனவுஞ் சொல் லப்பட்ட பொருள் ஏழனுள்ளும் யாதானுமொருபொருளைக்குறித்து ஏனைக் கலிப்பாக்கள்போலத் தரவும், தாழிசையும் தனித்தனி பொருளாகச் சரித கத்தாற் றொகுத்துவரு நிலைமைக்கன்றித் திரிவின்றிமுடிவது; அதனைக் கலிவெண்பாவெனவும், புறப்பொருட்கண்வரும் வெண்பாக்களைப் பஃ றொடைவெண்பாவெனவும், பரிபாடற்குறுப்பாய்வரும் பஃறொடைவெண் பாக்களைப் பரிபாடலெனவும், கொச்சகக்கலிப்பாவிற் குறுப்பாய்வரும் பஃ றொடைவெண்பாவைக் கொச்சகக்கலிப்பாவெனவும் கூறுதலின் அது ஆசிரியர் கருத்தென்று கொள்க. அன்னதாக “நெடுவெண் பாட்டே குறு வெண் பாட்டே” (செய். ௧௧௮.) என்னும் யாப்பினால் வேறுபடித்தாராகிக் கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச்செய்யுளெனப் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடித்தோதினமையானுந் கொள்க. இனி, முல்லைக்கலியுள் “தீம் பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந், தாம்யிற் பிணித்து மனைநிதி யாய்தந்த, பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய்யகைஇப், பாங்குரு முல்லையுந் தாய பாட்டங்காற் றேழிநம், புல்லினத் தாயர் மகளிரொர் கிடல்லா,

படுதலானுந் துள்ளிவருதலானுந் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “மரையா மரல்கவர” (கலி. சு.) என்னும் பாட்டுப் பதினேழுபாடிகள் ஒரு பொருணுதலிற்று. தூற்றைம்பதுகலியுட் கலிவெண்பாட்டு எட்டு. அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவனவற்றின்பொருள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இன்னும் இயலென்றதனும் பன்னீரடியி னிகந்து ஒரு பொருணுதலிவருவனவும் அங்ஙனம் வந்து தலை விசவி வருவனவுங்கொள்க. “சுடர்த்தொடிகேளாய் தெருவினா மாடும்” (கலி. ஐக.) என்னும் பாட்டு அடியிகந்து ஒருபொருணுதலியது. “கயமல ருண்கண்ணாய் காணு யொருவன், வயமானடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட, கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு, முன்னத்திற் காட்டுத. லல்லது தானுற்ற, நோயுரைக் கல்லான் பெயரும் பன்னொளும், பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந் தவன்வாயிற், சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே றுயிடைக், கண்ணின்று கூறுதலாற்று. னவனாயிற், பெண்ணென் றுரைத்த நமக்காயி னின்னதூஉந், காணுந் கழிதலு முண்டென் றெருநாளென், ரேணெகிழ் வுற்ற துயாற்றுணித்தோர், நாணின்மை செய்தே. னுறுநுதா லேன, வினக்கிளி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தய, லாசலூர்ந் தாட வொருஞானு வந்தானை, யைய சிறிதென்னை யூக்கி யெனக்கூறத், தையா னன்றென். நவனுக்கக் கைநெகிழ்ப்பு, பொய்யாக வீழ்த்தே னவன்மார்பின் வாயாச்செத், தொய்யென வாங்கே யெடுத்தனன் கொண்டான்மேன், மெய்யறியா தேன்போற்கிடந்தேன்மன் றுயிடை, மெய்யறித் தேற்றெழுவே. றுயின்மற் றெய்யென, வொண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பண்பி, 1. னங்க ணுடைய னவன்” (கலி. ஊ. ௭.) இது தையா னன்றென்று என மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாமற் றேழி தலைவிக்குரைத்தது. இதுகேட்டுத்

மொருங்கு விளையாட வல்லழி வந்த, குருந்தம்பூக் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை, முற்றிழை யேர்மட லல்லாய்நீ யாடுஞ், சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்ற னெல்லாநீ, பெற்றேம்யா மென்று. பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய், கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய், தாதுகுழ் கூந்தற் றகைபெறத் தையுய, கோதை புனைகோ னினக்கென்ற னெல்லாநீ, யேதி லார் தத்தயூக் கொள்வாய் நனிமிகப், பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதரா, யைய பி திர்த்த கணங்கணி மென்முலைமேற், றெய்யி லெழுதுகோ மற் றென்றான் யாம்பிறர், செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது, மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான் பெயர்ப்ப, வல்லாந்தான் போலப் பெயர்த்தா னவனைநீ, யாயர் மகளி ரியல் புரைத் தெநதையும், யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற, நோயுந் களை குவை மன்” (கலி. ககக.) என்னும், இம் முலைக்கலிவெண்பாவினுட் பிற தலைவருதலிற் பிறதலையானும் வந்த கலிவெண்பா. எ-து. உரையாசிரியருரை.

1 “நம்மேலே ஒரு கண்ணோட்டமுடையன்” என்ற வுரையானு மிதுவே பாடமாதல் காண்க.

தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள்கருதினாள்போலுமெனத் தலைவி கருதுமாற்றும் ரேழிகூறியவாறும் இதனானே தலைவி யினிக் கார்தொழுதி உடம்படுக்குமென்பது மொருபொருளாயிற்று. இது “அறக்கழிவுடையன்” (தொல், பொருளி, உச.) என்னும் பொருளியற்குத்திரத்தில் வழுவமைத்தவாறுங் காண்க. “கீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லார், தாம்பிற் பிணித்து மனைநீறி யாய்தந்த, பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யகைஇப், பாங்கரு முல்லையுந்தாய பாட்டங்காற் ரேழிநம், புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா, மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த, குருந்தம்பூங்கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை, முற்றிழையேள் மடநல்லாய் நீயாடுஞ், சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்ற னெல்லாரீ, பெற்றேம்யா மென்று பிறர் செய்த வில்லிருப்பாய், கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிய, தாது குழ் கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய, கோதை புனைகோ சின்க்கென்று னெல்லாரீ, யேனிலார் தத்தபூக் கொள்வாய் நளிமிகப், பேதையை மன்ற பெரி தென்றே னாயிழா, யைய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேற், ரெய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிற், செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது, மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா நியான்பெயர்ப்ப, வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ, யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும், யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற, நோயுங் களைகுவை மன்” (கலி. ககக.) இது தலைவிரவியைஞ்சீரடியும் வந்து ஒரு பொருணுதலாதது. “இடுமு னென்கிடுவலி” (கலி. கஉ) என்னும் பாட்டுத் தலைவிரவியவ்வாறுவந்தது. பாவகை சிதைத்தன வந்துழிக்காண்க. ஒன்றென முடித்தலாற் பொருள்வகைசிதைத்தலுங் கொள்க. அவ்விரண்டுஞ் சேரச் சிதைத்தன இக்காலத்தார் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளாம். இனி யிக்காலத்தார் கூறும் மடற்செய்யுளும் பாவகை சிதைவின்றேனும் 1. “ஏறிய மடற்றிறம்” ஆகிய பெருந்திணைப்பொருளாக வின் அதனைக் கலிவெண்பாட்டென்று கோகும். மேலிற் சூத்திரத்தாற் கூறுங் கலிவெண்பாட்டுக்களும் பெருந்திணையாயும் வருதலின்; இதனை வெண்பாவெளிற் ரொல்காப்பியனார்..... கலிவெண்பாப் பெருந்திணைப்பொருளின்வாராதென்றுகொள்க. “வெண்பா விதியான் விரவுறுப் பின்றித், தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே, யொன்றுவினைத் திற்ற விறுதித் தாகும்” என்று இசைநூலினும் இவ்வாறேயோதிக்கொச்சகச் செய்யுளுமுளவென்றார். இதனுள் விரவுறுப்பின்றியென வேண்டாது கூறியவதனால் விரவுறுப்புடையது வேறுபொருள்வினையாதெனவும், விரவுறுப்பில்லது வேறுபொருள்வினைத்து இறுமெனவும் அவ்வாறே விரவுறுப்பில்லாக் கலிவெண்பாட்டும் வேறுபொருள் வினைக்குமென ஈண்டுக்கூறி விரவுறுப்புடையது “வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்று”மென்று மேலேச்சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார். (கருந.)

கருசு தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சி ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்.*

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டுடனப்பட்ட கவிவெண்பா விரவுறுப் புடைமையின் வேறுவேறுகூறுகின்றது.

ஓ-ள். தரவு...தும் எ-து தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையன பாட்டாகிப் பயின்றும். ஐஞ்யும் எ-து. வேறுகின்றவொருசீரினை யளவடி யோட்டக்கிக்குற ஐஞ்சீராகியும். ஆறு.....றும் எ-து அவ்வாதே யிருசீரடுக்க ஆறுசீர் பெற்றும். வெண்...றும் எ-து வெண்பா வெண்பட்ட வுறுப்பினியற்கை சிதையாமற் பொருள் புலப்படத் தோன்றும் எ-று.

எனவே தரவும் போக்கும் முற்கூறியவாதே முன்னும் பின்னும் நின்றலும் சுரிதகமாயின் அகவலும் வெள்ளையுமாகிவருதலும் அவை தனிச் சொற்பெற்றும் பெருதும்நின்றலுங் கொள்க. பாட்டிறுத்திற்கும் போக்கினைத் தரவோடு முற்கூறியது தரவிறுதி சீரானிறுமாறுபோல வெள்ளைச் சுரிதகமும் ஒரோவழிச் சீரா னிறுமென்றற்கு. உ-ம், “நயந்தலை மாறுவர்” (கலி. ௮௦.) என்னும் மருதக்கலியுள் “ஐயவெங், காதிற் கணக்குழை வாங்கிப் பெயர்ந்தோறும், போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையா, மேதிலார் கண்சாய நுந்தை வியன்மாப்பிற், ருதுதேர் வண்டின் கிளைபடத் தைதியு,

* எ-து, தரவாகிய வுறுப்பும், சுரிதகமாகிய வுறுப்பும் முதலு முடிவும் வருதலின் இடைவந்து தோன்றியும். எ-று. உம்மையான் வாராதும் என்று கொள்க. ஆறு மெய் பெற்றும் எ-து, தரவு, தாழிசை, தனிச் சொல், சுரிதகம், சொற்சீரடி, முடுகியலடியென்னு மாறுறுப்பினையும் பெற்றும். எ-று. உம்மையாற் பெருது மென்று கொள்க. வெண்பா..... தோன்றும் எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வுறுப்புக்களையுடைத்தாகியும் இலதாகியும் வெண்பா வியல்பினுற் புலப்படத் தோன்றும் எ-று. புலப்படத் தோன்றுதல்வது, என்னுறுப்புக்களில் வெண்பா மிகுதல். இன்னு மிதனானே பிறபாவுகளும் வந்து வெண்பாவியல்பினுள்முடிதலுங் கொள்க. “ஆறு மெய் பெற்று” மென்பதற்கு அராகமென்னு மூன்றுறுப்பைக் கூட்டி, முடுகியவென்னு மூன்றுறுப்பைக் கழித்து, உரைப்பது மொன்று. உ-ம் தரவு, குறிஞ்சிக்கலியுள் “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாவொ, டாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா, னீணை நறும் பைந்தார் தயங்கப்பாய்ந் தருளிஊற், பூணை முறத்தழீஇப் போத்தந்தா னைகலகலம், வருமுலை புணர்ந்தன வெண்பதன வென்றோழி, யருமழை தால் வேண்டித் தருகிற்கும் பெருமையனே” இது தரவு; இதனுள் இரண்டா

கோதை பரிபாடக் காண்டும்” எனத் தேமாவா னிற்றது. இனிப் பாட்டினைப் போக்கின்பின்வைத்ததனாற் போக்குப்போ னாற்சீரா னிறும்பாட்டும் வருஞ் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. உ-ம். “காந்தாங்கே யின்னோநோய் செய்யுமற் றீதே, பார்த சணங்கிற் பிணைத்தோளான் பண்பு” (கலி.கசக) எனவரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சீரடுக்கலும் ஆறுமெய் பெறுதலும் இப்பாட்டின்கணன்றி யேலாவாயின. இதனை யீற்றுக்கண் வைத்ததனானே மேற்கூறுங் கொச்சகமும் தரவும் போக்குமின்றி யிப் பாட்டிமிடைந்தும் வருமென்பதும் இவ்வதிகாரத்தாற் கொள்க. மெய்யென்றதனான் அடுக்குஞ்சீரதன் முதலினும் இறுதியினும் வருமென்று கொள்க. இயற்கைசிதையாமற் றேன்றுமெனவே கட்டினையும் கட்டினையல்லதுமென்ற வெண்பாவிலக்கணநிரண்டுஞ் சிதையாமையென்றாராம். வெளிப்படவென்றதனாற் றளவிரவியவருதலுங் கொள்க. தரவும் போக்குமென்ற உம்மைகள் எண்ணுமமைகள். ஒழிந்த மூன்றும் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. கலிவெண்பாட்டுத் தனிநிலையின்றி விரவுறுப்பாயும் வருமென்றலின், “சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும், பிறர் நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல், சான்றவர்க் கெல்லாக் கடனான லிவ்விருந்த, சான்றீ ருமக்கொன் றறிவுறுப்பென் மான்ற, துளியிடை மின் னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி, யொளியோ டிருவெண்ணைக் காட்டி யளியு

மடி யைஞ்சீரான் வந்தது. “அவனுந்தான், ஏன லிதணத் தகிற்புகையுண்டியங்கும், வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைச், தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்கும், காணக நாடண் மகன்” இதனுள் முதற்கணின் றது கூன். “சிறுகுடியீரே, வள்ளி கீழ்விழா வரைமிசைத் தேன்றொடா, கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாண், ரல்ல புரிந்தொழுக லான்;” இது னுள் முத லாகிரிய வடி. “காந்தள் கடி.கமழுங் கண்வாங்கிருஞ்சிலம்பின், வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வற் றொழு தெழலாற் றம்மையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;” இவை மூன்றுங் கொச்சகமெனப்படும். “எனவாங்கு;” தனிச்சொல் “அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட, வெண்ணையர்க் குய்த்துரைத்தான் யாய்;” இது வெள்ளைச் சரிதகமாகி யிடைவந்தது. “அவரும், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந், தொருபக லெல்லா முருத் தெழுந்தாறி, யிருவர் கட் குற்றமு மில்லையா லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; தெரியுழாய் நீயுநின் கேளும் புணர, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட், கொண்டு நிலைபாடிந் சான்;” இவையிரண்டுங் கொச்சகம். “நல்லாய்;” தனிச்சொல். “நன்னா டிலைவரு மெல்லை நமர் மலைத், தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;” இது பேபொண். “புணவேங்கை தாதுகுக்கும் பொண்ணறை முன்றி, னனவிற் புணர்ச்சி

னென், நெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுத் துஞ்சே, னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின், பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தெ னெவ்வநோய், தாங்குத நேற்றூ விடும்பைக் குயிர்ப்பாக, வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது, பாடுவென் பாய்மா நிறுத்து; யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப, மாமேவி நின்று மடல்புணையா நீந்துவேன், நேமொழி மாத ருறாது துறீஇய, காமக் கடலகப் பட்டு; உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய, லுறீஇயா ளீத்தலிம் மா; காணுந் தொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ, ஞெணழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு, மாணிழை மாதரா ளெளரெனக் காமன, தாணையான் வந்த படை; காமக் கடும்பகையிற் றேன்றினோர்க் கேம, மெழினுத லீத்தலிம் மா; அகையெரியா னுடெதன் றாறயி ரொஞ்சும், வகையிலு னுள்ளஞ் சுகிதருமன்றே, முகையெ ரிலங்கெயிற் தின்னகை மாதர், தகையாற் றிலக்கொண்ட நோய்; அழன்மன்ற காம வருநோய் நிரண்மன்ற, நேரிழையீத்தலிம் மா; ஆங்ககை, அறித்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ, மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழிஇ யான்தே, ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ, ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென், றுயர்நிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே” (கலி. க. ௩௬) இது தரவும் போக்கும் பாட்டினையிடையிடந்த கலிவெண்பாட் டாசிரியச்சுரிதகத் தாண்வந்தது. இவ்வாறே வெள்ளைச்சுரிதகத் தாண்வருவனவுங் கொள்க.

நடக்குமா மன்றே, நணவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாக்கே, கணவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றே; விண்டோய்கன் னொனு நீயும் வதுவையுட், பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ, பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங் கேண்மை, கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;” இவையிரண்டுத் தாழிசை. “மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற், கையாற் புதைபெறுவங் கண்ணுங் கண்ணே;” இது பேரெண் “என்னைமன், நின்னண்ணற் காண்பென்மன் யான்; நெய்த விதமுண்க ணின்கணு தென் கண்மன்;” இதுவுங் கொச்சகம். “எனவாங்கு” தனிச்சொல். “நெறியறி செறிகுறி புரிநிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத், தகையெகு தொகைவகையறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேய்புரை மென்றோட் பசுலையு மம்பலு, மாய்ப்புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பணும் வந்தனன், பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.” (கலி. ௩௬) இது சுரிதகம். இதனாள், முதலடி யறுசீர்முடுகியல். இரண்டாவ தைஞ்சீர்முடுகியல். இது, இவ்வாறு வருவன கொச்சகக்கலிப்பாவெண்பபடிம். ஒத்தாழிசைக்குத் தாழிசையாகியவறுப்பு மிக்குவந்தாற்போற் கொச்சகக்கலிக்கும் வெண்பாவாகிய வறுப்பு மிக்குவருமெனக்கொள்க. இனி யீண்டோதப்பட்ட வறுப்புக்கள் குறைந்தும், மயங்கியும், மிக்கும் வருபவை கலித்தொகையுட் கண்டு கொள்க. எ-து. உரையாசிரியருரை.

“கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே, பண்டறியா தீர்போல நோக் குவீர் கொண்டது, மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை, பூவல்ல பூளை யுழிகளுயொ டியாத் த, புனவரை யிட்ட மயங்குதார்ப் லீலி, பிடியமை துலொடு பெய்ம்மணி கட்டி, யாட்டுபான் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி, நெடியோன் மகனயந் துகந்தாந் கனைய், வடிய வடிந்த வனப் பினென் னெஞ்சு, மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்தி, கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்பி, னன்னே னொருவனென் யான்; என்னு னும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லென் சிறிதாங்கே, யாடெனி லாடலு மாற் றுகேன் பாடுசோ, வென்னு ளீரெம்பை தனிக்கு மருந்தாக, நன்னுத லீத்த விம் மா; திங்க ளாவுறிற் நீர்க்கல்லா ராயினுந், தங்காதல் காட்டுவர் சான் தவ ரின்காய, லொண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சுநோய், கண்டிங்கண் ணோடா திவ் ஆர்; தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக் கும், பாம்பு மலவப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண், வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தலிக் காம, முணர்ந்து முணராதிவ் ஆர்; வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைந்ன்ற, ரஞ்சவென்றலு முயிர்ப்புண்டா மின்சீர், செறிந்தேர் முறுவ லாள் செய்தலிக் காம, மறிந்து மறியாதிவ் ஆர்; ஆங்க, என்க ணீரெம்பை யறிவினே னுங்கட், டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்னு, மருளுற நோயொடு மம்ம ரகல, விருளுறழ் கூந்தலா ளென்னை, யருளுறச் செய்லு மக் கறனுமா ரதுவே” (கலி. ௧௪௦.) இது ‘பாடெனி’ லென்றும், ‘ஆடெனி’ லென்றும் எதுகையையெந்த அளவடி ‘என்னுனும்’ என வேறுநின்றசீரோ டிங்கட்டி யைஞ்சீரடுக்கிற்று. இதனுள் ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது. “சாரார்ப் பெய்த” (கலி. ௧௦௬.) என்னு முல்லீப்பாட்டு “இவடான், றிருந்தாச் சுமட்டின னேனைத் தோள்வீசி, வரிக்கழ் வட்டி தழீஇ யரிக் குழை, யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாலிதி, னுண்ணிதாத் தோன்று துகப்பு” என்ன ஐஞ்சீரடுக்கியும் “இவடான், வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லள், யார்க்கு மணக்காதல் சான்றுளென் றார்ப்பெண் டிர், மாங்காய் நறுங்கடி கூட்டுவேம் யாங்கு, மெழுநின் கிளையொடு போ வென்று, தத்தங், கொழுரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும், வாயி லடைப்ப வரும்” என ஐஞ்சீரடுக்கிய சுரிதகத்தானும் வந்தது. “அரிதி னிற்றேன்றிய யாக்கை புரிபுதாம், வேட்டவை செய்தாங்கே காட்டிமற் றுக்கே, யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னென்றன், றிறஞ்சோர் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன், நணிநிலப் பெண்ணை மடலூர்ந்தொருத்தி, யணிநலம் பாடி வரற்கு; ஓரொருகா லுள்வழியா ளாகி நிறைமதி, நீரு ணிழற்

போற் கொளற்கரியள் போரு, ஊடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை மடன்
 மாமேன், மன்றம் பட்டர்வித் தவன்; வாழி சான்றீர், பொய்தீ ருலக
 மெடுத்த கொடியிசை, மையறு மண்டலம் வேட்டனள் வையம், புரங்கு
 முள்ளத்தே னென்னை யிரங்கு, மின்னா விடும்பைசெய் தான்; "அம்ம
 சான்றீர்; கரந்தாக்கே யீன்னோய் செய்யுமற் றிஃதோ, பரந்த சணங்கிற்
 பனைத்தோளாள் பண்பு; இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங், கொடி
 மின்னுக் கொள்வேனென் தன்னள் வடிநாவின், வல்லார்முற் சொல்வல்லே
 னென்னைப் பிறர்முன்னர்க், கல்லாமை காட்டி யவன்; வாழி சான்றீர்;
 என்றாக்கே, வருந்தமா லூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்; திருந்திழைக் கொத்த
 இளவிகேட்டாங்கே, பொருந்தாதார் போர்வல் வருதிக் கருந்திறை, போலக்
 கொடுத்தார் தமர்" (கலி. ௧௪௧.) இதனுள் "வாழி சான்றீர்," "அம்ம
 சான்றீர்" என ஈற்றுக்கண்வந்தசீர்களை முதலடிக்கட் பொருள்முடியு
 மாறுகூட்டி ஐஞ்சீரடிக் கியாங் கடுக்க அறுசீரா னவ்வாறுவந்ததாம். இதற்கும்
 அறுசீரடிக் கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாக்கு, தனிச்சொல்.
 "புரிவுண்ட" (கலி. ௧௪௨.) என்னும் பெய்தற்கலியுள் "புரிவுண்டபுணர்ச்சி
 யுள்" எனக் கலித்தனையும்வந்து "புல்லாரா மாத்திரை, யருகுவித்
 தொருவரையகற்றலிற் தெரிவார்கண்" எனவும் "இணந்து நொந்தமுதன
 ணினாந்து நீயிர்த் தனள்" எனவும் இயற்சீர்நிரையாயன்றியும் பாவேறு
 பட்டு "எல்லையு மிரவுங் கழிந்தனவென் றெண்ணி யெல்லீரா, நல்கிய கேள்வ
 னிவன்மன்ற மெல்ல" என ஐஞ்சீரடிவந்த வெள்ளைச் சரிதகமும் பெற்ற
 கலிவெண்பாட்டு. முற்கூறிய சொற்சீரடியே ஈண்டைஞ்சீரும் அறுசீருமா
 யடுக்கின என்றுணர்க. இதற்கு இசைச்சீர்களை விதந்தோதவே கலிக்கு
 நோந்த சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் இதன்முற்கூறிய கலிவெண்பாட்டிற்
 கும் வாராவென்றுணர்க. இதற்கினமாதிய முடுகியலும் அவ்விரண்டிற்கும்
 வாராமை கொள்க. இவற்றிற்கு வரையறை அம்போதாங்கத்திற் கோதிய
 வரையறையே வேறின்றென வுணர்க. இனிப் பலவுறுப்பினி யவ்வாறு
 ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியெண்பாரு முளர். நூற்றைம்பது
 கலியுள் அவ்வாறுவருவன இன்மையின் அது சான்றோர் செய்யுளொடு
 மாறுகொள்ளுமென மறுக்க. தாழும்படாமையின் இடைநிலைப்பாட்டென்
 னுதேயுந் துள்ளலுஞ் செய்பலும் என்னு மிருவகைக்கொச்சகமும் ஒருங்கு
 வாராமையிற் கொச்சகமென்னும் பேர் கொடாதும் பாட்டென்றார்; அதனை
 வெண்பாவியலான் வெளிப்படவருமெனவே வெள்ளைக்கொச்சகமென்ப
 பதும். என-று.

கருவி. பாரிலை வகையே கொச்சகக் கலியென்

நூனவில் புலவர் நுவன்றைந் தனரே.*

இது கிறுத்தமுறையே அகநிலைக்கொச்சகக்கலி கூறுகின்றது. மேற் பாவியின் நகிலைவகையான் கொச்சகக்கலியாமென்று நூலறிந்த ஆசிரியர் கூறித்துணிந்தனர் ௭-ஊ.

அறை-துணித்தல் “அறைக்கரும்பு” (பொருந். ௧௧௩) போல. பாரிலை யென்றது மே லொருபோகெண்கூறிய கொச்சகப்பாரிலையை நோக்கிற்று, அதுவுக் கொச்சகமாதலின். துணித்தன ரென்றதனால் அதிகாரத்தாற் சேட்படக்கூறிய “தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றும்” (செய். ௧௫௧) என்ற தொன்றையுமே துணிந்து மாற்றியொழிந்தன பாவியின்றவகையான் இவ் வகநிலைக்கொச்சகமும் வருமென்றுணர்க. எனவே பாணிப்பாட்டுப்போல வெளிப்பட்டு அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாராம். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற கலிவெண்பாலினது பாரிலையுக் கொள்ளப்படும். அது கொள்ளாக்கால் முன்னிற் சூத்திரத்திற்கூறிய நிலையெல்லாங் கொள்ளப் படும். “ஒருபொருணுதலிய” (செய். ௧௫௪) என்னுஞ் சூத்திரத்தினிலே கொள்ளலாகாதென்றுணர்க. எனவே ஒருபொருணுதலாது வெளிப்படத் தோன்றுக் கலிப்பாட்டினுறுப்பொத்துத் தரவும் போக்கும் பாட்டும் இடை மிடையென்றும் பாட்டுக் கொச்சகமாயும் அவையெஞ்சீரும் அறுசீருமெக்கி வருதலுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். இவ்வாறுவந்தன வெண்பாவிற் சிதைந்து ஓசையும் பொருளும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தரவிணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபட்டு ஒருதரவேவந்தாற் கொச்சகமென்றற்குத் தர விணைந்துழிச் சுரிதகம்பெறுதலும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தர விணைந்து தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமு முடன்பெறுதலும் எல்லாம் யாப்பின் வேறுபட்டகொச்சகமென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றெக்கிலு மவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமென்றலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப் பொருள்பற்றிவாராது அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு கான்கும்பற்றிப் பொருள் வேறுபடவந்தன கொச்சகமென்றலும், பாவேறுபட்டன கொச்சக மென்றலும், பிறவும் உணர்வோரே நூலறிபுலவர்; அல்லாதார் நூலுணரா ரென்பதறிவித்தற்கு நூனவில்புலவரென்றார். எனவே கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரானவற்றை இனமென்பார்க்கு அவை அவ்வப்பாக்களுள்வரின் இவ் வகையே கொச்சகமெனல்வேண்டும் அது பொருத்தாதென்றவாறாயிற்று. உ-ம். “செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு, பைய முயக்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம், பொய்யாதல் யான்யாக் கறிகோமற் றைய, வகன்கர்

* ௭-து, பாரிலை வகையுணர்-ந்து. (இதற்கு உரையாசிரியருரையேட்ட டிலில்லை.)

கொள்ளா வலர் தலைத் தந்து, பகன்முனி வெஞ்சா முள்ள லறிந்தேன், மக னல்லை மன்ற வினிது; செல்வினைச் சென்று நீ செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பற மாறியா முள்ளத் துற்தவன், பண்பு மறி திரோ வென்று வருவாரை, யென் றிறம் யா தும் வினவல் வினவீந், பகலின் விளங்குகின் செம்மல் சிதையத், தவ்லருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ, ரவலம் படுதலு முண்டு” (கவி. ௧௧) இது தரவினைக்கொச்சகம். கொச்சகம் வெண்பாவாயும் வருதலானுந் தாழிசையோடு தொடராதவருதலானும் இவை கொச்சகமாயிற்று. ஒரு பொருணுதலி யிவ்வாறுவிரிந்துக் கொச்சகமென்றுணர்க. “மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன், காண லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற், சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதற் றகைத்த, நீர்மலி கரகம்போற் பழந்துக்கு முடத்தாழைப், பூமலர் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறிவைகேள்; ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல், போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை, பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதத், லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறமை, யறிவெனப் படுவது பேகையார் சொன்னோன்றல், செறிவெனப் படுவது கூறியது மறமை, நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை, முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல், பொறை யெனப் படுவது போற்றாரைப்பொறுத்தல்; ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றோழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டோர் கொள் கலம் வரைதலி, னின்றலை வருந்தியா கியாருந், சென்றனை களைமோ பூண்க னின் தோரே” (கவி. ௧௩௩) இது தனிச்சொல்லின்றி யாகிரியச்சுரிதகம் பெற்ற தரவினைக்கொச்சகம். “மின்னொளி ரவிரற விடைபோழும் பெயலே போற், பொன்னகைத் தைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்பி, பொழிலிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை, யின்னகை யிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய், நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாந் கேளினி, நிலென் னிறுத்தா னிறுத்தே வந்து, துதலு முகணுந் தோளுந் கண்ணு, மியலுஞ் சொல்லு னோக்குபு கினைஇ, யையதேயந் தன்று பிறையு மன்று, மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று, வேயமன் றன்று மலையு மன்று, பூவமன் றன்று சுளையு மன்று, மெல்ல வியலு மயிலு மன்று, சொல்லத் தளருந் கிரியு மன்று; எனவாங்கு, அனையன பலபா ராட்டிப் பையென, வலையர் போலச் சோர்பத னொற்றியென், னெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி காணூஉப், புலையர் போலப் புன்க ணைக்கித், தொழலுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான், காழ்வரை நிலலாக் கடுக்களி றன்னோன், றொழுஉந் தொடும்வன் றன்மை, யெழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி” (கவி. ௧௫௫) இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும்பெற்ற தரவினை. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த, தொல் வினைப்பயன்றுய்ப்பத் துறக்கமவேட் டெழுந்தாற்போற், பல்கதிர் ஞாயிறு

பகலாற்றி மலேசேர, வாளுது கலுழ்கொண்ட வலகத்த மற்றவ, னேனையா
 னளிப்பான்போ லிகலிருண் மதிசிப்பக், சூடைசிழ லாண்டோற்கு மாளிய
 வருவாற்கு, மீட்டைநின்ற காலம்போ லிழத்தந்த மருண்மால்; மால்லீ,
 துவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த, போதுபோற் சுவீர்தவேன்
 னெழினல மென்ளுவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனை
 விட்ட, காத்தலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்; மால்லீ, தையெனக்
 கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டிப், பையென்ற நெஞ்சத்தேதம் பக்கம்பா
 ராட்டுவாய், செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பரராட்டிம், பெரியீர்த்
 புணர்ச்சியுட் புறநலவ் கடிக்கல்லாய்; மால்லீ, தகையிக்க தாழ்சினைப் பதி
 சேர்ந்து புள்ளார்ப்பப், பகையிக்க நெஞ்சத்தேதம் புண்மைபா ராட்டுவாய்,
 தகையிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை, முகைமுகக் திறந்தன்ன
 முறுவலுக் கடிக்கல்லாய்; னனவாங்கு, மால்லியு மலரு நோளு தெய்வயி,
 நெஞ்சமு மெஞ்சுமற் தில்ல வெஞ்சி, யுள்ளா சமைத்தோ ருள்ளு, முள்ளி
 லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே”(கலி-ககஅ)இது “நடைநலின் நெழுரு மாக்கென்
 கினவீ” (செய். ககஞ) என்னுமிலக்கண்டு சிந்தைய இடையிடை சொற்
 சீரடி பலவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாத எண்ணிடையிட்டிச் சின்னக்
 குன்றிய கொச்சகமாயிற்று. இனி “அகன்ஞாலம்... மயங்கியோதே”
 (கலி. ககக) “எஃகிடை தொட்டகார” (ஷெ. ௩௨) இவையும் இவ்வாதே
 வந்தன. இனி யாப்பின்வேறுபடவந்த “அருமாந்த காட்சி” (கலி. கக௦)
 “நயனும்வாய்மையும்” (கலி-க௩௦) என்பனவும் ஒக்கும். இனிப் பலவகெகிப்
 பொருட்டொடராய அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பன விராய்ப் பொருள்
 வேறுபடவருந் தரவுகொச்சகம் பின்னுள்ளோர்செய்த சிந்தாமணி முதலி
 யனவாம். “கொடியவலுக் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப், பொடியழற் புறந்
 தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதை; தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கைப்
 பணைத்தோனா, யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென, நார்தநா
 திருக்கந்த வெஞ்சாது னளிபற்றிப், பொலம்புனை மகரவாய் துங்கிய சிகழி
 கை, நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யொருகாழ், வீரன்முறைச் சுற்றி மோக்
 கலு மோந்தன, ன்ருஅ வலிழந்தன்னவென்மெல்விரற் போதுகொண்டு,
 செரு அச் செங்கண் புதைய வைத்துப், பருஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்
 தனன், நெறயி விளமுலை யினியன சைவந்து, தொய்யலர் தடக்கையின்
 வீழ்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்; அதனால்,
 அல்லல் களைந்தனன் ரேழி நன்னக, ரருக்கடி நீவாமை கூறி னன்னறன்,
 தின்னெடு சூழ்வு ரேழி நயம்புரிந், தின்னது செய்தா ளிவளென, மன்னு
 வலகத்து மன்னுவ துப்புரைமே” (கலி-௩௦௪) “அதனால்” எனத் தனிச்சொற்
 பெற்று அடக்கியலில்லாக்கரிந்தகத்தோடு அடிசியார்தோடிற்று. “பாண்

மருண் மருப்பி னூர்புரை பாவடி, யீர்நறுங் கமழ்கடாத் தினம்பிரி
 யொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து, பொருள்வயிற்
 பிரிதல் வேண்டு மென்னு, மருளில் சொல்லு நீசொல் லீனையே, நன்னர்
 நற்றுத னாயந்தனை நீவி, கின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர்
 மொழியு நீமொழிச் சினையே, அவற்றுள், யாவோ வாயன மாஅன் மகனே,
 கிழவ ரின்னோ ரென்னுது பொருடான், பழவினை மருக்கிற் பெயர்பு பெயர்
 புறையு, மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் கின்னின், நிமைப்புவரை
 வாழாண் மடவோ, ளமைக்கவிண் கொண்ட தோளினை மறந்தே” (கலி.
 ௨௬) “அவற்றுள்” என ஐஞ்சீரடிவந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச்
 சுரிதகம்பெற்று அடிநிமிர்ந்தோடிற்று; “அகன்றூலம் விளக்கும்” (கலி.
 ௧௧௧) கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்பாமாறு. “மன்று பார்த்து, நின்று
 தாயைக், கன்று பார்க்கு, மின்றும் வாரார்” இஃது இஞ்சீர் நான்கடித்தரவு
 கொச்சகம். “தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி, யஞ்ச லோம்பென் தகன்ற,
 வஞ்சர் வாரா சாயி, னெஞ்ச நிலலா தேகாண்” இது முச்சீர் நான்கடித்தரவு
 கொச்சகம். “நீரலர் தூற்றத் துயிலா றெடுக்கங்கூல், வாரல சாகி யவரோ
 வலித்தமைத்தா, சூலார் நாயாகா ளன்றில்கா ளன்னக்கா, னூரலர்
 தூற்றயா னுள்ள முகுவேவே” இது நாற்சீர்நான்கடித்தரவுகொச்சகம்.
 “கன்னி ஞாழற் கமழ்பூக் கரனல் யாண்கண்ட, பொன்னங் கொடியை
 யீன்றோ நிலலை போ லுமாண், மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி,
 யன்ன தொன்று படைத்தா யாயி னெவன்செய்கோ” இஃ. தைஞ்சீர்நான்
 கடியான்வந்தது. இனி “தூனலிப்புலவ” ரென்றதனான் இதனைக் கோவை
 யாக்கி யெழுத்தெண்ணி யளவியற்படுத்துச் செய்வனவுக் தரவுகொச்சகம்.
 அவற்றுள் நேரெழுத்துவருவனவுக் கொச்சகமாம். ௨-ம். “திருவளர் தாமரை
 சீர்வளர் காவிக ளீசர் தில்லைக், குரு கின்றதே” (திருச்சிற்ற. ௧)
 “போதோ விசும்போ.....பதியே” (ஐ. ௨) இவை பதினேழும் பதினாறு
 மாய்வந்த தரவுகொச்சகம். “குயிலைச் சிலம்படிச் கொம்பினை.....பளிக்
 கறையே” (ஐ. ௩௦) “காசணி கற்பகக் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்,
 சீரணி.....மதியமே” (ஐ. ௪௦௦) இவை றையாரோவெழுத்துமிக்க தரவு
 கொச்சகம். “காண்பா னவாலினாற் காதலன் காதலியின் னடவா கிற்ப,
 காண்பால் ளாகுதலா னன்னுதறன் கேள்வன்முன் னடவா கிற்ப, வாண்
 பான்மை குன்றா வயில்வே லவன்றனக்கு மஞ்சொ லாட்கும், பாண்பால்
 வரிவண்டு பாடு மருஞ்சரமும் பதிபோன் றன்றே” இஃது அறுசீர்நான்கடித்
 தரவுகொச்சகம். பிறவு மன்ன. “இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை
 தூங்கவொ ரேந்தல் யானை, கலங்கஞ் செய்யுந் கதூஉங் கவனங் கடைவாய்
 சோரச், சிலம்பொழி ஞன்றென நின்றது செய்ய தெவன்கொ லன்றாய்”
 இஃது அறுசீர்மூன்றடிக்கொச்சகம். “தண்ணர் துறைவன் றூர்மேற்

போன, வண்ண வண்டு வாரா தந்தே, வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்,
கண்ணியு நில்லாதே காண்” இது நான்கடியாகிரியத்துள் இறுதி முச்சீரான்
வந்து யாப்பு வேறுபட்டது. “நீண்டுகொள் புலாலுணவ்கு முன்றினீன்று
புள்ளோப் புதறிலைக் கிடாகக், கணங்கொள்வண் டார்த்துலாக் கன்னி நறு
ஞாழல் கையி னூன்றி, மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ, ரணங்
குறையு மென்ப தறியேனறிவேனே லடையேன் மன்றே” (சிலப்-காணல்)
இஃது ஈற்றயலடி குறைந்தது. இதனைப் பாமயக்கத்துக்கும் ஏற்றுநிற்றவின்
சாண்டிக்காட்டிற்று “அறுசீ ரடியே” (செய்-சுசு) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்
கூறிற்றேனுமென்பது. இது ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருதலுங்
கொள்க. “கோடல்வண்டு கோபமூர்ந்த கொல்லவாய், மாடுகின்ற கொள்
றையேயி மெளவல்பூத்த பாங்கெலா, மாடுமஞ்ஞை யன்னகாய் லாயவஞ்
சொன் மாதரா, யாடன்மைந்தர் தேரும்வந்து தோன்றுமே” இது நடுவீரடி
மிக்கது. “இரங்கு குயின்முழுவா வின்னிசையாழ் தேனா, வரங்க மணி
பொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி, லரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்,
மரங்கொன் மணந்தகன்றூர் நெஞ்சமென் செய்த திளவேனில்” “வண்
டுளர் பூந்தார் வளங்கொன்றைத் தாண்டே” “முத்தரும்பிப் பைம்
பொன் மலர்ந்து முருகுயிர்க்குந், தொத்தரும்பு காணற் றுறையேந், துறைவங்
தெமது தொன்னலமு காணு, நிறைவனையும் வெளவி சிறையற்றா னஞ்
சேர்ப்பன்” இவை அடியும் அசையுஞ் சீரு மிடைமடக்கிச் சிலவடி குறைந்
தன. இவை யசையுஞ் சீரும் அடிமடக்கியும்வரும். “புன்னை நீழ் னின்றூர் யார்
கொ, லன்னை காணின் வாழாளே தோழி” “மல்ல வூர லில்வி லன்றற், பில்
பூக் கோதையில்” இவை ஈரடியாய் நற்றடி குறையாதங் குறைந்தும்வந்தன.
“கொய்தினை காத்தங் குளவி யடுக்கத்தெம், பொய்தற் சிறுகுடி வாரனீ
சைய நலம்வேண்டின்” இது ஈரடியாய் நற்றடிமிக்கது. இதுவும் ஒருபொருண்
மேன் மூன்றடுக்குதலுங் கொள்க. - இன்னும் முற்கூறிய கொச்சகவொரு
போகின்பகுதியாய் வேறுபட்டுவருவன வந்துழிக்காண்க. “வடிவுடை நெடு
முடி வானவார்க்கும் வெலற்கரிய, கடிபடு நறும்பைந்தாரக் காவலர்க்கும் காவல
னாங், கொடிபடு வரைமார்பிற் கோழியார் கோமானே; துணைகளைத்தோ
ளிவன்மெலியத் தொன்னலந் தொடர்ப்புண்டாந், துணை மலர்த் தாரருளுமே
லிதுவித்த்கோர் மாறென்று, துணைமலர்த் தடங்கண்ணூர் துணையாகக் கரு
தாரே; அதனாற், செவ்வாய்ப் பேதையிவடிற், தெவ்வா றுங்கொலி தெண்
ணிய வாரே” இது தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும்பெற்றுப் பொருள்வேறு
பட்ட தாவினை. இனிக் கலிவெண்பா, வறுப்பொத்துப் பாவேறுபடுவன
வருமாறு. “ஒன்று, இரப்பான்போ ல்லிவந்துஞ் கொல்லு முலகம், புரப்
பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன், வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந்
தான்போ, னல்லோர்கட் டொன்று மடக்கரு முடையன், இல்லோர் புன்ச

ஈனாகியத் தணிக்க, வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன், அன்னு
 ளெருவன் தன் னுண்டாக விட்டென்னைச், சொல்லுஞ்சொற் கேட்டகூடரி
 யூப்பன்மாணும்; நின்னின்றியமையலேன் யானென்னு மவனாயி, னன்னுன்
 சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி, னென்னுற்ற யிற்ர்க்குமாங் குள
 கொல்லோ நறுததால்; அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயித்,
 மயிபரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி, னளியரோ வெம்போல
 வீக்கிவன் வலைப்பட்டார்; வாழலேன் யானென்னு நீரிப்பி னவனாயி,
 னேழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயித், சூழங்கா னினைப்பதொன்
 மறிகிலன் வருந்துவல், சூழங்கா னறுததா னம்முளே சூழ்குவம்; அவனா
 ணடப்பெயர்த் தமைக்குமாங் கொல்லாது, பேணின ரெனப்படுதல் பெண்
 மையு மன்றவன், வெளயி முயற்கு மாத்திரை வாவெண்க், கூறுவேன்
 போலக் காட்டி, மற்றவன் மேவழி மேவாய் கெஞ்சே” (கலி-சுஎ) இது
 ஒன்றெனவும் துவனெனவுஞ் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும்வந்து இடை
 நிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றோடிக் கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதலின்
 ஒத்தாழிசையாகாது கொச்சமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேறாயிற்று.
 “வேனி லுழந்த வறிதுயக் கோய்களிறு, வானீங்கு வைப்பின் வழங்காதோர்
 நீர்க்கவாங், காணக் கடத்தி ரெனக் கேட்பின் யானென், றுசாவுகோ வைப
 சிறிது; நீயே, செய்வீனை மருங்கிற் செலவயாந் தியாழநின், கைபுனை வல்
 வின் ஞாணுளர் தியே, இவட்கே, செய்வறு மண்டில மையாப் பதுபோன்,
 மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே; நீயே, வினைமாண் காழகம் வீக்கக் கட
 டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே; இவட்கே, கனைமா னீலின் காடு
 திர் பலைபோ, னினைநோக் குண்க னீர்நில் ளாலே; நீயே, புலம்பிய லுள்ள
 டொடு பெருநுள்வயிற் செலீஇய, வலம்படு திதிரி வாய்நீ வுதியே; இவட்கே,
 பலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுகு பவைபோ, விலங்கே ரெல்வீன யிறையூ ரும்மே;
 ஈனரின், சென்னவை யாவத்து மிளையவை நீரிப்பித், றுன்னலக் கடை
 கொள்ளப் படுதலின் மற்றிய, னின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ, முன்னிய
 தேளத்து முயன்று செய்பொருளே?” (கலி-எ) இது கலிவெண்பாவிற்கோதிய
 வறுப்புப்பெற்றதேனுந் தரவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பாவன்மையிற்
 கொச்சமாயிற்று. “காமர் கலிம்புணல் கலந்தெம்மோ டாடுவா, டாடுரைக்
 கண் புடைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனெ டொழுகலா, னீனாக நறுந்தண்டார்
 தயங்கப்பாய்க் தருளிநாற், பூனாக முறத்தழீஇப் போதந்தர் னகலகலம்,
 வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதன வென்றோழி, யருமழை தால்வேண்டிற்
 மருகிற்றுக் பெருமையனே; அவனுந்தான், ஏன் விதணத் தகிற்புகை யுண்
 டியக்கும், வானூர்மதுவம் வரைசேரி னவ்வகாரத், தேனி னிராடுவென வேணு
 யிழைத்திருக்கும், காணக் நாடன் மகன்; சிறுகுடியிரே சிறுகுடியிரே, வள்ளி
 கீழ்விழா வரைமிசைத் தேன்றொடா, கொல்லை குல்வாங்கி யினு மலைவாழ்க்,

ரல்ல புரிந்தொழுத லான்; காந்தள் கடிமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின், வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் தன்னையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்; என வாங்கு, அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பத, வென்னையர்க் சூயத் துரைத்தாள் யாய்; அவரும், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந், தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி, யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; நிரையிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட், கொண்டு நிலைபாடிக் காண்; நல்லாய், நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத், தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் தனர்கொல்; புனவேங்கைத் தாதுறைக் கும் பொன்னறை முன்றி, னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ, நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ; விண் டோய்கண் னுடனு நீயும் வதுவையுட், பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற் கொலோ, பண்டறியா தீர்போற் படர்கீர் பழங்கேண்மை, கண்டறியா தேன் போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ; மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணு மற், கையாற் புதைபெறுஉங் கண்ணுங் கண்ணோ; என்னை மன், நின்கண் னுற் காண்பென்மன் யான்; நெய்த விதமுண்கண், ணின்கண்ணு கென்கண் மன்; எனவாங்கு, நெறியறி செறிகுறி புரி திரி. பறியா வறிவனை முந்தூழீஇத், தகைமிகு தொகைவகை.....வீனியே' (கலி-௩௬) இதனுள் "எனவித ணத்து" என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய்ப் 'புனவேங்கை' முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தளையொன்றிய கொச்சகமாய் ஒழிந்த பாவு மயங்கிச் சூரிதகமும் முடுகிவருதலின் இது கொச்சகமாயிற்று. "கொடு மிட னுஞ்சிலான்" (கலி-௩௬) என்னும் பாட்டுட் "பா அய்ப் பா அய்ப் பசந் தன்று துதல், சா அய்ச் சா அய் நெகிழ்ந்தன தோள்" என முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடிவருதலின் இதுவுங் கொச்சகமாயிற்று. "மலிதிரையூர்ந்த" (கலி-௧௦௪) என்னும் முல்லைப்பாட்டுள் "இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க" "தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் வின்றி" எனவும் முடுகுதலிற் கொச்சகமாயிற்று. இவற்றுட் கலிவெண்பாப்போலச் சொற்சீரடியும்வந்தன. பிறவு மன்ன. மேலைக்குத்திரத்துள் இதற் கதி காரம்பட இடைநிலைப்பாட்டினை யீற்றின்வைத்தமையிற் நாவும் பேசக்கு மின்றி யிடைநிலைப்பாட்டேவருதலுங் கொச்சகமாம். உ-ம். "காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமைசுற்றெடு, பொடியழற் புறந்தந்த செய்யுறு கிண்கிணி; உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன், மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின்மேற், றைஇய பூந்துகி லைதுகழ லொருசிறை; கையதை, யலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய பலவுறு கண் ணுட் சிலகோ லவிர்தொடி; பூண்டவை, யெறியா வாளு மெற்றா மழுவுஞ்,

செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிலின், மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்ப்பூண்; சூடின, இருங்கடன் முத்தும் பன் மணி பிறவு, மொருங்குடன் கோத்த வருளமை முக்காழ்மேற், சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்தூ லாக, வரும்பவிழ் நீலத் தாயிதழ் நாணச், சுரும்பாற் றுப் படுத்த மணிமருண் மாலை; ஆங்க, அல்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின், செய்வறு திண்டேர்ச் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப், பைப்பையத் தூங்குகின் மெல்விரற் சீறடி, நோதலு முண்டிங் கென்கை வந்தீ, செம்மானின்பா லுண் ணிய; பொய்போர்த்து, பாண்டலை யிட்ட பலவல் புலயனைத், தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தாம் வேண்டியார், நெஞ்சம் பிணித்த ரெழிலாத் திரிதரு, துந்தைபா லுண்டி சில; துந்தைவாய், மாய்ச்சூ டேறி மயங்குநோய் கையிகப், பூவெழி லுண்கண் பணிபரப்பக் கண்படா, ஞாயர்பா லுண்டி சில; அன்லையோ, யாயெய் மகளைப்பா ராட்டக் கதுமெனத், தாம்வந்தார் தாம்பா லவரொடு தம்மை, வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு; என்பாலல், பாராட் டிவந்தோய் குடியுண் டித்தை; என், பாராட்டைப் பாலோ சிலசெருக் குறித் தாரை, யுவகைக்கூத் தாட்டும் வரிசைப்பெரும் பாட்டொ டெல்லாம், பரு கீத்தைத் தண்டிவென்றாயர் மாட்டைப்பால்” (கலி-அரு) என இப்பாட்டு இடைநிலைப்பாட்டே முழுதும் வந்தது. இஃது உறழ்பொருட் டண்மை யிற் கொச்சகம். இவை யெல்லாங் கலிவெண்பாவுறுப் பொத்துப் பாவேறு பட்ட கொச்சகம். “எருத்தேகொச்சகம்” (செய் கருக) என்னுஞ் சூத்திரத்தே அம்போதரக்கத்திற்குக் கூறியவளவே மேல்வருகின்ற மூன்றுபாக் கட்டு மளவென்றுகூறிப்போந்ததனான் அளவு முணர்க. இனிக் கொச்சக வொருபோகுடன் மாட்டெறிதலின் அதனளவு இதற்கும் அளவாமெனின் ஆகா, வண்ணத்திற்கோதியவுறுப்பமைய வாராதது கொச்சகமாதலின் அதற் கோதியஅளவே கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவாயுஞ் சிறிதுவேறுபட்டும் வரும். இது அங்ஙனம்வாராதென்றுகொள்க. இதற்கு இரண்டடிமுதற் பத்தடியளவும்வருவன தரவுகொச்சகமாமாறுதாரணத்திற் காண்க. (கருக)

கருகா கூற்று மாற்றமு யிடைபிடை யிடைந்தும்*

போக்கின் ருத லுறழ்கலிக் கியல்பே.*

இது முறையானே உறழ்கலி கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒருவர் ஒன்றுகூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் அவற்றையடக்குவதோர் சுரிதகமின்றிமுடிவது உறழ்கலி யாம். எ-று.

* எ-து, உறழ்கலிப்பாவாமாறுணர்-ற்று. உறழ்கலிப்பாலிற் கிலக்கணம், கூற்றும், மாற்றமும் விரவிலந்து சுரிதகமின்றிமுடிதல். எ-று. இதனைக் கொச்சகக்கலியின் பின்வைத்தமையான், கொச்சகவுறுப்பின் ஒப்பன இதற் குறுப்பாகக்கொள்ளப்படும். உ-ம். “யாரிவ னென்கூந்தல் கொள்வா னினிதுவு மோ, ஞராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை, வாரனீ வந்தாங்கே

போக்கின்றெனவே ஒழிந்தவறுப்புக்களெல்லாம் கலிவெண்பாட்டிற் கோதியவாதே வருமென்ப தூஉம், பா மயக்கிவருமென்பதூஉம், அம்போ தரக்கத்தினளவே யளவெண்பதாம் மேனின்ற வதிகாரத்தாற் பெற்றும். இயல்பெனவே இயல்பன்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவாதலும் அவை தாம் ஆசிரியமேயாகலும் சில தரவும் போக்குமின்றிவருதலுஞ் சிறு பான்மைகொள்க. போக்குடையன தரவின்றி வாராமையுக் கொள்க. வெள்ளைக்கொச்சகம் பலவந்து அவற்றுள் ஒன்றைச் சுரிதகமெனின் அதற் குப் போக்கியற்பொருண்மையின்மையான் அதனைக்கிப் போக்கியற் பொருண்மையின்றேனும் ஆசிரியம்வந்துழி ய்ப்பாட்டிற் கோர் முடிவு காட்டிநின்றவின் ஆசிரியமே போக்கியலாமெனக் கொண்டாம். நாடகச் செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிபொருளவாகிய பலதொடர்ந்த வேறு பாடுநோக்கியும் பொருள்வேறுபாடுநோக்கியும் வரலாற்று முறைமை நோக் கியும் அதற்குரியதோர் இலக்கணத்தால் உழக்கவியென வேறோர் செய்யு ளென்றார். கொச்சகத்தின் அடங்காமையின் “மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை, “மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினுள்” (மரபியல் ௧௦) என மரபு கூற வின். உ-ம் “அரிநீ ரவழிநீல மல்லி யனிச்சம், புரிநெடுநீ முல்லை நறவோ டார்ந்த, தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார், பொருமுரண்சீறச் சிதை ந்து நெருநையி, னின்று நன்றெண்ணை யணி; அணைமென்றோளாய், செய் யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ, னையத்தா லெண்ணைக் கதியாதீ தீங்கின்மை, தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு மற்று.து, அறிவல்லயா னின்னஞ் ளனைத்தாக நல்லார், செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார், கூருகிற் சாடிய மார் புங் குழைந்தனின், ருருந் ததர்ப்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி, யரிமத ருண்கண்ணு ராராக் கவலிற், பரிசழிந் தியாழநின் மேனிகண் டியானுஞ், செருவொழிந் தேன் சென்றி யினி; தெரியிழாய், தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீ தின்மை, யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து; அன்னதே யாற்றல் காண், வேறுபட் டாங்கே கலுழ்தி யகப்படின, மாறுபட்டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங், கூறி யுணர்ந்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ, மாணு செயினு மறுத்தாக்கே நின் வயிற், காணி னெகிழுமென்னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய், பேணய்நீ பெட்பச்

மாறு; ஒள்ளியை, என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று, போரெதிர்த் தற்றாய் புலவனீ கூறினென், ஒருயிர் நிற்குமா றியாது.” இது தலைமகன் கூற்று. “ஏன, தெளிந்தேய்யாம் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா, பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடிந் தாங்கு, வருந்தனின் வஞ்ச முரைத்து” இது, தலைவி. “மருந்தின்று, மன்னவன் சிறிற் நவறுண்டோ நீயந்த, வின்னகை தீதோ விலேன்” இது, தலைமகன். “மாண்மந் துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர், புறஞ்சாயந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப், பொய்ப்ப விடேமென நெருங்கிற் நப்பினெ, னென்றடி சேர்தலு முண்டு” (கலி. அக.) இப்பாட்டுச் சுரிதகம் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. எற்றுக்கு இறுதிக்கண் வந்ததாகாதோவெனின், சுரிதகமாவது ஆதிப்பாட்டினு மிடைநிலைப்பாட்டினு முள்ளபொருளைத் தொகுத்துமுடிப் பது. இது, அன்னதன்றென்க. எ-து. உரையாசிரியருரை.

செயல்". (கலி. ௧௧) இது, தரவும் பாட்டு முடைத்தாய் ஐஞ்சீரக்கீழும் ஆறு மெய்பெற்றும் வந்தும் போக்கின்றியுற்ற உறழ்கலி. முற்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கூறாமையி னிறுதிநின்ற "பேணாய்நீ பெட்பச் செயல்" என்றது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதாம். அது "அன்னதேயாயினு மாகவற் றுயிழாய், நின்னகை யுண்க முயங்குவாய் நின்னெஞ்சு, மென் னெடுநின்று தெனின்" () எனப் பின்னுமொன்று தலைவன் கூறற்கும் உடம்பட்டு நின்றலின். இவ்வாறன்றி யாசிரியச் செய்யுளை முடித்துக்காட்டுதலின் அதனைச் சிறுபான்மை கொண்டார். நலமிக நங் திய நயவரு தடமென்றே, எல்லா மமருண்க ணநல்லாய் நீயுநீயி, வுல மா லுயவுளேய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்; பேரோமுற் றார்போல் முன் னீன்று விலக்குவா, யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூ மில்வழி, தளரியா வெண்ணிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாய், புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற் றியான், ஒக்கும், புல்லினத் தாயனை நீ யாயிற் குடஞ்சுட்டு, நல்லினத் தாய ரொமர்; எல்லா, நின்னெடுநி சொல்லி நேதமோ வில்லைமன்; ஏதமன் றென்னை வருவான் விடு; விடேன், உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு, மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா, னீன்மொழிகொண் டியானே விடு வேன்மற் றென்மொழிகொண், டென்னெஞ்சு மேவல் செயின்; நெஞ் சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய, காத்தகொள் காமக கல க்குற வேதிலார், பொய்மொழி தேறுவ தென்; தெளிந்தேன் நெறியி ழாய் யான்; பல்கால்யாங் கான்யாற் றவீர்மணற் றண் பொழி, லல்க லகலரை யாயமொடாடி, மூலை குருந்தொடு முச்சி வேய்க் தெல்லு, யிரவுற்ற தின்னக் கழிப்பி யரவுற், றுருமி னதிருந் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு நாகுட னின்றன, பல்லா னீனநிரை நாமுடன் செலற்கே" (கலி. ௧௧௩) இது போக்கிலக்கண மில்வழி யாசிரியச்சுரிதகம்பெற்ற உறழ் கலி. "வாரி நெறிப்பட்டு" (கலி. ௧௧௪) என்னும் முல்லைப் பாட்டிம் "சுணங்கணி வண்முலை" (கலி. ௧௧௫) என்னுந் குறிஞ்சிப் பாட்டிமது. "ஒருஉநீ யெய்க்குந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை, வெருஉதுக் காணுங்கடை; தெரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய், மெய்ப்பிரிந் தன்னவர் மாட்டி; ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவீடு பெற்றா, யிமைப்பி னிதழ் மறை பாங்கே கெடுதி, நிலைப்பா லறியினு நின்னெறந்து நின்னைப், புலப்பா ருடையர் தவறு; அணைத்தோளாய், தீயாரைப் போலத் திறனின் றுடற் றுதி, காயுந் தவறிலேன் யான்; மாறேக்கி நீயழ நீத்தவ னுணது, நாணில னாயி னவிதத் தவன்வயி, னூடுத லென்னே வினி; இனி, யாதுமீக் கூற்ற நாமில் மன்ற, தகையது கண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானுப், பாடிக்கண் பாயல் கொள்" (கலி. ௧௧௬) இது தரவும் போக்குமின்றிவந்த உறழ்கலி. இவற்றுள் ஐஞ்சீரும் அதுசீரும் வந்தன. சொற்சீரிடி வந்தன வந்துழிக் காண்கூப்பிறவு மன்ன.

கரு௭ ஆசிரியப் பாட்டி எனவிற் கெல்லை
யாயிர மாகு மிழிபுழன் றடியே.*

இது நிறுத்தமுறையே ஆசிரியத்திற்கு அளவிடல் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்துக்கு எல்லையாயிரமாகும். சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்றடியாகும். எ-று.

உ-ம். நீலமேனி வாலிழை...பாகத் தொருவனிருதா ணிழற்கீழ்,
மூவகையுலகு முகிழ்த்தன முறையே' (ஐங்குறு-வாழ்த்து) இது சுருக்கத்திற்கெல்லை. 1 கூந்தராற்றுப்படை தலையளவிற்கெல்லை. மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் ஒழிந்த பாட்டேழும், பரிபாடலுங், கலியும் ஒழிந்த தொகையாறும் இடையளவிற்கெல்லை. பாட்டினெல்லை யென்றது அளவென்றதனால் அதனியற்றுகிய வஞ்சிக்கும் இவ்வாறே கொள்க. "செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணிலத் தலாருந்திப், பொழிற்காஞ்சி நிழற்றுயிலஞ், செழுநீர் நல்வயற் கழனி யூன், புகழ்த லானப் பெருவண்மையனே" இது சிற்றெல்லை. பட்டினப்பாலை யிடையளவிற்கெல்லை. மதுரைக் காஞ்சி தலையளவிற்கெல்லை. (கரு௭)

கரு௮ நெடுவெண் பாட்டு முந்நா லடித்தே
குறுவெண் பாட்டிற் களவெழு சிரே.†

இது முறையே வெண்பாவின் அடியளவை கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுவெண்பாப் பேரெல்லை பன்னிரடியையுடைத்து. குறுவெண்பாச் சிற்றெல்லை யீரடியையுடைத்து. எ-று.

இதனை வெண்பாட்டளவிற்கெல்லையென்றது குறு வெண்பாட்டு நெடுவெண்பாட்டெனப் பெயர் கொடுத்துக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்திக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டு முள

*எ-து, ஆசிரியப்பாவி னளவுணர்-ற்று. ஆசிரியப்பாட்டினளவிற்கெல்லையாவது, சுருக்கினது மூன்றடி, பெருமை யாயிரமடியாக விடைப்பட்டன வெல்லரவடியானும் வரப்பெறும். எ-று. சுருக்கினபாட்டிற்கு உ-ம் மேற்காட்டப்பட்டது. பெரியபாட்டு, பத்துப்பாட்டுள்ளூந் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் மணிமேகலையுள்ளும் கண்டுகொள்க. "ஆசிரியரைத்தேவஞ்சி" (செய். சு௦௮) என்றதனால் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஆயிரமடிப்பெருமையாகக் கொள்ளப்படும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வெண்பாவிற்கடிவரையறையுணர்-ற்று. நெடுவெண்பாட்டிற்கெல்லை பன்னிரண்டடி. குறுவெண்பாட்டிற்கு அளவடியுஞ் சிந்தடியுமாகிய வீரண்டடியும். எ-று. எனவே இடையுள்ள வடகனெல்லாமுரிய உ-ம் மேற்காட்டுதும். எ-து. உரையாசிரியருரை.

வெண்பதாம், அது சிறப்புடைத்தென்பதாம் பெறுதாம். எனவே, நெடு வெண்பாவின் பன்னீரடியிற் பாகமாகிய ஆறடியே யளவியல்வெண்பாவுக்குப் பேரொல்லையாகவும், அதன்பாகமாகிய மூன்றடியே குறுவெண்பாவிற்குப் பேரொல்லையாகவுங் கோடும். அங்ஙனக் கொள்ளவே நெடுவெண்பாவிற்கு இழிந்த வெல்லை யேழுடியாகவும் அளவியல் வெண்பாவுக்கு இழிந்த வெல்லை நான்கடியாகவுங் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைமை நோக்கி யாசிரியர் “அம்மைதானே யடிநிமிர் வின்றே” (செய். உ.ந.க) என்று நெடுவெண்பா நேர்ந்திலர். அடிநிமிர் வின்றென்றது ஆறடியின் மிகாமையை; உரையிற் கோடலென்பதனாற் செய்யிக் கூறுஞ் செய்யுட்டு நான்கடியே மிக்க சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க. “சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கினத்தல்” என்பதனாற் குறுவெண்பாவுஞ் சிறப்புடைமை பெறுதாம். இக்கருத்தானே கீழ்க்கணக்கில் நான்கடியும் ஈரடியுமே மிகவந்தவாறும் முத்தொள்ளாயிரத்து நான்கடியே மிகவந்தவாறுங் காண்க. உ-ம். “யாதானு ஶடாமால்” (திருக். ந.க௭) 1 “இரு தேவர் பார்ப்பா ரிடை” (ஆசாரக். ந.க) “துகடர் பெருஞ் செல்வம்” (நாலடி. செல்வ) “இனிதுண்பா நெண்பா னுயிர்கொல்லா துண்பான், முனி தக்கா நெண்பான் முகனொழிந்து வாழ்வான், நனிய நெணப்படுவான் செய்தான் நிலலா, னினிய நெணப்படுவான் யார்யார்க்கே யானு, முனியா வொழுக்கத் தவன்” (நான்மணி. ௯௦) “ஆரெயின் மூன்று மழித்தா னடியேத்தி, யாரிடத்துத் தானறிந்த மாத்திரையா னசாரம், யாரு மறிவ தறனாக மற்றவற்றை, யாசாரக் கோவை யெனத்தொகுத்தான் நீராத், திருவாயி லாய திறல்வண் கயத்தார்ப், பெருவாயின் முள்ளியென் பான்” (ஆசாரக். காப்பு) என இவை முறையே வந்தன. ஒழிந்த நெடுவெண்பாட்டு வந்துழிக் காண்க. (கடுஅ)

கடுக அங்கதப் பாட்டள வவற்றோ டொக்கும்.*

இது வகைப்பாட்டுவெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். வகைப்பாட்டி வெல்லை முற்கூறியவைபோல ஈரடிச்சிறுமையும் பன்னீரடிப் பெருமையுமாய் வரும். எ-று.

உ-ம். 2 “இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார்” இது நான்கடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (கடுக)

* எ-து, அங்கதப்பாட்டிற் களவுணர்-ற்று அங்கதப்பாட்டாகிய வெண்பாவிற்கெல்லை, சிறுமை யிசண்டடி, பெருமை பன்னிரண்டடி. எ-று. உதாரணம் சில காட்டப்பட்டன. ஏனைய வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து. உரையாசிரியருரை.

1 இருதேவர் பார்ப்பா ரிடைபோகார் தம்மினு, மிக்கார் வழத்திற் றெழுதேழுக் - வொப்பார்க் - குடன்செல்ல லுள்ள முவந்து. என்பது.

2 இப்பாட்டு முழுதையும் இவ்வியல் ௧௨௫-ஆம் சூத்திரவுரையிற் கூறினர்.

கக0 கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்

புறநிலை வாயுறை செவியறி வென்றிவை

தொகுதிலை யளவி னடியில் வென்ப.*

இது “ஒருபொருணுதலிய” (செய். சுருச) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சீர்வகைக்கலிவெண்பாவிற்ரும், நால்வகை மருட்பாவிற்ரும் அடிவரையறையின்மை கூறுகின்றது. கலி...றிவை எ-து கலிவெண்பாட்டு, கைக்கிளைச் செய்யுள், புறநிலைவாழ்த்துப்பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள், வாயுறை வாழ்த்துப்பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள், செவியறிவுறூஉப்பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுள் என்றிவ்வைந்தம். தொகு...ப. எ-து பெருமைக் கெல்லையித்துணையெனத் தொகுத்துக்கூறந் தன்மையையுடைய அளவால்வரும் அடியையுடையவல்லவென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். “சுடர்த்தொடிகேளாய் தெருவினா மாடும்” (கலி. ருக்) இது ஒருபொருணுதலிப் பதிற்றாடியான்வந்தது. “திருந்திழாய் கேளாய்” (கலி. சுரு) என்பது இருபத்தொன்பதடியான்வந்தது. இதனைக் கைக்கிளையோடெண்ணுதலிற் கைக்கிளைப்பொருளொடுக் கலிவெண்பாட்டுவருதல் கொள்க. அது கலித்தொகைக்கணின்மையிற் காட்டாமாயினும். ஒழிந்த வுறுப்போடுகூடிய கலிவெண்பாட்டுக்கள்பெற்ற அடிவரையறையும் அவ்வதாரணங்களுட் காண்க. இனி “கனவினிற் காண்கொடாக் கண்ணுங்கலந்த, நனவினுண் முண்விலக்கு நாணு.—மினவங்கம், பொங்கோதம் போடும் புகாஅர்ப்பெருமானார், செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று” (முத்தொள்.) இது புறப்புறக்கைக்கிளை. இதனைக் கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்த கலிவெண்பாட்டுடனின் இது சுட்டி யொருவர்ப்பெயர்க்கொண்ட பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானுங் கலி வெண்பாட்டு அப்பொருண்மேல்வருதல் சிறு பான்மையாதலானும் இது பன்னீரடியினிகவாதுவருதலானும் வெண்பாவேயாம். இவ்வாறு புறப்பொருளான் வந்து இரண்டிறுப்பாயும் ஒருறுப்பாயும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியினிகந்து வருங் கலிவெண்பாவாதிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையற்றி வருமாறும் பெருந்திணைப் பொருண்மேல்வரும் மடற்செய்யுளும் ஒருறுப்பாய் அடியிகந்துவருமாறும் இக்காலத்துக் கூறுகின்றவற்றுட் காண்க. அது நீநீவுலாப்புறந்துள்ளும் “வாமான வீசன் வரும்” (ஆதியுலா.) என முடித்து

* எ-து, அடிவரையறையில்லாத செய்யுளுணர்.ற்று கலிவெண்பாட்டுக் கைக்கிளைப்பொருட்செய்யுளுஞ் செவியுறையும் வாயுறைவாழ்த்தும் புறநிலைவாழ்த்துமென்னும் பொருண்மைக்கண்வரும் வெண்பாக்களும் அளவுவரையறுக்கப்படா. பொருண்முடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வர்ப்பெறும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

மேல் வேறேருறுப்பாய வாறும் ஒழிந்த உலாக்களுள் வஞ்சியுரிச்சீர் புருந்த வாறும் அடிவரையறை யின்மையுமாம். அகப்புறமும் புறப்புறமுமாய மருட்பாவாய்க் கைக்கிளை யடிவரையறையின்றி வந்தன வந்துழிக்காண்க. காமஞ்சரலா இளமையோள்வயின்வந்த கைக்கிளையுந் காட்சிமுதலிய கைக்கிளையும் ஆசிரியத்தினும் வஞ்சியினும் வாரா. எனவே யொழிந்தபாலி னுள் எல்லாக்கைக்கிளையும் வருமாயிற்று. “என்னே, புற்கை யுண்டிம பெருந்தோ ளன்னே, யாமே, புறஞ்சிறை யிருந்தும் பொன்னன் னம்மே, போரெதிர்த் தென்னை போர்க்களம் புகினை, சல்லென் பேரூர் விழவுடை யாங்க, னேமுற்றுக் கழிந்த மன்னர்க், குமணர் வெளுஉந் துறையன் னன்னே” (புறம். ௮௪) இது சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்க் கொள்ளாத பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை. “விடியல் வெங்கதிர்” (கலி. ௧0) என்னுந் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் “கால்பொர நுடங்கலிற் கரங்கிசை யருவிநின், மால் வரை மலிகுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ, புல்லாராய் புணர்ச்சியாற் புலம் பிய வென்றேழுழி, பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை” என்ப தூஉம் “நறவினை வரைந்தார்க்கும்” (கலி. ௧௧) என்னும் மருதப் பாட்டி னுள் “அறநிழ் லெனக்கொண்டாய் சிங்குடையக்குடை, புறநிழற் பட் டாளோ விவளிவட் கண்டிகா, பிறைறுதல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புற் றுளை” என்பதூஉம் சுட்டி யொருவர்ப் பெயர் கொள்ளாத கைக்கிளையா மெனின் இவை தலைவனன்பின்மை மெய்யாயினன்றே கைக்கிளையாவது; அவ்வரைவு கடாவலும் ஊடலும் காசனமாக அன்பிலனென்றலி னொரு தலைக் காமமன்று. ஒழிந்த அடிவரையின்றி வருமாறு மேற்கொள்க. (௧௬0)

௧௬௧ புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாவெனத்
 திறநிலை மூன்றுந் சிண்ணிதிற் றெரியின்
 வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
 பண்புற முடியும் பாடின வெண்ப.*

இது கைக்கிளை மருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவே போலவரு மென்றற்கு உடம்பட்டமைகண்டு ஈண்டுக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இம் மூன்றும் முன்பு வெண்பாவும் பின்பு ஆசிரியமுமாய் வரும். எ-று.

* எ-து, மேலானவற்றுட் சிலபொருட்டுரிய வேறுபாடுணர்-ற்று, புறநிலைவாழ்த்தும், வாயுறைவாழ்த்தும், செவியறிவுறூஉவும் மருட்பாவி னுலும் வரப்பெறும். எ-று. எனவே, மருட்பா நான்குபொருளினல்லது வரப்பெறுவென்றவாறாயிற்று. உதாரணம் வந்தவழிக்கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

“மருட்பா வேளை யிருசீரல்லது” (செய். அரு) என்ற வழி இன்ன வாறு வரு மென்னமையின் இது கைக்கிளை மருட்பாப்போல் வருமென்றற்கு முன்பு வெண்பா வியலினும் பின்பு ஆசிரிய வியலினும் முடியுமென்று அவை வருமுறைகூறினார். முன்னர் இம் மூன்று பொருட்கும் இலக்கணம் கூறிப் போந்தவற்றிற்கு இன்னவாறுஞ் செய்யுட்கேய்த லுரித் தென்று ஈண்டி ஓர் செய்யுள் வேறுபாடு கூறினார், இது புறத்தினையுள்ளல் லது வாரா வென்றற்குத் திண்ணிதினென்றார். எனவே இவை கைக்கிளை மருட்பாப்போல் ஆண்பாற் கைக்கிளையும் பெண்பாற் கைக்கிளையுமாய் அகனும்புறனும்பற்றிவாராவென்பது பெற்றும். இடவென்று இருகாற் கூறியவதனான் இரண்டொவ்வும் இயற்சீரான்வருதல் சிறப்புடைத் தென்க. ‘பண்புற’ என்றதனான் வெண்பாவினிழிபாகிய எழுசீரானன்றி யெண்ணீரான் வருதலும், ஆசிரியத்தினிழிபாகிய மூன்றடிவரினும் எருத்தடி குட்டம்பட்டு வருதலும் வெண்பா னாலடிமுதற் பன்னீரடியளவு முயர்தல் சிறப்புடைத்தெனவும் வெண்பாப் பலவடிவரினு மாகிரிய மூன்றினிகவாவென்றுறுக்கொள்க. பாவின் வென்றதனான் இவ்வருபகுதியுள் தத்தம் பாக்கள் வேறுவேறு நிகழுமென்று கொள்க. “எழும்பி யனையிற் குறும்பல் சுனைய” (குறுந். கஉ) என்னும் பாட்டுப்போல வேளைசு கலந்து வாரா. உ-ம். “தென்ற விடைபோழ்த் தேனார் நயமுல்லீல, முன்றின் முகைவிரியு முத்தநீர் தண்கோளுநர்க், குன்றமர்த கொல்லேற்றூ. னிற் காப்ப வென்றற்க், தீராண்பிற் தேவர், சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே” இது புறநிலை. 1. இஃது அடியிகந்தது வந்துழிக்காண்க. “பல முறையு மோம்பப் படுவன கேண்மின், சொலன் முறைக்கட் டோன்றிச் சுடர்மணித்தே ளூர்த்து, நிலமுறையி னுண்ட நிகரில்லார் மாட்டுஞ், சில முறையல்லது செல்வங்க ணில்லா, விலங்கு மெறிபடையு மாற்றலு மண்புங், கலந்ததங் கல்லியுச் தோற்றமு மேனைப், பொலஞ்செய் புனைகலனோ டிவ்வாறி னாலும், விலங்கிவருங் கூற்ற நீக்கலு மாகா, தனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர்-நினைத்தக்க, கூறிய வெம்மொழி பிழையாது, 2. தேநீர் கொழுநிற் சென்றுபயன் தருமே” இது வாயுறை. “பல்யானை மன்னர் முருகக் கவருழந்து, கொல்யானைத் தேரொடுங் கோட்டந்து கல்ல, தலையாலங் காணம் பொலியத் தொலையாப், படுசுளம் பாடுபுக் காற்றிப் பகைஞ், ரடுசுளம் வேட்டோன் மருக வலிதிற, லாழி நிமிர்ந்தோட் பெருவழுதி யெஞ் ஞான்று, மீர முடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி, யுடைய வழுவரை நெஞ்சனுங்கக் கொண்டு, வருங்கா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன், மழவ ரிமைக்கும் வரைகா ணிதியீட்டங், காட்டு மமைச்சரை யூற்றத்

1 இஃதென்றது புறநிலையை.

2 தேறுநீரொழுநின் என்பதும் பாடம்.

தெளிய, லடைத்த வரும்பொரு ளாறன்றி வெளவலி, னத்தை பெரும் பொரு ளாசையாற் சென்று, பெருக்குழிசீ, மன்ற மறுக வகழாதி யென்று, மறப்புற மாகி மதுரையர் ரோம்பு, மறப்புற மாகைப் படைந்க வறத்தா, லையையர் கொடுநாத் திருத்தி நவையாக, நடடார் குழிசீ சிதையாதி யொட்டார், செவிபுதைக்குந் தீய கடுஞ்சொற் கவிபடைத்தாய், கற்றூர்க் கின னுக்கி கல்லார்க் கடிந்தொழுக்கிச், செற்றூர்ச் செகுத்துநிற் சேர்ந்தாரை யாக்குதி, யற்ற மறிந்த வறிவினாய் மற்று, மிவையிவை நீவா தொழுகி னிலையாப், பொருகட லாடை நிலமக, ளொருகுடை நீழற்றுஞ்சுவண் மண்ணே” இது செவியுறை. (ககக)

ககாஉ பரிபாடல்லை,

நாளீ ரைம்ப துயர்வடி யாக

வையைந் தாகு மிழிவடிக் கெல்லை.*

இது முறையே பரிபாடற் கெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். பரிபாடற் குறப்பாகிய வெண்பாவும், பொதுப்பாவும் நானூறடி பெருக்கத்தில் கெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடி சுருக்கத்திற் கெல்லையாகவும் பெறும். எ-று.

அவை 1 நொகையுட் காண்க.

(ககஉ)

ககாந் அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.†

இது பிறன் கோட்கூறல்.

இ-ள். யான் கூறிய அளவியலின்கூறுபாடு அத்துணைப்பகுதிப்படும். எ-று.

என்றது யான் சிறப்புடைத்தெனக் கூறிய பெருமைக்கெல்லை யத்துணைப்படுமெனவே பிறர்பெருமைக்கெல்லையெனாளாதது சிறப்பின் நென்றவாரூயிற்று. (ககந)

* எ-து, பரிபாடற் கடிவரையறையுணர்-ற்று. பரிபாடற் செய்யுள், நானூறடியுயர்பாக விருபத்தைந்தடி யிழிபாக வுணர்த்திற் நென்றவாறு. எனவே, இடை யெல்லாவடியானும் வரப்பெறும். எ-று. கலிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்களவு மேற்கூறப்பட்டது. கலிவெண்பாட்டுக்குவரையறை மேற்கூறப்பட்டது. கொச்சகக்கலிப்பாவுக்கு வரையறைகூறாமையாற் பொருண்முடிவுகாரும் வரப்பெறுமென்று கொள்க. அவ்வழிப் பலவுறுப்பாகி வருதலின் அதற்குறுப்பாகிய செய்யுள் அளவிற்குதல்வேண்டும். உறழ்கலியுக் கொச்சகக்கலிப்பாற்படும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட.....தொகுத்துணர்-ற்று இவ்வதிகாரத்தினுள் எண்டதிகரிக்கப்பட்ட அளவிய லீண்டுச்சொன்னவகைப்படும், எ-று, எ-து உரையாசிரியருரை.

கக்சு எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
 னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.*

இது காண்குயாவிற்ருமளவு முற்கூறிய அளவிற் படாதன கூறுகின்
 மது.

இ - ள். அகமும்புறமுமாகிய எழுநிலத்திலுந்தோன்றியசெய்யுளை
 யாராயின் அடிவரையின் றிவரும். இலக்கணத்தன ஆறென்றுகூறுவர்
 புலவர். எ-று.

எழுநில மென்றதற்குப் பாட்டு உரைநூல் முதலியனவுமாம். (ககச)

கக்சுநி அவை தாம், நூலினுன வுரையினுன
 நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னுன
 வேது நுதலிய முதுமொழி யான
 மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
 கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுன.†

இது முற்கூறிய ஆறற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். முற்கூறிய அடிவரை யில்லாதனதாம் நூலின்கண்ணாவனவும்,
 உரையின்கண்ணாவனவும், நொடியின்மாத் திரையவாகிய பிசியின்கண்ண
 வனவும், ஒருமொழிக்கேதுவாகிவரும் முதுமொழிக்கண்ணாவனவும்,
 மறைத்துக்கூறுஞ்சொல்லாற்கூறிய மந்திரத்தின்கண்ணாவனவும், கூறுகின்ற
 பொருளை யிடைக்காந்துகூறுங் குறிப்பின் கண்ணாவனவுமென ஆறுவகைப்
 படும். எ-று.

நூலினுன எ-து குத்திரச் செய்யுட்களுள் ஆசிரியமாய் வந்து அளவை
 பெருதனவற்றைநோக்கிற்று. அக்குத்திரத்தைநோக்கிவருமுரையும்
 ஒரு செய்யுளாம். ஒழிந்தன வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வரி
 னும் ஈண்டுச் செய்யுளேநோக்குதற்கு அவற்றுக் கண்ண வென்றார். இவை
 யும் அளவிசந்துவருவனவே. அளவு முற் கூறிற்றும். (ககசு)

* எ-து, அடிவரையறையில்லாதன வரையறுத்துணர்-ற்று. எழுநில
 மாவன:—பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல்
 என்பனவற்றுட் பாட்டொழிந்தவாரும் அடிவரையிலலை. எ-து. எ-து,
 உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வறுவகையு மாமாறுணர்-ற்று. வாய்
 மொழியெனினு மந்திரமெனினு மொக்கும். அங்கதமாவது:—“செம்
 பொருள் காந்த தென்றிரு வக்கத்தே” (செய்-கஉச) என்றதனான், காந்
 தவங்கதமெனினுஞ் சொற்குறிப்பெனினு மொக்கும். அவை வருமாறு
 வருகின்ற குத்திரத்தாற் காட்டுதும். எ-து, உரையாசிரியருரை.*

கககக் அவற்றுள் நூலெனப் படுவது 1.

முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி.

யுண்ணின் மகன்ற வுரையோடு பொருந்தி

நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.*

இஃது அந்தூல்கள திலக்கணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நூ...து. எ-து நூலென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது. முத...
ன்றி. எ-து முன்னும்பின்னுமாறுபடாது. தொகை...காட்டி. எ-து
தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி. உண்...ந்தி. எ-து தன்னுள்ளே
யடங்கிநின்று விரிந்த வுரையோடு பொருந்தப்பட்டி. துண்...யு. எ-து பருப்
பொருட்டாகாது துண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கலாகிய அவ்விலக்கணம்
அதனிலக்கணம். எ-று.

அது எழுத்து முப்பத்த மூன்றெனத் தொகுத்தனைப் பின்னர்க் குறி
லும் நெடிவும் மூவின்முற் சார்பிற்றேற்றமுமென வகுத்தாற்போல்வனவும்
பிறவுமென் றுணர்க. சாதிபற்றிப் படுவதென ஒருமையார் கூறினார். (ககக)

கககக் அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே+

இஃது அந்தூற்பகுதி நான்காமென்கின்றது.

இ-ள். அந்தூற்பகுதி நான்காம். எ-று.

(ககக)

* எ-து, நூலாமாறுணர்-ற்று நூலென்று சொல்லப்படுவது. எடுத்துக்
கோடற்படுவதும், அகிக்கும்பொருளும் மாறுபடாமற் கருதியபொருளைத்
தொகையாலும், வகையானும் காட்டி; அதனகத்துன்றும் விரிந்தவுரை
யோடு பொருத்தமுடைத்தாகி துண்ணிதாகியபொருள்விளக்கலாவது நூற்
கியல்பாம். எ-று. அகன்றவுரையோடு பொருந்துதலாவது:—சொல்லாத
பொருண்மையெல்லாம் விரிக்கவேண்டியவழி அதற்கெல்லா மிடனுண்டா
தல். எ-து, உரையாசிரியருரை.

+ எ-து, நூல் பாருபடுமாறுணர்-ற்று,மேற்சொல்லப்பட்டநூல், நான்கு
வகையுடைத்து. எ-று. அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டுதும், எ-து,
உரையாசிரியருரை.

1 நூலெனப்படுவது நவலங்கால என்ற பாடம் நச்சினூர்க்கினியர்
உரை ஏழ்களிலில்லை.

கசுஅ ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாங்களை மரபி னியலு மென்ப.*

இது அந்நான்கற்கும் பெயரும் முறையு முணர்த்திற்று.

இ-ள். ஒரு...னும். எ-து அந்தால் ஒருபொருளைகருதிவருஞ் சூத்திரத் தானும், இன்.....னும். எ-து இனமாய்பொருளைக்கூறிய வோத்தினானும், பொது...தானும். எ-து பலபொருட்குப் பொதுவாகிய இலக்கணங்களைக் கூறிய படலத்தானும். மூன்று...னும். எ-து மூன்றுறுப்பையடக்கிவரும் பிண்டத்தானும், என்.....ப. எ-து என்று கூறிய அத்தன்மைத்தாகியமரபினுன் நடக்கு மென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

ஆங்கென்ற மிகையாற் பிண்டமேயன்றிப் பிண்டியென்பதும் ஒன்றா
தென்று கொள்க. (கசுஅ)

கசுக அஹற்றுட், சூத்திரத் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.†

இது முறையே சூத்திரவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவற்...ன்றி. எ-து அந்நான்கனுள் ஒருபொருணுதலுஞ் சூத்திர
மாவது: ஒருபொருணுதலுங்காற் கண்ணடி சிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட
பொருளை யறிவித்தாங்கு அறியத் தோன்றி. நாடு...ங்க. எ-து தெரிதல்வேண்
டாதபடி அவ்வகன்ற பொருளை மிகவும் விளங்குமாற்றால். யாப்...ப...வே. எ-து
செய்யுளுட் டோன்றச் செய்து முடிக்கப்படுவது. எ-று. (கசுக)

* எ-து, மேற் றொகைகொடுக்கப்பட்ட தானமாமா றுணர்-ற்று. “ஒரு
பொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானும்” எ-து, ஆசிரியன் யாதொருபொருளைக்
குறித்துக் கூறலானும். எ-று. “இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்”
எ-து, இனமாகியபொருளைச் சொல்லப்படும்ஒத்தினானும். எ-று. “பொது
மொழி கிளந்த படலத் தானும்” எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டவின்ன்கள் பல
வற்றையுங் கூறப்படும் படலத்தானும். எ-று. “மூன்றுறுப் படக்கிய
பிண்டத் தானும்” எ-து, இம்மூன்றினையு முறுப்பாகவடக்கிய பிண்டத்
தானும், எ-று. “ஆங்களை மரபி னியலு மென்ப” எ-து, அம்மரபினியலு
நூல். எ-று. அவற்று ளிலக்கண முன்னர்க்கூறப்படும். எ-து, உரை
யாசிரியருரை.

† எ-து, சூத்திரத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று சூத்திரமாவது, கண்ணடி
நிழற்போல விளங்கித்தோன்றி யாராயாமற் பொருணனிவிளங்குமாறு,
யாப்பின்கண்ணேதோன்ற யாப்பது. எ-று. ஆடிநிழலினறியத் தோன்று
தலாவது, சூத்திரம்படித்தவளவிலே யதொற் சொல்லப்படுகின்றபொரு

௧௭0 நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாம்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.*

இஃது ஒத்திலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதர்ந்துகிடப்பப் பலவேந்தாகச்செய்ய
யாது, மணியை நிரலவைத்தாற்போல ஒரினப்பொருளையெல்லாம் ஒருவழியே
தொகுப்பது ஒத்தென்றுகூறுவர் சிறந்த சொற்புலவர். எ-று.

நேரினமணியெனவே யொருசாதியினூற் தம்மி றெத்தனவே கூறல்
வேண்டும். எ-று. 'வேற்றுமையோத்தும்' 'வேற்றுமைமயங்கியலும்' 'விளி
மரபும்' என மூன்றன்பொருளையும் ஒன்றாக வேற்றுமையோத்தென்றது
வேறுவேறுவைத்தவாறுகாண்க. (௧௭0)

௧௭௧ ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரி னதுபடல மாகும்.†

இது முறையே படலங் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒருபொருள்நெறியன்றிப் பலவேறுவைப்பட்டபொருளெல்லா
வற்றிற்கும் வேறுவேறிலக்கணங்கூறக்கருதி யவற்றுக்குப் பொதுமொழியாகத்
தொடர்ந்துவரின் அது படலமாம். எ-று.

1'பொதுமொழி கிளந்த படலம்' எனவே யொருநெறிப்பட்ட பொருட்
குப் பொதுவாய்வுருதலையும்விலக்கி விரவியபொருட்குப் பொதுவாக மொழி
வது படலமாயிற்று. படலமாவது அதிகாரமாம். (௧௭௧)

ளொருங்குதோற்றல். நாடுதலின்றிப் பொருணனிவிளக்கலாவது, தன்
கணக்கப்பட்ட சொற்குப் பொருளாராயாமற் புலப்படத்தோன்றுமாறு
யாத்தல். உ-ம். "வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப்" (தொல்
கொல். வேற்று-௧.) "விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே" (ஐ. ஐ. ௨.)
என்றவழி யாப்பின்கண்ணே பொருடோன்ற யாத்தவாறு. கண்
டை நிழற்போலக் கருதியபொருளுந் தோற்றியவாறு கண்கொள்க. எ-து,
உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று. ஒத்தவினமாகிய மணியை
யொருங்கு சேவைத்தாற்போல ஒரோவோரினமாகி வரும்பொருளை யோ
ரிடத்தேசேவைத்தா லோத்தென்று பெயராம். எ-று. எனவே, அவ்
வினமாகிச்சேர்ந்த நிலைக்கு மோத்தென்று பெயராம். எ-று. அது வேற்று
மையோத்தென்பதனானிக. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, படலத்திற்கிலக்கணமா மாறுணர்-ற்று. ஒரினமாகிய நெறியின்றிப்
பலநெறியான் வருவன பொருளானே பொதுமொழியாற் றொடர்புபடிந்
அது படலமெனப்பெயராம். எ-று. அது, கிளவியாக்க முதலாகஎச்சுவிய
லீராகக்கிடந்த வெண்பதோத்தினும் வேறுபாடுடையவாயினும் சொல்
லிலக்கண முணர்த்தினமையாற் சொல்லதீகாரமெனப் பெயர்பெறுதல்.
அதிகாரமெனினும் படலமெனினுமொக்கும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

க௭௨ மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
ரேன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.*

இது பிண்டங் கூறுகின்றது.

இ.ள். சூத்திரமும் ஒத்தம் படலமுமென்கின்ற மூன்றுறுப்பினையும் உள்
ளடக்கிய தன்மைத்தாய்வரின் விளங்கியமொழியையுடையபுலவ ரதனைப்
பிண்டமென்று பெயர்கூறுவர். எ-று.

அம்மூன்றினையும் உறுப்பெனவே பிண்டமென்பது உறுப்பியென்பது
பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது பிண்டம், அதனுள் ஷூக்துச் சொற்போரு
ளென்பது படலம். ஒத்தஞ் சூத்திரமு மொழிந்த விரு கூறுமாம். தோன்று
மொழிப்புலவரென்றதனாற் பிண்டத்தினையுமடக்கிநின்பதுவேறு பிண்டி
யெனப்படும். அது முதலுலாகிய அகந்தீயம். என்னை? இயற்றமிழ் இசைத்
தமிழ் நாடசத்தமிழ் என மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நின்றலின். (க௭௨)

க௭௩ பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ய்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நைகமொழி யானுமென்
று ராவகை நலையே நான்கென மொழிப.†

இது “நூலினான வுரையினான” (செய். ௧௬௬) என நிறுத்த முறையே
நூலுணர்ந்தி யுரைகூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும் எ-து ஒரு பாட்டினை யிடை
யிடை கொண்டுநிற்குங் கருத்தினானவருவனவும். எ-று. அவை தக்கூர்
யாத்திரையும், சிலப்பதிகாரமும் போல்வன. ஆண்டுப் பிறபாடை தழுவிவரு
வன தமிழரை யாகாமையின் ஈண் டாராய்ச்சி யின்றும், அதன்கட்டமிழரை
யுள்ளன ஈண் டடங்கும். பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும் எ-து பாட்டினிச்
சூத்திரத்திற்குப் பொருளொழுதுவனபோல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்படா.

* எ-து, பிண்டமென்பதுணர்-ற்று. மூன்றுறுப்படக்கியதன்மைத்
தாயின், பிண்டமென்று சொல்லுவர். எ-று. மூன்றுறுப்படக்குதலாவது-
சூத்திரம் பலவுடைத்தாகி, ஒத்தம் படலமு முன்றுகிளவிலும், ஒத்தப்
பலவுண்டாகிப் படலமின்றிவரினும், படலம் பலவாகிவரினும் அதற்குப்
பிண்டமென்னும்பெயராம். எ-று. அவற்றுள், சூத்திரத்தார் பிண்டமா
யிற்று, இறையனார் களவியல். ஒத்தினாற் பிண்டமாயிற்று பன்னிருபடலம்.
அதிகாரத்தார் பிண்டமாயிற்று, இந்நூலென்றுகொள்க. இவற்றைச்
சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் எனப்படும். எ-து, உரையாகிரியருரை.

† எ-து, உரை பாகுபடுமா றுணர்-ற்று. பல சொற்றொடர்ந்து
பொருள் காட்டுவனவற்றுள் ஒசைதழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். இஃ ஒசை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நூலெனப்பட்டது. பாட்டிடை

பாட்டும் உரையும் தூலுமென வேறேதலின். அன்றியுஞ் குத்திரங் கருகிய பொருளையன்றி யுரையான் வேறோர்பொருள்கூறி அதனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறாமையின்; ஆண்டும் ஒருவன் கூறியதற்கு ஒருவன் பொருள்கூறுகின்றனும். ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாதே உரைகூறுவனவுமொக்கும். பொருளொடு புணராய் பொய்ய்மொழி யானும். எ-து பொருண்முறைமையின்றிப் பொய்யாகத் தொடர்ந்தகூறுவன. எ-று. அவை ஓர் யானையுள் குதிரையுள் தம் முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறுசெய்தனவென்று அவற்றுக் கியையாய் பொருள்பட்டதோர் தொடர்நிலையாய் ஒருவனுழை யொருவன்கற்று வரலாற்றுமுறைமையான் வருகின்றன. பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும். எ-து பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டு நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலையானும். எ-று. இவை சிறுக்குரீஇயுரையும், தந்தீரவாக்கியமும் போல்வன. இவை பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோன்றுதலின்; என்றிறைவகை கடையே நான்கென மொழிப. எ-து, என்றிறைப்பகுதி வழக்கு இந்நான்குமென்றிறைப்பர் புலவர். எ-று. வகையென்றதனால் உரைப்பகுதி பிதித முள. அவை மரபியலுட் கூறப்.

(கஎக)

வைத்த குறிப்பாவது, பாட்டிடைவைக்கப்பட்டிப் பொருட்குறிப்பினனும் உரையாம். எ-று. அவையாமாறு:--உ-ம், "ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பருணைக்கால்" (கலி 10சு.) என்னும் குறிஞ்சிக்கலியினுள் "இவனைச், சொல்லாடிக்காண்பேன் நகைத்து" என்றது உரைக்குறிப்பு. இனி "ஒருஉக், கொடியியனல்லார" (கலி-அஅ) என்னும் மருதக்கலியினுள் "கடியதமக்கியா சொல்லத் தக்கரா மற்று" என்பதமது சிலப்பதிகாரத்துள், ஆய்ச்சியர்தரவையுள் "கயலெழுதிய விமய நெற்றியி, நயலெழுதிப புலியும் வில்லு, நாவலர் தன்பொழின் மன்னரோ, டேவல் கேட்ப வாசாண்ட, மாலெவண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுட், கால முாசியம்பு மாதவி, டெய்யம் முறைமக், கின்றகுமென, வையையதன் மகளைக்கூஉய். கடைகயிறு மத்துக் கொண், டிடை முதுமகள்வந்து தோன்றுமன்" என்பது, பாவின்றெழுந்த கிளவியாவது, பாக்களையொழியத்தோன்றிய சொல்வகையானும் உரையாம். எ-று. வழக்கின்கண் ஒருபொருளைக்குறித்து வினவுவாருஞ் செப்புவாருந் கூறுகூற்று. அதுவு மிலக்கணம் பிழையாமற் கூறல்வேண்டிதலானும், ஒருபொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படுதலானுஞ் செய்யுளும். இதனைக்குறித்தன்றே "செப்பும் வினவும் வழாஅலோம்பல்" என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட விலக்கண மெல்லாமென்று கொள்க. "பொருண்மர பில்லாப் பொய்ய்மொழி யானும்" எ-து, பொருளியைபில்லாத பொருளையுடைத்தாதலிற் பொய்ய்மொழியாயிற்று. "பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானு" மென்றது, பொருளைப்பொருந்திய நகைவழி மொழியாய்வருகின்றது. எ-று. நகைமொழியாவது, மேற் சொல்லப்பட்டவரை பொருந்தாதென விசுழ்த்துகூற்று, அவ்விசுழ்ச்சியின் பின்னர்ப் பொருணரந்தும் உரை பிறக்கும்ரதலிற் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்" உரை வருமென்றார். "என்றிறைவகை நான்கென மொழிப" எ-து, இவ்வகையினவைவரை நான்குவகைப்படும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

கஎச அதவே தானு மீரிரு வகைத்தே.*

இது அந்நான்கனுள் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய விரண்டும் ஒன்றாகவும் தொடுக்கப்படும்; அவற்றால் பயன்கொள்ளுங்காலத்து. எ-று. (கஎச)

கஎடு ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.†

இது மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற இரண்டன்பகுதியுமாகிய ஒன்று செவிலிக்கே யுரித்து. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்றும் வரைவன்றி எல்லார்க்கு முரித்து. எ-று.

தலைவியை வற்புறுக்கும் செவிலியர் புணந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற் குரியர். எ-து. இக்கருத்தானே சான்றோர், “செம்முகச் செவிலியர் கைம்பிகக் குழிஇக், குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி, யின்னே வருகுவு ரின்றறுண யோரென். முகத்தவை மொழியவு மொல்லாள்” (நெடுநல் கடுக-க) என்றார் 1 பாட்டினுள். பிறசான்றோரும் 2 “செம்முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர” என்றார். மற்றும் என்றதனான் இவையே யன்றி வருகின்றபிடியுஞ் செவிலிக் குரித்தென்க. இனிப் பாட்டிடைவைத்தகுறிப்பும் பாவின்றெழுந்தகிளவியும் வரையறையின்றிவருமாறு பலவற்றுள்ளுங்காண்க. (கஎடு)

* எ-து, மேற்சொன்னவுரை இரண்டுவகைப்படும். எ-று. இரண்டு வகையாவது:—மைந்தர்க்குரைப்பனவும், மகளிர்க்குரைப்பனவுமாம். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து. மேல் இருவகைப்படுமென்ற வுரையை யுரைத்தற்குரியாரை யுணர்ந்து. மகளிர்க்குரைக்குமுரை செவிலிக்குமுரித்து, மைந்தர்க்குரைக்கு முரை யெல்லார்க்குமுரித்து. எ-று. செவிலியிலக்கணத்தி னுரைக்கின்ற வுரையும், பாட்டினுரைக்கின்றவுரையும் கூறுவரோவெனின், அவ்விடங்களின்வரு முரை பொருள்பற்றிவருதவி னப்பொருள் கூறலென்க. அன்றியும், “அதுவேதானும்” என்பது பொருளொடி புணர்ந்த நகைமொழியைச் சுட்டிற்றுக்கி யம்மொழி யிரண்டுந்கூறப்படுமெனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 ‘பாட்டு’ என்பது பத்துப்பாட்டு.

2 செம்முது என்பதும் பாடம்.

க௭௬ ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானூர்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானு
மென்றிரு வகைத்தே பிசிவகை நிலையே.*

இது முறையே பிசி யிரண்டென்கின்றது.

தன்கட் கிடந்த வொப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவருமாற்றை யுல
மப் பொருளானும், இனி பொன்றுகூற வொன்றுதோன்றுந் துணிவிற்காகக்
கூறுங் கூற்றினும் என் நிருகூற்றதாகும் பிசி கூறுபடு நிலைமை. எ-று.

அவை, “பிறை கல்வி மலை நடக்கு” இது ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமம்.
இது யானையென்றும். “முத்துப் போற் பூத்து முகிழிற் கிளிவண்ண, நெய்த்
தோர்க் குருதி நிறங்கொண்டு, வித்துகிர்த்து” என்பது மது. இது கமுகின்
மேற்று. “நீராதான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி, னாராடு நீரிற்காக்
கை” இது தோன்றுவதுகிளந்ததுணிவு. இது நெருப்பென்றும். வகையென்
றதனால் இது செவிலிக்கேயுரித் தென்க. (க௭௬)

க௭௭ நுண்மையுஞ் சுருக்கமு மொளியுடை மையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ
மேது துதலிய முதுமொழி யென்ப.†

இது முதுமொழிகூறுகின்றது.

இ-ள். நுண்மையுஞ்.....தோன்றி எ-து: கூர்மையும், சொற்சுருங்கியிருத்
தலும், விழுப்பமும், எளிதிற்பொருள்தெரிதலும் என்ற இந் நான்கும் விளங்
கத்தோன்றி. குறித்த.....வருஉம். எ-து அறம் பொரு ளின்பமென்னு மூன்
றனுள் ஒன்றை முடித்தற்கு வருமாயின். ஏது.....என்ப. எ-து அங்ஙனம்
வந்ததனை அப் பொருள் முடித்தற்குக்காரணமாகிய பொருளினைக் கருதிவரும்
முதுமொழியென்பர் புலவர். எ-று.

“உழுத வுழுத்தஞ்செய்யுர்க்கன்று மேயக், கமுதை செவியநிற் தற்றே-
வழுதியைக், கண்ட சுருக்க ணிருப்பப் பெரும்பிணைத்தோள், கொண்டன
மன்னோ பசப்பு” இதனுள் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று துகர்ந்ததெனக் குறி
த்து அப்பொரு ளியையின்மை கூறி யதனைச் சொற்றொட ரினிதுவிளங்காதே
னும் முற்கூறிய முதுமொழிக்கண்ணே யப்பொருளை முடித்தற்கேதுவாகிய
இயையின்மை கிடந்து முடிந்தவாறு காண்க. இதனுள் நுண்மைமுதலிய
நான்குங்காண்க. பழமொழி யில்விலக்கணம் பற்றிச் செய்தது. (க௭௭)

* எ-து, பிசினிலைவகையர் மாறுணர்-ற்று. ஒப்பொடுபுணர்ந்த வுவமை
நிலையானும் பிசியாவதொன்று வருவதெனச் சொன்னது துணிவினானும்
பிசியாம். எ-று. உ-ம்-“அச்சுப்போற் பூப்பூக்கு மம்மென்னுங் காய்சாய்க்
கும்” எ-து, பிசி. இது உவமைபற்றிவந்தது. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நுண்மைவிளங்கவும், சுருக்கம்விளங்கவும், ஒளியுடைமை
விளங்கவும், மென்மைவிளங்கவும், என் நின்னோரன்னவிளங்கவும், தோள்
றின்குருத்தின்பொருளை முடித்தற்குவருமென்பவைகுறித்தன முது
மொழிபென்று சொல்லப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கௌ. நினைமொழி மாந்த ராணையிற் களந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.*

இது மந்திரச் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவன்று பயக்
க்ச்சொல்லுமாற்றலுடையார் அவ்வாணையார் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புல
னாகாமை மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். எ-று.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேயென்று பிரித்தார், இவை
தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் மந்திரந்தான் பாட்டாகி யங்கத மெனப்படுவனவுள,
அவை நீக்குதற்கு மென்றுணர்க. அவை, “ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவு
ரைத்த, காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய, வந்தண் பொதியி
லகத்தியனா ராணையாற், செந்தமிழே தீர்க்க சுவா” முரணில் பொதியின்
முதற்புத்தேள் வாழி, பரண கபிலரும் வாழி—யரணிய, லானந்த வேட்கை
யான் வேட்கோக் குயக்கோட, னுணந்தஞ் சேர்க சுவா” இவை தெற்கில்
வாயில்திறவாத பட்டிமண்டபத்தோர் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவுஞ்
சாவவும்பாடி யின்னவாறுகவேனகீ சுவித்தற்பொருட்டாய்வந்த மந்திரம்
பாட்டாய்வருதலின் அங்கதமாயிற்று. இதனை “நினைமொழி மாந்தர்
பெருமை நிலத்து, மறைமொழி காட்டி விடும்” (திருத். 2-அ) என்றார். (கௌ.)

கௌ. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராதாகிப்

பொருட்புறத்ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.†

இது முறையே கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்துமுடிந்தவாற்றினுஞ் சொற்றொடர்ந்தவாற்றினுஞ் சொற்
படுபொருளானுஞ் செவ்வன் பொருளறியவரிதாகிப் பொருட்புறத்தே பொரு
ளுடைத்தாயும் நிற்பது குறிப்பு மொழியாவது. எ-று.

* எ-து, மந்திரமாமா றுணர்-ற்று. நினைந்தமொழியினையுடைய
மாந்தர் தமதாணையாற்சொல்லப்பட்ட மறைந்தசொல் மந்திரமாம். எ-று.
அது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எழுத்தொடுஞ்சொல்லொடும்புணராதாகிய சொல்லினு
ணுணரப்படும்பொருளின்புறத்தது குறிப்புமொழி.† எ-று. மேல் அங்கத
மோடு.....ண்குறிப்புமொழியென்றதனு னிச்சொல் வகைகுறித்தும் வரு
மென்றுகொள்க. புகழ்குறித்துவந்தாற் குற்றம் என்னையோடுவனின் அதனை
வெளிப்படக்கூறக்கேட்ட.....மினம்பயத்தலற் குறிப்பினுற்கூறவேண்டி
வது, வகையென்றுகொள்ளப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 சுவாகா என்பதுக்குச் சுவா என்றே எடுகளிலுள்ளது.

உ-ம். “குடத்திலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி, னடக்கிய மூக்கினர் தாம்” இது குஞ்சரமென்ப துணர்ந்திற்று. இது கூறுகின்ற பொருளைக் கரந்தகூறப்பட்டு ஏதுமுதலியவற்றோடு புணராதாரிந்தது. இது பாட்டுவடிவிற்குரிய வருதலிற் பிசியெனலுமாகாது. குறித்தபொருளை முடிய நாட்டினார் சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபழிந்து பிறவுங்குறை தலிற் பாட்டெனவும்படாதாயிற்று. அதனான் இது அடிவரையறையின் ருயிற்று. (கஎக)

1க அபாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப் பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.*

கஅக அதுவே தானும் பிசியொடு மானும்.†

கஅஉ அடிநிமிர் கிளவி யீரா ருகும்.‡

* எ-து, பண்ணத்தியாமா றுணர்-ற்று. மேல் இத்துணையும் பாவின்றி வழங்குவனவும் எடுத்தோதினர். இனிப் பிறதூலாசிரியர்விரித்துக்கூறின இசைநூலின் பாவினாமாறுணர்த்துதலின் இது... “பாட்டிடைக்கலந்த பொருளவாகி” எ-து பாட்டினிடைக்கலந்த பொருளையுடைத்தாகி எ-று. எனவே அவ்விடி, பாவிற்சூரியபொருளேகொள்ளப்படும். “பாட்டினியல பண்ணத்தி” என்பது, பாட்டுக்களினியல்பையுடையவாம் பண்ணைத்தோற்று விக்குஞ் செய்யுட்கள். எ-று. பண்ணைத்தோற்றுதலின், பண்ணத்தி என்றார். அவையாவன:—சீறியையும் பேரியையு முதலாக இசைத்தமிழி. லோதப்படுவன. அவையாமாறு வருகின்றகுத்திரத்தார் காட்டுதும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டதனுள் ஒருதாரணமுணர்-ற்று. மேற் சொல்லப்பட்டபண்ணத்தி பிசியொடொத்தவளவற்று. எ-று. பிசி எ-து இரண்டடியளவின் கண்ணேவருவதொன்றாகலின் இதுஇரண்டடியாம்,எ-று உ-ம். “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடியை, என்று மேத்தித் தொழுவோ நாமே” இது, பிசியொடொத்தவளவற்றுக்கிப் பாலையாடுமென்னும்பண்ணுக் கிலக்கணப்பாட்டாகிவருதலிற் பண்ணத்தியாயிற்று. பிறவுமன்ன, எ-து, உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்-ற்று. பண்ணத்தியெனினும் பாவின்மெனினு மொக்கும். “நாற்சீர்கொண்டதடியெனப்படுமே” (செய் ௩உ.) என்றதனான் அடியென்பது நாற்சீராவருமென்று கொள்க. நாற் சீரினமிக்குவரும்பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி யவ்வடியின் வேறுபட்டு

1 இது முதலிய ஐந்து குத்திரங்கட்கு நச்சினூர்க்கினியருரை கிடைத்த ஏடுகளிலில்லை.

வருவனவுங் கொள்ளப்படும். எ-று. இதனற்சொல்லியது இருசீரடி முதலாகிய எல்லாவடிகளானு மூவடிச் சிறுமையாக வேறிவரும் பாவின் மென்றவாரும். பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்குபாவினோடும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னு மூன்றினத்தையு முறழ்ப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித்தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசையென நான்காம். துறையாவது, ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்குறை, கலித்துறையென நான்காம். விருத்தமாவது, ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம். அவற்றுள், ஆசிரியத்தாழிசையாவது மூன்றடியொத்துவருவது. அது “நீடற்க வினையென்ற நெஞ்சினுள்ளி நிறைமலர் சாந்தினோடு, வீடற்குந் தண்மையின் விரிந்துசென்று விண்ணோடு மண்ணிடையே நண்ணும்பெற்றி, பாடற்கு மகளிர்க்கு.....தசொற்சீர்ப்பகவன்ற னடியினையே பணிந்து நாமே” எனவரும். அவ்வழி யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவன சிறப்புடைத்து, என வெருசா ருதாரணங்காட்டுமாறு:—அவை, “பாம்பு கயிருக் கடல்கடைந்த மாய, நீங்கு நம் மானுள் வருமே லவன்வாயி, லாம் பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” “கன்று குணிலாக் கனியெறிந்த மாமாய, னின்னறும் மானுள் வருமே லவன்வாயிற், கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” “கொல்லையஞ்சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன், எல்லை நம் மானுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” (சிலப்-ஆய்ச்சி.) இவை மூன்றடியான் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை. எ-று. இனி வஞ்சித்தாழிசை குறளடி நான்காய் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவரும். அவை, “மடப்பிடையை மதவேழந், தடக்கையால் வெயின்மறைக்கு, மிடைச்சுர மிறந்தே தார்க்கே, நடக்குமென் மனனேகாண்;” “பேடையை...மனனேகாண்” “இரும்பிடையை...மனனேகாண்” அஃதேல் இவை மூன்றடுக்கிவருதலிற் கொச்சகவொருபோகெனவேண்டுமெனின் அவ்வடி.....அளவடியான் வாராமையினு னாகாதென்க. இனி வெண்டாழிசையாவது; மூன்றடியான்வந்து வெண்பாப்போலும். அது “நண்பி தென்று தீயசொல்லார், முன்பு நின்று முனிவு செய்யார், அன்பு வேண்டிபவர்” எனவரும். சிந்தியல் வெண்பா யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவது. வெள்ளொத்தாழிசையென்பது. அது, “அன்னையறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, யொன்னு ருடைபுறம் போல நலங்கவாந்து, தன்னுன் றுறந்து விடல்; எடையறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, கூடா ருடைபுறம் போல நலங்கவாந்து, நீடான் றுறந்து விடல்; பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, மேவா ருடைபுறம் போல நலங்கவாந்து, காவான் றுறந்து விடல்” எனவரும். கலித்தாழிசையாவது, அடிவரையின்றி யொத்துவந்ததும், ஈற்றடி சிலசீர்

மிக்குவருவதும். அது “வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெய், கேள் வரும் போதி நெழால்வாழி வெண்டிங்காள், கேள்வரும் போதி நெழா தாய்க் குருவியரோ, நீள்வரி நாகத் தெயிறேவாழி வெண்டிங்காள்” என வரும். இத்தாழிசையொருபொருண்மேன்மூன்றடுக்கிவருவனவும் கொச்சகவொருபோகெனப்பட்ட கலித்தாழிசையெனப்படும். நாடிக்கு வருத லான். இனி ஆசிரியத்துறையாவது, நான்கடியா யிடையிடை சிலசீர் குறைந்துவரும். அது “கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதிராயி, னையிருள் யாமத் தடுபுவியோ தும்மஞ்சி யகன்று போக, நரையுருமோ, துங்கைவேலஞ்சக தும்மை, வரையா மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதம் வாரலையோ” எனவரும், வஞ்சித்துறையாவது: குறளடி நான் “கிணற் றனிவருவது. அது “முல்லவாய் முறுவலித்தன, கொல்லவாய்க் குருகின்றன, மல்லலவாயம்.....மங்கின, செல்வந்தேர் வாக் காணென்” எனவரும். இனி வெண்டிறையாவது: மூன்றடிச்சிறுமையாக வேழடிப் பெருமையாகவருவது. இறுதியடிக்கண்...சிலவருமாறு, “குழலிசைய வண் டினங்கள் கோழியை செங்காந்தட் குலைமேற் பாய, வழலெரியின் மூழ்கின வா லந்தோ வளியவென் நயல்வாழ் மந்தி, கலுழ்வனபோ நெஞ்சகைந்து கல்லருவிதூஉம், நீழல்வரை நன்னாட னீப்பாளே வல்லன்” எனவரும். மேலும் வந்தவழிக்கண்டுக்கொள்க. கலித்துறையாவது: நெடிவடியாகிய வைஞ்சீரடி நான்கினுள்வருவது. ஓரடி பதினெந்தும், பதினாறும், பதினேழு மெழுத்துப்பெற்றுவருவன. அவை “யானுந் தோழியு மாயமு மாடுந் துறைநண்ணித், தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் லைனுண்டான், நேறும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேற், காணும் புள்ளுங் கை தையு மெல்லாங் ஈரியன்றே” எனவரும். 1 “வல்லார் பழிப்பி னெழிற்செம் பவளத்தை நாணி நின்ற, பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர மூன்றறித்த, வில்லா னளித்த விரயக னெயென்று மெய்ம்மகிழ, வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டா ளிருக்க மலர்த்திருவே” இது நேரசை முதலாகிய பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 2 “கனியுந் நினைவொடு நாடொறுங் காதல் செயுமடியார்க், கினிய னிவனெரு வின்னாங் கிலனெவ ரும்வணங்கப், பனி வெண்பிறைறறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை, முனிவன் சிறுவன் பெருவன் கொல் யானை முகத்தவனே” இது நிரையசையாகிய பதினே முழுத்தான்வந்தது. இனி ஆசிரியவிருத்தமாவது:—அறுசீர் முதலாக மிக்கவடிவான்கடியு மொத்து வருவது. அது, “இரைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைக் னென்பபொரு தினவண்டு புடைகுழ, நுரைக்க னென்னுமக் குழம்புகொ டெகுண்டெழு நுடங்கிய வலயத்தாற், நிரைக்க ரங்களிற்

1 மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணி மால ௨.

2.

ஓடி

க.

கஅந் அடியிசந்து வரினும் கடிவரையின்றே.

கஅஃ கினரிய வகையிற் கிளந்தன தெரியி
 னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.*

செழுமலைச் சந்தனத் திரள்களைக் கரைமேல்வைத், தரைக்கு மன்றிது குணகடற் றிரையொடு பொருதலைத் தவியாதே” (குளா-கல்யாண ௫௧.) எனவரும். பிறவுமன்ன. வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. இனி வஞ்சிவிருத்த மாவது: முச்சீராடி நான்காகிவரும். அது “இருது வேற்றுமையின்மையாற், சுருதி மேற்றுறக் கத்தினே, டரிது வேற்றுமை யாகவே, கருது வேற்றடக் கையினுய்” (குளா-சீயவதைச்-௧௭௦.) எனவரும். இனி வெளிவிருத்த மாவது: நான்சடியினனு மூன்றடியினனுமடிதோறுந் தனிச்சொற்பெற்று வரும். அவை, “ஆவா வென்றே யஞ்சினராழ்ந்தா ரொருசாரார், கூகூ வென்றே கூவளி கொண்டா ரொருசாரார், மாமா வென்றே மாய்த்தனர் நீந்தா ரொருசாரா, ரேகீர் நாகீ ரென்செய்து மென்ற ரொருசாரார்” இது நான்சடியான்வந்தது, மூன்றடியான்வந்தன வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. இனி கவிவிருத்தமாவது: “தேம்பழுத் தினியநீர் மூன்றுந் தீம்பலா, மேம்பழுத் தனைந்தன சனையும் வேரியும், மாம்பழக் கனிகளு மதுத்தண் டீட்டமுந், தாம்பழுத் துளசில தவளமாடமே” (குளா-நகரச்-௧௬.) எனவரும். இவை யெல்லாமுரையிற்கோட வெண்பதனும், பிறநூன்முடிந்ததுதானுடம் படுதலெண்பதனானுங் கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டபொருளுணர்ற்று. ஈண்டுச் சொன்ன வகையினற் சொல்லப்பட்டன ஆராயுங்காலத்து அளவியல் அவ்வகை பாகுபடும். எ-று. இதனற்சொல்லப்பட்ட அடிவரை யுள்ளனவும் இல்லனவும் என விரு வகைப்படு மென்பதாஉம், அடிவரையுள்ளன:- ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா; கவி எனவும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும்; அடிவரையில்லன:- நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மஞ்சிரம், குறிப்புமொழி என அறுவகைப்படுமெனவு முணர்த்தியவாறு. அஃதேல் மேல் “அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே” (செய். ௧௬௬) என்ற சூத்திர மிகையாசன்கெண்டிமெனின், அது பாவிற்கு அடிவரையறுத்துக் கூறப்பட்டது. செய்யுளெனைத்தென வரையறுத்துணர்த்துதலாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கஅரு கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்.*

இது நிறுத்தமுறையே திணை யென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். கைக்கிளை.....திணையும். எ-து, கைக்கிளை முதலாக முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணையென்ற எழுநிலையும். முறை.....வகையின். எ-து, அவற்றிற்கு முறைமை வழியாற் புறமென அடைத்த வெட்சிமுதற் பாடாண் பகுதி யீராகிய எழுபகுதியோடே கூட்ட முற.....வே. எ-து முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டனவேயாகச் செய்யுட் குறுப்பாய் நிற்கும். எ-று.

எனவே, அகமேழும் புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும்பொதுவாகிய கரந்தை யொன்றுமாகப் பதினெந்தனுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாயல்லது வேறுறுப்பின் மென்றவாறாயிற்று. (கஅரு)

கஅசா காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பாடும்

பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்

றாக்கநால் வகையினு மடைந்தசார் போடு

மறையென மொழிதன் மறையோ ராரே.†

இது முறையே கைகோட்செய்யுட்குறுப்பாமாறு கூறுகின்றது.

கைகோளாவன களவு கற்பு. அவை தாங் காமத்தின்கண்ணெழுதலான் அவற்றுட்பிறத்த வுள்ளாகிழ்ச்சி யிடவிடாதுமேற்சிறந்துபெருகி யகலாப் பகுதி யெனக் கொள்க. அவற்றைத் தொகுத்தவை செய்யுட் குறுப்பென்றார்.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே திணையாமாறுணர்-ற்று. திணையாவது கைக்கிளையு முல்லையுங் குறிஞ்சியும் பாலையு மருதமு நெய்தலும் பெருந்திணையும் என்னு மிவை முறைமையினுள்மேற்சொல்லப்பட்டன. எ-று. முறைமையினுற் சொல்லுதலாவது பாடாண்பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறமெனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறமெனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறமெனவும், வாகையை பாலைப்புறமெனவும், உழிஞையை மருதப்புறமெனவும், தும்பையை நெய்தற்புறமெனவும், காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறமெனவும் ஒகியநெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறுகொள்ளவே பதினான்குதிணையு மேழாகியடங்குமாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கைகோள்வகையிற் களவாமாறுணர்-ற்று. இயற்கைப்புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், தோழியாற்கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவகையானு மவற்றைச் சார்ந்துவருகிளவியானும்வருவன களவென்றுகூறுதல், வேதமறிவோர்நெறி. எ-று. இதனுட் களவென்னுது மறையென்றதனான், இது தீமைபயக்குங்களவன்மைகொள்க. ஒடு - எண். எ-து, உரையாசிரியருரை.

காமம்.....வும். எ-து இயற்கைப்புணர்ச்சியும், அதன்பின்ன ரிடந்தலைப்பாடும், 1.அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய பாங்கற்குக்கூறி யவனார்க்குடெதலும், அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய தோழியையிரந்து குறைமுடித்துக் கோடலும். என்.....பொடு. எ-து என்ற அந் நாற்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினால், மறை.....றே. எ-து கனவொழுக்கம் இதுவென்று பிறர்கருதச் செய்யுள்செய்தல் கந்திருவவழக்கம். எ-று.

கந்திருவர்க்கு மறையோர் ஒதிய நெறி அதுவாகவின் மறையோராறென் றார். என வினையெச்சம். எனவே பாங்கனூந் தோழியு முணர்ந்துழியுந் கள வென்றல் மறையோர்வழக்கு. எ-று. இக்களவு இல்லதன்றி யுலகியலாதவின் நிறையுடையார் மறைவெளிப்படாதொழுக்கலிற் ருமேசென்று இடந்தலைப்பாட் டிற் கூடெதலும், அது நிகழாவழியுந் கூட்டநிகழ்ந்து அவன் ஆயத்திடையின்ற வழியும் அவனருமையறிந்து பாங்கனையுடம்படுத்திக்கூடெதலும், அவன்தோழி யைப்போலக்கூட்டுந்தன்மையிலதைவிற் றேழியாற்கூடெதலுமென முறைமை கூறினார். களவு இந்நான்கு பகுதியானுமடங்கும். உ-ம். “கோட வெதிர் முகைப் பசவீ முல்லை”(குறந்தொகை-சூஉ) இது இயற்கைப்புணர்ச்சிகழ்ந்தது. “உறுதோறுயிர்...தோள்” (திருக்குறள் ௧௧௦௬) “சொல்லிற் சொல்வெதிர் கொள்ளாய்” (நற்றிணை ௩௧) “வேட்ட பொழுதின.....டோள்” (திருக்குறள் ௧௧௦௫) இவை களவியலிற் கண்டுகொள்க. (௧௮௬)

௧௮௭ மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு
மிருமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு முடலு முணர்வும்
பிரிவெர்டு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.*

இது கற்பென்னுந் கைகோள்கூறுகின்றது.

இ-ள். மறை.....லும். எ-து. மறைந்தொழுகும் ஒழுக்கலறு வெளிப் படுதலும், தமர்கொடுப்பக் கரணவகையாற் பெறுதலும், இரு...து. எ-து என்னும் இவ்விரண்டுமுதலிய ஆசான்முதலியோர் செய்விக்கும் வழக்குநெறி திரியாது. மலி...தது. எ-து மகிழ்ச்சியும், புலத்தலும், ஊடலும், உணர்த் தலும் நான்கும் பிரிவுளப்பட்ட ஐந்தும் புணர்ந்தது. கற்...மே. எ-து கற் பெனப்படும். எ-று.

மலிவுமுதலிய வைந்துந் கைகோளின் பாற்சார்த்தித் தலைவனூந் தலைவி யும் ஒழுகும் ஒழுக்கலாறெனவே படும். முன்னை மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலுமென்னும் இரண்டும் பிறரோடுபட்டவொழுக்கலாறெனப்படும். அவை

* எ-து, கைகோள்வகையிற் கற்பாமா றுணர்-ந்து.....

1.அதன்பின், தன்வயிற் பாங்காகிய என்பதும் பாடம்.

ஆசான்முதலியோர்செய்வித்தவின், மலிதலென்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலியவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியானவந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக்கொண்டெப்ப்தோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்தநிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பொழியானன்றிக் கூற்று மொழியானுரைப்பது. அங்நனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி யதற் கேதுவாகிய காரிய மின்மை உணர்வித்தலெனப்படும். இல்லதுநடுக்க மடக்கந்தீர்வுணர்த்துதலான் உணர்ந்துதலெனவும் அதனை உணர்தலான் உணர்வெனவும்கூடும். புலவியாயி னுணர்த்தாது குளிர்ப்பக்கூறித் தளிர்ப்பமுயங்குதன்முதலியவற்றா னீங்கும், பிரிவு இந்நான்கற்கும் வேறுபடுதலிற் பின்வைத்தார். அதனை யூடலொடுவைப் பவே யவ்வூடலுப்பிறந்ததுனியும் பிரிவின்பாற்படும். அது காட்டக்காணுது கரந்து மாறுதலின். உ-ம். “எம்மனை முந்தறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்கு மோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-கூரு) இது மறைவெளிப்பாடு: “பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர, வேரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-அசு) என்பது தமரின்பெறுதல், “விரிதிரைப்பெருங்கடல்” (குறுந்-கூக) இது மலிதல். “நாணுக் கடுங்குரைய ளாகிப், புலவி வெய்யணு முயங்குங் காலே” இது புலவி நோய், “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை, நீசேர்ந்த வில்லினுய் வாராமை பெறுகற்பின்” (கலி-எள) இஃது ஊடல் “விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்கு ளஞ்சுவ, மரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவு, 1மாங்கவிந் தொழியுமென் புலவி” (கலி-எரு) இஃது உணர்தல். “திறனால்ல யான் கழற யாரை நகுமிய், மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி - அசு) இது துளி. துளித்தல், வெறுத்தல். பிரிவெனவே ஆறுமடங்கும். அவை முன்னர் காட்டி லும். (கஅஎ)

கஅஅ மெய்பெற வவையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்திணக்கைகோள்கூறுகின்றது.

இ-ள். மெய்பெறக் கைகோள்வகையவையே எ-து, பொருள்பெறவரும் கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே. எ-று.

எனவே அகத்திற்குப்புறமையினும் புறத்திணைக்கைகோள் அவ்வாறு வேறு வகைப்படக்கூறப்படா. பொதுவகையானே மறைந்தவொழுக்கமும் வெளிப் பாடும் என இரண்டாய் அடங்கும் அவை. எ-று. அவை வெட்சித்திணை யுள்ளும் ஒழிந்ததிணையுள்ளும் காண்க. (கஅஅ)

கஅக பார்ப்பான் பாங்கன் றேழி செவிளி
சீர்த்தரு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.*

இது கூற்றென்னுமுறுப்புனர்த்துகின்றது.

இ-ள். பார்ப்பான்முதலாகக் கிழவன்கிழத்தியோடெண்ணப்பட்ட கூற்றிற்கு எல்லையாகநடந்த முறைமையையுடைய அறுவருங் களவொழுக்கத்து நிகழ்ந்தன கூறினாராகவல்லது ஒழிந்தோராகச் செய்யுள்செய்யப்பெற்றார். எ-று.

கன்றந் தீதுமாராய்ந்து உறுதிகுறுதலிற் பார்ப்பான முற்கூறித் தலைவன் வழிநின்றொழுகும் பாங்கிணப் பிற்கூறினார். தோழிகூற்றிற் செவிளிகூற்றுச் சிறப்பான்மைவருதலின் அதிணப்பின்வைத்தார். சிறப்புடையன பிற்கூறினார். அவ்விரண்டும் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புடையையு முணர்க. உ-ம். “சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்ச் சல்லதை, நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென் செய்யுந், தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாந் கிணையனே” (கலி-க) இது பார்ப்பான் கூற்று. “காமந் காம மென்ப காம, மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்..... தோளையே. (குறுந் ௨௦௪) இது பாங்கன்கூற்று. எனைய முன்னர்க் காட்டினும். (கஅக)

கக௦ பாணன் கூத்தன் விறவி பரத்தை
பாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த களவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.†

இதுவுமது.

அவ்வெண்ணப்பட்ட வறுவரும் பார்ப்பார்முதலாக முற்கூறிய அறுவ ரோடேகூடத் தொகுத்து இப்பன்னிருவருங் கூறியகூற்றாகச் செய்யுள்செய்யப் பெறங் கற்பினுள். எ-று.

கிளவியென்னுஞ்சொல் ஈண்டுப் பொருண்மேற்று. இசைப்பின்னரது நாடகமாதலின்: பாணன்பின் கூத்தனும், பெண்பாலாகலின் விறல்படஆடும் விறவி அவர்பின்னும், அவ்வினத்துப் பரத்தை அவர்பின்னும், அகப்பொருட்குச் சிறவாமையின் அறம்பொருள்கூறும் அறிவர் அவர்பின்னும், ஏதிலாராகிய கண்டோர் அவர்பின்னும் வைத்தார். தொன்னெறிமரபின் என்றதனால்,

* எ-து, களவினிற் கிளவிக் குரியராமா றுணர்-ற்று.....மரபென்றதனால், பார்ப்பானினும், பாங்கனினும் சிலரே யிதற் குடம்படுவோரென்று கொள்க. பார்ப்பான்-உயர்குலத்தோராகிய தோழன். பாங்கன்-ஒத்தகுலத்தினு மிழிந்த குலத்தினுமாகிய தோழன். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கற்பின்கட் கூறத்தகுவாரை யுணர்-ற்று. பாணன்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட வறுவரும், மேற்சொல்லப்பட்ட பார்ப்பார்முதலாகிய வறுவரும் ஆகிய பன்னிருவரும், மேற்சொல்லப்பட்ட கற்பின்கட் கூற்றுகுரியர். எ-று. “தொன்னெறிமரபிற் கற்” பென்றதனால், அவர் குலத்தோழந் தொன்றுபட்டு வருகின்ற நெறியையுடையரென்று கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

பாகனும் தூதுகூறலு மமையும். அவை புறப்பொருட்டுச் சிறந்தன. “செவ் வழி நல்யாழிசையினென் பையெனக், கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண்மெய்ந் நிறுத், தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டெனன் யானே” (அகம்-கச) இது பாணன் கூற்று. “ஆடலிற் பயின்றனை யென்றா தென்னுரை, யூடலிற் றெளிதல் வேண்டும்” என்பது கூத்தன்கூற்று. “மரந்தலை மணந்த நணந்தலைக் கானத், தலந்தலை ரெமயத் திருந்த குடிசை, பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்பப், பெய்மணி யார்க்கு மிழைகிளர் நெடுந்தேர், வன்பான் முரம்பி னேமி யதிரச், சென்றிசின் வாழியோ பனிக்கடு நாளே, யிடைச்சுரத் தெழிலி யுறைத்தென மார்பிற், குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு, நறுந் தண்ணியளா நோகோ யானே” (நற்றிணை-௩௧௪) இது கண்டோர்கூற்று. “விதையர் கொன்ற முதையற் பூழி, யிடுமுறை நிரப்பிய வீரிலை வரகின், கலைக்கதிர் கறித்த காமர் மடப்பிணை, யரலை யாங்காட் டிரலையொடு வதிரும், புறவிற் றம்மரீ நயந்தோ னுரே, யெல்லி விட்டினன் வேந்தெனச் சொல்லுபு, பரியல் வாழ்கரின் கண்ணி காண்வர, விரியுளைப் பொலிந்த வீங்குசெலற் கவிமா, வண்பரி தயங்க வேறித் தண்பல, கான்யாற் திடுமணற் கரைபிறக் கொழிய, வெல்விருந் தயரு மனைவி, மெல்லிறைப் பனைத்தோட் டியின்மா போயே” (நற்றிணை கஉ௧) இது பாகன்கூற்று. ஒழிந்தன கற்பியலுட் காண்க. (கக௦)

கக௧ ஊரூ மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருந் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுந்
கொண்டெடுத்து மொழியப் படுவ தல்லதைக்
கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.*

இது பெரும்பான்மையும் கூறப்படாதோரைக் கூறப்படுகின்றது.

இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது. உ-ம். “ஊரலரெழச் சேரி கல்லென, வாளு தலைக்கு மறனி லன்னை”, (குறுந்-உ௬உ) “தொகிணை நோக்கிச் சில நோக்கிச்.....சாய்த்தார்தலை” (கலி-௩௧) “எந்தையுநிலனுற.....யென்னும்” (அகம்-கஉ) என்றும் போல்வன கொள்க. “துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாய்” (ஐங்குறு-௩௧௩) இது அயலோர்கூற்றுச் சிறுபான்மைவந்தது. அகத்திணைக்கண் இங்ஙனம் வருமெனவே புறத்திணைக்கண் அவர்கூறவும் பெறுமென்பது. இது நோக்கிப் பெரும்பான்மை கூறாதாரையும் கூறினார். முன்னையமும் றும் பென்பாலும், நோய்மருந்கறிநர் இருபாலும், ஒழிந்தார் ஆண்பாலுமாமென்றுணர்ச்சு. (கக௧)

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட விருவகைக் கைகோளிற்குமுரியதோர் மரபுணர்-
ந்து. ஊரிலுள்ளாரும், சேரியிலுள்ளாரும், அயன்மனையிலுள்ளாரும், நோய்ப்பக்
கந் குறிப்பிலைவிவாரும், தந்தையும், தமையனும் இருவகைக்கைகோளினும்
பட்டதனையுட்கொண்டு பிறிதொன்றையெடுத்துமொழியினல்லது பட்டாங்
குக்கூறலின்மை வலியுற்றுத்தோன்றும். எ-று. எனவே வலியில்வழிச் சிறு
பான்மை நிகழவும்பெறும். “எந்தையு, நிலனுந் பொரு அன் சேறடி. சிவப்ப,
வெவளில் குறுமக எரியங்குதி யென்னும்” (அகம்-கஉ) இது, தந்தையுட்கொண்டு
கூறியது. பிறவுமன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

கககஉ கிழவன் நன்னெடுங் கிழத்தி தன்னெடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத்தோன்றது.*

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். கிழவனெடுங் கிழத்தியோடும் இடையீட்டு நற்றாய்கூறுதல் நிரம்பத்தோன்றது. எனவே அல்லுழிக்கூறப்பெறும் நற்றாயும். எ-று.

உ-ம். “செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ, ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல” (அகம்-கரு) இது நற்றாய் அல்லுழிக்கூறியது. தாயென ஒருமையாற் கூறவே தலைவியுடையநற்றாயிற்று. தந்தை, தன்னையார்க்கும் இஃது ஒக்கும். முற்றவென்றதனால், தலைவன்மர்யாவருங் கூறரெனவுணர்க. தோன்ற தென்றதானே புறத்திணைக்கண் வரைவின்றி வழக்கிற்குப்பொருந்துமாறு கொள்க. (ககஉ)

கககஉ ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.†

இதுவுமது.

இ-ள். ஒள்ளியதொடியினையுடையசெவிலியோடும், தலைவனெடுங், தலைவியோடும் இடைச்சரத்துக் கண்டோர்மொழிந்தன முதலூலிற்கண்டது. எ-று.

ஒண்டொடிமாதரென்றார் செல்வச்சிறப்புடைமைதோன்ற. கண்டதென மிகைபடக்கூறியவதனால், தலைவி நடைமெலிந்து அசைந்தமைகண்டாரல்லது ஶ்சேர்ந்தனை செல்லென்றார்; என்றும் அவ்விருவர்கூட்டத்தன்றி, தனித்துழிக் கூறரென்றுங் கொள்க. உதாரணம் முற்காட்டினும். (ககக)

* எ-து, நற்றாய்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகன்நன்னெடுங் தலைமகளோடும் நற்றாய்கூற வில்லை. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்கே கூறுமென்றவாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† கண்டோர்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. ஒண்டொடிமாதராவார் நற்றாயுந் தோழியுஞ் செவிலியும். இவரோடும் தலைமகனெடுங் தலைமகளோடும் கண்டோர்கூறுதல் காணப்பட்டது. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்கேட்பக் கூற்றிற்றில்லை யென்றவாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

¶ “தல்லோண் மெல்லடி நடையு மாற்றூ, பல்கதிர்ச் செல்வன் கதிரு மூழ்த் தன, னணித்தா வுயரத் தோன்றுவ தெம்மூர், மணித்தார் மார்ப் சேர்ந்தனை சென்மே” என்பது. இது “கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப” (அகந-ஈ) என்பதனுரையிற் காட்டியது.

ககச இடைச்சர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.*

இதுவுந் கூற்றுவிசுந்நபங்குறகின்றது.

இ-ள். இடைச்சரத்தி லுடன்போய்க் கிழத்தியொடுங் கிழவன் நீதிநூல் வழியாற் கிளத்தற்கும் உரியன். எ-று.

அது தலைவிதமர் இடைச்சரத்திற்கண்ணுறின் அவர்கேட்க அவட்டுக் கூறவாராய் வழக்கியல்கூறலும் உரியனென்க. நீதிநூல் பிறழ்க்குறின் இராக்கதமாம். உ-ம். “துமர்வரி நோர்ப்பி னல்லது தமர்வரின், முநீர் மண்டல முழுது மாற்ற, தெரிகிண விடுத்தலோ விலனே, யரிமதர் மழைக்கண் கலுழ் வகை யெவனே” உம்மையான் அவ்வாறன்றி மருட்டிக்கூறவும் பெறும். உ-ம். “அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள், வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங், கலமரல் வருத்தந் தீர...மாறே” (நற்றிணை-க) இது தெய்வம்போல விடுத்தன்மையினை யல்லையெனமருட்டினான். (ககச)

ககநு ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாந் குரியர் முன்னத்தி னெடுத்தே.†

இதுவுந் கண்டோர் கூற்று.

இ-ள். கண்டோர்கூறந் கூற்றும் தலைவன் தலைவியொடுமொழிந்தாந் போல வழக்கியலாணையாற் கிளத்தற்குரியர். எ-று.

* எ-து, தலைமகனுக்கு முரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகளை யுடன் கொண்டொபொரு மிடைச்சரத்தின்கண், தலைமகன், தலைமகள் வழக்குடுந் தியாணையானேகூறத்தற்குமுரியன். எ-று. உம்மையெய்திர்மறை. ஆணையென்பது லுக்கிண, வடமொழிச்சிரிபு. மெல்லியல் காமநிகழுமிடத்து ஆக்கிணை கூறப்பெறாமாயினும் சுண்டு வேண்டுகென வெடுத்தோதப்பட்டது. உ-ம். “நீவினை யாடுக சிந்தே யானே, மதகளி றுருஞ்சிப் பராரை வேங்கை, மண விடு மருங்கி னிருபுறம் பொருந்திய, மாவரி னஞ்சேன் போக்குடுவெ, னுமர்வரின் மறைகுடுவென் மாஆ யோனே” (நற்-கூஉ) என்பதனுட் கண்டுக்கொள்க. மெல்லியமகளிர்முன்னர் உண்மைகூறாத லாகாமையி னிதுவழுவமைத்தவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தலைமகனுந் தலைமகளுமல்லாதார்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகனையுந் தலைமகளையும் ஒழிந்த பதின்மரும், அத்தலைமகனெடுந் தலைமக னோடுஞ்சொல்லிப்போந்தமரபினுந் சொல்லப்பெறுவர் இடனுந் காலமுந் குறித்து. எ-று. “மொழிந்தாந்” கெண்பதனை வழங்கியலாணையெனினு மமையும். அஃதாவது: தலைமகனைப் பார்ப்பானும் பாங்கனுந் கழறலும், தோழி யியற்புரித்தலும், தலைமகளைச் செவிலியிலுத்தலும், பாணர் கூத்தர் பாசறைக் கீழேசென்று கூறலும், தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தலு முதலாயின. எ-து, உரையாசிரியருரை.

தலைவனுந் தலைவியும் ஒழிந்தோராவார் கண்டோர். அவர் வழக்கியலாணையாற் கிளத்தற்கு உரியர் என்பார் முன்னத்தினெடுத்துக்கூறுப என்றார். அதிகாரத்தான் அறநூற்கருத்தான் உரைப்பொருள்க. “பலவுறு நறுஞ்சார்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை, மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செயு, நினையுங்காணும்மக ணுமக்குமாங் களைபாளே” (கலி. ௧) எனவரும். இங்ஙனம் வழக்கியலாணையாற் கிளவாதன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டது” (அகந். ௪0) என்பதனும் கூறிற்று. (ககடு)

கககக மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு
கிளையுங் காலிக் கேட்குந ரவரே.*

இது கேட்போரென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். முன்னர்க் கூற்றிற்குரியர் என்ற பன்னிருவரும், தலைவிகளவியையும் தலைவன் கிளவியையும் கேட்டற்குரியர் அவ்விருவரையும் ஒழிந்த பதின்மரும். எ-று.

மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியும் என்பதனை மேற்போயின கூற்றிற்கும் கூட்டுக. கூட்டவே, அவ்விருவர் கிளவி மேற்கூறுவனவும் கேட்பனவும் எனவும், தத்தங்களிவி கூறவும் கேட்கவும் பெற்றாரெனவும் கூறியவாராயிற்று. இங்ஙனம்விலக்கியவற்றுள் வேறுபடவருவன மேற்கூறுகின்றார். தத்தங்களவியைத்தம்மிற்றும் கேட்பரென்றலை விதந்தோதவேண்டாமையின், தலைவனுந் தலைவியுந் கேட்பரென்னாராயினார். நினையுங்கால எனறதனால் தலைவனுந் தலைவியும் தனித்தனிகூற அவற்றைக்கேட்ட பதின்மரும் தாங் கேட்ட கூற்றிற்குச் செய்யத்தகுவன தம்முளாய்ந்துகோடற்கு உரியர் என்று சொல்க. எனவே தலைவன் கூறப் பரத்தைகேட்டலுந், தலைவிகூறப் பரத்தைகேட்டலு முதலியவற்றுள், புலனெறிவழக்கிற்கு ஏலாதன விலக்கப்பட்டன. உ-ம். “விளங்குதொடி முன்சைவளைந்துபுறஞ் சுற்ற, நின்மார் படைதவி னினிதா கின்றே” (அகம். ௫௮) இது தலைவிகூற்று. தலைவன் கேட்டது. “உருந்தா தேகுமகி வாலெயிற் றேயே” (நற்றிணை. ௧) இது தலைவன் கூற்று. தலைவிகேட்டது. “நின்கேள், புதுவது பன்னொளும்பாராட்ட யானு, மிதுவொன்றுடைத்தென வெண்ணி யுததேர” (கலி. ௨௪)

* எ-து, மது. தலைமகனுந் தலைமகனும் கூறக்கேட்போர் மேற்சொல்லப்பட்ட பதின்மரும். எ-று. இதுவு முதலாகக் கேட்போரைக் கூறுகின்றது.

எனவும் “மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை, யாங்கா குவன்கொல் பாண வென்ற, மீனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்” (அகம். ௧௪) எனவும், “உயங்கின் நன்னையென் மெய்யென் நசைஇ” (அகம். ௧௭) எனவும், தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே” (குறுந். ௩௬௨) எனவும், எல்லீரு மென்செய்தி ரென்னை நகுதிரோ” (கவி. ௧௪௨) எனவும், இவை தோழியும் பாணனும் செவிலியும் அறிவரும் கேட்பத் தலைவிகூற்று வந்தன. “இடிக்குக் கேளீர் தாங்குறையாக” (குறுந்தொகை. ௩௮) எனவும், “எலுவ சிறுஅ ரெம் முறு நண்ப” (குறுந். ௧௨௧) எனவும், “உணர்க பாக வொருவினை கழிய” (அகம். ௪௪) எனவும், “பேரமர் மழைக்கண் ணின்றோழி செய்த, வாரநூர் வருத்தல் களையா யோவென” எனவும், “சான்றவிர் வாழியோ சான்றவிர்” (கவி. ௧௩௧) எனவும், இவை பார்ப்பானும் பாங்கனும் பாகனும் தோழியும் கண்டோரும் கேட்பத் தலைவன் கூற்றிற்கழந்தன. “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” (அகத். ௩௧) என்றலின், தோழிகூற்றும் தலைவிகூற்றேயாம். (௧௧௪)

கக௭ பார்ப்பா ரதிவ ரென்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.*

இதவுமது.

இள. பார்ப்பாரும் அறிவருமென்கின்ற இருவர்கூற்றும் அகமும் புறமுமாக யார்க்குஞ் செய்யுளென்றவற்றோடும் பொருந்திவருதலின் அகத்தினையோர்க்கும் புறத்தினையோர்க்கும் கேட்டலை வரையார். எ-று.

இனி வரையாரென்றனை யெச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படு மென்றுகொள்க. அவை பார்ப்பார்கூற்றுத் தலைவனுஞ் செவிலியும் நற்றயுக் கேட்பினல்லது பிறர்கேட்டற்கேலாமையும், இவர்கூற்றுத் தலைவனுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றயுக் கேட்டற்குரிமையும் புறத்தினைக்கண்ணும் பொதுவியற்காரந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார்களிவியேலாது அறிவர்களிவியேற்குமென்றலும் பிறவுமாம். எனவே தலைவி அறிவர் வாயிலாயவழி மறாமையும் புறத்தினைத் தலைவர்க்குமவ்வாதே அவர்வழிநிறல்வேண்டிமென்பதுக் கூறிற்று. அறிவராவார் முக்காலமு முணர்ந்தோரும் புலன்குணர்ந்தபுலமையோரும். உ-ம். கூறியவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுக் காண்க. (௧௧௭)

*எது, பார்ப்பாரும், அறிவருக் கூறுக்கூற்றுக் கேட்போரையுணர்...ற்று. பார்ப்பார், அறிவரென்று சொல்லப்பட்ட இருவர்கூற்றும் எல்லாருங்கேட்பப் பெயர் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

ககக அபரத்தை வாயி லெனவிரு வீற்றுங்

கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய மிலவே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பரத்தையும் வாயில்களும் என்னும் இரண்டுவேறுபாட்டின் கண்ணும் கிழத்தி கேட்பாளாகக்கருதித் கூறாதகற்றுப் பயமில். எ-று.

கிழத்தியைச்சுட்டாவெனத் தலைவிபாங்காயினூக்கேட்பக்கூறுதலு மமையும். உ-ம். “செறிநொடி தெளிர்ஊப வீசிச் சிறிதிவ, னுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி” இது தலைவிக்குப் பாங்காயினூக்கேட்பக் கூறியது. வாயில்களுந் தலைவியூடல்தீரவேகூறவேண்டதலின் அவள் கேட்பவேகூறுவாயிற்று. இன்னு மதனானே தோழிகேட்ப வாயில்கள் கூறினு மமையும். உ-ம். “ஒருயிர் மாத ராகவி னிவனூந், தோர துடன் ரணன் மன்னே” இது வாயில்கள்கூறத் தலைவிகேட்டலுந் தோழி கேட்டலுமாம். (ககக)

ககக வாயி லுசாவே தம்மு னுரிய,†

இதுவுமது.

இ-ள். முற்கூறிய அதிகாரத்தாற் றலைவியைச்சுட்டி யொருவ ரொருவர்க் குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் பெறும். எ-று.

அவையுந் தலைவிகேட்பவென “தண்ணந் துறைவன் கொடுமை, நம்மு னாணிக் கரப்பா மும்மே” (குறுந்-கூ) இது பாடினி பாணர்க்குரைத் தது. “மலரைப் பொருவடி மானுந் தமியண்மன் னன்னொருவன், பலரைப் பொருதென் நிழிந்துநின் றுள்பள்ளி காமனெய்த, வலரைப் பொருதென் றழில்விழித் தோனம் பலம்வணங்காக், கலரைப் பொருச் சிறி யாளெண்ணை கொல்லோ கருதியதே” (திருச்சிற்-நகஎ) இதுபோல்வன் பிறவும் வாயில்கள் தம்முட்கூறின. உம்மை யெதிர்மறையாகலின் கேட்டுரைவரெண்ப்பட்டவரன்றித் தம்முட்டாக்கேட்டல் சிறுபான்மை யாம். (ககக)

* என்பதவும், ஒருசார்கூற்றிற்குரியாயிப்புணர்.....ற்று. பரத்தை யென்றும், வாயிலென்றுஞ்சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினூந் தலைமகளைச்சுட்டாக் கூற்றுப் பயனில்லை எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வாயில்கட்குரியதோர்மரபுணர்.....ற்று. வாயில்களும் உசா விடத்துக் கிழக்கியைவிடாது தத்தம்மு னுசாவதலுமுரித்தது எ-று. உ-ம், வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

200 ஞாயிறு திங்க ளறிவே நானே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற்
சொல்லுந னோலவுங் கேட்குந போலவுஞ்
சொல்லியாங் கபையு மென்மனூர் புலவர்.*

இது கேட்போருங் கூற்றும் வேறுபடவருமாறுகூறுகின்றது. அவை பொருளியலுள் ளவழுவமைதிகூறுவனவுங் கேட்குநவுமாய் ஈண்டு வருதலின் ஆராய்கின்றார்.

இ-ள். ஞாயிறுமுதல் நெஞ்சீரூக்கூறியனவும் அவைபோல்வன பிறவும் மேற் “செய்யா மரபிற் றொழிற் பதித் தடக்கியும்” (பொருளியல்-உ) எனப் பொருளியலுட் பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாங் கூறுவன போலவுங் கேட்பன போலவுங் கூறுமாறமையு மென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

கூற்றும் உடன்கூறினர் மேற்கூற்றிற்குரியன இவையென வரைய ருமையின். பொழுதாவண: மாலையும், யாமமும், எற்பாடும், காரும், கூதிரும், பனியும், இனவேனிலும்போல்வன. பிறவுமென்றதனால்

* எ-து, கழிபடர்ப்பொருண்மைக்குவருவதோர் மரபுவழுவருதலை நுத லிற்று. ஞாயிறுமுதலாக, நெஞ்சீரூக்கச்சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் அத் தன்மையபிறவுமாகிய மக்களல்லாதபொருண்மை யெய்தியநெறியினற் சொல் லினபோலவுங் கேட்குநபோலவுஞ் சொல்லியாங் கமையப்பெறும் எ-று. ஆங்கு அசை. உ-ம் “பழுதறு ஞாயிறே பாடறியா தார்சண்” (கலி-கசக) எனவும், “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற், காதலை வாழி மதி” (திருக்-கககஅ) எனவும், “உறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே, சிந்திநீ விரைய லென்னு மாயிடை” (நற்-உஅச) “நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டே, ஞர்ந்த வழிசிறைய யூர் தியா லோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா தென்னீரே” (சிலப்-கானல்) இதனுள், “கடலுங் கானலும் புள்ளு மர மும் கூறப்பட்டது. “மாலைநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்” (கலி-ககஅ) “வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே” (அகம்-எக) “மன்றப் பணைமென்மாந் தளிரே” எ-ம், இந்நிகரனகொள்க. இத்துணையுங்கூறப்பட்டன கேட்போரியல்பு. எ-து உரை ஈசிரியருரை.

1. “நோயுயின் பமும்” என்னுஞ்சூத்திரம் (பொருளியல்-உ).

புல்லும் புதலும் முதலியனவுக்கொள்க. உ-ம். “கதிர்பகர் ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி, னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித், தருகவை, யாயித் தவிரும்பென் னெஞ்சத், துயிர்திரியா மாட்டிய தீ”. (கலி-கசஉ.) “வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெய், கேள்வரும்போழ்தி னெழால் வாழி வெண்டிக்காள்” 1 “உறுதி தூக்கத் தூங்கியவறிவே” (நற்றிணை கஅச) “நேர்ந்த நங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டே, ஞர்ந்த வழிசிறைய வூர்கின்ற வோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா தென்னீரே” (சிலப்-காணல்வரி) “பொங்கிரு முநீர் ரகமெலா நோக்குபு, திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குழமுயா, வெக்கே ளிதணகத் துள்வழிக் காட்டமோ” (கலி.-கசச) “காய்ந்த நோயுழப்பாறைக் கலக்கிய வந்தாயோ.....மாலை” (கலி.-கஉ0) “நீ காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே” (கலி.-கஉ௩) எனவரும். புள்ளெனவே வண்டு முதலியனவும் அடங்கும். “ஆம்மெ னிணர வடம்புகா ளன்னங்காள்” (சிலப்-காணல்.) ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (௨00)

௨0௧ ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.*

இது களமெனப்பட்ட வறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். பலவும் ஒருவழித் தொக்கவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்கணத் தான்முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை யிடமென்று கூறப. ௭-ஊ.

* ஏ-து, நிறுத்தமுறையானே இடமாமாறுணர்.....ற்று. ஒருநெறிப்பட்ட வருதல் ஓரியன் முடிதலாவது, அகத்தின்கண் களவென்றானுங் கற்பென்றானும் வரின், விரிவகையொன்றானும்பற்றிவருதல். புறத்தின்கண் நிரைகோடலானும், மீட்டலானும், மேற்சேறலானும், வயில்வளைத்தலானும் யாதானு மோரியல்பு பற்றிவருதல். கருமநிகழ்வாவது அப்பொருளைப்பற்ற யாதானுமொரு வீணநிகழு மிடம். இன்னும், “கருமநிகழ்ச்சி” யென்றதனான் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையெனவுங் கொள்ளப்படும். உ-ம். “செல்லாமை யுண்டே லெமக்குரை மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (திருக்-ககடுக) என்றவழிப் பிரி பொருண்மைநிகழுமிடமுயிற்று. முன்னின்றிணக் கையற்றுதுதலுதலின் முன்னிலையென்னு மிடமாயிற்று; யாதமோர்பொருள் நிகழ்வழி அதற்காகு மிடத்தொடுநிகழ்தல்வேண்டிமென்று இப்பொருண்மை கூறப்பட்டது. ஒரு நெறிப்பட்டாதும் ஓரியன்முடியாதும்வரு மிடம் வழுவாம். அஃதாவது புணர்தல் வேண்டித் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான், அவ்விடத்திற்குத்தக்கவுரை கூறாது தன்னாற்றலும், ஆற்றாமையும், பிறவுங் கூறல். உ-ம், “மெல்லிய னல்லா

1 கீளவியல். கக-ம் சூத்திரவுரையி லிப்பாட்டை எடுத்தோதினார்.

களமெனினும் இடமெனினு மொக்கும். அது ஒருசெய்யுட்கேட்
டால் இது இன்னஇடத்துநிகழ்த்ததென்றறிதற்கு ஏதுவாயதோருறுப்பு.
அது காட்சியும் ஐயமுந் துணியும் புணர்ச்சியும் நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்
புறையும் இன்றோன்னவும் ஒரு நெறிப்பட்டி இயற்கைப்புணர்ச்சி
யென்னும் ஒரிலக்கணத்தான்முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது
காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி. இது வினை
செயிடம். “எலுவகிரூ அர்” (குறுந்-கஉக) “கேளிர்வாழியோ” (ஐ-240)
என்பன பாங்கற் கூட்டமிடனாக ஒருவழிப்பட்டன. பிறவு மன்ன. இது
புறத்திணைக்கு மொக்கும், (20க

202 இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திமத்தியன் மருங்கிற் நெரிந்தன ருணரப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.*

இது காலமென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். இறப்.....து. எ-து இறப்பும் நிகழ்வும் எதிரவும் என்னும்
மூன்று காலத்தே. இயன்.....மருங்கில் எ-து எல்லாத்திணையும் நிகழ்
கின்ற நிகழ்ச்சிக்கண்ணே. பொருணிகழ்வுரைத்தெரிந்தன ருரைப்பது
காலமாகும். என்பது பொருணிகழ்ச்சியுரைத் தெரிந்தனராயுரைப்பது
காலமென்னும் உறுப்பாம். எ-று.

யமையா யதுவிறந், தொன்றாக் கூற்றுக்கு முட்குடைமை-யெல்லாஞ், சல
வருட் சாலச் சலமே நலவரு, ணன்மை வரம்பாய் விடல்” இதனானுமறிக.
அன்றியும், “நெடுமபுனலுள் வெல்லு முதலை யடுமபுனலு, ணீங்கி னதனைப்
பிற” (திருக்-சகரு) எனவும், “உண்ணற்க கள்ளை யுணிலுண்க சான்றோரா,
லெண்ணப் படவேண்டா தார்” (திருக்-கஉஉ) இது தன்மையாரையு முன்னின்
றாரையுமொத்தப் படர்க்கையாரைத் தொழிற்படுத்ததலின் உண்ணற்கவென்
னும் படர்க்கைசேரப் படர்க்கைப்பொருளொடுசேர முடிந்துநின்றது. பிறவு
மன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து நிறுத்தமுறையானே காலமாமாறுணர்.....ற்று. இறந்தகாலம்,
நிகழ்காலம், எதிர்காலமெனக் கூறப்பட்டியலும்பக்கத்தி னாராய்ந்து நோக்கு
மாறு பொருணிகழ்ச்சியைக்கூறுமது காலம் எ-று. உ-ம். “முதுக்குறைந் தனளே
முதுக்குறைந் தனளே, மலைய நெள்வேற் கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்
குறைந் தனளே” இது, இறந்தகாலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மைதோன்றவந்தது.
இனி, “அண்ணற் தேந்திய வனமுலை தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற்
றழ்ந்து, நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு, நீத்தலோம்புமதி பூக்
கே மூர” (நந்-க0) என்றவழி நிகழ்கால விளமைப்பருவந்தோன்றவந்தது. இது
ஐன், “நீத்தலோம்புமதி” யென்பது எதிர்காலங்குறித்துநின்றது. இவ்வகையி
னற் காலமு மிடனு மெல்லாச்செய்யுளின்கண்ணும் வருமென்றுணர்க. எ-து
உரையாசிரியருரை.

உ-ம். “வில்லோன் காலன கழலே.....முன்னியோரே” (குறுங்-எ.)
 இதனுள் வில்லோன் தொடியோனென்பன பொருள். முன்னியோர்.
 எ-து, தம்பொருள் நிகழ்ச்சியாகவின் இஃ திறந்தகாலமெனப்படும். இதற்
 குச் சிறந்தாரவர்களாதவின் துவர்களே பொருளாயினார். “மருந்தெனின்
 மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே,பரும்பிய சுணங்கி னம்பகட்டிளமுலைப்,
 பெருந்தோணுணுகிய துகப்பிற்,கல்கெழு கானவர் நல்குறுமகளே”(குறுங்-எக)
 இது நிகழ்காலம் “பகலும் பெறுவையவ டடமென் றேளே” (கவி-சக)
 இஃ தெனிக்காலம். புறத்திற்கு மிவ்வாறே யின்றியமையாதென்பது;பெரும்
 பொழுதுஞ் சிறுபொழுதும் முதல், கரு, உரிப்பொருளோடு கூடித்
 திணையாகவின் இக்காலம் அவற்றின்வேறும். (உ0உ)

உ0௩ இதுநனி பயக்கு மிதன்மா நென்னுள்

தொகைநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.*

இது பயனென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இது மிகவும்பயக்கும் இதனெனத் தொகுத்துக் கூறப்படும்
 பொருளும் பயனென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

உ-ம். “மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே, யாறாக் கட்பனி வரலா
 னாவே, வேறுமென்றேன் வளைநெளி மும்மே, கூறாய் தோழியாம் வாழு
 மாறே” இது தோழியைத் தூதுவீடுதல்பயனாகவந்தது. இது புறத்திற்கு
 மொக்கும். இங்ஙனம் பயனுறுப்பாகவே செய்யுள்வருமாறுணர்க. (உ0௩)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பயனொறுணர்.....ற்று. யாதானுமொரு
 பொருளைக்கூறியவழி யதன்பின்பு மிதுபயக்குமென விரித்துக்கூறுது முற்
 கூறியசொல்லினானே தொகுத்துக்கூறுதல் பயனெனப்படும் எ-று. உ-ம்.
 “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே, சூர மகளி ராரணங் கினரே, வாரல் வரினே
 யானஞ் சுவலே, சார னுட நீவர லாறே” இதனற பயன் வரைந்துகோடல்
 வேண்டுமென்பது. “ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப்
 பொய்யாமை நன்று” (திருக்-௩௨௩) இதனற பயன் வேண்டுவார் இவ்வாறு
 செய்யவேண்டுமென்றல். இவ்வகையினானே.....புளையினும் பயன்படக்கூறல்
 வேண்டுமென்பது பயனென வொருபொருள்கூறினார். எ-து உரையாசிரிய
 ருரை.

உ௦௪ உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.*

இது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

அஃதாவது உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டுநிகழ்ந்தவாறே புறத் தார்க்குப்புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல். உய்த்துணர்ச்சியின்றிச் செய்யுளிடத்துவந்தபொருளானே கண்ணீரூம்பல், மெய்மயர்சிவிர்த் தன்முதலிய சத்துவம்படுமாறு வெளிப்படச்செய்வது மெய்ப்பாடென்னு முறுப்பாம். எ-று.

அது தேவருலக முதலியவற்றைக்கூறினுங் கண்டாங்கநியச் செய்யுள் செய்தல் செய்யுளுறுப்பென்றார். உ-ம். “மையற விளங்கிய மணிமருள்வாய்தன், மெய்ப்பெற மழலையின் விளங்கு ணனைத்தரப், பொலம்பிறையுட் டாழ்ந்த புனைவினை யுருன்கல, நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர, வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லந்துகி, லரிபொலி கிண்கினியார்ப்போவா தடிதட்பப், பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக், கால்வதேர் கையினியக்கி நடைபயிற்று, வாலமர் செல்வ னண்சால் பெருவிறல், போல வருமென் னுயிர்” (கலி-அக) இவைபோல்வணவற்றுள் அவ்வாறு காண்க. தலைவருபொருளான் எனவே நோக்குறுப்பானுணர்ந்த பொருட் பிழம்பினைக்காட்டுவது மெய்ப்பாடாமென்றுகொள்க. (உ௦௪)

உ௦௫ எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின் ததுவே.†

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே மெய்ப்பாடுவருமாறுணர்.....ற்று. யாதானு மொன்றைக்கூறிய வழி யதனகப்பொருண்மையைவிசாரித் துணரக்கூறுத வின்றி, பல்விடத்துவரும் பொருண்மையின் மெய்ப்பாடுதோன்றமுடிப்பது, மெய்ப்பாடெ.....ப்பாமென்றவாறு. உ-ம். “ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ்சுவலே, யுய்த்தனன் கொளினே மார்பெடுக் கல்லே, நென்போற் பெருவிதுப் புறக வென்னை, யின்னா செய்த வறனில் கூற்றே, நிரைவளை முன்கை பற்றி, வரைநிழற் சேர்க் நடத்திசிற் சிந்திதே” (புறம்-உ௦௫) இதனுள், அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்படவந்தவாறு கண்டுகொள்க. செய்யுட்செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச்செய்கவென்பது கருத்து. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மெய்ப்பாடாமாறுணர்.....ற்று. அது, நகைமுதலாகிய வெட்டு மெய்ப்பாட்டுநெறியையும் பிழையாதாகி மேற்சொல்லப்பட்ட விலக்கணத்தை யுடைத்த. எ-று. அஃதாமாறு மெய்ப்பாட்டியலிற்காட்டுதல். எ-து உரையாசிரியருரை.

உ0க சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்.*

இது முறையே யெச்சமென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். கூற்றினுங் குறிப்பினுங் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்
தொடுபொருந்தியகிளவி யெச்சமென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

முடிவுகொளியற்கையெனவே செய்யுட்கண்ணதன்றிப் பின்
கொணர்ந்துமுடித்தல் பெற்றும். உ-ம். “செக்களம் படக்கொன்ற...
சூலக்கார் தட்டே” (குற-க) இக்கார்தளால் யாங் குறையுடையமல்ல
மெனத் தலைவற்குக்கூறிற் கூற்றெச்சமாம். அக்கூற்றுஞ் செய்யுட்குச்
சிதைவினமையின் அதுகாண்பாயாகிற் காணெனத் தலைவியைநோக்கி
யிடத்துய்த்துக் கூறிற் குறிப்பெச்சமாம். அவனைக்கூடுகவெனத் தான்
கூறாளாகலின் (உ0க)

உ0௭ இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவென்
றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பதை முன்னம்.†

இது முன்னமென்கின்ற உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்விடத்துத் தோன்றிய இம்மொழி கூற்றஞரியோருங்
கேட்டற்குரியோரும் இன்னொன்று அச்செய்யுட்கட் டோன்றின் அறி
யாமற் றுணங்கவனமறிதற் குரித்தாக நாட்டியதோரிடத்தே கூறுவோர்க்குங்
கேட்டோர்க்கும் ஏற்றவுரையாகச் செய்யுளுட்கிடத்திக் கூறுவது
முன்னம். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே எச்சவகையாமாறுணர்.....ற்று. பித்தோர்
சொல்லொடும், பித்தோர்குறிப்பொடும் முடிவுகொள்ளுமியற்கையைப்பொருந்
தினசெய்யுள் எச்சமாகும் எ-று. எனவே சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென
விருவகையாயின. அது, எச்சவியலுள் “பிரிநிலவினை” யென்னுஞ்சுத்திரத்
துள் “பிரிநிலவினை” என்பது முதலாகச்சொல்லப்பட்ட.....வகையானும்
வருவன சொல்லெச்சமாம். குறிப்பென்றேசப்பட்டது குறிப்பெச்சமாகும்.
எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே முன்னமாமாறுணர்.....ற்று. இவ்விடத்
திம்மொழியை யிவர்க்குச்சொல்லத்தகுமெனக் குறித்து, அவ்விடத் தவரவர்
தம்மொழியையுரைப்பது முன்னமாம் எ-று. எனவே, இடமுங்காலமுமொழிந்த
கேட்டோர்க்குத்தக்கவாறுமொழிதலுஞ் செய்யுளுறுப்பென்றவாரும். “வந்தது
கொண்டி வராததுமுடித்த” வென்பதனூற் காலமுங் சொன்க. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

இவரிவர்க்குரியவென்றறிவான் செய்யுட்கேட்போனெனவும், அங் விடத்தவாவர்க் குரைக்கவென்றார் ஆசிரியரெனவுங் கொள்க. என்றென் பது ஈண்டு வினையெச்சம். சொல்லெச்சமன்று. அறியவென வொருவினை வருவிக்க. அது உரைப்பதையென்னும் வினைப்பெயரொடுமுடியும். உ-ம். “யாரிவ னெங்கூந்தற் கொள்வா னி துவமோ, ரூராண்மைக்கொத்த படிறுடைத்து” (கலி-அக) என்றக்கால் இது கூறுகின்றார் தலைவியென்பது உங் கூறப்பட்டான் தலைவனைப்பதுஉம் முன்னத்தான் உணரப்பட்ட வாறு காண்க. இவை அகம் புறமென்னும் இரண்டற்கும் பொது. (௨௦௭)

௨௦௮ இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழக்கமு மென்றிவை யிழுக்கு நெறியின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குறிப்பொரு ளென்னாது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை பென்ப.*

இது பொருளென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இன்...ன்றி. எ-து இன்பமுந்துன்பமும் புணர்தலும் பிரித லும் உலகவொழுக்கமு மெனப்பட்ட இவை தப்பும்வழியின்றி. இது...து எ-து இத்திணைக்குரியபொரு ளிதுவாகவென்று ஆசிரிய ரோதிய பொரு ளன்றி. பொது...ப எ-து அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்குறெனப்படும். எ-று.

இன்பத்துன்பங்கூறுதலிற் புறத்திற்குங்கொள்க. ஒழுக்கம் இரண்டற்குங்கொள்க. வகையென்றதனாற் புலவன்றான் வகைந்ததே பொருளென்றுகொள்க. அதுவின்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது கருத்து. உ-ம். “கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப், பிடிக்கையன்ன பின்னகற் தீண்டித், தொடிக்கைதவரத் தோய்த்தன்று கொல்லோ, நாடுனாடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத, லந்தீங்கிளவிக் குறுமகண், மென்றேள் பெறநசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே” (அகம்-க) என்றற் போலப் புலவன் வருப்பனவாம். இப்பாட்டுப் பாலையேனும் முல்லை முதலியனவற்றிற்கும் இப்பொருள் பொதுவாம். பொதுமையென்றது எல்லாவுரிப்பொருட்கு மேற்றுப் பலவேறுவகையவாகச்செய்தல். இவ், வாறுவருவன் புறப்பொருள்குறியவற்றுள் ளுங்காண்க. (௨௦௮)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பொருளாமாறுணர்.....ற்று. இன்பமும், தன்பமும், புணர்வும், பிரிவும், ஒழுக்கமுமென்றசொல்லப்பட்டவை வழவு நெறியின்றி யத்திணைக் குறிப்பொருளென்னாது, எல்லாப்பொருட்கும் பொது என்கிறீற்கும்தொருள், பொருள்வகையாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

205 அவ்வ மாக்களும் விலங்குமன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி முடித்
தத்த மியலான் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.*

இது துறையென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வ.. நி. எ-து ஐவகைநிலத்திற்கு முரியவெனப்படும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் *ஓதிவந்தவாறன்றி. பிற திறவதின் நாடியவண்வரினும். எ-து பிறவற்றைத் திறவிதாக ஆராய்ந்த செய்யுட்கண்ணே புலவன் படைத்துச்செய்யினும் ஒக்கும். உ-ம். “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன் ஞாழன் முத்திரினர் கொண்டு, கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை, சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி, தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந், தீங்கே வருவா ளிவன்யார்கொ லாங்கே யோர், வல்லவன் றைஇய பாவைகொ ணல்லா, ருறுப்பெலாக் கொண் டியற்றி யாள்கொல் வெறுப்பினால், வேண்டிருவக் கொண்டதோர் கூற்றங் கொ லாண்டார், கடி திவளைக் காவார் விடெல் கொடியியற், பல்கலைச்சில்பூங் கலிங்கத்த ளீங்கிதோர், நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்” (கலி-10க). இதனுள் ஞாழல்முடித்தாளென நெய்தற்றலைவிபோலக்கூறி “ஊர்க்காணி வந்த பொதும்பருள்” என்றதனால் மருதத்துக்கண்டான்போலக்கூறிப் பின் குறிஞ்சிப்பொருளாகிய புணர்தல்நிமித்தம் உரிப்பொருளாகமுடித்தான். இவ்வாறுமயங்கலுங் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான்வந்த தென்க. இது ஓதிய இலக்கணமன்றயினும் முற்கூறிய பொருள்வகை போற் புலவர்செய்ததோருறுப்பு; இதுவுங் கொள்ளப்பெறுமென்றார். இது புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உ0க)

250 அகன்று பொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு
மியன்று பொருண் முடியத் தந்தன ருரைத்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.†

இது மாட்டென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது. மாட்டுதலாவது கொண்டெவந்துகொளுத்துதல்.

* எ-து, துறையாமாறுணர்.....ற்று. அகப்பொருளாகிய ஏழுபெருந் திணைக்கும், புறப்பொருளாகிய ஏழுபெருந்திணைக்கும் உரியமார்தர் உயர்ந்து பட்ட மாவும், புள்ளும். உம்மையான் மரமுதலாயினவும், “பிறவவண்வரினு” மென்றமையான், நிலம், நீர், தீ, வளி, முதலாயினவுஞ் செய்யுட்கண்வருமிடத் துத் திறப்பாடுடைத்தாகவாராய்ந்து தத்தமக்கேற்றியபண்போடும், பொருந்திய மரபோடுமுடியி னிவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய்வரும் துறையென்றுகூறப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே மாட்டேறணர்.....ற்று. இதிலும்,

இ-ள். அதன்—னும். எ-து பொருள்கொளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச் செய்யினும். இயன்...தல். எ-து இவ்விருவகையானுஞ் சென்று பொருண்முடியுமாற்றிற்கொண்டுவந்து கூட்டியுரைப்பச்செய்தல். மாட்...கின். எ-து மாட்டென்னும் உறுப்பென்று கூறுவர் செய்யுள்வழக்கினுள். எ-று.

இது மொழிமாற்றுப்பொருள்கோளன்றிப் புலவர் வேறுசெய்வதோர்செய்கை. இது பலபொருட்டொடராத் பலவடியான்வரும் ஒரு செய்யுட்கண்ணும், பலசெய்யுளைப் பலபொருட்டொடரால் ஒருகையாகச் செய்யுமிடத்தும் வரும். உ-ம். முநகாற்றுப்படையுள் “மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பிற், கிண்கிணி கவைஇய வெண்ணெஞ் சிறுடிக், கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பிற் பணைத்தோட், கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில், பல்காசு நிரைத்த சில்காழல்கூற்த், கைபுணைந்தியற்றாக் கவின் பெறுவனப்பி, வைலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிமுழைச், சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித், துணையோ ராய்த் விணையீ ரோதிச், செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழிபுடையெடு, பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித், தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத், திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருதுதன், மகரப் பருவாய் தாழமண் ணுறுத்துத், துவர முடித்த துகளறு முச்சிப், பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருத்தகட், மிளைப்பூ மருதி றொள்ளினை ரட்டிக், கிண்கிணின் நெழுதரு சீழ்கீர்ச் செவ்வரும், பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக, வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்பூ ணுகந் திளைப்பத் தின்காழ், நறுக்குறடுரிஞ்சிய பூக்கெழ்த் தேய்வை, தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்பக் கோங்கின், குவிமுகி பிள்ளுமலைக் கொட்டி விரிமலர், வேங்கை துண்டா தப்பிக் காண்வா, வெள்ளித் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக், கோழியோங்கிய வேன்றடு விறற்கொடி, வாழிய பெரிதென் நேத்திப் பலருடன், சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப்பாடிச், சூர மகளி ராடுஞ் சோலை, மந்தியு மறியா மரம்பயி லடுக்கத்துச், சுருப்பு மூசாச் சுடர்ப்பூந் காந்தட், பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்பார் முதிர் பனிக்குடல்” (திருமுருகாற்றுப்படை) இதனுள் அடிமுதல் மேனியீராயுள்ள வற்றையுடைய சூரமகளிர் பலருடனே கிள்ளி, இடையெடு, வைத்து, பண்ணி, செரீஇ, இட்டி, வளைஇ, திளைப்ப, கொட்டி, அப்பி, தெறியா, ஏத்திப், பாடி, ஆடும் வெற்பில் அடுக்கத்துச் சோலையிற் காந்தட்கண்ணி மிலைந்த சென்னியனென அகன்றும் அணுகியும் மாட்டியவாறுணர்க. இப்பாட்டும் பிறபாட்டுக்களும் இவ்வாறே மாட்டுறுப்புவுருமாறுணர்க. 1 ஆரிய

1 “ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும், பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை-காரி, விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தானுணர் தோளா, ணிற னுள்ளுருள் தலர்” என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற்றண்ணுமை தானுணர் தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளுருள்ளதாகிய அலர் ஆரியமன்னர் பறையினெழுந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுக் கொள்வழியறிந்துகொளுவப் பொருளே திரியுந் தவாறு கண்டுக்கொள்க. என்றார் சேனாவரையர் (தொல்-சொல்-எச்ச-கரு.)

மன்னர் பறையின்” என்பதும். இனிப் பலசெய்யுட்கண்வருமாறு சிந்தாமணியுள் யாங்கூறியவுரைகள் பலவற்றுனு முணர்க. அருமையும் பெருமையும் உடையவாய்ப்பரந்தசொற் றொடர்ந்துபொருள் தருவதோ ரின்பம்நோக்கிச் சான்றோர் இம்மாட்டிலக்கணமே யாண்டும் பெரும் பான்மைவரச் செய்யுள்செய்தலிற் பின் தொடர்நிலைச்செய்யுள்செய்த வர்களும் இம்மாட்டிலக்கணமே யாண்டும்வரச் செய்யுள்செய்தார். இதுவும் பொருள்வகைபோற் புலவர்செய்துகொண்டதாயிற்று. (உக௦)

உகக மாட்டு மெச்சமு நாட்ட னின்றி,

யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.*

இது எய்தியதுவிலக்கிற்று.

இ-ள். தொடர்நிலையென்பது முற்கூறிய இருவகைத்தொடர்நிலைச் செய்யுள். மாட்டு...றி. எ-து முற்கூறிய மாட்டும் எச்சங்களும் நிறுத்த லின்றி உடனிலைமொழியினும் பெறும். 'அச்செய்யுட் கிடந்தவாறே யமையச்செய்யினுள் செய்யுட்டன்மையைப் பெறும். எ-று.

உ-ம். முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும், வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” வேலினும் வெய்ய கான மவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றேறே” அகன்றுகிடந்து மாட் டுன்றிவந்தது. “யானே யீண்டையேனே” (குறுந்-௫௪) என்னும் பாட்டு அணுகி மாட்டின்றிவந்தது. சிந்தாமணியுள் மாட்டும் எச்சமுமின்றி யுடனிலையாயமைந்தனபலவும் யாங்கூறியவுரையானுணர்க. எச்சமும் மாட்டும் என்னாத முறைபிறழ்ச்சியானே எச்சமுதலிய நான்குறுப்புமின்றி அச்செய்யுள் வரப்பெறும் என்று கொள்க. “வாரா ராயினும் வரினு மவர் மகம், கியாரா கியரோ தோழி நீர்நிலைப், பைம்போ துளரிப் புதன்மலி யொண்பொறிக், கருவிளையாட்டி துண்மு ளீங்கைச், செவ்வரும் பூழ்த்த வண்ணத்துய்மல ருதிரத் தண்ணென், நின்னொதெறிதரும் வாயையோ டென்றா யினள் கொ லென்றா தோரே” (குறுந்-க௧௦) இது எச்சமின்றி வந்தது. “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” (குறுந்-கடவுள்வாழ்த்து) இப் பாட்டு முன்னமின்றிவந்தது. “மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே” (குறுந்-௭௧) இப்பாட்டிப் பொருளின்றிவந்தது. “ஈயற்புற்றத்து” (அகம்-அ) என்னும் பாட்டுத் துறைவகையின்றி வந்தது. மாட்டும் எச்சமு மெடுத்தோதுறா; முன்னமும் பொருளுந் துறைவகையும்போல இன்றி யமையாச்சிறப்பினவல்லவென்றற்கு. (உகக)

* எ-து,.....இவ்விரண்டும் சூத்திரத்தாற்பொருள்விளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உகஉ வண்ணந் தானே நாலீந் தென்ப.*

இது முறையே வண்ணம் இத்தனைபகுதித்தென்கின்றது.

இ-ள். வண்ணந்தாம் இருபதென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

தானேயென்றார். அவை நூறும்பலவுமாக வேறுபடக்கொள்ளினும் இவ்விருபதின் கண்ணையடங்கும் வேறு சந்தவேற்றுமைசெய்யாவென்றற்கு. அது நண்ணுணர்வுடையோர்க்குப் புலனாமென்றுணர்க. (உகஉ)

உகந அவிவதாம், பாஅ வண்ணந் தாஅவண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொருஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
நூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
றாங்கன மறிப வறிந்திசி னேரே.†

இது மேற்கூறப்பட்டவண்ணங்களினதுபெயர்வேறுபாடுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நாலீந்தும் அவ்விருபது பெயர் வேறு.....
(இதுமுதல் ஆறு சூத்திரங்கட் குரையில்லை.)

உகசு அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.‡

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே வண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வண்ணமாவன், வண்ணமாய் வருவது எ-று. அவற்றின்பாகுபாடு முன்னிற்குத்திரத்தாற் காட்டுதம். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வண்ணவுறுப்பாமாறுணர்.....ற்று. இதுவுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருள்விளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பாவண்ணமாவது சொற்சீர்த்தாகி நூலின்கட்பயின்றவரும் எ-று. உ-ம், “ஆ இ உ வம்மூன்றுஞ்சுட்டு” எ-ம், “கொல்லேயையம்; எல்லேயியக்கம்” எனவும்வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௧௫ தாஅ வண்ண,

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.*

௨௧௬ வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.†

௨௧௭ மெல்லிசை வண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே.‡

௨௧௮ இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.§

௨௧௯ அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.¶

இ-ள். இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வது. ஏ-று.

௨-ம். “மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்” 1“கண்ணடண்ணணைனக் கண்டுங் கேட்டும்” எனவரும். “தாஅம் படுநர்க்குத் தண்ணீருளகொல்லோ, வாஅம் பல்விழி யன்பனை யறிவுறில், வாஅம் புரவி வழுகி யொடெம்மிடைத், தோஒ நுவலுமில் லூர்” இஃதளபெடைத் தொடையாம். (௨௧௬)

* ஏ-து, தாவண்ணமாவது இடையிட்டெதுகையான்வரும் ஏ-று. ஏ-து உரையாசிரியருரை.

† ஏ-து, வல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வல்லெழுத்துமிக்கு வருவது.....யன்ன தொடர்பு முடப்புணைக்கீழ்க்கட்டி.....ட்டிக் கண்ணிதொடுப்பவர் தாழைப்பூங்கொட்டி.....ட்டி யுள்ளம்விடாது நிலையு மெனவிட்டொட்டொட்டி நீங்காதோ வொட்டு ஏ-று. ஏ-து உரையாசிரியருரை.

‡ ஏ-து, மெல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. மெல்லெழுத்துமிக்கது மெல்லிசைவண்ணமாம் ஏ-று. ஏ-து உரையாசிரியருரை.

§ ஏ-து,...௨-ம். “வால்வெள் ளருவி வரமிசையிழியவங் கொ...ன” ஏ-து உரையாசிரியருரை.

¶ ஏ-து, அளபெடைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. அளபெடைபயின்று வருவது அளபெடைவண்ணமாம் ஏ-று. ௨-ம். “தாஅட் டாஅமரை மல ருழக் கிப், பூஉக் குவளைப் போஒ தருந்திக், காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஒய், மாஅத் தாஅண மோஒட் டெருமை” எனவரும். ஏ-து உரையாசிரியருரை.

1 “கண்ணணைன்பது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. “தண்ணணைன என்றவழிக் தட்பத்திற்குச்சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணைகரவொற்றினையிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான்” என்றார் முன்னும் (செய்-௧௮.)

உஉ௦ நெடுஞ்சீர் வண்ணநெட்டெழுத்துப் பயிலும்.*

இது நெடுஞ்சீர்வண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுஞ்சீர்வண்ணமாவது நெட்டெழுத்துப்பயின்றுவரும். எ-று.

உ-ம். “மாவா ராதே மாவா ராதே” எனவரும். “நீரூர் பானு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூலீ யாதே, யூரூர் பாகா தேரே, யீரூர் தோளாள் சீறா ரோளே” இதுவு மிறைக்கவியாம். (உஉ௦)

உஉ௧ குறுஞ்சீர் வண்ணக் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.†

இது குறுஞ்சீர்வண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். குறுஞ்சீர்வண்ணமாவது குற்றெழுத்து மிக்கவரும். எ-று.

“சூரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரலி” (அகம்-ச) எனவரும். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை பொகி தளை யவீழிக், குறிவரு மிதுவென மறுகுடி, செறிதொடி நறுதத லழிய, லறியலை யாரிவையவர் கருதிய பொருளே” இதுவும் மிறைக் கவியாம். (உஉ௧)

உஉ௨ சித்திரவண்ண,

நெடியவுக் குறியவு நேர்ந்துடன் வருஉம்.‡

இது சித்திரவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சித்திரவண்ணமாவது நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விராய்ச் செய்வது. எ-று.

1 “சார னூட நீவா லாதே” எனவரும். “ஊர்வழியூர் தெர்தார் வாசி பேரச், சேரி சார்வரி தொல்லாதிப், யீர்தீர் தோழிதோளே” இதுவும் மிறைக்கவியாம். பல்வண்ணம் படுதலின் இதனைச் சித்திரவண்ண மென்றார். (உஉ௨)

* எ-து, நெட்டெழுத்துப்பயின்றுவருஞ்சீரினையுடைய வண்ணம் நெடுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “நீரூர் பானு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூலீ யாதே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, குற்றெழுத்துப்பயின்றுவருவது குறுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை நெறி தளை யவீழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, சித்திரவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தும் சார்ந்துவரும் எ-று. உ-ம். “ஔரூர் வாழினுஞ் சேரனு மார்வ முயங்கார்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1. “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூர மகளி ராரணக் கினரே
வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே
சார னூட நீவா லாதே” என்பது

௨௨௩ நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.*

இது நலிபுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். நலிபுவண்ணம் ஆய்தம்பயின்றுவரும். எ-று.

“அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை, வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்” (திருக்-௧௭௮) “னஃகான் றஃகா னுன்கனூரு பிற்கு” (தொல், எழுத்-௨௧) எனவரும். நலிபென்பது ஆய்தம். “எஃகோ டவன் கேட்ப வேமறந்தான் போதென்ற, யஃகூநீர்த் கான்யாற் றவிர்மண லெக்கர் மேல்” என்றும் நெருடைப்பாற்படும். (௨௨௩)

௨௨௪ அகப்பாட்டு வண்ண,

முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.†

இஃது அகப்பாட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடித்துக்காட்டாத் தன்மையாலே முடிந்ததன்மேலே நிற்பதாம். எ-று.

அது தன்னைமுடித்தற்குரிய ஈற்றசை யேகாரத்தான்வாராது இறுதி இடையடிபோன்று நிற்பது. “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னைதுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியு, மணந்ததற் கொவ்வான் றணந்துபுற மாறி, யினைய னுகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பெரீலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண் டண லேறி, யோடுகல னெண்ணுந் துறைவன் றேழி” “ஆணமில் பொரு ளெமக் கமர்ந்தனை யாடி” எனவரும். (௨௨௪)

* எ-து,.....

† எ-து, அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடியாததன்மையின் முடிந்ததன் மேலது எ-று. உ-ம். “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னைதுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியும், மணந்ததற் சேர்வான் றணந்து புறமாறி, யினைய னுகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பெரீலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண்ண லேறி, யோடுகல னெண்ணுந் துறைவன் றேழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉரு புறப்பாட்டு வண்ணம்,
முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.*

இது புறப்பாட்டு வண்ணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். புறப்பாட்டுவண்ணமாவது இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோன்றுநிற்பல். எ-று.

“இன்னு வைகல் வாரா முன்னே, செய்நீ முன்னிய வினையே, முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே” (புறம்-௩௬௩.) ‘முன்னியவினையே’ முடிந்ததுபோன்றுமுடியாதாயிற்று. (உஉரு)

உஉசா ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.†

இஃது ஒழுகுவண்ணங் கூறுகின்றது*

இ-ள். முந்கூறியவாறன்றி யொழுகியவோசையாற்செய்வது ஒழுகு வண்ணம், எ-று.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமேனும் அவற்றின் வேறிலக்கணமுடைய “அம்ம வாழி தோழி கா தல, ரின்னே பனிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலை யன்பின்று நலிய, வுய்யல ளிவனென் றுணர்ச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். (உஉசு)

* எ-து, புறப்பாட்டுவண்ணமாவது முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகிவரும் எ-று. உ-ம். “நிலவுமண லகன்றுறை மலவ னேவலின், னெறிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப நெருநலும், வந்தன்று கொண்கண் றேரே யின்றும், வருகுவ தாயிற் சென்றுசென்று வம்பர் ததைந்த, புண்ணத் தாதுகு தண்பொழில் மெல்ல, மென்முலை நொழுங்கப் புல்லினெ வனே, மெல்லியை நீயே நல்காது விடுவை யாயின், வைகலும் படர்மதி யுள்ளமொடு, மடன்மாவேறி, யுறுதுய ருலகுட னறியச், சிறுகுடிப்பாக் கத்துப் பெரும்பழி தருமே” எனவரும். எ-து உரை யாசிரியருரை.

† எ-து, ஓசையானொழுக்கிடப்பது ஒழுகுவண்ணமாம் எ-று. உ-ம்: “அம்ம வாழி தோழி கா தல, ரி..... பரிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலைபு மின்று நலிய, வுய்யல ளிவனென வுணர்ச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி, நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉஎ ஒரு உவண்ண மொரீ இத் தொடுக்கும்.*

இஃது ஒரு உவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒரு உவண்ணமாவது யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றினை யவாவமை அறுத்துச் செய்வது. எ-று.

“யானே, யீண்டை யேனே யென் னலனே, யானு நோயொடு...மன் தத் தஃதே” (குறுந்-கௌ.) எனவரும். “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே, பெரியகட் பெறினே” (புறம்-உரு) என்பதுமது. இஃது யாப்புப்போலப் பொருளைக் கோசையேகோடலானும் அடியிறந்துகோட லானும் யாப்பெனப்படாது. இனியெல்லாத் தொடையும் ஓரீஇச் செந் தொடையாற் றொடுப்பது ஒரு உவண்ணமெனக்கூறிப் 1 “பூத்த வேங்கை” என்பது உதாரணங்காட்டுவது தொடைப்பகுதியாம். (உஉஎ)

உஉஅ எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பழிலும்.†

இது எண்ணுவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். எண்ணுவண்ணமாவது அடிக்கண்ணே பயின்றுவருவது. எ-று.

இது காரணப்பெயர் “நன்ன னேறை நழம்பு ணத்தி, துன்னருங் கடுந்திறற் கக்கக் கட்டி, பொன்னணி வல்வீற் 2பொன்றுறையென் றுங்கு” (அகம் - ௪௪) எனவரும். “நாங்கோ டிங்கண் ஞாயிறு கனையழல்” (பதிற்று-இரண்டி-௧௪) “நதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்” (அகம்-௧௧௬) என்பதுமது. (உஉஅ)

* எ-து, ஒரு உவண்ணமாவது நீங்கினதொடையாகித்திடப்பது எ-று. அது செந்தொடையாம். உ-ம். “தொடிநெகிழ்ந் தனவே கண்பசந் தனவே, யான் சென்றுரையின் மன்னே, சொல்லாய் வாழி தோழி வரையிசை, முள்ளாற் பொதுரிய வலங்குலை நெடுவெங், கதிர் பொங்கு வரலினை மழை துவைப்ப, மணிநிவா விரியுங் குன்று கிழவோற் ககு.....மே.” எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எண்ணுப்பயின்றுவருவது எண்ணுவண்ணம் எ-று. உ-ம். “நில நீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கி, னளப்பரியையே, நாங்கோ டிங்கண் ஞாயிறு கனையழ, லைந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை” (பதிற்றுப்பத்து-௧௪) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி” இதனை இவ்வியல் தூறும் குத்திரவுரையிலெடுத்துக் காட்டினார்.

2 புன்றுறை எனவும் பாடமுண்டு.

உஉ௯ அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.*

இஃது அகைப்பு வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகைப்பு வண்ணமாவது விட்டுவிட்டுச் சொல்லும் ஓசையை யுடையது. எ-று.

அகைத்தல் அறுத்தலாதலிற் காரணப்பெயர். ஒருவழி நெடில் பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அற்றும் வருவது. “வாரா ராயினும் வரினு மவர் நமக், கியாரா கியரோ தோழி” (குறுந்-கக௦) எனவரும். “தொடுத்தவேம் பின்மிசைத் துதைபோந் தையிடை, யடுத்தவ ரரு மலை யட்டுண் டிண்ண, லென்பா னியன்ற வேளை முயற்சி, யம்பசும்பு தானை யெதிர்ப்புயன்ற வேந்த, ருயிர்முடிக்கும் வேலின் னவன்” என்பதுமது. ()

உ௩௦ தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.†

இது தூங்கல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூங்கல்வண்ணமாவது தூங்கலோசைத்தாகி வரும். எ-று.

அது வஞ்சிபொலற்றுச் சேறல்1 “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான், நேனூடும்” (முத் தொள்.) எனத் தூங்கல் வண்ணம்வந்தது. (உ௬௦)

உ௩௧ ஏந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.‡

இது ஏந்தல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஏந்தல்வண்ணமாவது ஒருகாற்சொல்லியசொல்லானே சொல்லப்படும் பொருள்சிறப்பச் செய்தல். எ-று.

ஏந்தல் ஒருசொன்மிகுதல். உ-ம். “வைகலும் வைகல்.....துணரா தார்” (நாலடி-௩௬) “கூடுவார் கூடல்கள் கூட லெண்ப்படா, கூடலுட் கூடலிலே கூடலுங்-கூட, லரும்பிய முல்லை யரும்பவிழ் மாலைப், பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு” எனவரும். (உ௩௧)

* எ-து, அகைப்பு வண்ணமாவது அறுத்தறுத்தியலும் எ-று. உ-ம். “தொடுத்த வேம்பின் மிசைத்துதைந்த போந்தைமிடை வசைத்தவார்” என வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூங்கல்வண்ணமாவது வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்றுவரும். உ-ம். “வசையில்புகழ் வயங்குவிண்மீன், நிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பட்டினப் பாலை-௬, உ) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, ஏந்தல்வண்ணமாவது சொல்லியது சொல்லிளிற் சொல்லப்பட்டது சிறக்கும் எ-று. உ-ம். “கூடுவார் கூடல்கள் பிரிவு” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இப்பாட்டுமுழுதையும் கற்பியல் கக-ம் சூத்திரவுரையிலெடுத்தோதினார்.

உநஉ உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.*

இஃது உருட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. எ-று.

உருட்டிச்சொல்லப்படுவது அராகமாதலின், ஞெகிழா துருண்டவோசைத்தாகலின், இது குறுஞ்சீர்வண்ணத்தின்வேறும். உ-ம். “உருகெழு முருகிய முருமென வதிந்தொறு, மருகெழு சிறகொடு மணவரு மணியில்”1 எனவரும். (உநஉ)

உநந முடுகுவண்ண,

மடியிறந் தோடி யதனோ ரந்தே.†

இது முடுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். முடுகுவண்ணமாவது முடுகியல்தொடுத்தீ அடியோடு பிறவுடி வேறுபடத் தொடர்ந்தோடுவது. எ-று.

உ-ம். “நெறியறி செறி குறி புரி திரிபு” (கலி-நக) என்னுஞ் சுரிதகமும் “இரிபெழு பதிப்பதிர் பிகந்து” (கலி-க௦௪) என்பது முதலியனவுமாம். இவை வேறுபாடு நோக்கி யீதனைச் சொற்சீரடியும் முடுகிய வடியுமெனப் பரிபாடற்கு விதந்தோதினார். (உநந)

உநசு வண்ணந் தாமே யிவை யென மொழிப.‡

இது புறனடை

இ-ள் சந்தவேற்றுமைசெய்வன இவையல்லது வேறில்லை. எ-று.

* எ-து, உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும் எ-று. உ-ம். “தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழலென விரிவன பொழில்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, முடுகுவண்ணமாவது, நாற்சீரடியின்மிக் கோரடியராகந்தொடுக்கும் எ-று. உ-ம். “நெறியறி செறி குறி புரி திரி பதியா, வறிவனை முந்தறிஇத் தகையிகு தொகைவகை” (கலி-நக) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மேற்கூறப்பட்டவண்ணமெல்லாந் தொகுத்தனார்...ற்று. வண்ணங்களாவன மேற்சொல்லப்பட்டன எ-று. இதனாற்பெற்றதென்ன? இப்பொருண்மை மேற்பெறப்பட்டதாலெனின் ஒருபயன்கூறினாரென்க. என்ன? வண்ணம் பாசுபுகின்றது தொகையினுன்னறே இன்னும் வேற்றொரு..... குப்பாசுபடுப்பதேயாகுமென்றறிவித்தல். அஃகாவது குறில், கெடில், உல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று நிறுத்து அகவல், ஒழுக்கல், வல்லிசை, மெல்லிசை யென்பனவற்றோடு நெழ இரூபதாம். அவற்றைத் தாங்கிசை, ஏந்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, மயங்கிசை யென்பனவற்றோடு நெழநூ..... நறை குறிலகவற் றாங்கிசைவண்ணம். நெடிலகவற் றாங்கிசைவண்ணம் எனவொருசாராசிரியர் வழங்குப. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 “செஞ்சுடர் வடமேறு” என்னும் பாட்டிற்காண்க. (செய்-கடுநக.)

வண்ணமாவது சந்தம். தாமேயென அவற்றின்சிறப்புக் கூறிற்று. இதன்கருத்துப் பாக்களோடும் பிறவற்றோடும் உறழ் அது பலவகைப் படுத்தினால் வரையறையின்றாமாயினும் அவையெல்லாம் இருபதின் கூறாகிய சந்தவேற்றுமைவாதல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காவா ருயிற்று. (உ.ந.ச)

உ.ந.நி சின்மென் மொழியாற் றுய பனுவலி
எம்மை தாமே யடிநிமிர் வின்றே.*

இதன் தொகைக்குத் திரத்தள் ஆறுதலையிட்டவந்நாலத்துமெனக் கூறுபடுத்தி வேறுநிதிப் பின்ன ரொட்டுறுப்பெனக்கூறியதென்னை யெனின் அவை யொரோசெய்யுட்கோதிய வுறுப்பென்பதும் இவை பல செய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெட்டுறுப்பும்பற்றித் தொகுக்கப்படுமென்ப தும் அறிவித்தற்கெனக்கொள்க. இவற்றை வனப்பென்று பெயர் கூறிற்றுப் பலவுறுப்புத் திரண்டவழிப்பெறுவதோ ரழகாதலின். இப் பெயர்குத்திரத்தாற் பெறவேண்டுவார் “வனப்பிய ருனே வகுக்குங்காலைச், சின்மென் மொழியால்” எனப்பாடமோதுப. 1 இது பெரும்பான்மை பல செய்யுளுறுப்புப்பாய்த்திரண்டபெருகிய தொடர்நிலைக்குப் பெறுவதே தா ரழகென்பதும், சிறுபான்மை தனிச்செய்யுட்கும் இவ்வழகு கொள்ள வேண்டுமென்பதும், இருபத்தாறுறுப்பும் அங்கனம் திரண்டசெய்யுட்கு முரித்தென்பதும் உணர்த்துதற்குத் தொகைக்குத்திரத்தைப் பிரித் தோதிப் பின்னும் ஓரினப்படுத்தி யொருகுத்திரமாகவே யோதின ரென் றுணர்க. இவ்வனப்பை யொரோசெய்யுளுட்கொள்ளின் மாத்திரை முதலியவற்றின் அழகு, பிறவாதாம். இங்கனம் வகுப்பவே தனிநிலைச் செய்யுளுந் தொடர்நிலைச்செய்யுளும் எனச் செய்யு ளிரண்டாயிற்று. இனிக் கூறுகின்றன தொடர்நிலைச்செய்யுளென் றுணர்க.

இது முறையே அம்மை கூறுகின்றது. அம்மை குணப்பெயர்- அமைதிபட்டு நின்றவின் அம்மையாயிற்று.

இ-ள். சின்...யால், எ-து சின்மையாய் மெல்லியவாய சொல்லானும் தாய...பனுவலின். எ-து இடையீட்டு வந்த பனுவல் இலக்கணத்தானும். அடிநிமிர் வின்றுதான் அம்மை. எ-து அடிநிமிர்வின்றாய்வருவது தான் அம்மை யெனப்படும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே வனப்புப்பாகுபடுக்குமாறு அம்மையாகிய செய்யுளுணர்.....ற்று. சிலவாய் மெல்லியவாகியமொழிகளானே தொடுக்கப் பட்ட அடிநிமிர்வில்லாதசெய்யுள் அம்மையாகும் எ-று. உ-ம். “அறிவினா னைவ துண்டோ பிற்றினோய், சன்னோய்போற் போற்றுக் கடை” (திருக் குறள்-நகடு) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இங்கனம் பாடங்கொண்டார் பேராசிரியர்-உரையாசிரியரும், டச்சினூர்க்கினியர் “வனப்பியருனே வகுக்குங்காலை” என்னும் ஆடியில்ல தாகவைத்தே உரைகூறுதல்காண்க.

அடிசிராதென்றது ஆறடியின் ஏறாமையை, சிலவாதல் சொல்லெண்ணுச் சுருங்குதல். மெல்லியவாதல் சிலவாகியசொற்களும் எழுத்தினுள் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தான்வருதல். தாயபனுவலின் என்பது அறம்பொருளின்பெண்ணு மூன்றற்கு மிலக்கணங்கூறுவன்போன்றும் இடையிடையே அன்றாயுச் தாவிச்செல்வதென்றவாறு. அங்ஙனம்வந்தது பதினெண்கீழ்க் கணகீது. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானுஞ் சிறுபான்மை யாறடியானு மொரோசெய்யுள்வந்தவாறும் அவை சின்மென்மொழியாய்வந்தவாறும் அறம்பொருளின்பத்திலக்கணங்கூறிய பாட்டுக்களும் பயின்றுவந்தவாறும் இடையிடையே கார்நாற்புதுங் களவழிநாற்புது முதலியன வந்தவாறும் காண்க. உள்ளூறுப்பாய்ப் பதினெட்டையும் வனப்பெண்ப் படுமென்றுக்கொள்க. “பொருள்சுருவி காலம் வினையிடனோ டைந்து, யிருடர வெண்ணிச் செயல்” (திருக்-சுஎடு) இஃது இலக்கணங்கூறலிற் பணுவலினென்றார். “மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவன்கண், பலர்காணும் பூவொக்குமென்று” (திருக்-கககஉ) இஃது இலக்கிய மாதலில், தாயவென்றார். தாவுதல் இடையிடையே. அதனுள்ளூறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை முதலியவறுப்புக்களேற்பன பலவும்வருமாறும் இவ் வனப்பெட்டனுள் ஏற்பனபலவும் வருமாறு முணர்ச்சு. ஆசாரக்கோவையுள் “ஆரையின் மூன்றும்” (தற்சிறப்பு) ஆறடியாற் சிறுபான்மைவந்தது. (உசுரு)

உசுரு செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைத் தியாப்பி

னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.*

இது முறையே அழகு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்குச்சொற்பயிலாமற் செய்யுளுட்பயின்றுவருஞ்சொல்லானே சீர்த்தப் பொலிவுபெறப்பாடின அப்பகுதிஅழகெனப்படுமீ. எ-று.

அவ்வகையென்றதனான் அவை வேறுசேராகவந்து ஈண்டிய தொகைநிலைச் செய்யுளென்றுணர்க. அவை 1நெடுநீதொகை முதலிய தொகையெட்டுமாம். அது தலைச்சீங்கத்தாரையொழிந்தோர் சிறுபான்மை வழக்கும் பெரும்பான்மை செய்யுட்சொல்லுமாக இவ்விலக்கணத்தாற் செய்தவாறே இக்காலத்துச் செய்யினுமாம். எ-று. தாயபனுவலின்மையின் ழுவாழிப்பது முதலியனவும் அழகின்பாற்படுமீ. இவற்றுள்ளும் ஒரோசெய்யுட்கண் மாத்திரை முதலியவறுப்பும் இவையும் ஏற்ற வகையான் வருமாறு காண்க. (உசுரு)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே யழகென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. செய்யுட்சூரியசொல்லினுற் சீர்புனைந்துதொடுப்பின் அவ்வகைப்பட்டசெய்யுள் அழகெனப்படுமீ எ-று. உ-ம். “தணியரும் பரப்பகக் குறைய வாங்கி, மணிகளரடுக்கண் முற்றிய வெழிலி, காலொடு மயங்கிய கணையிரு ணடுகாள், யாங்குவந்தனையோ வொங்கல் வெற்ப, நெடுவரை மருங்கிற் பரம்பென விழிதருங், கடுவரற் கலுழி நீந்தி, வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உருள தொன்மைதானே,

யுரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே.*

இது தொன்மைகூறுகின்றது.

இ-ள். தொன்மையாவது உரைவிரா அய்ப் பழமையாகிய கதை பொரு ளாகச் செய்யப்படுவன. எ-று.

அவை பெருந்தேவனுச்சேய்த் பாரதமும், தகடீர்யாத்தீரையும் போல் வன. சிலப்பதிகாரமும் அதன்பாற்படும். (உருள)

உருஅ இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்

பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்

தோலென மொழிப தொன்னெறிப் புலவர்.†

இது தோல்கூறுகின்றது. அஃது இருவகைய. கொச்சகத்தானும் அகவலானுஞ் செய்யப்படுவனவாம்.

இ-ள். இழுமென்னுமோசையைடைய மெல்லென்ற சொல்லானே அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் விழுமியபொருள்பயப்பச் செய்யினும் ஆசிரியப்பாட்டான் ஒருகதைமேற்றொடுப்பினுந் தோலென்றுகூறு வர் பழநெறியையறிந்த புலவர். எ-று.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது (செய்-கச்சு) என்ற வழிப் பொருள்வேறுபட்டுக் கொச்சகத்தாற்செய்யப்படுவன தோலாம். எ-று. இவை பொருட்டொடர். அவை சீந்தாமணி முதலியன. அவை

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே தொன்மைச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. உரையொடும்பொருந்திப்போந்த பழமைத்தாகிய பொருண்மேல் வருவனவாம். அவை இராமசரிதை பாண்டவசரிதை முதலாயினவற்றின்மேல்வருஞ்செய்யுள். எ-து உரைபாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே தோலாகியசெய்யுளாமாறுணர்-ற்று. இழு மென்மொழியினுள் விழுமியபொருளைக்கூறினும் பரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந் தொழுகினும் தோலென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். “பாயிரும் பரப்பகம் புதையப் பாப்பக, மாயிர மணிவிளக் கழலுஞ் சேக்கைத், துணிதரு வெள்ளத் துயிலெடை பெயர்க்கு, மொளியினுள் காஞ்சி யெளிதெனக் கூறி, னிம்மையிலீல மறுமையிலீல, நன்மை யிலீலத் தீமை யிலீலச், செய்வா ரிலீலச் செய் பொரு ளிலீல யறிவா ரிலீல.....” (மார்க்கண்டேயனுர்காஞ்சி) இழு மென்மொழியால் விழுமியதுவந்தது. “திருமழை தலைஇய விருணிற் விசம்பி, னென்னுங் கூத்தராற்றுப்படை” பரந்தமொழியா னடிநிமிர்ந்துவந்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

பாவிற்கினமாகிய துறையும் விருத்தமும் பற்றிச் செய்தன வென்பார்க்கு அப்புலவர்கெய்யுட்செய்கின்ற காலத்திற்குநூல் தொல்காப்பியமாயவாறும் அவர் இனங் கொள்ளாதவாறும் அவ்வினங்கடாம் இலக்கணக்குறைபா டெடையவாறும் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளங்கக்கூறிய வற்றைக்கொண்டும் பின்புசெய்தநூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்டு விதியாகாதவாறுங்கொண்டுமறுக்க. பின்னோர் தாளுசெய்த நூல்கட்டு அவை உதாரணமாகக் காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்டுமுன்னையவாறு முணர்க. இனித் தொல்காப்பியனையொழிந்த ஆசிரியர் பதினொரு வநட் சிலர் இனமுங்கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பருங்கல முதலியவற் றினும். இனங்கொண்டாரென்பார்க்கு அவர்கள் அகத்தியனுட்குமாராக நூல்செய்தவராவர். அவை வழிநூலெண்ப்படாவென்று மறுக்க. இனி யாசிரியப்பாவான் அழிநிமிர்ந்துவந்தன தேசிகப்பா முதலியன. (உஉஅ)

உஉக விருந்தே தானும்,

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.*

இது விருந்து கூறுகின்றது.

இ-ள். விருந்தென்றுகூறப்படுவதுதானும் புதுதாகத் தொடுக்கப் படுந் தொடர்நிலைச்செய்யுளின்மேற்று. எ-று.

தானுமென்றவுமமை யிறத்ததுதழீஇ யிற்று. முற்கூறிய தோல் பழையகதையைப் புதிதாகக்கூறலென்றும், இது பழையதும் புதியதுமாகிய கதைமேற்றன்றித் தான் புதிதாகப்படைத்துத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் செய்வதென்றும் பொருள் தருதலின் அவை முத்தொள்ளாயிரமும் பின்னுள் ளார் பாட்டியன்மரபிற்கூறிய கலம்பகச்செய்யுள் முதலியவற்றைப் பாடுதலுமாயிற்று. (உஉக)

உச0 ரூகாரை முதலா ளகார விற்றுப் புள்ளி யிறுதி யிையபெனப் புடுமே.†

இஃது இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். ரூணநமனயரலவழி என்னும் பதினொருபுள்ளியுள் ஒன்றினையீரகக்கொண்டு செய்யுளைப் பொருட்டொடாகச்செய்வது இயைபெனப்படும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே விருந்தென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. விருந்தாவது முன்பு.....ப்புதிதாகப்பினந்த யாப்பின்மேலது எ-று. புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன்சொன்னமொழியினிழல்வழியின்றித் தானே தோற்று வித்தல். அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இது பெரும்பான்மையு மாசிரியப் பாவைக்குறித்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இயைபாமாறுணர்.....ற்று. ரூ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, எ, என்னும் பதினொருபுள்ளியுமீரகவருஞ்செய்யுள் இயைபென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

இயை பென்றதனானே பொருளியைதல்பெற்றும். பரந்தமொழியா லழிரியிர்த்த தோல் உயிரீற்றவாயேவரும். எனகாவீற்றா னிற்றுப் பொரு டொடர்ந்தன மணிமேகலையும், உதயணன்கதையும், ஒழிந்த வொற்றுக் களுக்கும் இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் இக்காலத்து வீழ்த்தன போலும். எனப்படுவதென்றதனான் இக்காலத்தார் கூறும் அந்தாதிச்சொற் றொடருக்கொள்க. (௨௪௦)

உசுக 1சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனை மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.*

இது புலன்கூறுகின்றது.

இ-ள். பாடி மாற்றங்களானே செவ்விதாகக்கூறப்பட்டு ஆராய்ந்து காணுமை பொருள் தானே தோன்றச்செய்வது புலனைன்றுகூறுவார் அறிவறிந்தோர். எ-று.

அவை விளக்ககீதார்கூந்து முதலிய வெண்டிறைச்செய்யுளென்று கொள்க. (௨௪௧)

உசுஉ ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னாங்நன மொழுகி
னிழையி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.†

இஃது இறுதிரின்ற இழைபுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒற்...து. எ-து வல்லொற்றெடுத்த வல்லெழுத்துப்பயிலாமல் குறள்...து. எ-து இருசீர்முதல் எழுசீரடியளவும் அவ்வைந்தடியினையும் ஒப்பித்த. ஒங்கி...ன். எ-து டெட்டெழுத்துப்போல் ஓசைதரும். மெல் லெழுத்தும் லகார எகரங்கலிமுடைய சொல்லானே முற்கூறியவாதே தெரிந்தமொழியாற் கிளந்து ஒதல்வேண்டாமற் பொருள் புலப்படச் செய்யும். இழை...கும். இழைபினது இலக்கணம் பொருந்திற்றும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே புலன்என்னுஞ் செய்யுளாமாறுணர்...ற்று.இக்கப்பட் டாராயவேண்டாது பொருள்வளங்குவது புலனைன்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம், பாற்கடன் முகந்த பருவக் கொண்பு,செறி முரசின் வழங்கி யொன்றார், மலைமுற்றின்தே வயங்குதளி சிதறிச், சென்றவ டிருமுகங் காணக் கடுந்தே, ரின்று புகக் கடவுமதி பாக..., மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல, விரும்பிடி யுடைய தாகப், பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிதே* எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இழைபாமாறுணர்.....ற்று. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தடக்காது ஆசிரியப்பா.....நாவெழுத்தாகியாக இருப தெழுத்தின்காறும் பரந்த புகினைமுநிலத்தின் ஐந்தடியும் முறையானே வரத்ன்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். “பேரந்து பேரந்து சாரந்து சாரந்து,

கழிநெடிலடியானும் வருமென்றானேயும் எழுசீரின்மிகாதென்று கொள்க. ஒப்பித்தென்றதனாற் பெரும்பான்மை நாற்சீரடியான்வருஞ் செய்யுட்கண்ணே யொழிந்த நான்கடியும்வருமென்றுகொள்க. அவ்வாறு வருவன கூலியும் பரிபாடலும்போலு மிசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்றுணர்க. இவ்வைப்பு இணத்திற்குரியவாதலிற் நேர்தல் வேண்டாது பொருள்தோன்றச்செய்கவென்றார். இத்தொல்காப்பியனார் மேற்கூறியது இசைத்தமிழாகலின் அதற்கு அதிபாரம்பட இதனை ஈற்றுக்கண்வைத்தார். இனி யாப்பநூல்குலமுதலியவற்றிற்கு கூறிய சித்திரகவியினையும் ஈண்டுச்சேரக் கூறுகவெனின் யத்திரமு மத்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக்கூறும் மிறைக்கவி இம்முப்பத்தின்குறுப்பும்போல வகளைந்திற்குரிய சான்றோர்செய்யுட்குறுப்பாய் வாராவென்றும் அத்திணைக்குரியமரபு வழலிற்றென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார்கூறாமையானும் அவற்ற திலக்கணங்கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ்சான்றோர்செய்யுட்களுட் காணாமையின் 1“வடவெழுத்தொரீஇய எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்” லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மை வரச் செய்யுள் தாமேசெய்து இலக்கியமாகக் காட்டின ராதலானும் யாரும் இம்மிறைக்கவி யிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாமையினும். (உசஉ)

உசஉ செய்யுண் டருங்கின் மெய்பெற நாடி
யிழைத்த களிலக்கணம் பிழைத்தனபோல
வருபவுள வேனும் வந்தவற் றியலாற்
நினைன்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே.*

இது இவ்வோத்திற்கூறிய யாப்பிலக்கணத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நேர்ந்து, வண்டு குழ வண்டு குழ வண்டு நீங்கி, நீர் வாய்க் கொண்ட நீல மூர்வாய், யூதை வீச ஆர வாய், மதியேர் துண்டோ டொல்கி மாலை, நன்மணங் கமழும் பன்னல் ஊர், வமையேர் விதைத்தோ ளம் புரி நெடுங்க, ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை, யிருமபன் மலரிடை யெழுந்த மாவி, நறுந்தலை துயல்வருஞ் செறிந்தேந் தல்கு, லணிகைக நசைஇய வரியமர் சிலம்பின், மணிமருள் வார்குமூல் வளரிளம் பிறைநுத, வொளி நிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு, நளிமுழவு முழங்கிய ஊனிநிலவு மணிநக, ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்பு நறுந் தொடையலன், கலனளவு கல னளவு நலனளவு நலனளவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருநீ மறைப்ப கொழிசுவ தன்றே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* இது சூத்திரத்தாற் பொருள்விளங்கும்.

1 வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” என்பது (தொல்-சொல்-எச்சவியல்-டு.)

இ-ள். செய்யுண்மருங்கின் மெய்ப்பெறாடி யிழைத்த இலக்கணம். எ-து செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரஞ்செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தில், பிழைத்தனபோல வருபவளவேனும். எ-து வழிஇயின போன்று பின்னென்று வருவனவுளவேனும். வந்தவற்றியலாற் றிரிபின்றி முடித்தல் தெள்ளியோர்கடன். எ-து முற்கூறிய இலக்கணத்தொடு திரியாமன் முடித்துக்கோடல் அறிவுடையோர்கடன். எ-று. அவை யெண் சீரின்மிக்கனவற்றைக் கழிநெடிலடிப்பாற்சார்த்துவனவும் வெண்பாவாயே வந்து கொச்சகமாயடங்குவனவும் ஆசிரியம் ஆவ்வாறுவருவனவுங் கொச்சகங்களின் வேறுபாடுங் தொடைவேறுபாடுகளும் பிறவுமாம். (உசகங்)

எட்டாவது செய்யுளியல்

பாரத்துவாசி நச்சினுக்கீனியருரை

நிறைவேறியது.

